

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK TWO IN THE BESTSELLING ELF QUEEN SERIES

LONG LIVE
THE
ELF QUEEN
J.M. KEARL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Çok Yaşlı Elf Kraliçesi

OceanofPDF.com

ELF KRALİÇESİ SERİSİ 2. KİTAP

OceanofPDF.com

J.M. KEARL

Çok Yaş a Elf Kraliçesi

Yazan J.M. Kearl

Telif Hakkı J.M. Kearl 2022

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Janie Hannan Kearl

OceanofPDF.com

Bu kitap, arsız cücemiz Tifapine'i seven okurlarımıza adanmıştır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Ayrıca J.M. Kearl](#)
[tarafından İçerik](#)
[Bildirimi](#)
[İsim Telaffuz Kılavuzu](#)

[Kitap 1 Özet Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[J.M. Kearl](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

J.M. Kearl tarafından da

MÜTTEFİK KRALLIKLAR AKADEMİSİ

Kan ve Gölgenin Laneti Fae

Ayının Laneti

Zalim ve Güzelin Laneti

Gecenin Laneti

YÜKSELİŞ

ÜÇLEMESİ

YÜKSELİŞ

WRATH

RİVAL

RISE: Üçlemenin Tamamı

ALLORA KNIGHTSTAR: SKY FAE

Gökyüzünün

Doğuşu

Gökyüzünün

Tacı

ELF KRALIÇESİ

Elf Kraliçesinin önünde

eğil Elf Kraliçesi Çok

Yaşa Kader Elf Kraliçesini

Çağırıyor

OceanofPDF.com

İçerik Bildirimi

Lütfen bu kitabın tüm izleyiciler için uygun olmayabilecek içerikler içerdiğini unutmayın. İçerik hafif küfürlü dil, orta derecede cinsel aktivite, şiddet, savaş ve ölüm tasvirleri içerir.

OceanofPDF.com

İsim Telaffuz Kılavuzu

Adley- Ad-lee
Aldrich- All-drich
Alisara- Al-I-sar-uh
Anami- Uh-nom-ee
Atarah- Uh-tar-uh
Athayel- Ath-ā-el
Devane- Duh-vay-n
Drakonan- Druh-co-nan
Dramus- Draw-muss
Dregous- Dreg-us
Evalyn- Ev-uh-lynn
Fennan- Fen-en
Kail- Kay-l
Katmor- Cat-more
Layala- Lay-all-uh
Leif- Lay-ff
Lyndora- Lin-dor-uh
Nyrovia- Ny-rove-ee-uh
Rhegar- Ray-gar
Ronan- Ro-nan
Scarvan- Scar-van
Seraphina- Sera-feen-uh
Siegfried- Seeg-free-d
Tenebris- Ten-eh-briss
Valeen- Vuh-leen
Yoren- Yor-en
Zaurahel- Zar-uh-hel

Calladira- Cal-uh-deer-uh
Delfaria- Del-far-e-uh
Malock- Mal-ock

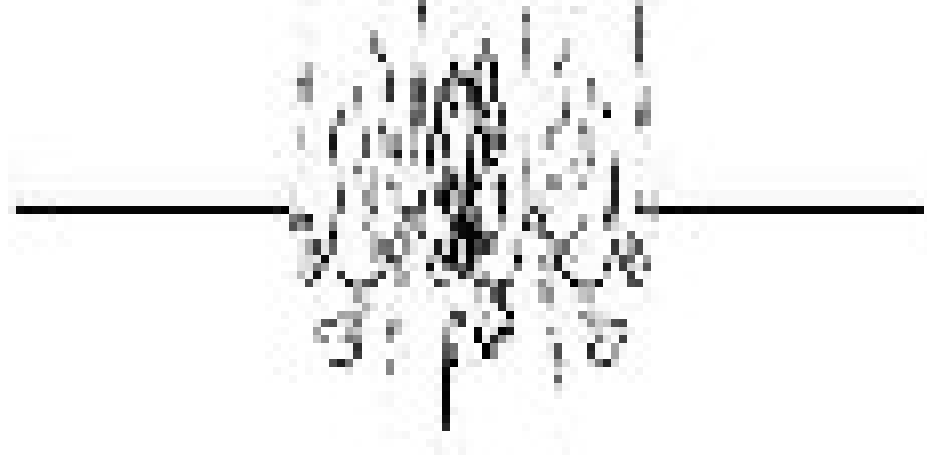
Palenor- Pal-eh-nor
Pridam- Pre-dam Runevale-
Roon-vayle Rynvenggaard-
Riven-guard Sederac- Sed-
er-ack Svenarum- Sven-
are-um Vessache- Vess-ach
Villhara- Vill-har-uh

OceanofPDF.com

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

1. Kitap Özeti

Layala hayatı boyunca saklanarak elf kralı Tenebris'i ve oğlu Prens Thane'i, ailesini idam ettikleri ve son büyücü olan kendisini aramak için baskınlar düzenledikleri için öldürmek üzere eğitildi. Çocukluklarından beri büyüyle bağlı olduğu eşi Thane, Layala ile yeniden bir araya geleceği günü bekliyordu.

Layala ama kötü babası gidene kadar bunu yapamazdı. Thane, Kral Tenebris'i öldürdüğünü düşündükten sonra, Layala'nın insanlar arasında yaşadığı memleketi Briar Hollow'da peşine düştü. Eşleşme büyülerindeki zaman sınırı azaldı ve Palenor Kraliçesi olarak onun yanında yerini alabilmesi için onu evine getirmek zorunda kaldı.

Kadının başka planları vardı ve adamın canını almaya çalıştıktan sonra bir anlaşmaya vardılar: Eğer kadın eş bağlama büyüsünü bozabilirse, ayrılabilirlerdi. Sekiz haftası vardı.

O haftalar boyunca düşmanın onu solgunların yaratıcısı Kara Büyücü'yü yetiştirmek için kullanmak istediğini öğrendi. Sapkın, lanetli elfler onun büyüsüne kapıldı ve onu esir almaya çalıştı.

Ayrıca Thane'in sandığı gibi kötü kalpli bir kral olmadığını anladı ve zaman geçtikçe birbirlerine aşık olmaya başladılar.

Sonunda aralarındaki bağı koparmanın bir yolunu buldu ve bunu yapmamayı seçti.

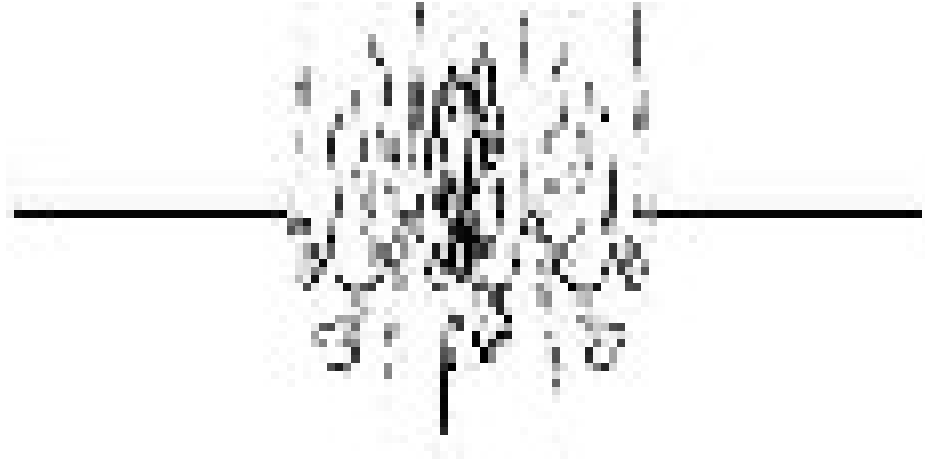
Onun yerine Thane'i seçti.

Soluk benizlilere dönüşmekle lanetlenmeden önce evlenmeyi ve eşleşme büyüsünü tamamlamayı planlıyorlardı, ancak Thane'in babası "ölümünden" döndü ve uşağı ejderha şekil değiştirici Varlett eşleşme bağı bozdu ve Thane'i lanetli ormanda ölüme terk etti.

Sonrasında Layala esir alındı ve kalbi kırık bir şekilde merak içinde kaldı: Thane hayatta mıydı ve eğer öyleyse onu kurtarabilir miydi?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

Taş kuleye yağmur yağıyor, çatıda dans eden minik peri ayakları gibi davul çalıyordu. Sırılsıklam toprak kokusu pencereden içeri süzülüyordu, taze ve vahşi. Layala bu kokuyu severdi. Eskiden onu huzur ve sakinlikle doldururdu. Ama artık ne bu koku ne de ayın karanlık bulutları yaran solgun ışığının güzelliği acısını bastırabiliyordu. Eskiden çizdiği gülümseme, sevgilisinin bedenine saplanan bir ejderha eli tarafından çalınmıştı. Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu, sonra tek tesellisi olan kirli bir serulean yastığı eline aldı. Yılların tozu gibi kokuyordu ama onu ortasına dayayıp ısınmak için sarıldı. Altındaki cızırtılı, delik deşik çarşafın arasından çıkan kamışı görmezden geldi. Bunun verdiği rahatsızlık hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

Bana gel. Sana ihtiyacım var.

"Thane," diye inledi o derin, yatıştırıcı ses zihninde tekrar yankılanırken. Eşlik bağları çalınmış ve silinmişken onu duyması mümkün müydü? Yoksa kendi zihni ona zalimce oyunlar mı oynuyordu? Bilmiyordu ama bu sadece göğsünde zonklayan acıyı daha da artırıyordu.

Bana gel. Lütfen.

"Yapamam," diye inledi ve yüzünü yastığa bıraktı. Soğuk esintiyle dişleri takırdadı ve açık olan tek pencereden tenine çarpan buzlu damlacıklar kıyafetlerini ıslattı. Bu dairesel gri taş oda, sonbahar yağmurları kadar iç karartıcı olan sefil rengiyle bir hapishaneye dönüşmüştü. Dışarı çıkmamanın tek yolu, yetmiş metrelik bir düşüşe sahip pencere ve her zaman dışarıdan kilitlenen sağlam kapıydı. Her zaman.

"Kışın en karanlık günlerinde yazın rengârenk çiçeklerini hatırla. Lavanta ve narenciye kokularını ve tatlı gülümsemeleri hatırla, çünkü onlar seni o sonsuz geceden geçirecek," diye fısıldadı Layala kendi kendine. Evalyn Teyze ne zaman zor günler yaklaşırsa bunu söylerdi. Çocukken bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı, özellikle de Briar Hollow'da uzun ya da karanlık kışlar olmadığı için. Ama şimdi tamamen anlıyordu - bu bitmek bilmeyen bir kâbustu ve umutsuzca uyanmak istiyordu.

Kuru gözlerinden ve aşırı çatlamış dudaklarından yaşlar süzüldü. Hiç gözyaşı kalmadığına şaşırıyordu. Kaç gün olmuştu? Bir gün doğumu diğerinin içinde eridi. Günler ve haftalar bir bulanıklığa dönüştü. Thane o notu gönderdiğinden beri ne kadar zaman geçmişti? "*Senin için geliyorum, Laya.*" Aç ve susuz kaç gün geçirmişti? Şimdi haftalar mı olmuştu? Hatırlayamıyordu.

Sana ihtiyacım var, diye fısıldadı. Onunla alay eden sesi artık bir halüsinasyon muydu, hatta gerçek miydi?

Kapı gıcırdayarak açıldı. Her gün doğumu, öğleden sonra ve gün batımından sonra gelen aynı kumral saçlı asker içeri girdi. Kılıcı bu gece saldırmaya hazır olmak yerine yanında sallanıyordu. İkisi de kadının geçmişte denediği gibi şimdi de ona saldıramayacak kadar zayıf olduğunu biliyordu. Hastalıklı bir şekilde neşeli bir melodi ıslık çalarak, gıcırdayan döşeme tahtaları üzerinde yürüdü. İkisi de tek kelime etmedi. Haftalardır iletişim kurduğu tek kişi buydu ve onun adını bile bilmiyordu. Uzun boylu, ince yapılı ama ondan utanç verici bir farkla daha güçlüydü ve kullanmaktan çekinmediği silahları vardı.

Yan yatan Layala, adam büyüsunü uzak tutmak için dikenli koluna batırırken kıpırdamadı. Çizmesiyle dokunduğu metal lazımlığın şingirtisi kubbeli tavanda bir gong gibi yankılandı. Umursamaz bir "hıh" diye homurdandı ve bıraktı. Birkaç gündür kullanmasına gerek kalmamıştı. İçinde hiçbir şey kalmamıştı. Eğer insan olsaydı, ölmüş olurdu.

Kapı tıkırdayarak kapandı, kilit sessizce yerine oturdu ve kadın doğruldu. İnce çizikler ve oyuklarla kaplı koyu renkli ahşabın arkasına baktı. Kendi çığlıklarının yankılarını şimdi bile duyabiliyordu. Tırnaklarına bakarken Layala'nın çenesi titredi. Tırnakları kırılmış, parçalanmış ve kurumuş kan ellerini kaplamıştı.

Fiziksel acı, hatta dayanılmaz açlık ve susuzluk bile en kötü kısmı değildi; Thane'in nerede olduğunu bilmemek, onu *hissedememektir*. Ya da Piper, Fennan ve Tifapine'e ne olduğunu bilmemek. Tenebris Briar Hollow'u yaktı mı? Evalyn Teyze onun elinde miydi ve onu öldürecek miydi?

Tek umudu onları hayatta tutup Layala'yı manipüle etmek için kullanması ve Thane'in ondan önce gelmesiydi. Gelmek zorunda...

"En karanlık günlerde yazın rengârenk çiçeklerini hatırla-" sesi kesildi ve vücudu sessiz hıçkırıqlarla sarsıldı. Umut mu? Artık umut neydi? Koynunda sakladığı o tanıdık, yıpranmış kâğıt parçasını bulmak için göğsüne dokundu.

Birden ayağa fırladı, panik aniden göğsünü tırmaladı. Karyolayı kurcaladı, onlar öldüğünde ısrar ederken Thane'in hayatta olduğuna dair elindeki tek kanıtı aradı. Yarım ayın ışığı pencereden içeri sadece görebileceği kadar parlak giriyordu ama gölgeler tehditkârdı.

"Nerede o?" Titreyen elleri kumaşı kazıyıp aradıkça taze kan izleri bırakıyordu.

Ayaklarını yere doğru kaydırıp ve dizlerinin üzerine çökerek yatağın taşla arasında kalan dört santimlik boşluğun altına baktı. *Nerede bu?!* Belki de Thane'in öldüğünü görmek aklını başından almıştı. Yukarıdaki yaratıcı, ya notu hayal ettiyse? Karnında bir delik olan parçalanmış, kanlı bedenini gördü... Hareket etmiyordu. Nefes almıyordu.

Pencereye doğru süründü, zayıf bacaklarını iterek çıkıntıya tutundu. Kendini yukarı çekmenin baskısı altında inledi. Kalbi ağrıyana kadar çarptı. *Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum*. Sonunda taş kafesindeki açıklığı aşarak göğsünü çıkıntının üzerine koydu, bir kolu pencereden aşağıya, yetmiş fitlik düşüşe sarkarken, diğeri içerideki taşı tutuyordu. Soğuk bir rüzgâr yüzüne çarptı ve buzlu damlacıklar onu panikten şoka uğrattı.

"Thane neredesin?" diye fısıldadı, aşağıdaki tertemiz patikalarda yürüyen muhafızlara bakarak. Ondan tamamen habersiz miydiler yoksa sözde kurtarıcılarının sefalet içinde kilitli kalması umurlarında değil miydi? Bir noktada birileri onun çığlıklarını duymuş olmalıydı.

Ellerini kavuşturdu, kavrulan boğazını serinletecek kadar yağmur yağmasını umuyordu. Serpintiler tenini ıslatmaya yetmişti, ama doğa alaycıydı. Yine de avucundaki nemi açgözlülükle yaladı.

Titrek bir nefesle başını eğerek içeri baktı. Küçük, buruşuk kâğıt parçası, küçük umut kırıntısı, yatağın ayakucunun yanında duruyordu. Duvardan uzaklaşarak kağıda uzandı ve onu göğsüne doğru tuttu. Dizlerinin üzerinde düzeltti ve güzel yazıyı okudu:

Senin için geliyorum, Laya.

~ Thane

Yatağa tırmandı, notu üst kısmına geri soktu ve sonunda uyudu.

Menteşelerin gıcirtısı Layala'nın uykusunu delip geçti. Kabuk bağlamış gözleri, soğuk ve karanlık bir gecenin ardından odayı sıcak bir şekilde yıkayan sabah güneşinin ipuçlarıyla açıldı. Hafif ayak sesleri

nabızı hızlandı. Bu onun her zamanki muhafız yürüyüşü değildi. Hareket etmedi, nefes almasına bile izin vermedi. Küçük mavi yastığı tutarak kendi üzerine daha fazla kıvrıldı. Bu hale gelmekten, canavarlardan korkan küçük bir çocuk gibi sinmekten nefret ediyordu ama önceki gece pencereye doğru sürünerek gitme çabası bile onu güçsüz bırakmıştı.

Bir an sarı saçlarını gördü ve midesi boğazına kaçmış gibi hissetti. *Hayır, o değil. O değil.* Kral Tenebris'in, anne babasının kanlı cesetlerinin üzerinde duran, Thane'in üzerine çökmüş, yaşlı bir kocakarı gibi kıkırdayan hortlak yüzünün kâbusları rüyalarını dolduruyordu. Onu saçlarından tutuyor, kafa derisinden tutam tutam koparıyor ve onlara bakması için bağıırıyordu. "Yaptığın şeyle yüzleş!" Uzaklardan kendini izledi, gözleri kapalı, adamın pençesinde titriyor, hıçkırıyor, durması için yalvarıyordu.

Derin bir nefes aldı, *bu gerçek değil. Gerçek değil.*

"Layala." Bu Aldrich'in sesiydi. Sesi neredeyse kederli miydi?

Yavaşça bir gözünü açtı, sonra o olduğundan emin olmak için diğerini. Sarı saçları sıkı bir topuzla arkadan bağlanmıştı ve bu da yüzünü daha sert yapıyordu. Sivri kulakları daha keskin görünüyordu. Tenebris'e olan benzerliğini nasıl gözden kaçırmıştı? Tıpkı ona benziyordu. Bir zamanlar geniş ve parlak olan gözleri, onun görünüşüne bakarken ağırlaşmıştı. Dudakları birbirine yapıştı ve ona doğru uzandı.

Adamın elini tokatlayarak uzaklaştıracak kadar güç topladı. "Yapma," diye hırladı.

"Aşağıya iniyorsun. Kalk lütfen." Çok sabırlı, çok sakindi. Kafasına bir kılıç kabzasıyla vurduktan ve kaburgalarına tekme attıktan sonra onun tavrına güvenmemişti. Morluklar ve kesik çoktan geçmişti ama anısı hâlâ canlıydı.

"Kahvaltıya davetlisiniz."

Kahvaltı... Her türlü yemeği düşününce midesine kramplar giriyor ve ağzı sulanıyordu. Patates, yumurta, meyve. Su. Suyu her şeyden çok arzuluyordu. Dili kum gibi, boğazı da kum gibi ve ağrıyordu. Gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. Neden onu kahvaltı için bu odadan dışarı çıkarmıştı ki? Yan yattı ve yastığı başının üzerine koydu. Bu bir numaraydı. Düşmeyeceği bir numara. Sahte bir nezaket ya da daha kötüsü, eğer kralla kahvaltıya davet edildiyse, bu ilerlemek istedikleri, onun için bir planları olduğu anlamına geliyordu...

"Layala," diye azarladı, sanki okula gitmek için kalkmak istemeyen küçük bir çocukmuş gibi. "Susamış ve acıkmış olmalısın. Yirmi sekiz gün oldu."

"Hayır."

"Sonsuza kadar burada mı kalmak istiyorsun?"

Ne aptalca bir soru. Sanki burada olmayı o istemiş gibi? Bir kaptı şırırdayan sıvının sesi Aldrich'e dönmesi için yeterliydi. Kirli beyaz tuniği çok keskin, çok temizdi. Metal bir matarayı tutan elleri bile daha yumuşak görünüyordu. Belli ki Thane ve Kuzgunlar'dan uzakta geçirdiği zamanı *babasının* sunduğu lüksün tadını çıkarmak için kullanmıştı.

Mataradan bir damla su karyolanın üzerine kaydı. Boğazı kuru çakmaktaşı kıvılcımı gibi yandı. Titrek bir kolla ona uzandı. Gösterdiği bu çaba onu öfkeliendirdi. Matarayı onun menziline hemen dışında tutmaya devam etti. Öfkeli gözyaşları yakıyordu. *Piç kurusu. Adi herif. Piç kurusu.* Mırıldandı ve kolunun yatağa düşmesine izin verdi.

"O kadar zayıf mısın? Oturabiliyor musun?" Onunla alay etmiyordu ve sesi gerçekten endişeli geliyordu ama rol yapıyor olmalıydı.

Bu noktada ciğerlerine hava çekmek için çaba sarf ediyordu.

Kolunu sırtının altına sokarak onu oturmaya zorladı. Ona karşı koyamayacak kadar yorgun ve güçsüzdü. "Hadi ama. Bir içki iç. Lütfen."

Kadın sırtını taş duvara dayadı ve adam mataranın üst kısmını çevirerek çıkardı. Soğuk metal dudaklarına değdi, ardından su dilinin üzerinden kaydı. Rahatlayarak inledi. Hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı. Saniyeler içinde hepsini bitirdi ve sonra çenesini kaldırıp Aldrich'e boş bir bakış fırlattı.

"Babamı yemek yemenize izin vermesi için ikna ettim. Aşağıya gel." "Ne anlamı var ki?"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Neden umursuyorsun ki? Senin yüzünden buradayım. Bırak da öleyim." Artık umurunda değildi.

Ağzı sert bir çizgi oluşturdu. "Ölmeyeceksin. Sen bir elfsin Layala. Vücudun hayatta kalmak için kış uykusuna yatacak ve uyuyacaksın. Aylarca, hatta yıllarca."

Yavaşlayan kalbinin her pompasında ruhunun derinliklerindeki o yorgunluğu hissetmişti. Birkaç gün daha onu bahsettiği uykuya çekebilirdi. Kolunu onun beline doladı ve onu yukarı çekti. Dirseğini onun boynunun arkasına geçirdi ve ağırlığının çoğunu taşıdığı için bacakları onun adımlarıyla birlikte sallandı.

Kapının eşiğinden geçmek ona tuhaf bir korku hissettirdi. Bilinmeyen bir yere gitmek için hapisanesinden ayrılmak... onu burada tutan zalimle yüzleşmek. Kıvrımlı merdivenden indiler ve çıplak ayakları soğuk taşa sürtündü. Kasları acıyor ve yanıyordu ama onları pencereye doğru birkaç adımdan daha fazlası için kullanmak iyi hissettiriyordu.

Merdivenlerin dibine vardıklarında Aldrich, "Seni şimdi uyaracağım," dedi. "Burada sizi görmek isteyen *insanlar* var."

Neden "*insanlar*" diye seslendi? "Kim? Aldrich, eğer o benim teyzemse, eğer beni en ufak bir şekilde bile önemsiyorsan, onu buradan çıkar. Lütfen." Her zaman yalvarmayı sevmediğini düşünürdü ama Evalyn Teyze için bunu yapardı.

"Bu o değil. Askerler oraya vardığında o gitmişti. Görünüşe göre biri onu babamın geleceği konusunda uyarmış."

Ona doğru baktı. "Birisi mi?" Thane mi? Orada mıydı? Teyzesi Evalyn'in ve memleketinin geri kalanının katledilmeyeceğinden emin olmuş muydu? Bu düşünce ağzına küçük bir kıvrım getirdi. Bu yüzden henüz gelmemiş olmalıydı... ama o zaman neden kafasının içindeki sesi ona gitmesi için yalvarıyordu?

Zırhlı göğüslerinde Palenor silahlarının mührü bulunan bir grup muhafız koridorda onlara doğru ilerledi. Botlarının şingirtisi, aksi halde sakın olan mekânın duvarlarında yankılandı. Kuzgunların kanatlı miğferlerinden farklı olarak ortası sivri, koyu gri savaş miğferleri giymişlerdi; dizlerine kadar uzanan kalça muhafızları vardı; biri uzun, koyu renkli ahşap bir asa taşıyordu. Yaklaştıkça konuşmalar kesildi. İlerleyişleri yavaşladı ve Layala'ya acıyarak baktılar. Maker, kimsenin ona böyle bakmasını istemezdi. İçlerinden biri bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama Aldrich'ten gelen alçak bir hırıltı onları yollarından alıkoymaya yetti. Bu muhafızlar eskiden ona gülümserlerdi, şimdi ise korkmuş görünüyorlardı.

"Senin cüceni hiç bulamadım," dedi Aldrich, onu gidecekleri yere doğru yarı yarıya taşımaya devam ederek. "Güvende olabilir."

Tif iyi miydi? Omuzlarındaki ağırlık biraz hafifledi. En azından bu olumlu bir şeydi.

Layala'nın geldikleri salonu tanınması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Thane'in odasının yanındaki kendi odası, Yıldız Işığı odası köşedeydi. Oyuklara yerleştirilmiş zırh takımları ve gümüş vazolardaki taze kır çiçekleri buradaki her yerden daha tanıdıktı. Benim diyebileceği bir yer.

Maun kapının önünde durdu, altın rengi kolu aşağıya doğru çekti ve iterek açtı. "Reina ve Pearl birkaç dakika içinde seni yıkamak ve giydirmek için gelecekler."

Adamın elinden kurtulup ileri doğru adım attı, ani bir güç ve enerji dalgası onu doldurdu. Bu oda ona son birkaç haftanın ıstırasında bir nebze de olsa rahatlık getirmişti. "Hizmetçilerin girişi de kalıcı olarak devre dışı bırakıldı, o yüzden aklınıza bir şey gelmesin." Adamın sempatik bakışları kızın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Sanki kanatları kırılmış ve bir daha asla uçamayacak bir kuş gibiydi. "Onu sevdiğini biliyorum." Durakladı ve çene kasları titredi. "Ama ben de sevdim."

Layala acısını bastırarak, "Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Ona duyduğun aşk seni Tenebris'in yanına değil, hapse atırdı."

Aldrich bakışlarını yere indirerek kapıyı kapattı, kapının kapanma sesi tenini ürpertti. Artık kapalı kapılardan hoşlanmıyordu. Hiçbir zaman klostrofobik olmamıştı ama içini dehşetle dolduran kaygı ona artık öyle olduğunu söylüyordu. Başını iki yana sallayarak bu hissi elinden geldiğince bastırdı, makyaj çekmecesini kaydırarak açtı ve yuvarlak gümüş folyoya bakarak sırtıttı. "Teşekkür ederim, Tifapine." Altı ambalajı yırtarak açtı ve ilk çikolatalı trüfü ağzına attı. Dilinin üzerinde bal gibi eridi ve şeker onu yeni bir hayatla doldururken gözlerini kapattı. Diğerlerini de lezzetli ikramların tadını çıkaramayacak kadar hızlı yedi.

Sessiz bir kapı sesi onu irkiltti. Gergin eli göğsüne çarptı ve hızlı kalp atışları kulaklarına fısıldadı. Boş paketleri hızla içeri itti ve ellerini arkasında tutarak çekmeceyi kapattı. Reina ve Pearl'ün içeri adım attığını görmek için tam zamanında döndü. Gergin omuzları çöktü ve gözyaşları akararak görüşünü bulanıklaştırdı. Reina bir elini göğsüne koydu ve çenesi titredi. Pearl odanın öbür ucuna koştu ve onu kucakladı. Layala önce kaskatı kesildi, sonra kucaklaşmaya karşılık verdi, onların nezaketi karşısında göğsü ısındı. Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri gördüğü ilk dostça yüzler onlarınkiydi. Kendini tutmaya çalıştığı gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzüldü.

"Ah, sevgili kızım," dedi Reina yavaşça ona doğru adım atarak. "Çok özür dilerim."

Reina koştu ve kollarını Layala ile Pearl'e sıkıca sardı. "O kulede kilitli kaldığınızı ve sizi beslemediklerini duyduk," dedi Pearl, sesi titreyerek. "Çok şey değişti... Size yardım edemediğimiz için çok üzgünüm."

Layala önce parmaklarını ıslak yanaklarında gezdirerek geri çekildi. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Size hiçbir şey vermememiz gerekiyor, sadece banyo yaptırıp Kral Tenebris ile kahvaltıya hazırlamamız gerekiyor ama..." Reina cebinden beyaz bir peçete çıkardı. Kenarlarını kaldırıp açtı ve avucunun içinde bir parça ekmek bekliyordu. Başını sallayarak Layala'nın eline tutuşturdu. "Ye şunu. Biz sana banyo hazırlayacağız."

Ekmeği alırken boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Teşekkür ederim." Sesi daha öncekine hiç benzemiyordu, paramparça ve kırık.

Layala yumuşak, ipeksi yatağa oturdu, yemeği çikolatayı yediğinden daha yavaş yedi. Karyola direklerini çevreleyen ve saran yeşil sarmaşıklara dokundu ve içgüdüsel olarak

Tifin gizli tüneğine baktı, onu orada görmeyi umuyordu. Karanlık ve boştu, tıpkı onun içinde hissettiği gibi.

Çok geçmeden Reina ve Pearl onu buharlı bir küvete götürdüler. Giysilerini nazikçe çıkarıp altın rengi ayaklı küvete girmesine yardım ettiklerinde itiraz etmedi. Sıcak suyun kirli ve ağrıyan cildine verdiği rahatlatıcı his onu rahatlattı. Reina saçlarına narenciye ve lavanta sabunu sürdü, sabunun kokusu ona kuledeki odada söylediği sözleri hatırlattı. Thane'in gönderdiği not tenine yapışmış olmalıydı, suya battı ve mürekkebi solmaya başladı. Notu eline aldı ve kırılğan kâğıt parmak uçlarında eridi. Maker, hayır. Nottan geriye kalan tek şey onun adı olunca vücudu sessiz hıçkırıqlarla titredi.

"O kâğıt neydi?" Pearl sordu.

Layala, mürekkebin son zerresi kırık tırnaklarını ve kesik parmaklarını lekeleyen lekelerle dönüşürken Pearl ellerini tutana kadar baktı. Cevap vermedi. Belki de Thane'in hayatta olduğuna dair herhangi bir kanıtın düşmanın eline geçmemesi bir lütuftu.

"Parmaklarına ne oldu, tatlı kız?"

Layala bu anı karşısında sertçe yutkundu. "Dışarı çıkmak istedim. İstedim-" Thane, ama onun adını yüksek sesle söylemedi.

İnci ateş turuncusu saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı ve üzüntüyle başını yavaşça salladı. Köpüklü suya bir sünger daldırdı ve Layala'nın ellerini kuruladı. Hizmetçileri onunla daha önce hiç izin vermediği bir şekilde ilgilenirken gözleri odaklanamadı. Onlara karşı ne kadar kibirli ve kaba davrandığı halde yine de üzerine titredikleri için gözyaşlarını tutamadı.

"Oğluma sizi bugün görebileceğimizi söylemişim. Sör Aldrich dün gece bizi bilgilendirdi," dedi Reina. "Oğlum sizi sorup duruyordu."

"Bir oğlun olduğunu bilmiyordum," dedi Layala, neden daha önce hiç sormadığını merak ederek. "Kaç yaşında? Adı ne?"

"Charlie dokuz yaşında. Onunla kutsanmamız çok uzun yıllar aldı."

Pearl gülümsedi. "O çok tatlı bir çocuk. Sizinle tanışmayı ne kadar çok istediğinden bahsediyor. Sen onun idolüsün."

"Ben mi?" Layala şaşırdığını söyledi.

"Ah evet," diye yanıtladı Reina, sanki yanında duruyormuş gibi gururla sırtarak. "Her zaman bir büyücü olmak istemişti. Tıpkı senin gibi siyah saçları ve mavi gözleri var. Çok güzel bir çocuk ve büyüdüğünde çok yakışıklı olacak."

"O zaman söyle ona, bir gün onunla tanışmayı çok isterim." "Bir gün" kelimesi uzun süre aralarında kaldı.

Reina boğazını temizledi. "İşler düzeldiğinde - düzeleceğine inanmalı ve umut etmeliyiz - onunla tanışacaksın."

Layala ancak banyo soğuduktan sonra kalktı ve bir havluyla kurulandı. Tam boy altın kaplama aynadaki yansımasına baktı. Ne görmeyi beklediğinden emin değildi, belki zayıf yanaklar ve çıkık kaburgalar, ama köprücük kemikleri daha keskin olsa da dolgun göğüsleri yerinde duruyordu. Güçlü, kuvvetli kalçaları biraz yağ kaybıyla daha belirgin görünüyordu. Omuzlarındaki kasların belirginliği biraz azalmış olabilir ama çok fazla değil. Beli biraz içe doğru incelmış ve kalçalarının yuvarlaklığı eskisi kadar baskın değildi ama her nasılsa, vücudu ince ve kırılğan olmayı reddediyormuş gibi formunu koruyordu. Belki de büyüsünün bir parçası vücudunun her hücresine işlemişt ve onu güçlü tutuyordu.

Kendini zayıf hissediyordu ama öyle görünmüyordu. Cildi aynı bronz ışıltıdan yoksundu ve bakışlarındaki o ateşli sertlik gitmişti. Ona bakan kız üzgün ve içi boştu. O bile bunu görebiliyordu. Kimdi bu kız? Solgunlara karşı savaşı, işkence edenleri ve eşini öldürmek isteyenleri yok eden Layala Işık Getiren olmadığı kesindi.

Reina, Layala'nın omuzlarına ipeksi mavi bir bornoz örttü ve onu yumuşak mavi bir sandalyeye oturttu. Reina, Layala'nın kalça hizasındaki simsiyah saçlarını tararken Pearl de yanaklarına ve dudaklarına renk kattı. Pencerenin dışında kuşlar cıvıldıyor ve aşağıda yürüyenlerin boğuk sesleri yukarı süzülüyordu. Sessizlik rahatsız edici değildi ama Layala'nın sormak istediği pek çok şey vardı ve çikolatalarla ekmek ona cesaretini toplaması için yeterli enerjiyi verdi. "Yüce Kral ne olduğunu söylüyor-" Bileğindeki eş rününün olması gereken yere, hayatı boyunca durduğu yere baktı, sadece lekesiz tenine baktı. "Thane." Adını yüksek sesle söylemekte tereddüt etti; çok acı veriyordu.

Reina saçını taramayı bıraktı. Pearl'ün koyu renk gözleri partnerininkilere kaydı. Her ne ise, iyi bir şey olamazdı. Reina boğazını temizledi ve ilk olarak konuştu, "Şu Kral-er, Prens Thane, Kral Tenebris'i taht için öldürtmeye çalıştığı için vatana ihanetten idam edilecekti."

"Bu bir yalan," diye tersledi Layala. İçinde söndüğünü sandığı ateş bir anlığına da olsa alevlendi. "Bunu yaptı çünkü Tenebris hepimizi Kara Büyücü'ye ihbar etmek istiyor."

Pearl'ün gözleri biraz büyüdü. "Kara Büyücü mü? İlk geldiğinizde bundan bahsetmişsiniz... Bunun doğru olduğuna hâlâ inanıyor musunuz?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Kral Tenebris geri döndüğünde hepimiz çok şaşırдық," diye başladı Reina. "Kuzgunların Doonafell'den eve döndükleri gün oldu. Ön kapıdan tacını takarak girdi, Sör Aldrich de yanındaydı. Yüce Kralımız hayatta olduğu için çok heyecanlıydık. Ta ki Prens Thane'in onu öldürmeye çalıştığını açıklayana kadar. Prens Thane'e sadık olanları sorgulamak için tutuklamaya başladı. Sonra iş sorgulamadan çıkıp sokaklarda infaz etmeye kadar gitti. Sonra seni kulede tuttuğunu duyduk. Hepimiz başımızı kaybetmekten çok korkuyoruz." Reina içini çekerek sesini alçalttı. "Ama en kötüsü, neredeyse ben de Kral Tenebris'e inanıyordum."

Layala sandalyesinden fırladı ve Reina'yla yüzleşmek için döndü. "Bilmiyor musun?"

Reina parmaklarıyla oynadı. "Görmemem gerektiğini düşündüğüm bir şey gördüm."

"Ne?" Hem Layala hem de İnci sordu.

"Bir şey var..." Yutkundu. "Burada bir yabancı var. Elini gördüm, kar gibi beyaz ve siyah uçlu parmakları vardı." Sesi dalgalandı. "Sanırım o da beni görmüş olabilir. Tepeden tırnağa bir pelerinle kaplıydı ama eldivenini çıkarmıştı. Korkarım," diye sözünü kesti ve başını salladı.

"Solgun bir tane," diye bitirdi

Layala. Pearl'ün nefesi kesildi.

"Hayır, olamaz."

Reina endişeli gözlerle etrafına bakındı. "Kral Tenebris'in lanetli birinin kaleye girmesine neden izin verdiğini anlamıyorum. Neler oluyor?"

Layala'nın tüyleri diken diken oldu. Gözleri yatak odasına açılan kapıya kaydı. Mathekis, solgunların lideri... bu o olmalı. Thane, Tenebris'in Mathekis ile uzun zaman önce bir anlaşma yaptığını söylemişti. Layala Reina'nın kolunu kavradı. "Beni dinle. Tenebris beni büyüm için General Mathekis'e vermek istiyor. Annemle babamın beni öldürdüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Beni Yüce Kral'dan uzaklaştırmak için mi öldüler? Tenebris'in beni kötülük için kullanacağını biliyorlardı. Şimdi anlıyorsun, değil mi? Kara Büyücü'nün geri gelmesini istiyor. Buradan gitmeliyim."

İnci hıçkırıklara boğuldu ve ağzını kapattı. Reina'nın gözlerinde dehşet parladı ve sanki onun adını duymak bile onu zayıflatmış gibi bir adım geri çekildi. "Hizmetçilerin kapısını kapatmışlar. Bu odadan ön taraftan başka bir çıkış yok ve muhafızlar olduğu kesin."

Kapıları kullanarak çıkmanın tek yolu bunlardı. Sanki buradan elini kolunu sallayarak çıkabilirmiş gibi. Layala pencereye doğru koştu ve iterek açtı. Pencere çerçevesinin etrafını saran yeşil sarmaşıklar en azından yere yaklaşmak için yeterince uzun olabilirdi. Oradan tuğlaya tırmanabilir ya da atlayabilirdi. O kadar da uzakta değildi. En zor kısım muhafızlar tarafından fark edilmemek olacaktı. Düzenli aralıklarla geçiyorlardı.

Kapıda üç ağır tıkırtı duyuldu. Kahretsin. Layala dönüp hizmetçilere bir parmak salladı. "Cevap vermeyin." Yutkundu ve kemerli geçitten, diğer tarafında birinin beklediği yatak odasına baktı. Eğer Mathekis buradaysa...

Pearl'ün çılgınlıkları mermer zeminli banyoda yankılandı. Reina kollarını kendine dolayarak köşeye doğru geri çekildi. "Gitmeliyiz," dedi Reina. "Eğer gidersek Kral Tenebris bizi idam eder. Yardım ettiğimizi düşünecek. Zaten Prens Thane'in birkaç özel hizmetkârını öldürdü."

Layala'nın ağzı açık kaldı. "Thane'in hizmetkârlarını neden öldürsün ki?" Kuzgunları görebiliyordu ama hizmetkârları?

Pearl elinin tersiyle kırmızı yanaklarını sildi. "Bilmiyoruz ama sıranın bize geleceğinden eminiz."

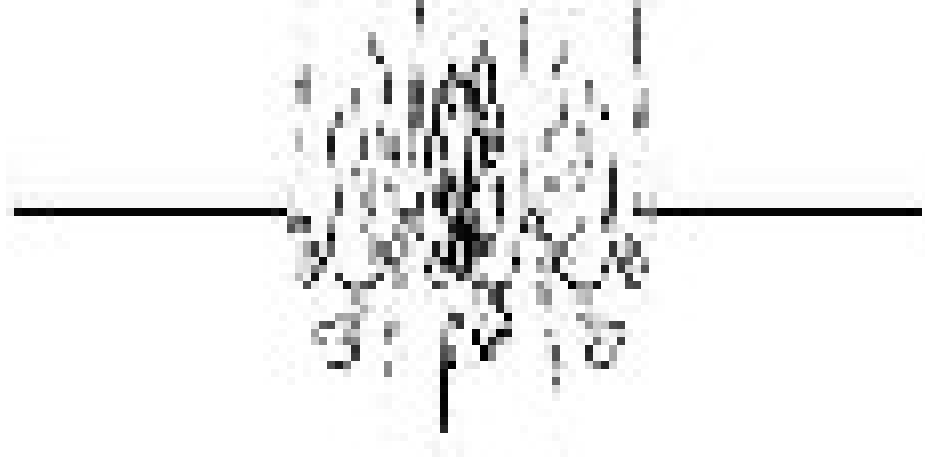
Reina, "Çünkü bizim sadakatimizi sorgulayacağı gibi onların sadakatini de sorguladı," dedi.

Bir yumruk kapıya dört kez çarptı ve her birinin şiddeti arttı. "Layala, hazır mısın? Yüce Kral bekliyor ve korkarım Thane kadar sabırlı değil."

Layala hizmetçilerine baktı, ne kadar korktuklarını gördü. Dişlerini birbirine kenetleyerek, "Bana bir elbise getirin. Çabuk olun."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Layala'nın gümüş topuklu ayakkabıları koridora adım atarken hafifçe vurdu ve kapıyı arkasından nazikçe kapatarak korkmuş hizmetçilerini kendilerini toparlamaları için içeride bıraktı. Aldrich'in onları panik hallerinde görmesine izin vermek kafasında uyarı zillerinin çalmasına neden olacaktı. Neden bu kadar endişelendiklerini merak ederdi.

Hainin gözleri, arzudan çok bir teftiş gibi kızın vücudunda geziniyordu ama o sıcaklık da oradaydı. Adamın kendisi hakkında düşündükleri karşısında öğürmek istedi. Yüksek yakalı altın rengi elbisesi belini sarıyor ve birkaç kat kumaş kalçalarından ayak parmaklarına kadar yuvarlak bir hacim oluşturunuyordu. Kesinlikle gerekenden daha fazla ten ya da kıvrım göstermek istemiyordu.

"Gerçekten çok güzelsin. Fennan'la bir iddiaya girdik; o senin muhtemelen ortalama bir görünüşe sahip olacağını söyledi, ben ise yıldızları gölgede bırakacağını. Bahsi memnuniyetle kabul etti."

Layala öğrenerek ters ters baktı. Yaptığı şeyden sonra, onun görünüşü hakkında mı konuşacaktı? Ve şimdi nasıl olur da Fennan'dan bahsedebilirdi? "İltifatlarını kendine sakla, yılan. Sana hiçbir faydası olmayacak."

Kaşlarını çattı ve ona doğru uzandı. Tiksintiyle homurdanarak geri çekildi ve kollarını arkasına sıkıştırdı. Daha önce onun yardımını kabul etmiş olabilirdi ama şimdi yemek yemiş ve yıkanmış olduğuna göre, yürüyüşü tek başına başarmak için tüm gücünü kullanacaktı.

"Her zamanki gibi inatçısın. Bu yeni keşfettiğin enerji patlamasını sana ne veriyor?" Şık bir kaşını kaldırdı. "Daha önce zar zor yürüyebiliyordun."

Layala sertçe yutkundu, Reina'yı ve ona Layala'ya yemek vermemesinin nasıl söylendiğini düşündü. "Sıcak bir banyo harikalar yaratabilir." Yine de tekrar ilerlemeye başladığında tökezler gibi yaptı ve adam onu sabitlemek için kolundan tuttu. Hizmetçilerinin ona olması gerekenden daha fazla yardım ettiğinden şüphelenmemesi için gönülsüzce dirseğini tuttu.

"İnatçılık sizi ancak bir yere kadar götürebilir. Ben sadece sana yardım etmek istiyorum," dedi Aldrich. "Bu bir numara değil."

"Yardım mı?" Layala alay etti. "Bana şimdi mi yardım etmek istiyorsun? Ben aklıktan ölürlen neredeydin? O odadan çıkmak istediğimde neredeydin? Nerede-" Etrafı dönmeye başladığında ve kafası çok hafif hissettiğinde sözünü kesti ve ona daha ağır bir şekilde yaslandı. Belki de onun inatçılığı konusunda haklıydı.

"Yapabileceğim bir şey yoktu ama ne düşünürsen düşün, seni önemsiyorum. Acı çektiğini görmek istemiyorum."

Öfkeden kuduran Layala adamın kolunu daha sıkı kavradı ve kırık tırnaklarını adamın koluna geçirdi. İnsanların gerçekte kim olduklarını gösterdiklerini ve sözlerinin hiçbir şey ifade etmeyebileceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Güzel yalanlar yerine cesur eylemlere inanırdı. "Peki ya Piper ve Fennan? Onların acı çektiğini görmek istiyor musun?" Olabildiğince hızlı gittiler, ki bu da istediğinden çok daha yavaştı. Zayıf kalçaları, gururu gibi çaba sarf etmekten yanıyordu.

"Tabii ki hayır." Öfkeli bir elini yüzünde gezdirdi. "Onlar benim arkadaşlarım ama bazen daha iyisi için fedakârlık yapmak gerekir. İşbirliği yaptığınız anda serbest bırakılacaklar."

"Daha büyük iyilik mi? Kara Büyücü'yü yetiştirmenin daha büyük bir iyilik olduğunu mu düşünüyorsun? Peki ya arkadaşların? Artık seni aynı şekilde çağıracaklarından şüpheliyim." Onları nemli bir hücrede, yiyecek ve içecek hiçbir şey olmadan, üşüyerek ve titreyerek kilitli tutma düşüncesiyle başını salladı. Ya da daha kötüsü, dövüldüklerini ve işkence gördüklerini.

"Beni dinle," dedi Aldrich onu merdivenlerin dibinde durdurarak. Büyük fuayedeki birkaç çift muhafız onları izliyordu. Ön girişteki ya da koridorları koruyan pozisyonlarından ürkmедiler ama gözlemediler. Aldrich en az onun kadar onların da farkında olarak etrafına bakındı, sonra Layala'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer o odaya geri dönmek istemiyorsan, babamın istediğini yapacaksın."

"O hıyar için sihrimi kullanmaktansa sonsuz bir uykuya dalmayı tercih ederim."

Aldrich'in gözleri irileşti ve sesini o kadar alçalttı ki kız onu zar zor duyabildi. "Buna asla izin vermez. İşbirliği yapmanı sağlayacak yollar bulacaktır. Kuledeki o görev seni zayıflatmak, iradeni kırmak içindi. Çok daha kötüsü gelecek."

Dudaklarını sert bir çizgi halinde bastıran Layala, bunu ona neden söylediğini merak etti. O iyi elf, babası ise kötü elfmiş gibi mi davranıyordu? Akıl oyunları mı oynuyordu? Artık onun arkadaşı olduğuna ya da kurtarılabileceğine gerçekten inanmıyordu. "Deneyebilir."

Aldrich içini çekti ve onu yanında sürükledi, parmaklarının etini morartacağını bilecek kadar sert bir şekilde kolunu kavradı. "Mathekis burada. Bu zayıf halinle onun gücüne karşı koyabileceğinden şüpheliyim. Bu benim için bile bir meydan okuma."

Layala boğazında yükselen gerginliği yutkunarak bastırdı. Thane, Mathekis'in teke tek dövüşte karşılaşmak isteyeceği en son kişi olduğunu söylemişti ve o tanıdığı en güçlü elfti. "Bütün bunları bir gün Yüce Kral olmak için yapıyorsun ama yönetecek bir Palenor kalmayacak. Bunu görmüyor musun?"

"Babam ve benim Mathekis ile bağlayıcı anlaşmalarımız var. Palenor'un yönetimini elimizde tutacağız ve saldırılar duracak. Topraklarımızı lanetten bu şekilde kurtarabilirim. Bu şekilde görmediğinizi biliyorum ama niyetim bu."

"Gerçekten mi? Tenebris seni yeni varisi olarak ilan etti mi? Reina ve Pearl size Yüce *Prens* değil Sör Aldrich diyor. Peki saldırılar durdu mu?"

"Yapacak. Doğru zamanı bekliyor." Başını iki yana salladı. "Ve istediklerini elde ettikten sonra saldırılar duracak."

"Yukarıdaki yaratıcı, Aldrich, nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Kara Büyücü geri döndüğünde Palenor'u almayacağını mı sanıyorsun? Daha önce de almaya çalıştı ama senin ataların aptal değildi. Büyükbaban bu toprakları kurtarmak için savaşta öldü ve baban da bu toprakları ona verecek."

"Yanılıyorsunuz. Yüce Kral ne yaptığını çok iyi biliyor." "Peki bu ne?"

"Kara Büyücü halkımıza büyüü geri getirecek. Babam bir anlaşma yaptı. Sen bir büyüü olduğun için umursamıyorsun ama elflerin geri kalanı güçlerini geri istiyor."

"Mathekis'in bunu garanti edebileceğine inanıyor musun?"

Düşün, Aldrich." "Olduğu şey olmak bile istemiyor."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Tenebris diğer elflerin büyüye sahip olmasını umursamıyordu. Kendisi için istiyordu. Ve Kara Büyücü onları yaratan kişi olduğu halde neden solgun olanları durduracaktı ki? Daha fazla yalan, daha fazla zorlama. Aldrich tüm bunlara inanması için kandırılmış mıydı yoksa hepsi işbirliği yapmasını sağlamak için bir oyun muydu?

Yemek salonuna yaklaştılar ve süslü oymalara sahip kapılar içeriye doğru açıldı. Bir çift muhafız selamlamak için çenelerini eğdi. Layala'nın ayakları aniden ağırlaştı, sanki kayalar onu yerinde tutuyormuş gibi. Bu odada ne bekliyordu...

Aldrich elini sırtının üst kısmına koyarak onu ileriye doğru itti. Derin bir nefes alarak önce bir adım, sonra bir adım daha attı. Her biri kıyametine doğru yürümek gibiydi. Ailesini öldüren ve Thane'i ondan alan elf, ortasında sarmaşık yaprakları ve altın düğmeler bulunan yeşil, yüksek yakalı bir tunik giyyordu. Düz sarı saçlarında zümrüt ve elmaslarla süslü altın bir taç parıldıyordu; bu renk kaymaktaşı tenine biraz sıcaklık veriyordu. İnce yapısı ve dar omuzları Thane'inkine hiç benzemiyordu. Ama onu en çok rahatsız eden şey, güzel giysiler ve bir elfin ruhani yüzüyle gizlenmiş, yemek bekleyen aç bir kurt gibi onu izleme şekliydi.

Layala odanın geri kalanına göz gezdirdi. Burada birçok kez yemek yemişti ama o zamandan beri dekor değişmişti; pencere duvarının üzerinde mavi yerine yeşil halılar, süslü gümüş yemek takımlarıyla yeni bir bal meşesi masa, hatta sakinleştirici yeşil bitkiler bile saksıdaki kırmızı güllerle değiştirilmişti, sanki Tenebris, Thane'in dokunduğu her şeyi temizlemek istiyormuş gibi. Duvarda asılı duran sanatsal tablonun yerini, Tenebris'in şatafatlı bir altın çerçeve içindeki gerçek boyutlu bir portresi almıştı. En kötüsü de, bir zamanlar Thane'in oturduğu masanın başına Tenebris'in oturmasıydı. Yanındaki koltuğu işaret etti. Thane'in nişanlısı için olduğunu söylediği koltuk. Maker, onun burada olmasını, gözlerini kapatıp açtığı anda orada olmasını diledi. Ama yoktu ve masadan bir bıçak kapıp Tenebris'in kalbine saplamaktan başka bir şey istemiyordu.

Soğuk bir his ensesinden aşağı süzüldü ve arkasına döndü.

Teni ve saçları güneşte ağarmış kemik kadar beyaz olan solgun bir adam, siyah tırnağını kızın omzunda kaydırdı. "Merhaba güzelim," diye mırıldandı. Mathekis'in siyah gözleri kızın kolunun üst kısmındaki zambak izine kilitlendi ve kömür rengi dudaklarını yaladı. "Sonunda tanıştık."

Onun dokunuşundan, yakınlığından öfkelenildi ve ondan uzaklaştı.

"Isırmam," dedi Mathekis hınzır bir sırıtışla, her bir dişi bir yırtıcı için mükemmel olan bir noktaya kadar daralmıştı. "Son birkaç yüz yılda dürtülerimi kontrol altına almayı başardım. Merak etmeyin, lordumun size canlı ve zarar görmemiş olarak ihtiyacı var."

Tenebris alaycı bir ifadeyle ayağa kalktı ve kollarını masanın üzerinde salladı. "Oturun." Emri kesik ve güçlüydü; ağzının kenarı kireç emmiş gibi görünüyordu.

Mathekis sanki havada süzülüyormuş gibi zarif bir şekilde odaya girdi ve uzun siyah pelerini ayaklarının etrafındaki bir havuz gibi etrafından aktı. Yerine oturdu ve koyu kırmızı sıvıyla dolu bir bardak aldı. Etrafında döndürdü ve kalınlığı kadının yutkunmasına neden oldu. Bu şarap değildi.

"Oturun dedim," diye tersledi Tenebris.

Layala kımıldamadı. Terli avuçlarını elbisesine sürttü. *Koş koş koş*, diye bağırdı iç sesi. Bakışları üç çıkışa doğru kaydı. Başarabilecek miydi? Sıcak bir esintiye izin veren açık pencere bile çekici görünüyordu. Soluk benizli, yamyam, lanetli bir elfle savaşıyor durumda değildi. Yırtıcı ve ölümcül bir doğası vardı.

Kalbi gümbür gümbür atan Layala koridora doğru geri döndü ve Aldrich'e çarptı. İçine dolan gerginlik hissi bir zamanlar zayıf olan bacaklarındaki enerjiyi sarsmıştı. Hizmetkârların geçidine ulaşabilir, saklanabilirdi.

"Öne gel. Otur." Mathekis'in sesi farklı bir tınıya bürünmüştü; hafif bir yankı ile daha melodik ve zengin bir ton. Layala kendini istemsizce ilerlerken buldu. *Hayır, hayır ilerlemek istemiyorum*, diye düşündü ama ilerlemeye devam etti. Yavaşça başını sallarken bile

kendini durduracak gücü yoktu. Korkudan elleri titriyordu. Sandalyeye uzandı ve arkasından tutup çenesini kaldırdı.

Mathekis gülümsedi. "Vay, vay, inatçı birine sahibiz. İlk kırdığım sen olmayacaksın."

Yüce Kral'ın üst dudağı kıvrıldı ve Aldrich'e sert bir bakış fırlattı. "Orada öylece durma. İşini yap."

Aldrich onun kalçalarını kavradı, koltuğa doğru yönlendirdi, onu sandalyeye itti ve oturttu. Piç kurusu. Hâlâ onun avuçlarının hayaletini üzerinde hissediyordu ve yüzü tiksintiyle kızarmıştı. Ama bu acı, yarısı olgun mor meyvelerle dolu kâse ve içinde tereyağlı ekmek ve hindi budu bulunan tabak tarafından çabucak yok edildi. Etin zengin kokusunu içine çekti, ağzı sulandı ve midesi bir ısırik almasını istercesine guruldadı. Bir an için Mathekis'in neden karşılaştığı diğerleri gibi çürük kokmadığını merak etti. Belki de yemek kokuyu maskeliyordu.

"Açsın," dedi Tenebris. "Ye, Layala."

Ulaşabileceği hiçbir gümüş çatal bıçak yoktu. Silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Kralın bıçağı solundaydı ve o da sağındaydı. Layala ne kadar aç olmasına rağmen ellerini kucağında tuttu. Bu yanlış geliyordu. Onu Thane'den koparmışlar ve hiçbir şey olmamış gibi oturup onlarla yemek yemesi için aç bırakmışlardı.

Aldrich yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Ejderha ne zaman gelecek?"

Ejderha mı? Layala'nın hançerini ejderha şekil değiştirenin göğsüne sapladığı, neredeyse kolunu kopardığı ve son olarak Thane'in karnını yaran siyah taçlı eli hatırladı. Gözlerini kapadı ve içinde yeniden yükselen endişeli enerjiyi yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Panik yapamazdı, bayılamazdı. Burada olmazdı.

Mathekis, "Her an olabilir," diye cevap verdi.

Sanki emir verilmiş gibi, kapılar tıkırdayarak açıldı. Layala başını çevirdi. Varlett'in arkasında yerde sürüklenen inci beyazı elbise ejderhanın kıvrımlarını boyanmış gibi sarıyordu. Canlı kahverengi teni ve etrafına şelale gibi dökülen, kalça kemiklerinin tepesine kadar uzanan altın rengi bukleleriyle çok güzeldi.

"Mathekis, canım," diye mırıldandı, topukları parlak taş zemine gürültüyle vuruyordu. "Çok uzun zaman oldu."

Sesi bile Layala'nın tüylerini diken diken etti. Ölmesini Tenebris'ten daha çok istediği bir kişi varsa o da bu fahişeydi. Eğer o olmasaydı, hâlâ Thane'le birlikte olacaktı. Geçitten birlikte kaçmış olurlardı. Şu anda ona sarılıyor, onu öpüyor ve seviyor olabilirdi.

"Varlett." Mathekis'in gözleri, zerre kadar alçakgönüllülük göstermeden açgözlülükle onun üzerinde gezindi. "Her zamanki gibi nefis görünüyorsun."

Ağzımı tıka, diye düşündü.

Tenebris ayağa kalktı, sonra bir elini Mathekis'in yanındaki sandalyeye doğru kaldırdı. "Hoş geldin, Varlett."

Layala sanki onlar bir avuç iğrenç sürünge değilmiş gibi tüm bu formalitelere kusmak istedi. *Evet, onlar insanları yerken biz de oturup medeni davranalım.*

Varlett, Mathekis'in yanındaki koltuğa oturdu ve masanın diğer ucundan Layala'ya bakarak dudak büktü. Alt dudağını dramatik bir şekilde dışarı itti, "Üzgün görünüyorsun, zavallı şey," diye mırıldandı. "Nedenini tahmin bile edemiyorum." Sanki Thane'e yaptığı şey komikmiş gibi kıkırdadı.

Layala'nın bedeninde sıcaklık alevlendi. Eğer sihrini kullanabilseydi, onun canını boğar, nefes nefese kalışını zevkle izlerdi. "Orospu."

Tam da istediği tepkiyi almış gibi gülümseyen Varlett, "Alınan. Alınan. Ben de kulede bir süre kalmanın bu dili ehlileştirceğini düşünmüştüm."

Tenebris omuzlarını geriye itti. "İstediğimi yapıp yapmadığını bilmem gerekiyor." Sesi çabuk ve sertti.

Varlett bir kaşını kaldırdı. Öne doğru eğilerek üç inçlik pençelerini masanın üzerine vurdu. *Tık, tık, tık*. Bu ses Layala'nın tüylerini diken diken etti. "Aralarındaki bağı kopardım. İstersen bileğini kontrol edebilirsin. Neden şimdiye kadar yapmadığını bilmiyorum. Haftalardır senin elinde."

"Yani, öldü mü? Sana geri dönüp emin olmanı söylemiştim. Kafamı koparmaya gelmesine izin veremem. Beni zaten bir kez öldürmeye çalıştı ve... söylentiler duyuyorum."

Layala'nın kalbi tekledi. Thane'in hayatta olduğuna dair söylentiler mi?

"Her şeyden önce, bana hiçbir şey *söylemiyorsun*." Layala'ya gözlerini devirdi. "Onu karnında bir delikle ormanın zemininde kanlar içinde bıraktım. Onun bile hayatta kaldığından şüpheliyim." Varlett tekrar Tenebris'e döndü. "Ama sanırım yaşamış olması mümkün. Ne de olsa o *eşsiz* biri."

Tenebris'in ağzının etrafındaki sert kaş çatma çizgileri daha da kırıştı. "Bir garanti istedim. Sana yeterince ödeme yaptım."

"Oğlunuzun kellesini size getirmeli miydim? Eminim saf karın buna bayılırdı." Bir kıkırdama çıkardı. "Sana bir iyilik yaptım, eğer yaşıyorsa bu artık senin sorunun."

"Benim sorunum mu?" Tenebris tersledi. "Senin için de gelmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Gözleri parladı ve gülümsedi. "Meydan okumayı memnuniyetle karşılarım. Erkeklerle oynamak eğlencelidir."

Layala'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Maker, masanın üzerinden uçup onu boğmak istedi. Bu konuyu onun önünde, sanki o da entrikacı ekibin bir parçasıymış ya da orada hiç yokmuş gibi konuşmalarını tuhaf bulmuştu ama yine de bu çok şey ifade ediyordu. Onu bir tehdit olarak görmüyorlardı. Onun öfkesine yenik düşüp hepsini katledeceğinden korkmuyorlardı, oysa istediği tam olarak buydu, ama onlar gibi o da bu durumda bunu yapamayacağını biliyordu. Silahsız, büyüsüz ve az yiyeceklerle bir tehdit oluşturmazdı. Kulede geçirdiği o haftaların bir sebebi vardı.

Aldrich Layala'nın koluna dokundu. "Yemekte bir sorun yok," diye fısıldadı. "Kurcalanmadığına söz veriyorum." Yemek adeta onu şımartmak için çağırıyordu ama o inatla başını salladı.

"Ye," diye emretti Mathekis kaslarını hareket ettiren o zengin tınısıyla. "Yakında güce ihtiyacın olacak."

Artık dayanamayan Layala hindi budunu dudaklarına götürdü ve bir parça et kopardı. Tuz, yağ ve protein şimdiye kadar yediğini hatırlayabildiği her şeyden daha iyiydi. Bir lokma yutarken neredeyse inleyecekti. Sırf yapabileceğini kanıtlamak için bu emre karşı koymak istese de, teslim olmak kolaydı.

Birkaç ısırdıktan sonra Layala başını kaldırıp Mathekis'e baktı ve Varlett sinir bozucu, yırtıcı bir yakınlıkla onu izliyordu. Varlett insan formunda olmasına rağmen, atıştırmak için bir elf isteyen bir ejderhaya çok benziyordu. Layala boğazını temizledi ve uzun bir su içti. Belki de kendisi bir oyun oynamalıdır. "Demek buradayız çünkü sen

Kara Büyücü'yü geri getirmemi istiyor. Bunu nasıl yapacağım? Benim sihrim sarmaşıklar ve çiçekler yaratır. Bunun Kara Büyücü ile ne ilgisi var?"

Mathekis, "Bunu zamanı geldiğinde düşünürüz," diye cevap verdi. "Şimdilik karnınızı doyurun."

"Zaurahel kendisi... öldüğünde geri dönmesini sağlamak için zambak işaretli bir elf büyücünün doğacağını söyledi." Varlett'in son kelimedede tereddüt etmesi Layala'yı meraklandırdı. "Ve sonra onun yanında duracaksın."

Layala hindi bacağı elinden düşürdü ve önündeki cam tabağa gürültüyle çarptı. Gelmiş geçmiş en kötü büyücünün yanında mı duruyordu? Bu nasıl olabilirdi? Bir yalan. Öyle olmalıydı. Layala asla onun tarafını tutmazdı. "O bir kahin miydi?"

"O birçok şeydi."

Nasıl olduğunu neden sır olarak saklıyorlardı? Bu onun hayatına mal olur muydu? Hayır, ondan sonra onun tarafında olacağına inanıyorlarsa olamazdı. Bir şekilde özgür iradesini kaybedip onun tarafından büyülenir miydi? Ya da belki... Layala hindi budunu tekrar eline aldı. "Onu nasıl geri getireceğini biliyor musun?"

Mathekis kömürden gözlerini ayırmadan Layala'ya baktı. "Zaurahel bunu kadere bırakmadı. Kader tanrılar içindir."

Tenebris parmaklarını masanın üzerine vurdu. "Ona kendini açıklamana gerek yok. Bunu öyle ya da böyle yapacaktır."

"Eski tanrılar bu diyarda dolaşırken ben hayattaydım," dedi Varlett, Tenebris'in böbürlenmesini keserek, "Senin bilebileceğinden çok daha fazlasını biliyorum Layala. Sen küçük saf bir kızsın ve bunu sakın unutma."

Layala şaşkınlığını gizlemek istedi ama iki kaşı da havaya kalktı. Varlett en az iki bin, hatta belki de üç bin yaşında olmalıydı. Bunu belirtmek istemesi tuhaftı. Belki de kendisine meydan okuyan iki kişiyle aynı masada oturmaktan hoşlanmıyordu. Her şeyden çok arzuladığı tek şeyin güç olduğunu söylemişti. Elbette, sadece Layala'yı yere sermek, ona kalmış olabilecek güveni çalmak istiyor da olabilirdi. "Madem bu kadar yaşlı ve bilgilisin, neden Zaurahel'i geri istiyorsun? En başta neden onun büyüüne ihtiyaç duydun ki? Ya da bu konuda benimkine."

Varlett'in ağzı seğirdi. "Buna sadakat denir."

"Gücü senden daha çok sevdiğini söyledin ve bu yüzden aranız bozuldu."

Varlett'in altın rengi gözleri kısıldı ama dudaklarında bir yılanın gülümsemesi oynadı. Gülerek Mathekis'e döndü. "Bu kızın ağzı iyi laf yapıyor, değil mi?" Aniden masanın üzerinden fırladı, bardakları ve yiyecekleri ezdi ve uzun siyah pençesini Layala'nın kapalı dudaklarına bastırdı. "Ve eğer çenenin kapatmazsan, dilini kesip yiyeceğim."

Layala Varlett'i geri itme dürtüsüne direnerek kendini sandalyeye geri bastırdı. Şu anda Varlett'e karşı bir kavgada kazanamazdı, belki de hiçbir zaman.

Tenebris gülümseyerek ikisini büyük bir zevkle izledi. "Hedeflerimiz için diline ihtiyacı olmayabilir. Kulaklarına ihtiyacı olmadığını biliyorum."

Varlett'in siyah yarı gözbebekleri büyüdü ve içine çekti. "Güzel kokuyorsun ve bu zarif kulaklar koleksiyonumun güzel bir parçası olur. Onları elindeki kemiklerle birlikte bir kolye haline getirebilirim."

Mathekis kayıtsızca, "Yeter," dedi. "Ona zarar verilmeyecek."

Bu büyülü bir emir değildi ama Varlett yine de geri çekildi ve bir kez daha sandalyesine kaydı. Ama gözlerinde nefret alev alev yanıyordu ve eğer Layala daha iyisini bilmeseydi, bu

Kişisel.

Layala neredeyse altına işememiş gibi davranmaya çalışarak hindi bacağına tekrar eline aldı.

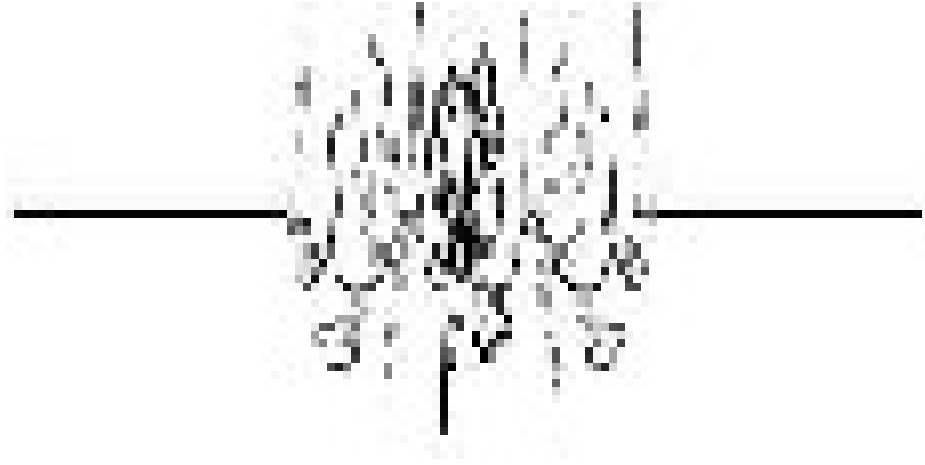
"Şimdi işe koyulalım," dedi Tenebris. "Eğer isyan etmek isterseniz, işte size başınıza geleceklerden küçük bir kesit. Eğer işbirliği yapmak istemezseniz."

Aldrich sandalyesinde gürültüyle kıpırdandı. Layala'yla bakıştılar ve Layala'nın yüzünde giderek artan korkuyla ilgili çok endişe verici bir şey vardı. Kapılar çarparak açıldı ve bir çift muhafız aralarında bir kadın taşıdı. Başını öne eğikti ve ayakları sanki baygınmış gibi sürükleniyordu. Kirli yosun yeşili tüneliğin bir tarafı omzundan yırtılmıştı ve çok büyük pantolonu kalçalarına zar zor oturuyordu. Bir zamanlar olgun bir ahududu kadar canlı olan kızıl saçları kir ve pislikten matlaşmıştı. Bir el başının tepesini kavradı ve yüzünü yukarı kaldırdı. Piper'in narin yüzündeki çürükler ve birkaç kesik Layala'nın nefesini kesti.

Piper şişmemiş tek gözünden dışarı baktı. "Sakın yapma. Önce beni öldürmelerine izin verdin Layala."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

Yakınlarda sessizce akan **bir** dere ve tepesindeki rengârenk ağaçlardan gelen kırlangıç sesleri Thane'i bir anlığına da olsa acısını görmezden gelmesine yetecek kadar büyülemişti. Nefes almakta zorlanan ve kasları gerilen Thane, avuçlarını kuyunun taş kenarına dayayarak ağırlığının çoğunu destekledi. Gözlerini kapatarak doğanın sakinleştirici sesini dinledi; ruhunu parçalayan acıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Layala'ya gitmek için yanıp tutuşuyordu ama üç haftanın ardından, Büyücü Vesstan'ın kulübesinin dışındaki kuyuya kadar yürüyecek gücü bile zor buluyordu. Daha önce hiçbir yarasının iyileşmesi bu kadar uzun sürmemişti ama ölüme de hiç bu kadar yakın olmamıştı. Yaşamayı Yaratıcı'nın isteğiydi. Aksi takdirde o gün ölecekti ve eş bağı koptuğu için Layala güvende olacaktı. Onunla olan bağını kaybetmek ona ne kadar acı verse de, küçük bir parçası minnettardı. O ölürse Layala da ölmek zorunda kalmayacaktı.

Kuyunun üzerinde sallanan ipi yakaladı ve bir elini diğerinin üzerine koyarak kova karanlıktan yükselene kadar çekti. Calladira'nın şifalı suları boğazından aşağı aktı ve midesini doldurdu. Küçük mavi ve altın rengi bir kelebek göğsünün çıplak derisine kondu. Küçük kanatları titreşti ve Layala'ya kelebeklerin iyi şans getirdiğini söylediği zamanı kısaca hatırladı. Şimdi şansa ihtiyacı vardı.

Uzun, beyaz ahşap asasını eline alarak, sarı kulübeye doğru attığı her adımda ona yaslandı ve gövdesindeki acıyla savaştı. Tırtıklı sekiz köşeli bir yıldız şeklindeki pembe, hasarlı et dokunulduğunda hassaslaşıyordu. Göbek deliğinin birkaç santim yukarısında, hem ön hem de arka tarafında avuç içi büyüklüğündeydi. Diğer yaraları gibi bunun da tamamen iyileşeceğinden emin değildi.

Büyücü Vesstan küçük ahşap verandadaki sandalyesinde sallanıyor, güneşin tadını çıkarıyordu. Saçları ve sakalları bu ışıktaki daha da beyazlıyordu ama nedense neşesinden daha genç görünüyordu. Huzurlu olduğu için ona kızmıyordu ama kendisinin de bu kadar rahat olabildiğini diliyordu. Thane yaklaştı ve Vesstan gözlerini açmadan, "Şimdi tekrar geri yürü. Devam et. Dinlenmeden önce on kez daha yürü. Yarın koşu yapmanı istiyorum. Sonunda onun yüzünü hayal et. Oraya varacaksın."

"Bana eziyet ediyorsun yaşlı büyücü," dedi Thane ama gülümseyerek arkasını döndü. Bu ona Vesstan'ın onu engelli bir parkurda koşturduğu, daldırdığı ve yuvarlattığı, Thane'in büyü yapmasına bile izin verilmeden önce saatlerce fiziksel olarak eğitildiği ergenlik günlerini hatırlattı. *"Gücünde ustalaşmak için acı ve rahatsızlıkla mücadele edebilmeli, bedenini kırılma noktasına kadar zorlamalısın,"* demişti.

Derin bir nefes alıp yavaşça bırakan Thane, bir ayağını diğerinin önüne attı ve zihnini gövdesindeki bıçaklanma hissinden uzaklaştırmak için her adımı saydı. Yüz elli yedi adım sonra tekrar kuyunun başında durdu ve tahta asaya ağır bir şekilde yaslandı. Varlett elini ona doğru ittikten sonra, ilk haftanın çoğunu puslu bir ateş içinde geçirdi. O gün gözünün önünden geçti; sanki içi yanıyordu, tüm varlığını tüketecek kadar sıcaktı. Zorlukla nefes alabiliyor, hareket edemiyordu. Layala'nın Varlett'e saldırırken attığı çığlıklar hâlâ kâbuslarına giriyordu. Umutsuzca ayağa kalkıp ona yardım etmek istedi ama başaramadı. Sadece uzanıp parmak uçlarını taş geçide dokunduracak kadar gücü vardı. *İkimizi de al. Layala ve beni güvenli bir yere götür.* Bunu yüksek sesle söyleyemiyordu ama geçit mırıldanarak canlandı. Kendini içinden geçirme yeteneği de gücüyle birlikte yok olmuştu ama yine de bir şekilde geçidin onu alabileceğini umuyordu.

onları. Sanki altından kuvvetli bir rüzgâr esmiş gibi yerden havalandı. *Layala*, diye yalvardı.

Ama sessiz bir ses fısıldadı, "O çok uzakta."

Vesstan'ın yüzü üzerinde gezinene kadar bilinci gidip geliyordu. "Layala'ya onun için geleceğimi söyle," yaklaşık bir hafta öncesine kadar zaman ve gerçeklik duygusunu kaybetmeden önce söylediği son sözlerdi. Geceyle gündüzü ayırt edebilecek kadar akli başına geldiğinde, Doğu'dan gelen vahşi, ateş saçlı savaşçısı Leif'e Kuzgunları Parlakyürek Ormanı'nın derinliklerinde toplaması ve onu orada beklemesi için bir mesaj gönderdi. Duyduğuna göre, Piper, Fennan ve Aldrich, diğer Kuzgunlarla birlikte hapiste tutuluyordu. Yukarıdaki Yaratıcı, arkadaşlarını yakalanmaları için nasıl terk edebilirdi? Ona kaçmasını söylerken yerlerinde dursalar bile bunu yapmamalıydı. Layala'yı kurtarmadı. Sefaletle sonuçlanmaktan başka bir işe yaramadı. Şu anda neler yaşıyorlardı? Babasının yapabileceği dehşet... Neredeyse sürekli olan mide bulantısı daha da şiddetlendi.

"Briar Hollow birkaç gün önce yerle bir oldu," diye seslendi Vesstan ön verandadan.

Thane dönüp baktı, ani bir enerji onu içine çekti. "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Siz buraya geldikten kısa bir süre sonra Layala'nın teyzesine gitmesi için haber gönderdim. Kuşlardan duyduğumuza göre, askerler geldiğinde o ve kasaba gitmiş. Yine de yakmışlar tabii, her zaman yaptıkları gibi."

Thane dişlerini sıktı ve homurdanarak ve nefesinin altında küfrederek geri dönmeye başladı. Layala o kasabayı seviyordu, orası onun eviydi ama en azından teyzesi ve arkadaşları hayattaydı. Yukarıdaki Maker, en azından bu.

Sonbahar ağaçlarının gölgesinde kuşlar rahatsız edici bir sesle cıvıldıyordu. Layala hakkında ona bilgi vermek gibi yapacak daha iyi işleri yok muydu? Mavi bir alakarga bir melodi tutturdu. Gözlerini hançer gibi ona dikti.

"Buraya gelirse hiç şaşırırmam," dedi Vesstan sandalyesinde hafifçe ileri geri sallanarak.

"Kim?"

"Layala'nın teyzesi. Ona Evalyn diyordun. Ateş nöbetlerinde sürekli 'Evalyn'e söyle kaçsın' diyordun. Briar Hollow'. Ona olanları anlatan bir mektup gönderdim ve seni nerede bulabileceğini söyledim. Etrafta kuşlarla konuşabilen bir cüce olması güzel."

Thane devam etti, düşündüğü gibi yorulmak yerine yavaş yavaş güç kazanıyordu. Belki de ihtiyacı olan şey hareketti. "Beni bulmak mı? Bana neden güvensin ki? Layala'yı evlerinden bıçak zoruyla çalarken beni izledi." Bunu neden yapmıştı? Geriye dönüp baktığında aptalca görünüyordu ama yine de Layala artık aylar önce kaçırdığından çok daha farklı bir elfti.

Vesstan bir omzunu kaldırdı. "Bir önsezi. Layala'yı Dredwich Kalesi'nden kurtarabilecek tek kişi sensin."

Küçük bir çığlık Thane'in sıçramasına neden oldu. Döndü. Tifapine ormandan koşarak geliyordu ve hemen arkasında bir tilki vardı. Tilkinin üst dudağı yukarı kalkmış, iki sıra küçük, keskin dişleriyle yemeğini yutmaya hazırdı. Bu cüce onun sonu olacaktı. Buna yemin etti.

"Yardım edin!" Tif feryat etti. Kahverengi bukleleri, bir metre boyundaki gövdesinde çıkıntılı küçük karnı kadar zıplıyordu.

Thane homurdandı. Asasını bırakarak olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak koşmaya başladı. Eskiden olduğu elfe kıyasla bu kadar yavaş olduğu için kendine ve lanet olası ejderhaya lanet okudu. Kollarını sallayarak, "Geri çekil!" diye bağırdı. Tilki hareketsiz kaldı. Büyük, kabarık kuyruğu havada duruyordu ama yırtıcı bakışlarını cüceye kilitlemişti.

Tif'in elbisesi bir şeye takıldı ve yere düşüp zengin yeşil çimlerin arasında kayboldu. Yaramaz küçük tilki tekrar ona doğru koşmaya başladı. *Lanet olası yaratık*. Thane elini uzattı ve enerjisini büyüüne odakladı. Tifapine havalanarak görüş alanına girdi ve havada uçtu. Kolunun beşiğine ulaşana kadar ölmek üzere olan bir kedi gibi ciyakladı. Bu dramatizm karşısında gözlerini devirmekten kendini alamadı.

Küçük bedeni titreyen Tif ona yapıştı ve keskin tırnaklarını koluna geçirdi. "Başım dönüyor."

"Defol!" Thane tilkiye bağırdı ve ayağını yere vurdu. Küçük tüylü yaratık döndü ve gözden kaybolana kadar gölgelerin içine doğru süzüldü.

Nefes nefese kalan Thane, "Tifapine, ormana tek başına gitmen konusunda sana ne demiştim?" diye sordu.

Alt dudağını dışarı doğru iterek, "Açıklıkta kal, çünkü orman tehlikeli," dedin. Ama acıkmıştım ve meyveler ağaç çizgisinin hemen diğer tarafında. Büyük, sulu, yağlı kırmızı olanlar. Günlerdir onları yiyordum. Sonra o koca tilki her şeyi mahvetmek zorunda kaldı."

Gücünü kullanmak ve Tif'in peşinden koşmak için harcadığı efor, karnındaki ağrının yanmasına ve zonklamasına neden oldu. Başını sallayarak sıkı nefesler aldı ve kulübeye doğru geri dönmeye başladı. Thane'in daha önce gördüğü küçük mavi alakarga gökyüzünden önüne düşmüş, çılgınca ötüyordu. Tifapine avucunu ağzına kapatıp başını salladığında Thane'in kaşları kalktı. Ne söylüyor olabilirdi ki? Onun kuşlarla konuşabilmesini hâlâ tuhaf buluyordu.

"Hayır!" dedi parmaklarının arasından ve sonra elini bıraktı. "Ciddi misin sen?"

Thane mavi alakargadan Tif'e baktı. "Ne?" Kuş çılgınca cıvıdamaya devam etti ve Tif de onun şifreli "hayır"larına ve "aman tanrım"larına ayak uydurdu. Thane'in sabrı tükenmek üzereydi ama kuş hızla uzaklaştı. Thane iç çekerek çenesini düzeltti ve Tifapine'e kaşlarını çattı.

"Oh, bazen *tweet*'i anlamadığımı unutuyorum." Boğazını temizledi. "Layala'yı kuleden aldıklarını, ejderha kadının orada olduğunu ve Math-uh-whiss adında solgun bir kadının da orada olduğunu söyledi."

"Kis," diye düzeltti Thane.

"Öpüşmek mi dedin?" Kaşları havaya kalktı. "Yani Layala'yla nişanlısın ama yanağına bir öpücük kondurabilirim sanırım."

"Hayır." Thane gözlerini devirdi. "*Mathekis*. Onun adı Mathekis."

"Oh," dedi kızarak. "Doğru. Yemin ederim bu ismi daha önce duymuştum. Kulağa ürkütücü geliyor. Onu tanıyor muyuz?"

Thane gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı.

"Onu beslemediklerini de biliyorsun, değil mi? Bunu sana söylemiş miydin?" Zaten kızarmış olan yanaklarının rengi daha da koyulaştı ve yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi.

Thane Tif'i yere bıraktı ve ellerini yumruk yapıp tırnaklarını nasırlı avuçlarına geçirdi. "Hayır, bu *büyük* ayrıntıdan bahsetmeyi unuttun," diye tersledi Thane. Zonklayan acıyı görmezden gelerek daha da hızlı yürüdü, zihni dönüyordu. Ona ulaşmalıydı. Hem de hemen. "Ve hiç susmayan biri olarak, bana nasıl söylemediğini anlamıyorum. Durmadan

Bir kuş yumurtası çalmaya çalışırken ağaçtan düştün ama Layala'nın açlıktan ölmesi hakkında değil." Bu cüce kesinlikle sinir bozucuydu. Belki de tilkiyi geri çağırmalıydı.

Tif kaşlarını çatı, ona yetişmek için yanında koşuyordu. "Öncelikle, o herhangi bir kuş değildi, bir Calladiran alaycı kuşuydu ve onlardan nefret ediyorum. Çok acımasızlar, bir tanesi gözümü oymaya çalıştı. Sadece kahvaltıdaki yumurtaları için iyidirler. Ben en çok mavi alakarga ve serçeleri severim. Kuzgunlar beni biraz ürkütüyor, yalan söylemeyeceğim. Ve Layala'nın korkunç durumunu sadece beş gün önce öğrendim. Zaten yataktan kalkıp ona yardım edecek halin de yoktu. Önce iyileşmen gerektiğini düşündüm, yoksa hazır olmadan gitmeye çalışırdın. İnan bana saklaması zor bir sırdı. Sır saklamakta hiçbir zaman iyi olmadım. Özellikle de Yüce Kralımdan."

Eğer saçmalamayı kesmezse... Thane inledi. "Ona yiyecek göndermenin bir yolunu bulabilirdim. Ve haftalardır benden hiçbir not ya da işaret almadığı için muhtemelen onu terk ettiğimi ya da öldüğümü düşünüyor." Onun güvenini zar zor tam olarak kazanmıştı. Aklından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki?

Tif başını kaldırıp ona baktı, çenesi sallanıyordu. "Ve umarım onu terk ettiğini düşünmüyordur. Benim zavallı Layala'm, soğuk, aç ve umutsuz. Kuşlar onun çok ağladığını söylüyor. Onunla gitmeliydim ama o aptal geçit seni aldığında beni de içine çekti. Yani, biraz şifa yaprağı almak için keseme girerken yanındaydım." İç çekti. "Ona bir torba çilek göndermeye çalıştım ama haberci kuşlarım ölmeye devam ediyor. Vurulup düşüyorlar. Ol' blue benim son askerim. Diğerlerinin hiçbirisi casusa yaklaşma riskini göze alamaz."

"Geçit seni içeri çektiğinde neden yanımdaydın?" Cüceden tamamen hoşlanmadığından değil, ama neredeyse bir çocuğa bakar gibiydi. Şu anda ihtiyaç duymadığı bir zorunluluk.

"Şifalı yapraklar alacağımı söyledim."

"Yani bize nasıl yetiştiniz? Bir salyangoz kadar yavaşsınız."

"Bu çok kaba." Kahverengi buklelerini omzunun üzerinden savurdu. "Ama her neyse, Layala 'koş' dediğinde ikinizin peşinden koştum. Çünkü tabii ki beni de yanında isterdi. Sen Phantom'u ormana gitmek için bıraktığında, ben de tırmandım ve peşinden gittik. Zavallı at, şimdi nerede olduğunu merak ediyorum."

Yarasına sert bir el bastıran Thane, bastonunu almak için dikkatle eğildi. Tifapine haklıydı. Kaleyi istila etmeye hazır değildi ama yine de yapmalıydı. Mathekis ya da Varlett'in Layala'ya ne yapacağı belli olmazdı. Babası onu neredeyse dört hafta boyunca aç mı bırakmıştı? Sanki bu yeterince işkence değilmiş gibi. Asasına yaslanarak Vesstan'a doğru ilerledi. Ayakları kalın otların üzerinde hafifçe çıtırdadı ve kulağının dibinde vızıldayan bir arıyı kovdu. Üzerini değiştirmesi, silahlarını alması ve küçük bir erzak çantası hazırlaması gerekiyordu. Vesstan'ın yanından geçip beyaz kulübenin kapısını iterek açtı. "Babam Layala'yı kuleden uzaklaştırdı. Mathekis ve Varlett de orada. Gitmeliyim."

Yaşlı büyücü, Vesstan'ın yıllardır görmediği bir canlılık ve çabuklukla ayağa fırladı ve onun peşinden yürüdü. "Bunu yapacak durumda değilsin. Kendini öldürteceksin ve sonra ona ne faydan olacak? Herhangi birimize?"

Thane esasını duvara dayadı ve geride bıraktı. Temelli olarak. Kalbinde zonklayan acı çok şiddetliydi ama artık buna alışmıştı. İyileştirici yapraklar ve merhemlerle bile, acı durmak bilmeyen bir yoldaş haline gelmişti. Eğer düşünmezse, biraz hafifliyor gibiydi. Belki de ihtiyacı olan şey buradan çıkmaktı. Son bir ayda çektiklerini aklından çıkaracaktı. Newarden'daki kafeste Brunard tarafından işkence görmek ve sonra

Bir ejderhanın yumruğuna maruz kalmak, ama en kötüsü Layala'yı kaybetmekti. Tam da birbirlerini gerçekten sevdiklerini anladıkları anda büyülu bağlarının kopması. Ebedi eş olacaklarını kabul ettiklerinde. Her şeyden önce o elfi canından çok seviyordu. "Burada daha fazla oturup hiçbir şey yapmadan duramam." Thane koyu kahverengi deri bir çanta kaptı ve yol için ihtiyaç duyacağı eşyaları toplamak üzere odanın içinde dolaşmaya başladı.

Vesstan da onu yakından takip etti. "Birkaç metre koşmanın gücünü ne kadar azalttığına bir bak. İyi eğitimli askerlerle tek başına savaşmayı mı bekliyorsun? Mathekis'le ya da ejderha şekil değiştirenle tekrar dövüşmeyi mi? Zar zor hayatta kaldın, Thane. Eğer soyun ve iyileştirici macunun olmasaydı, ölmüş olurdun. Biliyorsun sana daha fazla yardım etmek isterdim ama büyüm yeterince güçlü değil."

"Gücüm geri geliyor. Bu durumda yaya olarak geçide ulaşmam bir gün kadar sürer, sonra da kaleye ulaşmam daha fazla zaman alır. Umarım o zamana kadar çok geç olmaz." Çoktan bir plan oluşturmaya başlamıştı. Kaleye giden sadece iki yol vardı; köprüden geçmek ya da kalenin içine inşa edildiği dağın yamacından aşağı inmek, yani sadece tek bir geçerli yol vardı.

"Sebebini gör. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Thane sert bir bakışla döndü. "Hayatımın aşkı aç bırakılırken ve kim bilir ona başka neler yapılırken haftalardır *dinleniyorum!* Artık dinlenmeyeceğim."

Vesstan birkaç saniye bekledikten sonra nazikçe, "Thane, bu kulübeden çıkabildiğin ilk gün bugün. İyileşmek ve toparlanmak için bir ya da iki günden fazla zaman harcamak zorunda kalmamıştın ama bu halinle geçide ulaşamazsın."

"Evet. Ben. Yapacağım." Kararlılıkla her şeyi başarabilirdi. Bunun mümkün olduğuna inanıyordu ve öyle de oldu. Geçmişte her zor şeyi böyle başarmıştı. Çantasına bir kıyafet ve bir pelerin tıktırdı. Çok geçmeden silah kemerini taktı, kılıçlarını sırtına bağladı ve kapıdan çıkmaya hazırıldı.

Vesstan çenesini kaldırdı ve asasını eline aldı. "O zaman ben de seninle geliyorum."

Thane çenesini sertleştirerek Vesstan'a baktı. Yaşlı büyücü bu küçük çayırda gayet iyi dolaşabiliyordu ama bu görevi üstlenmek onu aşıyordu ve bu durumda Thane yardım edemezdi. "Başarabilecek misin?"

"Oh, beni algıladığınız kadar zayıf değilim."

Tif mutfak masasının üzerine çıktı, yüksek sesle ciyakladı ve pencereden dışarıyı işaret etti. "Elfler!"

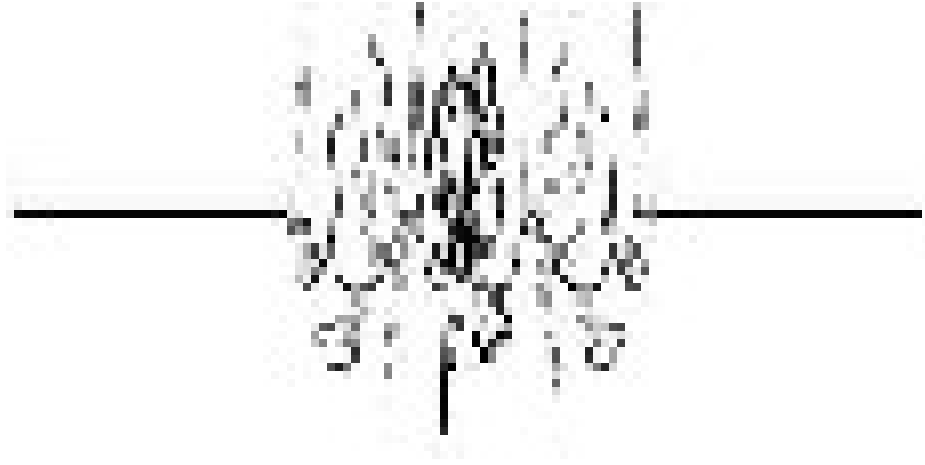
İki elf geliyor! Hayır, üç!"

Thane ve Vesstan birbirlerine hızlıca baktılar. Harika. Şimdi orman elflerine hesap vermeleri ve onun tanınmamasını ummaları gerekecekti. Tabii... Thane pencereye doğru ilerledi. "Burada olduğumu kim biliyor?"

"Sadece Leif ve Evalyn. Ancak, yazışmalar ele geçirilmiş olabilir."

Beyaz perdeyi kenara çeken Thane dışarı baktı. Kapüşonlu, kızıl kahverengi pelerinler giymiş iki erkekti. Bileklerinde deri kol bantları olan koyu yeşil tunikler, siyah eldivenler ve kömür rengi pantolonlar giymişlerdi. Her ikisi de çeşitli silahlarla, kılıçlarla, hançerlerle süslenmişti. Soldakinin kalçasında küçük bir balta vardı. Daha zayıf bir figür, muhtemelen bir kadın, çikolata kahvesi bir pelerin giymiş ve aralarında yürüyordu. Uzaktan dost mu düşman mı olduklarını anlayamadı.

Bölüm 4

Layala çürüklere, kesiklere ve Piper'ın ne kadar zayıf olduğuna hayretle baktı. Yanakları çukurlaşmıştı ve giysileri vücudundan gevşekçe sarkıyordu. *Ah, Piper.* Piper'ın çok daha kötülerine katlandığı ortadayken kulede kendine acıyarak ağladı. Yine de çenesini meydan okurcasına kaldırdı, ölmeye hazırdı. Layala'nın boğazında bir yumru oluştu ve yavaşça ayağa kalktı. Umutsuzca arkadaşının yanına gitmek istedi ama Piper'ın narin boynuna dayanmış olan bıçak onu durdurdu. "Lütfen, bırakın onu. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Tenebris alaycı bir ifadeyle, "Onun kaderi tamamen size bağlı," dedi. Piper'ı daha iyi görebilmek için dar omuzlarını büktü ve onu tutan muhafızlara hızlıca bir baş selamı verdi. Bıçak daha sert bastırdı ve bir kan çizgisi çizdi.

"Hayır!" Layala yalvardı. Bacakları yine güçsüzleşmişti. Piper'ın isteklerine rağmen bunun olmasına izin veremezdi. *Düşün, Layala, düşün!*

Mathekis dişlerinin sivri uçlarını tekrar ortaya çıkararak gülümsedi. "Kanayan kalpleri manipüle etmek çok kolay. Yani sana söyleneni yapmayı kabul ediyorsun?"

Layala az önce yediği yemeğin geri gelmek istediğini hissetti. "Bana yapmamı söyleyebileceksen bunu neden yapıyorsun?" Eğer bir gün daha oyalanabilirse, buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirdi.

Mathekis ona baktı ve simsiyah gözleriyle onu kısırdı. "Neden olmasın?" Sandalyede kaykıldı ve sandalye kaslı gövdesinin altında sessizce gıcırdadı. "Kabul etmek yerine arkadaşlarını feda etmeyi tercih edersen seni kıracak zamanım var. Bu yol çok daha eğlenceli olsa da hangi yolu seçtiğin umurumda değil."

Beni kırmak mı? Bunun nelere yol açabileceğini bilmek istemiyordu ama Kara Büyücü'yü geri getirmek Piper'ın hayatından çok daha pahalıya mal olacaktı. Varlett yaptığı pazarlığı neden haber vermemiştii? Ejderha şekil değiştirene baktı. Layala ona bir iyilik borçluydu. Elini Thane'in içinden geçirmeden hemen önce ormanda bundan bahsetmişti. Şarap kadehini saran pençelerinde verdiği zarara dair hiçbir iz yoktu. Çaldığı annesinin söğüt kolyesi neredeydi? Temelli mi yok edilmişti?

Kral Tenebris inledi ve ayağa fırladı. Bir elini masaya vurarak cam eşyaları salladı. Avuçlarını beyaz masa örtüsüne dayayarak ağır adımlarla öne doğru eğildi ve Layala'ya doğru ilerledi. Layala geri çekilmemek için kendini zorladı. "Seni bir hapisane arabasına atacağım ve tanıdığın herkesi öldüreceğim. Anlaşıldı mı?"

Piper ve Layala bakışlarını paylaştı ve Layala başını hafifçe salladı. Lanet olsun. Piper'ın bunun için kendini feda etmesine izin veremezdi. Başka bir yolu olmalıydı. Eğer kabul ederse, bir şeyler bulmak için daha fazla zaman kazanacaktı.

Tenebris kolunu masanın üzerinde kaydırarak üç şarap kadehini yere düşürdü. Bir tanesi yere düştü ve paramparça oldu. Layala camın kırılma sesiyle sıçradı. Yere dökülen sıvı, ardından gelen sessizlikte gürültüyle yankılandı. "Öldürün onu!"

"Bekle, bekle," diye yalvardı Layala. "Ben yapacağım. Sadece onu öldürme."

Muhafızların kollarında daha da sarkan Piper tamamen yenilmiş görünüyordu. Layala Aldrich'e baktı; ihanetinden sonra bile hâlâ onun yardım etmesini istiyordu. *Piper'a bak,* diye sessizce yalvardı. Aldrich sadece yere dökülen şaraba baktı. Korkak herif.

Varlett pençelerini beyaz, lekeli masa örtüsüne vurdu. "Yazık," diye mırıldandı. "En azından kızılın kanını içebileceğimizi düşünmüştüm." Tembel bir sırtışla koltuğunda geriye yaslanan Varlett, Mathekis'e, "Seninle aşağıda buluşuruz. Özel olarak konuşmamız gereken şeyler var."

Masadan kalkıp zarif ve sessiz bir yürüyüşle odadan çıkarken sandalyesi taşa çarparak gıcırdadı.

"Bu toplantı sona ermiştir." Mathekis masadan bir adım uzaklaştı. "Ona zarar verme konusunda söylediklerimi unutma Kral." Solgun general gittiğinde, Tenebris muhafızlarına Piper'ı göndermeleri için elini salladı.

"Yapma bunu Layala," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Senin için gelecek!" Gardiyanlardan biri ağzını tıkadı ve kapı arkalarından çarparak kapandı.

Hâlâ ayakta duran Layala masadan uzaklaştı ve sandalyesinin arkasında durdu. Kralla arasında bir bariyer olması daha güvenli hissettiriyordu. Masa örtüsünü boyayan şarap kana benziyordu ve tek düşünebildiği Thane'i kıpırdamadan, etrafında biriken kırmızı sıvıyla görmekte. Varlett elini ondan kurtardığında yüzünde beliren ısırap. Şimdi kendi göğsünde hissettiği boşluk -onun eksik parçası.

İlk nefes ensesinde gezindi ve her yeri gerildi. Tenebris bir elini kabaca çenesinin altına soktu ve yanaklarını sıkarak onu kendisine bakmaya zorladı. Gözlerinde yanan nefrete rağmen tek düşündüğü Tenebris'in teninin bir savaşçının gibi değil de yumuşak olduğuydu. "Bu sadece başlangıç." Adamın tükürüğü kızın yüzüne geldi ve kız gözlerini kapattı. "Son bir ayda zor günler geçirdiğini düşünüyorsan bekle. Bana zorluk çıkardığın için acı çekeceksin. Daha biz izin vermeden Kara Büyücü'yü yetiştirmene izin vermem için bana yalvaracaksın."

Layala dişlerini sıktı ve adamın yüzüne tükürdü. Tükürük damlası yavaşça yanağından aşağı kaydı. Adamın ters yumruğu hızlıydı ve onu ellerinin ve dizlerinin üzerine devirdi. Metalik sıvı ağzına doldu ve şimdi yarılmış olan dudağı zonkladı. Ayağa kalkmak istemediği, dövüşmek istemediği için kendine lanet okudu. Kaç kez yere serilmiş ama hep ayağa kalkmıştı? Eğitim alanındaki adamlar onu kaç kez yere sermişti ama hiçbir şey onu yere sermemişti? Zayıf bir elften kesinlikle ters yumruk yememişti. Ama soğuk taşın üzerine uzanıp gözlerini kapatmak onu çağırıyordu. Onu kıracaklarını söylemişlerdi ama birçok yönden çoktan kırmışlardı.

"Yüce Kral," dedi Aldrich sessizce. "Belki de en iyisi, en iyi dostumuzun gazabına uğramamaktır. müttefikler."

Bu ne anlama geliyordu? Yere bakan Layala'nın görüşü odaklanamaz hale geldi. *Ayağa kalk. Ayağa kalk.* Ama akli ormanın zeminindeki Thane'e kaydı. O ayağa kalkmamıştı. Ona doğru sürünmeliydi. Daha çok mücadele etmeliydi. Gözyaşları pürüzsüz açık gri taşın üzerine döküldü. Tek istediği onu görmekte. Onun güzel yüzünü ve ukala sırtışını kendi gözleriyle görmek. Sıcak kollarını ona dolamak ve kulağına kibirli, sinir bozucu şeyler fısıldamak. Gülüp ona ne kadar kibirli bir hıyar olduğunu söyleyecekti ve o da buna gülümseyecekti. Maker, onun gülümsemesini görmeyi nasıl da arzuluyordu.

Ağır siyah bir çizme sol elinin parmaklarını ezdi. Bir feryadı bastırdı ve kralın ağırlığından kurtulmaya çalıştı ama kralla taş arasında sıkışıp kaldı. "Onu kuleye geri götürün."

Ayağını бүктü, kemiklerini gıcırdattı. Yüce Tanrım, bu acıttı. Sessiz bir inilti çıkardı ve çenesi ağrıyana kadar ısırıldı. Karşı koyacak gücü olmayabilirdi ama ona acısını göstererek tatmin olmasına izin vermeyecekti.

"Yüce Kral," dedi Aldrich bu kez daha güçlü bir sesle.

Çizmesi havalandı ve Layala içini çekerek acıyan elini göğsüne bastırdı. Kralın sessiz ayak sesleri odadan uzaklaştı ve bir kapı kapandı. Aldrich bir sandalyeye çöktü.

Layala'nın önünde çömeldi, hafifçe kollarından tuttu ve ayağa kaldırdı. Başsağlığı dilemedi ama "Oturup yemeğini bitirebilirsin," dedi. Ve bu daha da iyiydi.

Yemek salonunun dışındaki koridora adım attıklarında ALDRICH kolunu uzattı. Layala ondan bir adım uzaklaştı. Diğerlerinden daha kibar olması önemli değildi. Buna kanmayacaktı. Şimdi nazik davrandığı için ona daha da az güveniyordu.

Koridorun aşağısından birkaç kadın sesi yükseldi. Duvarlardaki eski kraliyet mensuplarının resimlerine, taze çiçeklerle dolu uzun vazolara ve koridorun ortasındaki kırmızı halının üzerine baktı. Hafif ayak sesleri yaklaşıyor, kıkırdamaları daha da yükseliyordu. Prenses miydi o? Talon da bu işin içinde miydi yoksa o da bir kurban mıydı? Ne de olsa Aldrich onu neredeyse bir okla deliyordu. Belki de diğer varisi ortadan kaldırmak istiyordu, böylece ortada soru işareti kalmayacaktı.

Talon parlak sarı bir elbise ve beyaz eldivenler giyerek köşeden döndü. Kahverengi saçları açık tenini ve kızarmış yanaklarını ortaya çıkaracak şekilde başının üzerinde toplanmıştı. Yanında Vyra ve Layala'nın Yaz Gündönümü'nden tanıdığı bir başka bakire durup baktılar. Talon bile ne diyeceğini şaşırılmış gibiydi. Layala o kadar korkunç mu görünüyordu ki görünüşü onları dehşete mi düşürmüştü?

Aldrich başını sola doğru eğerek, "Haydi," dedi.

Onu görmezden gelerek Talon'a doğru bir adım attı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Talon'a biraz olsun güvendiği tek an bir okla vurulmasına neden olmuştu. Ya Talon Layala'yı şaleleye çekmek için bu işin içindeyse?

Talon'un kaşları çatıldı ve arkadaşlarından uzaklaştı. Aldrich'e ters ters bakarak onlara doğru yürürken topukları gürültüyle tıkırdadı. "Onun Thane'le birlikte olduğunu söylemiştin. Babam onları Calladira'dan kurtardıktan sonra, Thane Yüce Kral konumundan vazgeçmek istemediği için ayrıldıklarını söyledi." O vahşi yeşil gözlerini Layala'ya dikti. "Peki senin yüzüne ne oldu?"

Layala elini dudağına götürdü, neredeyse zonklayan acıyı unutuyordu. Yukarıdaki Yaratıcı, Talon gerçekten bu kadar bilgisiz olabilir miydi? Yoksa rol mü yapıyordu? Layala onun bu konuda sahte davranması için bir neden göremiyordu. Tipik bir Talon ölümünü yüzüne vururdu.

Aldrich aralarına girdi. "Cevabını istemediğin sorular sorma Talon. Şimdi iyi bir baba kızı gibi arkadaşlarıyla birlikte koş." Eli Layala'nın kolunu sertçe kavradı ve onu koridordan aşağı çekmeye başladı. Layala onun gücüyle kendi ayaklarının üzerinde tökezledi.

"Aldrich," diye tersledi Talon. "Thane nerede? Kardeşim nerede?" Aldrich omzunun üzerinden, "Git oyna," dedi.

"Onu öldürmeye çalıştılar," diye seslendi Layala. "Onu o lanetli ormanda ölüme terk ettiler.

Lütfen onu bul, Talon. Thane'i bul!"

Aldrich tırnakları derisini delip geçene kadar kolunu sıktı ve Layala inledi. "Dur. Canımı yakıyorsun."

"Mesele de bu zaten. Şimdi babam seni duymadan çeneni kapalı tutarsan, yarılmış bir dudak ve kırılmış parmaklardan çok daha kötüsünü yaşarsın."

Onu odasına geri götürdüğünde kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri girmesini işaret etti. O neden buradaydı? Kral onu kuleye götürmesini söylemişti. Kendisini beklediğini bildiği yumuşak yatağa dalmak istese de ayakları ilerlemiyordu.

"Git. Kral zalimliğinin mantığının önüne geçmesine izin veremez. Mathekis özellikle sana zarar vermememi söyledi."

"Seni anlamıyorum."

"Ben zalim değilim, Laya. Senin incinmeni istemiyorum ama ben kararımı verdim ve şimdi ikimizin de yürümesi gereken yol bu."

"Zalim değil misin? Tahta çıkma şansı için arkadaşına, kardeşine ihanet ettin. Buna ne dersin?"

"Hırs."

Gözlerini oymak istemeden ona bir an daha bakamayarak arkasını döndü. "Ugh, beni iğrendiriyorsun. Tenebris'ten bile daha kötüsün. En azından o asla olmadığı bir şeymiş gibi davranmadı. Thane seni asla affetmeyecek."

"O öldü. Onun affına ihtiyacım yok."

Bu ifade bir an için ciğerlerindeki nefesi çaldı. "Sen ve Tenebris bunu söyleyip duruyorsunuz çünkü korkuyorsunuz. Onun size yapacaklarından korkuyorsunuz."

Aldrich onu kolundan tutup odanın içine sürükledi. İki eliyle kollarını sararak onu duvara yasladı, göğsü inip kalkıyordu. Parmaklarını içeri soktu ve gözlerinde daha önce hiç görmediği ateşli bir öfke parladı. "Thane hayatta olsa bile kazanamaz. Halk, ordu gerçek krallarına sırtını dönmeyecektir. O düşman olarak görülecektir. Anladın değil mi?" Tükürüğünden damlalar Layala'nın yanağına çarptı. "Thane onu yenemez. O, toprağı ve *karısı* olmayan düşmüş bir prensten başka bir şey değil."

Layala dizini Aldrich'in kasıklarına sertçe vurdu, sonra da göğsünü itti. "Çek ellerini üzerimden. O yemek salonunda zayıf bir an yaşamış olabilirim ama bu bir daha olmayacak."

Aldrich bacaklarının arasını tutarak inledi ve birkaç adım geriye doğru sendeledi. "Lanet olsun, Layala. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bunu göremiyor musun? Yoksa kaybın yüzünden mantıklı düşünemeyecek kadar kör müsün?"

"Eğer bu doğru olsaydı, kaçmama yardım ederdin. Aramızda kör olan tek kişi sensin. Bir taç için, herkesin özgürlüğünü takas ederdin."

Bakışları sanki her şeyden emin değilmiş gibi incinmiş ve kaotik fırtınalarla doluydu. "Yanılıyorsun. Palenor elflerine büyüü geri getireceğim ve bunun için beni sevecekler." Çıkarken bir kez arkasına baktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Layala, Aldrich'in sıkı kavrayışının, ezilmiş kanlı elinin ve zonklayan dudağının verdiği acıyla inledi. Yatağa doğru ilerledi ve yumuşak, ipeksi kumaşın üzerine düştü. En azından kuleye geri dönmemişti. Rahatlamak için sadece birkaç dakikası vardı ki sessiz bir kapı sesi duyuldu ve kapı açıldı. Reina içeri girdi, elleriyle önlüğünü sıvazladı ve sonra bir yay çizdi.

Yatakta uzanırken Reina Layala'nın kanlı, kırık parmaklarını temizleyip sardı ve yarılan dudağına iyileştirici merhem sürdü. "Çok üzgünüm canım."

Layala sadece gözlerini kapattı, zihni yemek masasındaki konuşmada kaybolmuştu. Mathekis ya da Kara Büyücü ona nasıl davranıldığını neden umursasındı ki? O gideli dört yüz yıl olmuştu ama hâlâ buradaymış gibi emirlerine uyuyorlardı. Eğer kız onun can simidiyse, onu korumak istemeleri çok mantıklıydı. Kara Büyücü onlara

amaç. Peki onlar için zaman neydi? Varlett binlerce yıldır hayattaydı. Birkaç yüz yıl ona çok uzun gelmezdi.

Onun doğmasını beklemişler ve sonra tekrar ortaya çıkmasını beklemişlerdi. Varlett annesinin söğüt ağacı kolyesini verdiğini gördüğünden bahsetmişti, bu da Evalyn'in onu götürmesine izin verdiği anlamına geliyordu. Ejderha bunca zamandır onun nerede olduğunu biliyor muydu? Sadece bir şey mi bekliyordu? Ve eğer biliyorsa neden Tenebris'le bir anlaşma yapmıştı? Yoksa anlaşmayı yapan sadece Mathekis miydi? Bu Varlett'in ona Layala'nın nerede olduğunu hiç söylemediği anlamına gelir. Ya üçü birbirine güvenmiyordu ya da bu bulmacanın bir parçası eksikti.

Hizmetçisi lavanta rengi ipek örtüyü gövdesinin üzerine çekti ve ellerini önünde kavuşturarak geri çekildi. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Karnı toktu, hasta olabileceğini düşünecek kadar toktu ve kaçış planı dışında yaralarıyla ilgileniliyordu... "Hayır ama sorduğun için teşekkürler."

Reina reverans yaptı ve çıkışa doğru ilerledi.

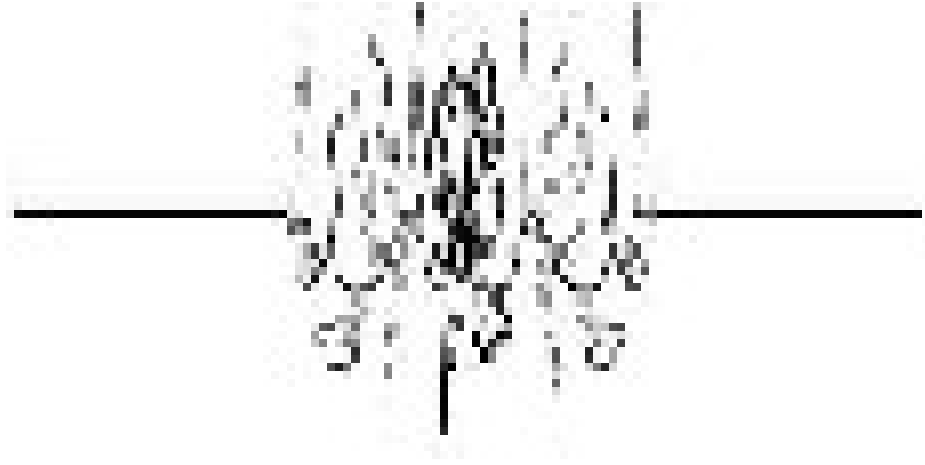
"Bekle," dedi Layala. Zihni ve bedeni yorgun ve yaralı olsa da içgüdüleri ateşlenmeye devam ediyordu. Kendini korumaya yönelik o temel dürtü ona bağırıyordu. "Bir bıçağa ihtiyacım var."

"Bir şey yapmayı düşünüyor olamazsınız leydim. Hiç iyi durumda değilsiniz ve sayınız bire iki yüz."

Kullanma şansı olmasa bile, onu istiyordu. Yeniden güvende hissetmek için bir şeye *ihtiyacı vardı*. "Bana bir bıçak bul. Elbisemin içine gizleyebileceğim bir tane. Lütfen."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

T hane kulübenin kapısını yavaşça açtı. Menteşeler sessizce gıcırdadı ve T hane ılık ılık havaya adımını attı. Yaklaşan bir çift elf, kukuletalarını geri çekerek ay dövmeli yüzlerini ortaya çıkardılar; biri kızıl saçlı, diğeri zengin altın kahverengisi, örgüler ve kıvrımlarla şekillendirilmiş, birinin göz bandı vardı - Fennan ya da Aldrich değillerdi ama yine de dosttular. Ancak ortadaki kadın yüzünü saklıyordu. Sadece bir parça kahverengi teni görünüyordu. *Peki sen kim olabilirsin?* Thane düşündü.

Ön girişe giden toprak yol üçünün omuz omuza yürüyebileceği kadar geniş değildi. Gunner ve Leif birbirlerine baktılar, hızlarını artırdılar, kollarını hızlı bir yürüyüşle pompaladılar. Elbette bir yarış. Tahmin edilebileceği gibi yaramaz olan Leif, Gunner'ı yeşil, yuvarlak kesimli çalılıkların üzerinden itti. Gunner bir küfür ve homurtuyla yuvarlandı ve ayağa fırladı. Thane kıkırdamaktan kendini alamadı ama sonra hemen pişman oldu. Basit bir kakhahanın neden olduğu acıyla irkilerek gövdesini kavradı.

"Orman güllerimi mahvetmeyin," diye seslendi Vesstan ve içini çekerek topallaya topallaya dışarı çıktı. "Hepiniz birer hayvansınız."

Leif özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaparken, Gunner çiçekli çalılıkların üzerinden dikkatle geri atladı ve siyah göz bandını düzeltti. Thane gözünü gerçekten nasıl kaybettiğini bilmiyordu. Kendisine her sorulduğunda farklı bir hikâye anlatırdı.

Tanıdık yüzler görmek güzeldi. Doonafell'de onlarla birlikte savaşalı sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Kuzgunlar'ın kendisine olan sadakatini hiç sorgulamamış olsa da, babasının durumu ve Thane'in onu öldürme girişimi bunu kesinlikle test edecekti. Thane selamlamak için elini kaldırdı ve çift avluya ulaştığında ikisi de tek dizinin üzerine çöktü. Gizemli kadın yolun birkaç metre aşağısında ellerini önünde kavuşturmuş bekliyordu.

Leif "Yüce Kral" derken, Gunner "Yüce Prens" dedi. İkili birbirlerine şaşkın şaşkın baktı.

"O bizim meşru Yüce Kralımız, seni aptal," dedi Leif. "O Yüce Kral olarak taç giydi; dolayısıyla öyle."

"Saygısızlık etmek istemedim. Sadece düşündüm ki..." Gunner'ın bronz yanakları kızardı ve nefesinin altından küfretti.

"Leif. Gunner. Kuzgunlarım, ayağa kalkın," dedi Thane, ikisinin de omuzlarını okşayarak. İkisi de hevesli gülümsemelerle ayağa kalktı. "Babamı görevden alana kadar Yüce Kral'ın kim olduğu konusunda tartışmalar devam edecek." Thane boğazını temizledi, bu konuşmayı nereye götüreceğinden emin değildi. Tenebris ve asker arkadaşlarıyla, yani silah arkadaşlarıyla savaşa girmeye istekli olacaklar mıydı? "Muhtemelen bildiğiniz gibi, babamı öldürmeye çalıştım ve sonra onun yerine Yüce Kral olarak geçtim. Yasalarımıza göre-"

Leif sırtarak gözlerinin kenarlarındaki hilal dövmelerini kırıştırdı ve Thane'in elini tutarak onu sert bir kucaklamanın içine çekti. "Seni her savaşta, her düşmana karşı takip edeceğiz, Thane." İnişli çıkışlı aksanı her zamankinden daha kalındı. Büyük bir el Thane'in sırtına sertçe vurarak ciğerlerindeki havayı aldı. Çarpmanın etkisiyle omurgasından aşağı bir acı yayıldı. Yüzünü buruşturdu ama sessiz kaldı. Yukarıdaki Maker, bu yara hiç iyileşecek miydi? Vücudunun daha hızlı iyileşmesini engelleyen ejderhanın zehri miydi yoksa çok büyük bir yara mıydı, bilmiyordu. "Özür dilerim efendim." Leif geri çekildi, omuzlarını kavradı ve onu kol mesafesinde tuttu. "Yaralandın mı?"

"Önemli bir şey değil. Şimdi daha iyiyim."

Leif'in bronzlaşmış kahverengi tenine karşı çok parlak olan mavi gözleri Gunner'a kaydı. "Mektubunda yaralanmalardan hiç bahsetmemişsin. Sadece Tenebris tarafından hedef alınacağımızı ve saklanmamız gerektiğini söyledin. Kuzgunlar, bedeli ne olursa olsun sizin yanınızda olmaya hazır. Kral Tenebris'e karşı savaşmak anlamına gelse bile Kara Büyücü'yü durdurmak ve seni tekrar tahta çıkarmak için savaşacağız."

Thane'in kalbinde sıcaklık filizlendi. Maker, bu savaşta yalnız olmadığını bilmek iyi hissettiriyordu. Ancak Tenebris'e karşı savaş, Thane tekrar düzgün bir şekilde kılıç kullanana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

"Bunu takdir ediyorum ama arkadaşın kim?"

"Ah," dedi Leif kollarını kavuşturarak ve genç kıza yol açmak için kenara çekilerek. "Gelmek için ısrar etti. Onu buraya gelirken yolda buldum."

"Ve o öyle mi?"

Genç kız kapüşonunu geri çekti ve Thane'in göğsü anında gerildi. Onu sadece bir kez görmüş olmasına rağmen bu yüzü iyi tanıyordu. "Evalyn, sanırım."

"Sen," diye suçlayarak tersledi. Thane gülümsemekten kendini alamadı.

"Ben."

"O gece bardaki sendin. Bilmem gerekirdi." Kahverengi gözleri Thane'in vücudunda gezindi, sonra tekrar yukarı baktı. "Çocukluğundan beri kesinlikle büyümüşsün."

"Sanırım yapardım."

"Peki şimdi ne olacak? Mektupta babanla aranızın onun yüzünden bozulduğu yazıyordu. Onu gerçekten seviyormuşsun. İnanması zor ama yaralı halinden faydalanıp seni şu anda öldürmememin tek nedeni onu geri almak için yardımına ihtiyacım olması. Ve eğer onu seviyorsan, bunu yaparsın. O zaman benimle eve gelir. Yeterince zarar verdin."

Leif ve Thane birbirlerine ihtiyatlı bir bakış attılar. Thane ciğerlerine derin ve sakinleştirici olduğunu umduğu bir hava çekerek içinde biriken gerginliği yatıştırdı. Layala'yı zorla aldıktan sonra bunu bekliyordu. "Onu seviyorum ve eve kiminle gideceğine gelince, bu ona kalmış bir şey."

Alay etti. "Oh, birdenbire ona bir seçenek sunmak istiyorsun, değil mi? Seninle kalması için onu zorlamaya çalışmayacaksın, değil mi? Onu kullanmayacak mısınız?"

Şimdi Layala'nın bu tavrı nereden aldığını biliyordu. Sanki Layala'yla aynı tartışmaları yaşadıkları ilk günlere geri dönmüş gibiydi. "Onu sevdiğimi söyledim. Onu herhangi bir şekilde kullanacağımı düşündüren şey ne?" Karnındaki ağrı yeniden yanmaya başladığında tersledi. "Her şeyi açıkladıktan sonra, istediği zaman ayrılmakta özgürdü."

"Askerlerin beni esir aldıktan, tehdit ettikten ve ona seninle gelmekten başka seçenek bırakmadıktan sonra sana inanmamı mı bekliyorsun?" Bir elini kaldırdı ve çarpık bir parmağını adama doğru uzattı, "Eğer kendini ona zorla kabul ettirmeye çalıştıysan-"

"Çizgiyi aşırıyorsun Evalyn," Thane hırıltıyı sesinden uzak tutmaya çalıştı ama başaramadı. "Ben bunu asla yapmam. Asla. Ve o gün onu almaktan başka seçeneğim yoktu. Eşleşme büyüsü bizi solgun olanlara dönüştürebilirdi. Bunu öğrendiğinde, o da benim gibi bir çıkış yolu bulmaya çalıştı."

Evalyn'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Eşleşme büyüsünü yerine getirmemenin sonucu..." diye devam etti ve sicim kolyesindeki meyvelerden birini parmaklarının arasında yuvarladı.

Büyücü Vesstan, Thane'in önüne yarım adım attı. Titreyen elleri göbeğinin ortasındaki beyaz sakalının üzerinde geziniyordu. "Bugün neredeyse bir aydır yere yığılmadan yürüyebildiği ilk gün. Hayal kırıklığına uğradığınızı anlıyorum ama hepimiz öyleyiz."

Thane döndü ve ters ters baktı. Başarmaları gereken bir görev varken Leif'in, Gunner'ın ya da Evalyn'in acımasını istemiyordu.

Leif birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Siz mi, efendim?" "Ne yazık ki."

Gunner kollarını kavuşturdu. "Haftalarca söylentiler duyduk. Bazıları Brunard tarafından öldürüldüğünü söyledi, sonra baban vatana ihanetten idam edileceğini duyurdu. Muhafızlar Piper ve Fennan'ın hapiste olduğunu bildirdi. Tenebris isyan iddiasıyla Kuzgunları sokaklarda öldürtmeye başlar başlamaz geri kalanımız saklanmaya başladık." Gunner'ın aksanı Leif'inkiyle aynıydı. "Layala'nın kulede tutulduğuna dair söylentiler olduğunu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. İlk başta söylentiler bunun Brunard ile *sizi* öldürmek için komplo kurduğu için olduğunu söylüyordu. Tabii ki bunun yanlış olduğunu biliyorduk. Onu son gördüğümde kız açıkça sana aşık. Tahtınızda size nasıl sarıldığını kimse unutmayacak-"

Thane yüksek sesle boğazını temizledi, gözleri Evalyn'e kaydı.

Gunner ağzını kapattı, açtı ve başını kaşıdı. Leif durumu

kurtarmak için araya girdi, "Tamamen uygun bir davranıştı."

Evalyn'in kalkık kaşları buna inanmadığını gösteriyordu. "Layala, sana sarılıyor mu? Hem de kalabalığın önünde. Ondan beklenmeyecek bir şey."

Leif sinirli bir şekilde kıkırdadı. "Şarap yüzündendi herhalde. En tatlı kızları bile biraz karışık hale getirebilir."

Thane o gece olanları anlatmaya devam etmek istemeyerek başını salladı ve gömleğini kaldırarak karnındaki büyük yara izini gösterdi. Yara izini görmek Layala'nın sözünü ettiği ahlaksızlığı daha da ileri götürmekten alıkoymaya yetecekti. "Bir ejderha değiştirici beni neredeyse mahvediyordu. Sanırım pençeleri zehirli. Babamla birlikte çalışıyor ve Layala'yı kaçırdı."

Evalyn'in yüzündeki sert çizgiler biraz yumuşadı ve eli şaşkınlıkla ağzını kapatmak için yavaşça yukarıya kalktı.

"Kahretsin," dedi Leif ensesini ovuşturarak. "Tanrıların soyundan gelen bu adamın kanı çok güçlü olmalı."

Herkes buna inanmakta zorlanıyordu, Thane'in kendisi bile, ama bunu inkâr edemiyordu. Annesi ve kız kardeşinin neden onun gibi iyileştirme yeteneğine sahip olmadıklarını merak ederdi, eğer dedikleri gibi kanından geliyorsa ve ikisi de büyücü değilse. Belki de sadece Yaratıcı tarafından kayırılmıştı. "Ama sen haklıydın. Layala beni öldürmeye çalışmadı. Beni Brunard'dan kurtardı. Bu uzun bir hikâye." Gömleğini tekrar pantolonunun içine soktu. "Ama çok geç olmadan onu yakalamalıyız."

"Çok mu geç, efendim?" Leif sordu.

"Evet," dedi Evalyn, hâlâ boynundaki uyku meyveleriyle oynuyordu. Onları da hatırlıyordu. "Baban ondan tam olarak ne istiyor?"

Thane derin bir nefes alarak onlara gerçeği anlattı. Tenebris'i Boşluk'a nasıl götürdüğünü ve onu nasıl öldürmek istediğini. Babasının Layala'yı ne için kullanmayı planladığını, Mathekis ve solgun olanlarla yaptığı anlaşmayı. Brunard'a ilk etapta neden gittiğini. Eşlik bağının artık kopmuş olduğunu. "Layala'yı ve hapsedilen diğerlerini aldıktan sonra tahtımı geri alacağım."

Leif başını eğerek, "Sadakatimiz her zaman sizinle olacak efendim," dedi.

Gunner burnunu kıvırdı ve uzun bir nefes verdi. "Aldrich'in bir hain olduğuna inanamıyorum. Yıllardır sana yakındı. Bir Kuzgun. Size, *bize*, herkesin önünde sadakat yemini etti."

Thane kafası karışmış bir halde başını eğdi. Ani bir sıcaklık boynundan yukarı süzülerek yüzüne yayıldı. Bir hain mi? "Ne demek istiyorsun?" Aldrich hakkında özel olarak bir şey duymamıştı. Onun Piper ve Fennan'la birlikte tutulduğunu sanıyordu.

Gunner dudaklarını büzdü ve bir elini çene çizgisindeki pürüzsüz bronz teninde gezdirdi. "Efendim, Aldrich babanıza katıldı. Bazıları onun gayrimeşru bir oğul olduğunu söylüyor. Üvey kardeşiniz."

Boğazında yükselen mide bulandırıcı hissi bastırarak başını salladı. "Hayır, bu olamaz." Söyledikleri gibi, Aldrich Thane'e sadakat yemini etmişti. Thane yıllar önce savaş alanında hayatını kurtardığından beri Aldrich her gün onun yanındaydı. Eğer Thane olmasaydı, Aldrich ya solgun ya da ölü olurdu. Ve babasının başka bir oğlu olsaydı bunu bilirdi, değil mi? Tenebris bu sırrı nasıl saklamış olabilirdi? Thane babasını hiç metresiyle görmemişti. Tüm hatalarına rağmen, babasının sahip olduğu tek iyi özelliğin annesine olan sadakatı olduğunu düşünüyordu... ama başka neden Tenebris onu hapsedmek yerine Aldrich'le ilgilen sin ki?

Leif'in ağzı buruştu ve boğazını temizledi. "Onun babanın oğlu olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz, henüz bir açıklama yapılmadı ama Aldrich'in Tenebris'in yanından nadiren ayrıldığını biliyoruz."

Sanki Thane'in etrafındaki tuğlalar birer birer düşmeye başlamıştı. Layala arkadaşlarından birinin hain olduğunu düşündüğünü ve hareketlerini rapor ettiğini söylemişti ama o bunu duymak bile istemiyordu. Bu düşüncenin alevlenmesine bile izin vermedi. Sert parmakları terli alnında gezindi. Zihni arkadaşı ve Layala'yla ilgili her anının etrafında dönüyordu ve bir kez bile onlara ihanet ettiğine dair bir ipucu olmamıştı, değil mi? "Aldrich babamın tarafındaymış gibi davranıyor olabilir. Eğer ona haber ulaştırabilirsek, Layala'yı ve alıkonulan Kuzgunları kurtarmamıza yardım edebilir."

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum." Leif'in ağzı kaşlarını çattı. "Şu anda kimin tarafında olduğunu bilmiyoruz. Ona güvenemeyiz. Layala'ya ya da diğerlerine yardım etmek için üç haftadan fazla zamanı oldu ve Tenebris'in kucak köpeği olmaktan başka bir şey yapmadı. İçeride bana bilgi veren birkaç arkadaşım var. Kuzenim aşçı ve bir bayan arkadaşım da hizmetçi. Onunla akşamüstü Adley'in Eczacısı'nda buluşacağız."

Eğer Aldrich babasının tarafındaysa... böyle bir aptallık yaptığı için kendini hasta hissetti. Bunu göremiyordu. "O zaman zamanında yetişmek için hemen gitmeliyiz. Taş geçitten geçebiliriz."

Leif ve Gunner sırtıttı. "Bunu söyleyeceğinizi umuyorduk," dedi Leif. "Buraya gelmemiz bir haftamızı aldı."

"En azından dayanıklılığının yeterli olduğunu biliyorsun."

Leif derin bir kahkaha attı. "Siz kuzeyde çok yumuşaksınız. Biz doğuda her gün kilometrelerce koşuyoruz. Buna alıştık."

"Bütün bu yolu yürüdün mü?" Thane Evalyn'e sordu. Altmışlı yaşlarında bir kadındı, insandı ve iyi yürüyebildiğinden emin olsa da Briar Hollow'dan buraya uzun bir yol vardı.

"Calladira sınırına varana kadar bir atım vardı. Gunner ve Leif, orman elf devriyesi tarafından daha az fark edilmek için onu bırakmamı önerdi."

"Yolda sana iyi baktıklarına inanıyorum."

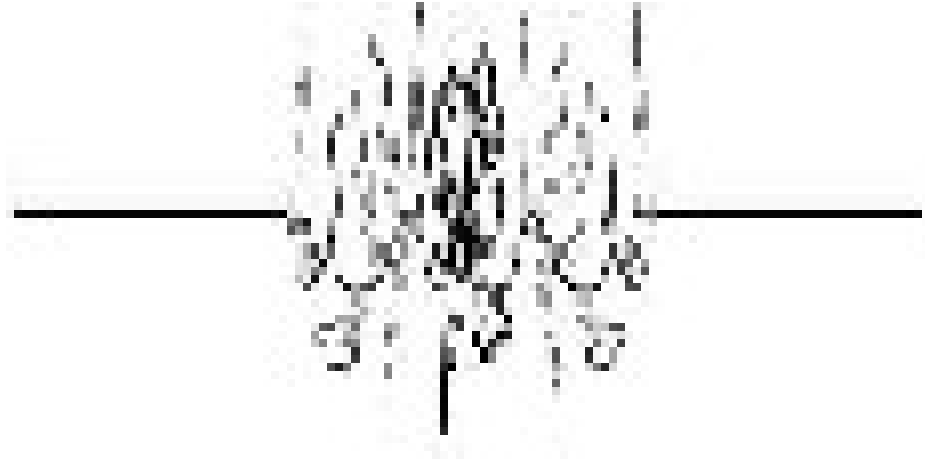
Gunner ve Leif ellerini göğüslerine götürdüler, ağızları bir karış açıktı, sanki sormasına bile gücenmiş gibiydiler. Ama bazıları için alışması zor, huysuz bir çift olabilirlerdi. Yine de Briar Hollow'daki barda gördüğü arkadaşlarına bakılırsa, çok da rahatsız olmuş olamazdı.

"Beni yanlarında getirecek kadar naziktiler ve yemeklerini paylaştılar. Ağızlarının sabunla yıkanması gerekiyor ama çok fazla şikâyet edemem." Dudakları birbirine sıkıca yapıştı ve elini pelerininin ön kısmına götürdü. Thane onun söylemek istediği başka bir şey olduğunu hissediyordu. Bir an sonra Thane'in bakışlarıyla karşılaştı. "Beklediğimden farklısınız majesteleri."

"Bana Thane diyebilirsin. Sen Layala'nın tek ailesisin." En azından Evalyn'i ikna etmek Layala'yı ikna etmek kadar zor olmamıştı. Ama Leif ve Gunner'ın bunda parmağı olduğuna şüphe yoktu ve Thane ile Tenebris'in karşıt taraflarda olduğu herkes için açıktı.

Topallayarak yürüyen Vesstan'ın asasının çıkardığı ses konuşmaları böldü. Kulübenin girişinde durdu ve arkasına baktı, "Hepimiz oturup sohbet edelim ki düzgün bir plan yapabilesiniz yoksa tek yapacağınız kendinizi öldürtmek olur."

Bölüm 6

Geçit Thane'in dokunuşuyla canlandı. Bacakları pes etmek üzereydi ama bir görevi vardı ve sadece bu bile ona devam etme gücü veriyordu. Dağlar kadar eski olan yuvarlak taşın dibinde rengârenk kır çiçekleri açmıştı. Aromaları ılık orman havasını dolduruyordu. Thane başını kaldırıp gagasını bir ağacın gövdesine çekiç gibi vuran ağaçkakanı aradı.

"Yani bu taş çember bizi Vadi'ye mi götürecekt?" Evalyn kuşkuyla sordu.

Thane, "Öyle olacak," diye cevap verdi. O ve Evalyn onun da gelmesi konusunda tartıştılar. Bu tehlikeli olacaktı ve hayatını riske atacaktı. Thane Layala'yı ona getirene kadar Vesstan'la kalması daha iyiydi ama kadın, Thane'in sevdiği dişi elf kadar inatçıydı.

"Tekrar merhaba," diye tısladı geçitten gelen sesler. "Hayatta kaldınız. Mutluyuz." Sanki taş birçok insandı ve etraflarında durmuşlardı, bazıları daha yakın, bazıları daha uzakta, hepsi görünmüyordu. Buraya bağlı geçmiş büyücülerin hayaletleri miydiler?

"Palenor'a geçmemiz gerekiyor." Thane derin bir nefes alarak yarasını daha sıkı tuttu. Geçit büyüsünü, enerjisini çekmeye başladı ve ağrı yoğunlaşarak nabızıyla birlikte zonklamaya başladı. Leif ve Gunner onu sanki raftan düşmek üzere olan kırılğan bir bardakmış gibi dikkatle izlediler. "Tercihen Güneş Vadisi'nin eteklerinde. Hava kararmak üzereyken isimsiz bir ormanda yürümek istemiyorum."

"Nasıl isterseniz."

Taş çemberin merkezi, dalgalanan mavi su gibi canlandı. Gunner boğazını temizledi. "Bunu daha önce de yaptınız, değil mi?"

"Birçok kez. Beni takip edin." Thane ellerini iki yanına indirdi, çenesini sıktı ve adımını attı. Vadi'nin kenarındaki çimenli yeşil alanda, şehrine bakarken belirdi. Batmakta olan güneş gökyüzünü pembe, mercan rengi ve koyu kırmızıya boyamıştı. Altın çatılar sönmekte olan ışıktaki parıldıyordu; Maker bu muhteşemdi. Başka bir gün olsa burada durup doğa ananın güzelliğine hayranlıkla bakabilirdi. İnsanların arnavut kaldırımlı sokaklarda yürüdüğü, çocukların koşup oynadığı ve her akşam gün batımında gongun çaldığı aşağıdaki şehrin telaşını dinleyebilirdi; solgun olanlara karşı savaşta ölenler için bir övgü. Bu saatte güneşin sıcaklığının tadını çıkarabilir ve parlak kürenin Dredwich Kalesi'nin arkasında nasıl ışıldadığını inceleyebilirdi. Ama bugün, uzaktaki yüksek kayaya inşa edilmiş birçok tepe ve kuleye bakarken Thane'in kalbi ağrıyordu. Dalgalanan rüzgâr Palenor bayrağını okyanus gibi dev dalgalar halinde hareket ettiriyordu. Çocukluğundan beri ilk kez Yaz Gündönümü'nde gülüp eğlenmesinin üzerinden çok zaman geçmemişti. Babasının uğursuz varlığı olmadan, kendisi olabiliyordu. Babasının sinirlenip birinin kafasını kesmesi için emir vereceğinden ya da "halkla" fazla samimi olduğu için onu azarlayacağından endişelenmesine gerek yoktu. Tenebris'in kararlı olduğu konulardan biri de buydu: "Halkla ilişki kurarak onlara asla zayıflık gösterme. Her zaman onlardan üstün görünmelisin," derdi. Kısa bir süreliğine de olsa Tenebris'ten özgür olmak, içinde kim olduğunu keşfetmesini sağladı. Yıllardır yapmadığı gibi dans etmiş, gülmüş ve Laya'ya gerçekten aşık olmasına izin vermişti. Ama kalenin üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu. Artık orada babası hüküm sürüyordu ve Layala o koyu gri taş duvarların içinde bir mahkûmdu. Kafeslenmişti, tıpkı onun yokluğunda kalbinin hissettiği gibi.

Leif onun yanında belirdi ve başını öne eğdi. "Bu taraftan, efendim."

Dayanma gücü azalan Thane derin bir nefes aldı. Karnındaki ağrı etini yalayan bir ateş gibi zonkluyordu. Bundan başka bir şeye odaklanmak zordu ve ağır teçhizatı onu daha da engelliyordu. Ama en azından küçük bir cücenin fazladan ağırlığını taşımıyordu. Leif

Tifapine'i taşımak için gönüllü oldu, her ne kadar ağırlığı 10 kilodan fazla olmasa da. Bir an için gözlerini kapadı, dişlerini birbirine kenetledi ve zonklamanın durmasını diledi. Maker, sanki biri içine sıcak bir demir sokmuş ve etrafını kazıyormuş gibiydi. Kör edici beyaz bir ışık görüşünü doldurdu ve kulakları tiz bir iniltiyle çınladı. Yalpaladığını hissetti ve avucunu yaranın üzerine bastırdı. Basınç, yakıcı acıyı çok az da olsa hafifletti.

Nazık bir el dirseğinin altından kavrayarak onu sabitledi. "Sanırım dinlenmeye ihtiyacınız var, efendim," dedi Evalyn. Kadının koyu kahverengi gözlerindeki endişe ruhunu ısıttı; kadın ondan tamamen nefret etmiyordu. Şu anda birinden körü körüne nefret etmeyi kaldırabilir miydi, bilmiyordu.

"İyi olacağım," diye hırıldadı ve nefessiz kaldığı için yüzünü buruşturdu.

"Elflerin Yüce Kralı'na ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye cüret edemem ama kendi başına ayakta duramıyorsan, kesinlikle bir kaleye sızamazsın. Büyücü Vesstan haklıydı. Dinlenmeniz gerek majesteleri."

Sığ nefesler alarak "Thane," diye düzeltti.

Dudaklarını büzdü. "Pekâlâ o zaman, Thane. Onu ben de seviyorum ve geri istiyorum ama bunu yapmak için güce ihtiyacın var."

"Eczacıya vardığımızda, gece için dinleneceğim. Ama Layala'dan haber getiren kişiyle buluşmayı kaçırmamalıyız. Eğer zamanında gelmezsek burada kalmayabilir."

"En azından dengeni korumana yardım edebilir miyim? Korkarım başka bir işe yaramayacak kadar irisin."

Acıya rağmen gülümsedi ve ağrıyı bastırmak için ileri atıldı. "Teşekkür ederim, Evalyn. Nezaketin benim için tahmin ettiğinden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Elflerle dolu arnavut kaldırımlı sokaklara girdiklerinde Thane kapüşonunu yukarı çekti. Kimsenin onu tanınması ve şehir muhafızlarıyla kavgaya tutuşması riskini göze alamazdı. Kendi insanlarını öldürmek istemiyordu ve bu noktada yürümek bile zordu.

Kitapçıların ve demirci dükkânlarının önünden geçtiler. Bir çekiç at nalının üzerinde tıngırdadı, ardından elf erkek onu suya bıraktığında sıcak metal soğuk suyun içinde cızırdadı. Leif ahşap bir direğe çivilenmiş bir poster işaret etti. Thane bir an durakladı.

ARANANLAR: KUZGUN SAVAŞÇILAR

Vatana ihanet, cinayet ve isyan suçlarından.

Palenor'un güvenliği için hepsi adalete teslim edilmeli.

Kuzgun'un ya da sahte hain Yüce Kral Thane Athayel'in bilinen sadık adamlarının yakalanıp idam edilmesini sağlayacak bilgi için BEŞ ALTIN sikke ÖDÜL teklif edilmektedir.

Vücudunu bir sıcaklık dalgası kapladı ve Thane homurdandı. Demek şimdi hain olan oydu, güç için onları solgunlara satan babası değil. İnsanların kendisini çok yakından izleyip izlemediğini ya da pelerini ve kapüşonuyla şüphe çekip çekmediğini görmek için etrafına bakındı ama kimse ilgilenmiyor gibiydi.

"Yapmayın efendim," dedi Gunner sessizce, göz bandını düzelterek. "Posterin gerçek bir anlamı yok. Siz bir hain değilsiniz."

Thane başını salladı ve tekrar yola koyuldular. Leif, Thane'e yol açmak için insanları kenara itti ama gökyüzü kararmaya başladığında sokaklar seyrelti. Kızarmış domuz kokusuyla midesi guruldadı. Vesstan kötü bir aşçı değildi ama o sadece meyve, sebze, kuruyemiş ve ballı ekmek yiyordu ve Thane'de de sadece bunlar vardı. Bej renkli taş bir bacadan dumanlar yükseliyordu. Effy'nin Fırını adında bir yer. Vitrinlerde, tabaklarda kat kat kekler, tepsilerde tereyağlı ekmekler ve sırlı çörekler sergileniyordu. Bir kadın onlar geçerken *açık* tabelasını *kapalıya* çevirdi.

Daha kısa boylu, iri yarı bir elf Thane'e çarparak içini acıya boğdu. Thane yumruklarını sıkı ve keskin bir nefes çekti, kendini belinden hafifçe bükülmekten alıkoyamadı. Acizliğini kabul etmek istemiyordu ama Thane bir kurtarma görevinde bulunacak durumda değildi.

Babasının muhafızlarından biri durdu ve "Özür dilerim efendim. İyi misiniz?" dedi.

Thane yüzünü hızla başka yöne çevirerek ayaklarının altındaki açık ten rengi taşa baktı. Konuşmaya cesaret edemedi yoksa sesini tanıyabilirlerdi. En kötüsüne hazırlanarak elini kalçasındaki on üç inçlik hançere kaydırdı.

Gunner Thane'in kolunu tutarak onu sabitledi. "Sadece çok fazla içti. Onu içeri götüreceğimden emin olabilirsiniz." Dikkatleri bu şekilde üzerine çekmek riskli bir hareketti. Kuzgunlar aranan elflerdi. Thane muhafızların çizmelerinin yaklaşmasını izledi ve hançerini yavaşça kınından çıkararak pelerininin altında sakladı. Leif kızıl saçları ve Thane'le olan yakın dostluğu sayesinde daha iyi tanınabilirdi. Akıllıca davranarak sessiz kaldı.

"Pridam'dan mısın?" diye sordu

muhafız. "Malock," diye cevapladı

Gunner.

"Doğulu elflerin derilerine yaptıkları işaretleri hep sevmişimdir. Seninkiler ayın evreleri. Bir anlamı var mı?"

Thane, Gunner'ın bu konuşmayı bitirmesi için yeterli olacağını umarak sessizce inledi. Çok fazla soru. Bir yerde geçirilen çok fazla zaman.

"Bu bir aile geleneği ama kusmadan önce onu içeri götürsem iyi olacak." Thane'in kolunu çekti ve yola koyuldular.

Muhafız seslendi, "Bekle."

Nefesini tutamayan Thane, hançerinin kabzasını daha sıkı kavrayarak ısırıldı. Tam boyunda durdu ve gökyüzüne baktı. Son pembe ve mavi de solmuş, yıldızlar ortaya çıkmıştı. Sokaklarda daha az insan olduğu için bu ikisini kalabalık çekmeden öldürebilirlerdi.

"Sanırım bunu düşürdün."

Thane arkasına baktı. Muhafız, üzerinde siyah bir Kuzgun mührü olan katlanmış bir parşömen parçası tutuyordu. *Kahretsin*. Thane'in kalbi gümbürdedi. Diğer muhafız gözlerini kısarak parşömeni kaptı ve açtı. *Hepsine lanet olsun*. Gunner'ın koyu kahverengi gözleri Thane'e kaydı ve boğazı düğümlendi. Eğer içinde önemli bir şey yoksa, kendilerine ait olmadığını iddia edip yollarına devam edebilirlerdi.

"İçinde ne var?" Thane nefes aldı.

"Konumlar, isimler," diye fısıldadı Gunner. "Bununla gitmelerine izin veremeyiz." Gunner'ın kınından çıkardığı hançerinin sessiz *şingirtisi*, bir adım öne çıkıp parşömeni kapmasıyla çınladı. "Büyükanemden bir mektup. Haber verdiğin için teşekkür ederim. Kendisi hasta." Parşömeni çekmeye çalıştı ama muhafız bırakmadı.

"Bu bir Kuzgun mührü. Büyükannen bir Kuzgun mu?"

"Kardeşim öyleydi. Öldü. Lanet olası solgunlar. Mektupları mühürlemek için hâlâ o damgayı kullanıyor. Duygusal biri." Tekrar çekti ve ikisi de parşömeni bırakmak istemeyerek birbirlerine bakmaya başladılar.

"O gözünü nasıl kaybettin?"

"Evime giren davetsiz bir misafir tarafından bıçaklandı."

Köşeden başka bir muhafız grubu daha geldi ve Thane sessizce küfretti.

"Emirler, efendim?" Leif, Thane'in yanına yaklaşırken fısıldadı.

"Evalyn'i ve cüceyi alıp önden gidin."

Artık çok az seçeneği vardı. Thane üç adımda muhafızın yanına geldi, parşömeni bırakmak istemedi ve hançerini kalbine sapladı. Muhafız ağzı açık, sessiz bir nefes verdi. Diğeri kılıcına davrandı ve Gunner onu tam ortasından vurdu.

"Diğer ikisi?" Gunner bıçakladığı muhafızı yavaşça yere indirirken sordu. Alnına dokundu ve sessiz bir dua fısıldadı, "Dinlen ve sonsuzlukta bu dünyanın sunmadığı huzuru bul."

Diğer askerler kılıçlarını çekerek onlara doğru koştu. Gunner iki bıçak fırlattı ve her iki hedefi de doğrudan göğsünden vurdu. Sendeleyerek attıkları birkaç adımdan sonra yere yığıldılar. Vücutlarının etrafında biriken kan ay ışığını yansıtıyordu.

Thane etrafına bakınarak, "Bırakın onları," diye emretti. Görgü tanıkları olduğu kesindi. Gitmeleri gerekiyordu. Hem de hemen. Gunner tekrar Thane'in kolunu tuttu ve caddede koşarlarken yardım teklif etti. Damarlarında dolaşan gergin enerjinin etkisiyle acı biraz azalmış gibiydi.

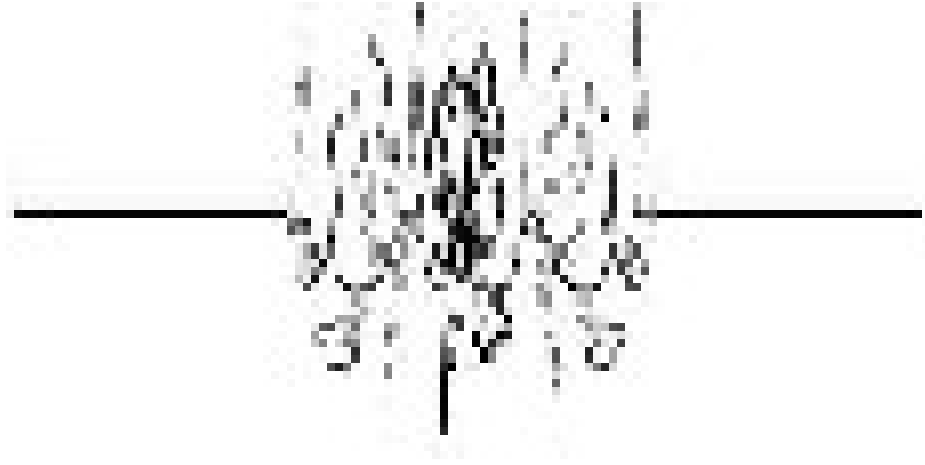
"Eczacıdan ne kadar uzaktayız?" Thane nefesini zor tutarak sordu. "İki blok ötede," diye yanıtladı Leif, bir ara sokağa saparak. Bir ara sokaktan geçtiler. su birikintisi ve turuncu şömine ışığı olan pencerelerin önünden geçtiler. İki sokak öteye geldiklerinde Thane rahat bir nefes aldı; tabelada Adley'nin Eczanesi yazıyordu. Sadece dinlenmekle kalmayacak, belki de eczacı onun için bir ilaç bulacaktı. Görüşünde beliren siyah noktalar ve uzuvlarındaki güçsüzlük tökezlemeden yürümesini zorlaştırıyordu. *Hadi, devam et.*

Her iki taraftaki güçlü eller tuttu. "Sakin ol," dedi Leif. Ahşap kapıya dört kez hızlıca vurdu. Menteşeler gıcırdadı ve gri elbiseli, siyah saçları başına dökülmüş bir kadın içeride durdu. Arkasındaki mumların ve çeşitli amber, kırmızı ve mavi şişelerin sıcak ışıltısı davetkârdı.

Gözleri Thane'in yüzüne takılınca irkildi. "Yüce Kral," diye nefes nefese kaldı. "Çabuk içeri girin."

Siyah noktalar artık daha büyüktü ve Thane'in botları eşiği geçip ahşap döşeme tahtalarında gıcırdayınca bacakları tutmaz oldu. Gunner onun sertçe yere çarpmasını engelledi ama Thane sırtını sıcak tahtaya dayadığında gözlerini kapadı ve kendini karanlığa bıraktı.

Bölüm 7

Layala'nın odasını Thane'inkine bağlayan büyük taş ocakta **ateş** çıtırdıyordu. Ya da bir zamanlar Thane'in odası olan yerde. Çoğu bacadan çıksa da sedir ve hafif duman kokuyordu. Karanlığın ve uyuyan bir şatonun örtüsüne sahip olana kadar taş duvarı açmaya cesaret edememişti. Penceresinin dışında yıldızlar parıltıyor ve cırcır böcekleri neşeyle cıvıldıyordu. Yumuşak yatağından kalktı, kalbi her adımda daha hızlı atıyordu.

Layala derin bir nefes aldı ve elini ateşin üzerindeki beyaz taş şömineye bastırdı. Bu oda ateşe ihtiyaç duyulmayacak kadar sıcaktı ama kulede geçirdiği birçok dondurucu geceden sonra ateşin yakılması için ısrar etmişti. Terlemek titremekten daha iyiydi.

Üst kısmını yokladığında, pürüzsüz taşta hiçbir leke olmadığını gördü. Bu şeyi açmak için bir düğme ya da kol var mıydı? Elini her iki yanında gezdirdi ve sonra kollarını kavuşturarak durup inceledi. Sıradan, güzel ve taç kalıplarıyla süslü görünüyordu ama herhangi bir hileli düğme yok gibiydi. Sadece Thane'in tarafından mı açılıyordu? Homurdandı ve odada volta attı. Tenebris'in tacizleri yüzünden şişen dudağı ve eli zonklasa da akşam yemeğinden kalan yiyecekler ona haftalardır sahip olmadığı enerjiyi vermişti.

Bakışları şömineye kaymaya devam etti ve sonra dondu kaldı. Ateş çubukları. Üç tane vardı. Gereğinden fazla. Nefesi hızlanınca odanın içinde aceleyle ilerledi ve avucunu ortadakinin etrafına sardı. Serbest kaldı. Soldakini kavradı ve o da gevşedi. Lanet olsun. Belki de yanılmıştı. Sağdakini tuttu ve çekti. Serbest kalmadı. Onu geri itti ve taşların gıcırdaması onu gülümsetti. Taş duvar doksan derece dönerek ateşin iki yanında birer açıklık bıraktı.

Orman, nehir ve vahşi doğa kokan erkeksi bir koku çarptı yüzüne. Boğazı rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Oda onun gibi kokuyordu. Kollarını kendine doladı ve gözleri yaşardı. Yatağın üzerine süründü, yastığının yumuşak kumaşını burnuna doğru çekti ve derin derin içine çekti. Yukarıdaki yaratıcı, onu özlemişti. Uzandı, battaniyeleri boynuna kadar çekti ve gözyaşları, daha fazla kalmayana kadar yüzünden aşağı döküldü.

Yuvarlandı ve cam kapıların üzerindeki şeffaf beyaz perdelere baktı. Thane'in balkonundan sıvışıp kaçabilir miydi? Yere inmeyi başarırca, hâlâ muhafızları geçip köprüyü aşma meselesi vardı. Ama kaçmanın bir yolunu bulursa, Tenebris Piper, Fennan, Reina ve Pearl'ü öldürecek miydi? Suçluluk duygusu şimdiden iç i n i kemirmeye başlamıştı.

Bir süre Thane'in kokusunun tadını çıkardıktan ve yatağında dinlendikten sonra kalkıp odada dolaşmaya başladı. Dokuz çekmeceli büyük şifonyere doğru ilerlerken ayakları serin taş zeminde sessizce ilerliyordu. Parmaklarını sarmaşık oymalarının üzerinde gezdirirken en üstte duran şamdana bakıp gülümsedi. Bir keresinde Thane'i öldürmek için başarısız bir girişimde bulunduğu şamdani ona fırlatmıştı. Maker, bu sanki bir ömür önce olmuş gibiydi. Sağ üst çekmecesinden bir parşömen parçasının köşesi dışarı çıktı. *Bu da ne böyle?* Merakına yenik düşerek çekip çıkardı. Kare şeklinde katlanmıştı. Onun özel eşyalarına bakmalı mıydı?

Parmaklarıyla kenarını ustalıkla sıyırdı ve açtı. Beyaz şifonyerin üstüne tamamen yaydı ve tenini bir ürperti kapladı. Bu *onun* karakalem bir çizimiydi. Ciddi elf yüz hatlarını mükemmel bir şekilde yansıtıyordu; kalın kirpiklerle kaplı geniş gözleri, siyah saçları bir dalga yığını gibi etrafına dökülüyordu. Çok üzgün görünüyordu. Böyle mi algılanıyordu? Thane bunu ne zaman çizmişti? Altta büyüleyici bir karalamayla şöyle yazıyordu: *Rüyalarındaki bakire.*

"Seni bulacağım Thane," diye fısıldadı hıçkırıklara boğularak.

Şömine gıcırdayıp çalkalandı ve Layala sıçradı. Saklanacak bir yer bulmak için telaşla odaya baktı ve çizimi şifonyerin içine itti. Yavaşça geri çekildi, nabızı boğazında gümbürdüyordu. Artık saklanmak için çok geçti.

Yumuşak kahverengi bukleler ve güzel mavi bir elbise ortaya çıktı. Talon önce sağa sonra sola baktı ve Layala'yı buldu. "Gitmen gerek. Şimdi." Şömineyi kapattı ve topukları gürültüyle vurdu, Layala'ya doğru yürürken elbisesi her adımda sallanıyordu. Elinde cam bir şişe tutuyordu. "Al, iç bunu. Sana kaçman için yeterli enerjiyi verecektir."

"Neler oluyor?" Layala sırtını duvara dayayarak sordu. Şişeyi almak yerine ellerini iki yanında tuttu. Talon'a güvenmiyordu. Ne de olsa onu bir okla şişlenmesi için ormana çeken prensesti.

"Pencereden dışarı çıkman gerekecek. Gölgede kal. Ben onu oyalamaya çalışacağım." Talon Layala'nın yaralanmamış elini tuttu ve açık mavi sıvı şişesini içine itti. "Haydi. Acele et."

Layala başını salladı. "Buradan ayrılamam. Ya baban Piper ve Fennan'ı öldürürse?"

"Yapmayacak..." geniş yeşil gözlerinde sanki bunu hiç düşünmemiş gibi gerçek bir korku vardı. "Onları şimdilik koz olarak kullanacak." Dikkatle kapıya baktı. "Babamın ve Aldrich'in sandığı kadar aptal değilim. Rolümü iyi oynuyor olabilirim ama olanın tam olarak bu olmadığını biliyorum. Thane öylece çekip gitmezdi." Derin bir nefes aldı. "Ve şu anda *gerçek* kardeşim acı çekiyor ve *sana* ihtiyacı var. Sen bir büyücüsün. Ona yardım edebilirsin. O ürkütücü kadının elini ona nasıl *soktuğunu* anlattığını duydum. Hızlı iyileşebileceğini biliyorum ama-" ağzını kapadı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ah, yukarıdaki Maker, ya ölmüşse? Ya artık çok geçse? Eğer hayatta olsaydı, seni almak için burada olurdu. Biliyorum gelirdi."

"Bana bir not gönderdi. Neden gelmediğini bilmiyorum ama hayatta olduğuna inanıyorum," dedi Layala, tam olarak emin olmasa da inanmak zorundaydı. "Nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı? Ya da nerede saklanıyor olabilir? Babanın tüm ordusu onu arıyor olacak."

Yavaşça başını salladı. "Bunun olduğuna inanamıyorum," diye bağırdı Talon, ellerini saçlarının arasına sokarak. "Babam *onlardan* birini burada tutuyor. Burada, evimin içinde. Saklamaya çalışıyor ama ben onu *gördüm*." Adımlarını hızlandırmaya başladı, nefesi gittikçe hızlanıyordu. "Babam lanet olası bir hain ve Aldrich de öyle."

Talon'un bilmediği çok şey vardı. Açıklamak çok uzun sürerdi. Üç yüksek sesle vuruş sessizliği böldü. Odasından geldiğini fark etmesi bir anını aldı.

"Kapıyı açın! Gidiyoruz!" Bu kötücül sesi çok fazla duymadığı için çok iyi tanıyordu. Kral Tenebris hiç şüphesiz bir dizi muhafızla birlikte koridordaydı.

"*Gidiyor* musun?" Panikle sırtından terler boşandı. "Nereye gidiyorsun?"

"Solgun olanlara," diye fısıldadı Talon. "Bunca yıldır Boşluk'u yok etmek için seni bulmak istediğini söylüyordu ama bence seni bir şekilde onlara kurban etmek istiyor."

Beni kurban mı edeceksin? Vay anasını. Belki de bu yüzden Kara Büyücü'yü nasıl geri getirebileceğini söylemiyorlardı. Ya onun hayatı için kızın hayatını feda etmek zorunda kalırlarsa... "Boşluğu yok etmek istemiyor. O-"

Bir başka sarsıcı vuruş. "Derhal kapıyı aç yoksa tekmeletirim. Sonra yapacaklarımdan hoşlanmayacaksın."

"Git," diye tısladı Talon ve Layala'yı itti. Thane'in yatağındaki büyük ahşap direklerden birine çarptı, sonra döndü, küçük şişeyi göğsüne sıkıştırdı ve koşturmaya başladı. Kapıları açıp serin bir gece havası estirenken, saçları buğday sapları gibi dalgalanıyordu. Bir kez

balkonun taş kenarında, şişenin tıpasını çekti ve iki büyük yudumda boşalttı. Köpüklü sıvı gözlerini ve burnunu yaktı, ama etkileri göğsünden uzuvlarına enerji ve güçle yayıldı. Zihni bile daha keskinleşmişti. Taş parmaklığı kavradı ve aşağıya baktı. Burası ikinci kattı; başarabilirdi.

Sessiz sesler yükseldi. Muhafızlar. Eğildi ve sağ taraftaki uzun bir ağacı gördü. Dalları güçlü, yıldız şeklinde mavi ve gümüş uçlu yaprakları olan bir aydınlık ağacıydı bu. Bulutlar ayın üzerini örtmüş, kale arazisini karanlığa boğmuştu. Kapsama alanı için Yaratıcı'ya sessizce "teşekkür ederim" dedi ve balkonun kenarına tırmandı. Bir rüzgâr onu yalpalatırken çömelerek tutunmaya çalıştı. Elbisesini değiştirmedigi için kendine lanet etti. Bacaklarını saran ağır kumaş bunu zorlaştıracaktı. Ağaç beş-altı metre uzaktaydı ama tutunabileceği bir dal vardı; tek yapması gereken atlamaktı.

Kapı tekmedenirken yüksek sesle gümbürdedi ve tahta çatırdadı. "Nerede o?!" Tenebris kükredi. "Onu hemen bulun!"

Layala derin bir nefes aldı. *Bir. İki. İki...* İtti ve sıçrayarak gece havasında uçtu. Ellerini dalın etrafına doladı, dal onun ağırlığı altında eğildi. Yaralı elinin acısıyla neredeyse bağıracaktı. İyileştirici merhemin düzgün çalışması için yeterli zamanı olmamıştı ve kırık kemiklerle günler sürebilirdi. Acıya rağmen nefes aldı ve dala mırıldandı: "Eğer kırılırsan, yemin ederim..." Yanlara doğru kayarak, elini her santiminde ezdiği için Tenebris'e lanet okudu ve sessizce aşağı indi. Nemli çimenlerin üzerinde tek diziyle diz çökerek, büyümüş, sık çalılardan arkasındaki gölgelerin arasında gizlenerek, varlığından habersiz bir çift muhafızın geçişini izledi. Kalenin etrafını saran tuğla patika her iki yönden de açıktı. İleride, yuvarlak yeşil çalılıklarla çevrili, çiçek açmış büyük bir kavak ağacı vardı. Bu ağaçla at ahırları arasında büyük bir açık alan vardı, saklanabileceği tek yerdi. Nehrin üzerindeki köprü buradan en az yarım mil uzaktaydı. Nefesini tutarak elbisesinin alt kumaşını kaldırdı ve yola koyuldu. Tam yolu geçerken Thane'in balkonunun kapıları çarparak açıldı. Layala arkasına baktı. Kral Tenebris ve bir grup muhafız teras dolmuştu.

"Durdurun onu! Alarmı çalın! Köprüyü geçmesine izin vermeyin!"

Artık saklanmanın bir anlamı yoktu. Kırklarda dörtmala koşan atlar gibi koşarken bacakları ve ciğerleri çabalamaktan yanıyordu. Rüzgârın şiddetinden gözleri yaşardı. Ağır, zırhlı ayak sesleri sola doğru gümbürdedi. Elini uzatan muhafızı kaçırmak için yönünü değiştirdi. Adam elbisesinin alt kısmını kavradı ve çekiştirdi. Layala öne doğru savruldu ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. "Seni piç kurusu," diye tükürdü ve yuvarlandı. Adam onun üzerinde durdu ve kadın ayağını adamın karnına sokarak onu kışının üzerine uçurdu.

Ayağa fırlayan Layala koşmaya başladı. "Yemin ederim bundan sonra bir daha asla elbise giymeyeceğim," diye mırıldanarak at ahırının ve otlığın yanından koşmaya başladı. Çitin diğer tarafında, alnında beyaz bir yıldız olan kocaman siyah bir at onun yanında koşmaya başladı. Toynakları yere vuruyordu. "Gece yarısı!" diye şarkı söyledi. Yanına başka bir at daha katıldı. "Phantom!" *İkisi de burada!*

Arkasına baktı; yedi muhafız peşindeydi. Kollarını ve bacaklarını daha sert pompalayarak gözlerini köprüye dikti. Girişte üç muhafız vardı ama ikisi taş kemere yaslanmış, sırtları ona dönüktü ve biri de yerde yatıyordu. Eğer kral onu görürse, "kellesini uçuracaktı".

Çit sona erdiğinde Layala iki ata gülümsedi ve onlar için geri döneceğine yemin etti. Ama büyük bir gürültü ve tahta parçalanması onu sıçrattı. Phantom ve Midnight

kırdı ve onun iki yanına doğru koştu. Risk alarak sıçradı ve zar zor Midnight'ın sırtına çıktı ve bacağına salladı. Sırıttı ve göğsünde coşkulu bir his kabardı. *Bunu başaracağım!*

Arkasındaki muhafızlar küfürler ve emirler yağdırdı. Köprüdeki üçlü sonunda kargaşayı fark etti ve silahlarını çekti. Midnight'ın yanlarını dürttü; şimdi duramazlardı. Fantom'un elfleri ve solgun olanları ezdiğini görmüştü. İhtiyacı olan enerji buydu.

Kayaların üzerinde sürüklenen bir zincirin sesine benzeyen metal şingirtisi midesini bulandırdı. *Hayır.* Alçalan çivili kapı kaçış yolunu kapatıyordu. Sıcak gözyaşları kabardı. Hayır! Hayır! Kaçmak zorundaydı. Thane'e ulaşmalıydı. Kapı yere çarptı ve Midnight şaha kalktı, muhafızlar etraflarını sararken kişnedi. Phantom yüksek sesle mırıldandı ve durmadan önce omzunu bir muhafıza çarptı. "Lanet olsun bu krala, lanet olsun bu yere!"

Layala kayarak aşağı indi ve uçurumun kenarına koştu. Aşağıdaki nehre elli metre, belki de daha fazla uzaklıktaydı ve her iki tarafta da yüksek kayalıklar vardı. Şelale beyaz gök gürültüsü bulutları gibi kükrüyor ve esen rüzgârla birlikte yüzüne buğular çarpıyordu.

"Kenardan uzaklaşın Leydi Işıkgetiren," dedi bir muhafız, teslim olur gibi avuçlarını havaya kaldırarak.

Düşüşten kurtulabilir ve bu akıntılarda yüzebilir miydi? Tırmanabileceği kadar alçak kara parçası neredeydi? Umutsuzca gölgelerin arasında Thane'i görmeyi umarak diğer tarafa baktı. *Lütfen, Thane, lütfen.* Daha önce başı dertteyken gelmişti; şimdi de orada mıydı? "Thane!" diye bağırarak diğer taraftaki sallanan otları aradı. *Lütfen burada ol.* Ne kadar uzun süre bakarsa midesindeki çukur o kadar ağırlaşıyordu. Omzunun üzerinden baktığında Kral Tenebris ve en az on beş muhafızın etrafını sardığını gördü. Kimse bir kol mesafesinde değildi ama yaklaşıyorlardı.

"Leydi Lightbringer, size zarar vermeyeceğiz. Lütfen geri çekilin."

Kenara yaklaştı, kayalar ve ufalanan toprak yere düştü. Uzaklara bakarken midesi bulandı. Düşme ve su riskini göze almak mı yoksa kötü krala geri dönmek mi? Titreyen elleriyle bir adım daha attı, uçurumun kenarından daha fazla toprak ve taş döküldü. *Atla!* Derin bir nefes aldı ve öne doğru eğildi. Aşağıdaki buz gibi sulara düşerken rüzgârın etrafını sardığını hissetmeyi, kendi çığlığını duymayı bekliyordu ama bunun yerine parmaklar kafa derisini kazdı ve saçlarından bir avuçla geriye doğru çekildi. Adamın elini pençeleyerek dönmeye çalıştı ama o kadar sıkı kavramıştı ki, kenarla arasındaki boşluk askerler tarafından doldurulana kadar dönemedi. Özgürlüğe, Thane'i arayabilmeye çok yakındı. Tutuş serbest kaldı ve Aldrich'e döndü. Piç kurusu! Öfke tüm benliğini sarstı. Adamın özür dileyen kaşları onu daha da öfkелendirdi. Boğazını yakan bir çığlıkla adamın yüzünü pençeledi. Muhafızlar onu yanlarından tutarak ona ulaşmasını engellediler. "Bırakın beni!" diye haykırdı, tekmeliyor ve sarsılıyordu, sesi bir elften çok vahşi bir kediye benziyordu.

Gardiyanlardan biri yaralı sol elini sıkarak zaten kırılmış olan kemiklerini öğüttü.

Acı içinde bağırmamak için ısırdı. "Yeter," dedi.

"Domuz," diye mırıldandı muhafıza. "Sadece aşağılık bir hıyar birine karşı bir yarayı kullanır. Kraliçe olduğumda yüzünü hatırlayacağım."

Muhafızın kendini beğenmiş ifadesi soldu ve elini bıraktı.

"Aferin oğlum," dedi Layala.

Ellerini rahatça arkasına götüren Aldrich başını salladı. "Atlamana izin veremezdim," dedi babasının önünde kabadayılık taslayarak. "Kendini öldürebilirdin. Aklından ne geçiyordu?"

Tenebris onun önüne çıktı, uzun sarı saçları esintide hareket ediyordu. Çenesini kaldırdı ve her zaman taktığı altın tacı ay ışığında parladı. Eğer bu kadar hasta bir piç olmasaydı, ona yakışıklı denebilirdi. Yüzündeki şeytani gülümseme ona öldürmeden önceki solgun gülümsemeyi hatırlattı. "Sen aptal bir kızsın. Ve bir daha böyle bir şeye kalkışmaman için sana bir ders verilmesi gerekiyor."

Layala omurgasını dikleştirdi. Darbeye dayanacaktı ve bu sefer ne kadar sert vurursa vursun yere düşmeyecekti. Bundan tatmin olmayacaktı.

Yanındaki muhafızlar endişeyle kıpırdandı ve birbirlerine ileri geri baktılar. Tenebris bir elini kaldırdı ve parmaklarını kıvırdı. Yüz ifadesindeki zalimce ve sadistçe bir şey kadının midesinin sıkışmasına neden oldu.

"Yolu açın," diye bağırdı biri arkadan.

Muhafızlar bir çift askerin içeri girmesine izin vermek için ayrıldı ve aralarında Reina yürüdü. Başının üstündeki normalde sıkı olan topuzu gevşemiş ve dağılmıştı. Koyu kahverengi gözleri etrafındaki yüzleri taradı ama Layala'da durdu. Çenesi titriyor ve yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu. İki muhafız üst kollarını sıkıca kavrayarak onu aralarında hapsetti.

Midesi bulanık Layala, hizmetçisinin hayatı için yalvarmaya hazır bir halde krala baktı. Reina bunun olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Kaçma girişiminde Reina'nın ya da İnci'nin parmağı olduğundan şüphelenirse onları idam ederdi. Muhafızların tutuşuna karşı direnen Layala, "Bekle, bekle, bu onun suçu değil. Benim suçum. O bilmiyordu."

Tenebris Reina'ya doğru yürüdü. Elindeki metal parıltısı soluk yıldız ışığında parlayarak Layala'yı daha da telaşlandırdı. "Onun bir çocuğu var! Lütfen yapmayın! Lütfen yapma!"

Bıçağı boğazına doğru sürükledi. İnce bir kırmızı çizgi patladı ve boynundan aşağıya, göğsüne döküldü. Layala nefesini tuttu, gözlerinin önünde olanları kabullenemeyerek şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Reina kendi kanında boğuldu; ağzından fokurdayarak çıkan kanın sesi Layala'nın kusma isteği uyandırdı. Kırmızı sıvı çenesinden elbisesinin üzerine damladı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Bu gerçek olamazdı. Bu bir sanrı, bir kâbustu.

"Reina, hayır," diye fısıldadı ve yükselen safrayı yuttu. O giderse o küçük çocuğa kim bakacaktı? Acele etmeli ve kanamayı durdurmak için elini Reina'nın boğazına koymalıydı. Ama birkaç dakika içinde Reina'nın yüzü renksizleşmiş, başı yana düşmüş ve bedeni muhafızların kollarına yığılmıştı.

Layala'nın kulaklarında akan kanın gürültüsü kralın sesini bastırdı. Ağzı hareket etse de söylediği hiçbir şeyi duymadı. Ama yüzündeki alaycı ifade, kibirli sırıtiş... Layala bacağını tekmeleyerek yanındaki askeri yere düşürdü ve dirseğini diğerinin burnuna çarparak hançeri belinden söktü.

"Kılıcım!" diye bağırdı. Başka bir asker yoluna çıktı ve onu yakalamak için uzandı. Kız ona doğru hamle yaptı. Asker saldırısını engellemek için ön kollarını havaya kaldırdı ve kadın hançerin keskin kenarını onların üzerinde sürükledi ve ayağını adamın karnına sokarak onu geriye uçurdu. Tek gördüğü Tenebris'ti, ölmesi gereken piç kurusu. Acı çekmeyi ve hayatı için yalvarmayı hak ediyordu ama bunu çabuk yapması gerekiyordu. Yavaşça muhafızlara doğru geri çekildi ve birkaçını önüne itmek için yakaladı.

"Ona canlı ihtiyacım var."

Korkak. Onlara doğru ilerledi, bıçakladı, tekmeledi ve kesti. Darbelerin ve bıçakların altından eğildi, onları hız ve hassasiyetle yere serdi. Düşünmüyordu; bir fırtına gibi hareket ederek önüne geleni deviriyordu. Tüm elflerin onun kadar hızlı hareket edebildiğini sanıyordu ama onlar saniyeler içinde onun gerisinde kalıyordu. Ta ki arkasında bir dizi ceset uzanana ve gözleri dehşetten kocaman olmuş korkak kralın önünde durana kadar. Lanetli ormana ait vahşi bir canavar gibi kükreyerek ona doğru savruldu. Boynu ile omzu arasındaki yumuşak eti hedef aldı.

"O silahı bırak, Layala!" Matheki's'in emri kaslarını dondurarak üzerine çöktü. Bıçak inmesine bir nefes kala durdu. Matheki's'in gücü, sanki derisi zonkluyormuş ve görünmez pençeler etini avuçlayıp onu geri çekiyormuş gibi kızın içinde titreşti. *Hayır!* Bu anı ondan alamayacaktı. Çocukluğundan beri istediği tek şeyi, tek saplantısını. Homurdandı, tüm gücüyle itti, kolu çabayla titredi ama vücudu işbirliği yapmadı. Bakışları askerlerin arasında duran Matheki's'e kaydı, kapüşonunun altında kısmen gizlenmişti ama yüzündeki gerginlik fark ediliyordu. Bu sadece bir irade savaşı mıydı?

Tenebris çılgın bir elfin kocaman sırtışıyla hınzırca gülümsedi ve gülmeye başladı. Karanlık, alaycı bir kıkırdama.

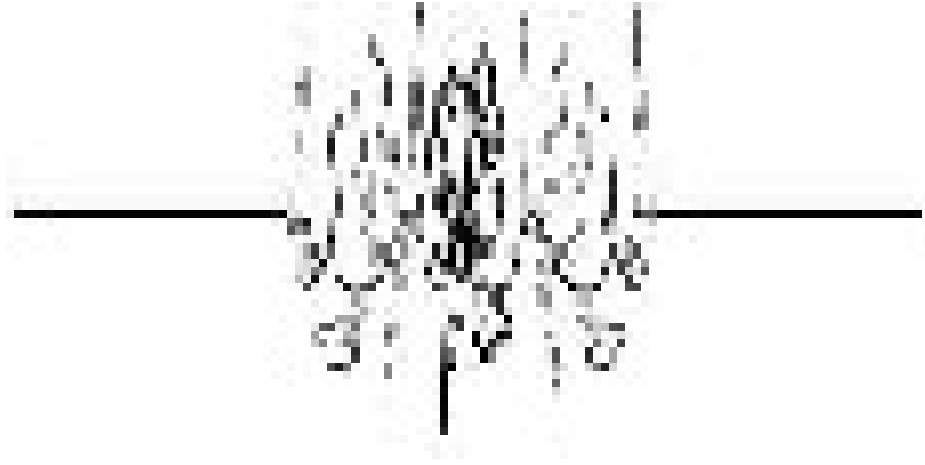
Matheki's, "Şimdi kraldan uzaklaş," diye emretti.

"Hayır," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, kasları bir kez daha saldırıyı zorlamak için geriliyordu. Tenebris geri çekilirken onun ikna çabalarını boşa çıkardı ve bıçağını indirdi. Bıçak adamın tuniğinin üzerinde kaydı ama etini delmedi. Birkaç muhafız onu kollarından ve belinden yakaladı ve ne kadar sarsılıp tekmelese de kurtulamadı.

"Bir savaşçı olabilirsin Layala ama Matheki's'in gücüyle boy ölçüşemezsin," dedi Tenebris dedi.

"Sen çoktan öldün," diye homurdandı Layala. "Sadece henüz bunun farkında değilsin."

Bölüm 8

T hane gözlerini üzerinde ahşap döşemeli bir tavanla açtı. Kalbi küt küt atarak hızla doğruldu. Çıplak gövdesini örten yumuşak fildişi battaniye de bu oda gibi yabancıydı. Pencerenin üzerine koyu renk perdeler çekilmişti, küçük beyaz bir masa ve üzerinde yanan tek bir mum tek ışığı veriyor, köşeleri gölgelendiriyordu. *Neredeyim ben?* diye düşündü, garip odanın içinde etrafına bakınırken.

Çıplak ayaklarını ahşap zemine koydu ve ayağa kalktı. Tahtalar ağırlığının altında gıcırdadı, şüphesiz uyanık olduğunu ele veriyordu. *Peki neden üzerimde sadece iç çamaşırı var?* Uzun zamandır bilmediği bir yerde neredeyse çıplak uyanmamıştı. Parmak uçları ortasını sıkıca saran kahverengi bir şalın üzerinde kaydı. Ve acının neredeyse yok olduğunu fark etti. Yataktan kalkmak için bile mücadele etmemiş, hareket ettiğinde keskin bir sancı hissetmemiş ya da ağrıyan zonklama karşısında dişlerini sıkmak zorunda kalmamıştı. Sargının köşesinden çekiştirdi ve yere düşene kadar çözmeye başladı. Yara izi hâlâ oradaydı ama daha küçüktü ve kızgın bir pembeden ziyade teninin rengiyle uyumluydu. Karnı, yoğun çam iğnesi, nane ve adını koyamadığı başka bir şey kokan yağlarla kayganlaşmıştı.

Şimdi eczanede biriyle buluşacağını hatırlıyordu. Tehlikede olmadığını hissedince sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar gevşedi. Kıyafetleri yatağın ayak ucundaki sandığın üzerinde düzgünce katlanmış olarak duruyordu ve silahları da yanlarında duruyordu. Çabucak giyindi ve her hareket ettiğinde canının neredeyse hiç acımamasına gülümsedi. Burada her kim varsa, iyileşme konusunda Vesstan'dan çok daha fazla şey biliyordu.

Pencerenin koyu gri perdesini kenara çekerek sabah gökyüzünün parlak pembelerini ve mavilerini gördü. O zaman bütün gece oradaydı. Elini kapının koluna koyarak durdu ve dışarıdaki sabah kuşlarının hafif sesini ve aşağıda bir yerlerden gelen seslerin gürültüsünü dinledi. İki erkek, iki ya da üç dişi yakınlardaydı. Kapıyı açtığında tıkırdadı ve aydınlık bir koridora adım attı. Sağ taraftaki vitray pencereler sokağa ve ikinci kattaki binalara bakıyordu. Koridorun sonunda sessizce indiği bir dizi merdiven vardı. Köşeyi dönüp ana eczaneye göz attı. Ahşap kirişlerden sarkan ağlayan bitkiler, masaların ve bitki sütunlarının üzerindeki renkli kaplarda saklanıyordu. Tifapine, tavandan tabana uzanan büyük pencereye dayalı bir bankta oturmuş, küçük bacaklarını sallayarak dışarıya bakıyordu. Kendi kendine kıkırdıyordu. Leif ve Gunner küçük salon alanındaki kahverengi deri koltuklarda dinleniyordu. Elllerinde buharı tüten sıvı dolu beyaz fincanlar vardı ve yanlarında kızıl kökleri sarı uçlara doğru akan bir kadın vardı: Pearl. "Layala'dan haber var mı?"

Grup onunla yüzleşmek için döndü ve Leif ile Gunner ayağa kalktı. "Efendim," dedi ikisi de. Pearl gözlerini yere indirerek yavaşça ayağa kalktı ve gergin bir şekilde önlüğünün eteğiyle oynadı. Bu yeni bir davranış değildi; onun huzurunda hep böyleydi.

Kalça hizasında siyah, kıvrıkcık saçlı ve açık bronz tenli bir kadın tezgahın arkasındaki kapıdan çıktı. O ve Evalyn sırtarak iki eski arkadaş gibi sohbet ettiler. "Haşhaş yağını derin yaralar için en iyisi olarak görüyorum ama bir dahaki sefere gül yağını da denemeliyim," dedi. "Peki ya rezene tohumu? Toniğinizde kullandınız mı?"

"Evalyn'in kaşları kalktı. "Öyle olmalı gibi geliyor."

Tütsü çubuklarından çıkan dumanlar dönerek arkalarında ilerliyordu. Onun odada durduğunu fark eden şifacı önce irkildi, sonra da gülümsedi. "Günaydın, majesteleri. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Size getirebileceğim bir şey var mı?" Arkasındaki duvarda sıralanmış farklı renklerdeki şişelerin bulunduğu rafların yanında durdu. Bazıları kehribar, diğerleri kırmızı ya da

mavi ya da yeşil. İnce, uzun beherlerden mantar tıpalı soğanlı şişelere kadar tüm farklı şekil ve boyutlar.

Bir elini artık sadece hafifçe hassaslaşmış olan gövdesine koyarak boğazını temizledi ve dışarı çıktı. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sanırım sana bir teşekkür borçluyum." Sadece onu iyileştirdiği için değil, buradaki varlığı hayatını tehlikeye atabilecekken sessiz kaldığı için de.

Bir yumruğunu kalçasına koydu ve kahverengi gözleri onun üzerinde gezindi. "Her seferinde işe yarıyor." Bir adım öne çıktı ve elini uzattı. "Ben Madam Adley ve bu da eczacım." Elini, kim olduğundan emin olduğunu gösteren sıkı bir tutuşla sıktı ve koltuklardaki dördüne doğru başını salladı. "Bu sabah kalkacağınıza inanmadılar. Ama benim ne iş yaptığımı bilmiyorlar."

"Ne kullandın?"

Göz kırptı. "Biraz çam, biraz frivalla, baz için haşhaş yağı ve biraz da sihir."

Thane'in kaşları çatıldı. "Sen bir büyücü müsün?" Diğerlerinin hâlâ var olmasının ya da hiç test edilmemiş olmasının mümkün olduğunu düşündü. Özellikle de insanların Layala'nın ailesinin başına gelenleri gördükten sonra; çocuklarını saklıyor olabilirlerdi.

"Bu sizin büyücü tanımınıza bağlı. Doğuştan gelen bir büyüyle mi doğdum? Hayır, ama bu dünyada başka kaynaklar da var. Bir süre ejderha değiştirenlerin arasında yaşadım. Onlar içlerinden gelmeyen bir güce ulaştılar. Biz elfler diğer ırklarla nadiren ilişki kurduğumuzdan ya da onlar bizimle ilişki kurmadığından, onlardan bir şey öğrenemiyoruz."

Thane ejderha değiştirenlerin gücünü çok iyi biliyordu. İnsanlar ve elfler, aşağıdaki toprakları fethetmek yerine dağları ve içindeki altını tercih ettikleri için şanslıydı. "Bir gün bunu düzeltmeyi umuyorum."

"İstediyini biliyorum. Bu yüzden sana yardım ettim, genç kral. Baban yolunu kaybetti. Birçoğumuz onun ne yaptığını biliyor, diğerleri ise ona sadık kalacak. Liderlik edecek ve onun çilgınlığını durduracak birine ihtiyacımız var."

"Biliyoruz, ama Pearl'den ne haber? Layala iyi mi?"

Leif'in ağzı buruştu, Thane'in istediği tepki bu değildi.

"Efendim," diye başladı Pearl. "Dün Layala'yı görebildim. Neredeyse bir aydır kulede kilitli tutuluyordu. Onu beslemiyorlardı ya da su vermiyorlardı. Yanına gitmek istedim ama görünmeden bunu yapmamın imkânı yoktu-"

Thane bir elini kaldırarak, "Bunun için seni suçlamıyorum. O şimdi nerede?"

Pearl saçlarının bir kısmını sivri kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onu kahvaltı için Kral Tenebris, Sör Aldrich ve diğer iki kişiyle birlikte giydirdik. Korkarım biri soluk tenli, diğeri de elf olmayan bir kadın. Altın sarısı saçları ve kahverengi teni vardı, zengin düğünçiçekleri gibi gözleri vardı, parmakları siyah pençelerle bitiyordu... Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Thane, "Varlett," diye mırıldandı. O ateş püsküren fahişenin ölmesi gerekiyordu. Yavaş ve acı verici bir şekilde, sonra da akbabaların onun çürüyen etini çalmasını seyredecekti.

"Şimdi nerede?" "Odasına götürüldü ama... yaralanmıştı. Çürük, yarık bir dudak, muhtemelen kırık

Elinde kemikler vardı. Dün akşam ayrılırken Reina bana söyledi. Dudağı çabuk iyileşecek ama eli..."

Öfkeli bir sıcaklık vücuduna doldu, yanaklarında alevlendi. Yukarıdaki Yaratıcı, kılıcını doğrudan babasının göğsüne saplamadığı için şimdi her zamankinden daha fazla pişmanlık duyuyordu. Layala ile birlikte hüküm sürebilecekleri temiz bir iktidar geçişi olabilirdi. Thane nefesinin altında küfrederek Leif'e döndü. "Gidip onu almalıyız."

Leif kaşlarını çatarak boğazını temizledi. "Karanlığı beklemeliyiz. Gün ışığında kaleye sızmamızın imkânı yok. Birçok kişiyi öldürmeden ve bu süreçte kendi hayatlarımızı riske atmadan olmaz. Ve daha fazla Kuzgun'a ihtiyacımız olacak."

"Ona ulaşmak için son kale muhafızını da öldürmem gerekse, öldüreceğim." Leif kollarını kavuşturdu ve tartışmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Ya benimlesin," dedi Thane Leif'e yaklaşıp, "ya da babamla birlikteisin. Bunlar sadece iki seçenek."

"Sizinle, efendim. Her zaman."

"Dahası da var," dedi Gunner, çemberin içine girerek. Boğazındaki yumru sallanmaya başladı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Pearl'e döndü ve uzun bir nefes verdi. "Sana söyleyen kişi ben olmak istemedim..." sesi kesildi.

Pearl endişeyle onun yüzünü aradı. "Bana ne söyleyeceksin?"

Gunner, yavaşça başını sallayan Leif'e baktı. Thane homurdandı ve sabırsızlandı. "Eğer Layala'ya bir şey olduysa. Bana şimdi söyle."

Tezgâhtaki bardak şingirtisi herkesin dikkatini Bayan Adley'e çekti. "Arkadaşınız Reina, hizmetçi, kral onun boğazını kesti. Dün gece kaçmaya çalışan Layala'ya ceza olarak. Benim de kalede bir arkadaşım var."

Pearl'ün eli ağzına gitti ve bir an sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Ona söyledik." Pearl ellerinin içine hıçkırarak ağladı. "Layala'ya ne olacağını söyledik!" Daha yüksek sesle ağladı ve kendi içine kıvrıldı. Leif onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve İnci onun göğsüne kapandı. "Reina dehşete düşmüştü. Dehşete kapılmıştı ve şimdi öldü!"

Kadının çığlığı Thane'in kalbini delip geçti ve bakışlarını kaçırarak duvardaki şişelere odaklandı. Hayatında o kadar çok ölüm ve umutsuzluk görmüştü ki, bunlar hiç kolaylaşacak gibi görünmüyordu. Babasının gaddarlığı yüzünden kaç kişinin acı çekmesini izlemişti? Yüzlerce mi? Binlerce mi?

"Leif, Gunner, burada en iyi on kuzgunuma daha ihtiyacım var." Thane pencereye gitti ve dışarı baktı. Sokağın karşısındaki dükkân sahibi dükkânının girişini süpürüyordu. Köşede birkaç muhafız duruyordu. Bugün yüksek alarında olacaklardı. "Akşam karanlığında kaleye sızacağız." Madam Adley'e döndü. Kısa, kalın bir bardağı beyaz bir bezle parlattı. "Eğer küçük çocuklarınız yoksa bizimle gelmenizi istiyorum. İyi bir şifacıya ihtiyacımız olacak. Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi sizsiniz."

Kaşlarını çattı ve bardağı tezgâhın üzerine koydu. "Ekselansları, talebiniz beni onurlandırdı ancak saygısızlık etmek istemem, on yaşında bir kızım var ve babası artık aramızda değil. Ve toplumda rahatsızlıkları nedeniyle düzenli olarak bana gelen pek çok kişi var." Evalyn'e doğru bir işaret yaptı. "Ama Evalyn oldukça yetenekli. Ona en iyi ilaçlarımdan birkaç şişe verebilirim."

Evalyn başını salladı. "Günümde pek çok kişinin öldüğünü gördüm ve bir o kadarını da kurtardım. Adley gibi büyü bilmiyor olabilirim ama zor bir durumda yardım edebilirim."

Thane hâlâ onun eve gitmesini ya da burada, güvenli bir yerde kalmasını diliyordu. Önündeki yol, muhtemelen sağlığı bozuk olan yaşlı bir insan kadın için uygun değildi ama Layala'yı görene kadar gitmeyeceğini zaten biliyordu. "Dövüşebilir misin, Evalyn?"

Tezgahtan bir çay fincanı aldı ve dudaklarına götürdü. "Seni bunun için yanımda tutuyorum."

Thane, Tif, Evalyn ve on iki Kuzgun her ellerinde asılı kılıçlarıyla Dredwich Kalesi'ne giden uzun köprünün yanındaki çimenli tepede toplandılar. Güneş kalenin arkasına doğru alçalıyor, havaya bir serinlik katıyordu ama Thane'in alnında boncuk boncuk ter vardı. Kendi askerlerini öldürme düşüncesi midesini bulandırıyor. Burnundan derin bir nefes alarak, uzak taraftaki kulede, saldırı sinyali vermek için büyük bir çanı olan iki muhafızı gördü. Nehrin bu tarafında iki kişi daha vardı ve yedi kişi de köprünün üzerine dizilmişti. Thane serbestken babasının ön tarafı gözlemek için daha fazla adam görevlendirmemesine şaşırılmıştı. Başını iki yana eğerek boynunu kırdı. Kuzgun miğferi tam oturmuştu ve kömür rengi, parlak zırhı ölmekte olan güneş ışığında parlıyordu. Savaşa hazırды.

"Köprü muhafızlarını almak kolay olacak. Asıl sorun iç muhafızlar. Arazide her zaman en az yüz kişi olduğunu biliyoruz. Eğer onlar zili çalmadan önce ilklerini susturabilirsek, arazinin kenarlarını takip edebilir ve nispeten görünmeden gidebiliriz." Thane askerlerinin sol tarafını işaret etti, "Siz altınız batıya, hapishane zindanlarına gidecek ve Kuzgunlarımızı serbest bırakacaksınız." Sağ tarafı işaret etti, "Siz altınız benimle geleceksiniz. Arka taraftaki hizmetkârların kapısından gireceğiz. Evalyn, sen de benimlesin. Yakınımda kal."

Gece rüzgârı gibi hareket eden, hafif, uzun boylu bir elf olan ve Wraith olarak adlandırılan Siegfried, kılıcını dış uyluğuna vurdu. "Peki ya biz köprü muhafızlarını öldürmeden önce alarm verilirse?"

"Thane derin bir nefes aldı, "O halde içeri girmek için savaşacağız ve bugün merhametli olunacak bir gün değil. Babam asla merhametli olmaz. Ama zırhımızı biliyorlar. Biz daha yaklaşımadan kimin tarafında olduklarını seçecekler."

Kızın tutulduğu kuleye ve tek pencerenin içindeki karanlığa baktı. *Geliyorum, Laya.*

Tepeden aşağıya doğru atılan her adım Thane'in kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu. Avuçları nemlendi ve kılıçlarını tutuşunu ayarlamasına neden oldu. Şelale her zamankinden daha yüksek sesle gürüyor, arkasındaki mavi ve gri kayalıklara beyaz sıçramalar yapıyordu. Tepesinde uçan bir kuzgunun gaklaması bakışlarını üzerine çekti. Rüzgârda süzülerek üzerlerine bir gölge düşürdü. Yaratıcı bugün onlarla birlikteydi; kuzgunlar ona her zaman şans getirmişti. Yutkundu, kuru boğazını ıslattı; daha önce hiç kendi halkını öldürmemişti. Bu muhafızların çoğu kısa bir süre hükümdarlık yaptığında onun emrinde çalışmıştı ve çoğunu hayatı boyunca tanımıştı.

Nehrin bu tarafındaki iki köprü muhafızı, Thane ve Kuzgunlarını gördüklerinde daha da dikleştiler. Soldaki döndü ve köprüye doğru koşmaya başladı.

Gunner bir oku geri çekti. "Eğer bir nefes daha almak istiyorsan bir adım daha atmayacaksın!"

Akıllıca bir hareketle dondu. Sıcak bir dalga gibi Thane'in göğsünden kollarına doğru inen bir uğultu çarpan kalbini sakinleştirdi. Zihni sessizleştirdi, düşünceler ve endişeler esintiyle akıp gitti ve dikkati çan kulesi muhafızlarının üzerinde toplandı. Yoğun bir odaklanmayla gücünü dışarı itti, görünmez bir güç etraflarını sardı, ta ki dehşet içinde donmuş heykellere benzeyene kadar. "O çana dokunmayacaksınız."

Gunner köprüdeki diğerlerine, "Yavaşça dönün," diye emretti. "Ve bu tarafa geri dönün." Başını salladı. "İşte böyle. Aferin oğlum."

Thane en yakındaki erkeğe yaklaştı ve sağ kılıcının ucunu muhafızın boğazına doğru kaldırdı. Yüzünün kenarından ve gömleğinin yakasının altından ter damlıyordu. Söğüt gibi siyah saçlı elf avuçlarını kaldırdı.

Thane'in sırtındaki küçük çantadan Tifapine çıktı. "Sana söyleneni yapsan iyi olur elfim, yoksa küçük peterini kaybedebilirsin." Ona küçük bir bıçak doğrulttu. Thane gözlerini devirdi ve onu susturdu; şimdi de cesur olmak mı istiyordu? Gıcırdayarak içeri doğru eğildi. Layala'nın iyiliği için bu küçük yaratığı yanında taşıdığını hatırlamak zorundaydı.

"Yüce Prens, yaşıyorsunuz." Köprü muhafızı yutkundu. "Sizinle dövüşmeyeceğim." "Bu Yüce Kral," diye havladı Gunner. "Gerçek kral."

"Sahtekâr kral," diye tükürdü diğer muhafız. Leif onun kafasının yan tarafına bir tekme attı ve onu köprü'nün taşlarına doğru uçurdu.

Thane çenesini kılıcının ucundaki muhafıza doğru hafifçe kaldırdı. "Şimdi diz çöküp bana bağlılık yemini edecek misin? Yoksa şimdi ve burada ölecek misin?"

Muhafızın gözleri Thane'in yüzünde durana kadar kılıcın parlak uzunluğunu takip etti. Dizlerini bükerek yavaşça yere eğildi. "Size sadakatle bağlıyım efendim. Son nefesime kadar emrinize uyacağım." Yutkundu. "Kral Tenebris solgun olanlarla güçlerini birleştirdi. Birini buraya, duvarlarımızın içine getirdi. Artık onun arkasında duramam."

Thane silahını indirdi ve çan kulesindeki ikisini kontrol etti. Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldılar. "Peki diğer muhafızlar ne hissediyor? Sahtekâr bir kral olduğumu mu? Bir hain?" "Her nasılsa, solgun birinin burada olduğunu unutmuşlar. Kara büyü gibi bir şey olmalı.

Babana sadık olacaklar. Bize onu öldürtmeye çalıştığını söyledi. onun yerine."

Thane gözlerini kıstı. "Ama *unutmadın* değil mi?"

"Solgun olan bize onu gördüğümüzü ve Leydi Lightbringer kaçmaya çalıştıktan sonra yaptıklarını unutmamızı söylediğinde herkes unuttu. Ama ben unutmadım. Nedenini bilmiyorum." Mavi gözleri bir an aşağıya baktı. "Leydi Lightbringer dün gece on bir muhafızı öldürdü... Korkarım pek çok düşman edindi. Önceden sadece emirlere uyuyordu; şimdi ise kişisel."

Thane homurdandı. "Onu esir tutuyorsun. Ne bekliyordunuz ki?" Ve çoğu kişi Yüce Krallarının soluk benizlileri içeri davet etmek şöyle dursun, onlarla ilişki kuracağına bile inanmazdı. Yani Thane ve Layala düşman, Tenebris ise kahraman olarak görülecekti. Maker, Tenebris nasıl oluyor da her zaman üstünlük sağlıyordu?

"Yani Layala'yı almak için içeri girdiğimde diğerleri benimle dövüşecek mi?"

"Gerek yok. Burada değiller." Sesi nefes nefese çıkıyordu. "Kral dün gece eşini alıp gitti. Kuzgunlarını da aldılar."

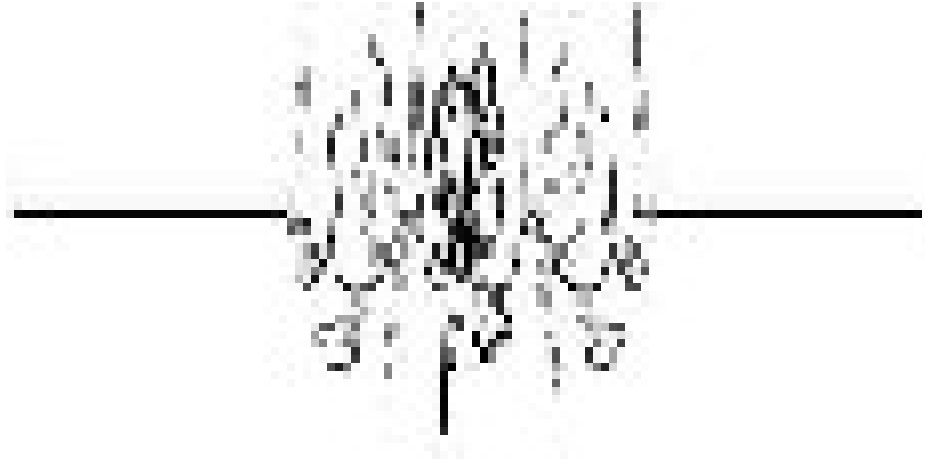
"Nerede?" diye hırladı.

Hafifçe arkasına yaslanarak, "Bilmiyorum ama güneye gittiler," diye cevap verdi.

Leif, Thane'in yanına yaklaştı ve elini Thane'in omzuna koydu. "Sence -Onu Boşluk'a götürmezdi."

Thane'in ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Vadinin yamacına çıkan toprak yol, toynak izleri, çizmeler ve araba tekerleklerinin ağır izleriyle aşınmıştı. Bunu daha önce göremediği için nefesinin altından lanet okudu. Vücudunu soğuk bir ter bastı ve yükselen mide bulantısını yuttu. "Sanırım onu tam olarak oraya götürüyor."

Bölüm 9

Layala'nın sırtı saatler önce uyuşmaya başlamıştı. Hapishane arabasında oturduğu sert, tahta bank rahat etmesi için değildi. Birden Thane'in aylar önce onu bindirdiği rahat arabayı özler olmuştu. En azından o yumuşaktı. Şimdi dışarı baktığı küçük, parmaklıklı pencereler yeterince temiz hava sağlıyordu ama bu bir kafesti. Vagon gıcırıyor, sallanıyor ve engebeli yolda sekiyordu. Layala ayağa kalkarak arka kapıya gitti ve ellerini parmaklıklara doladı. Kulaklarının etrafından gelen bir vızıltı onu kıpırdattı. Bu lanetli vagonun içindeki sinekler onu rahat bırakmıyordu. Yerdeki kurumuş hayvan dışkısının pis kokusu sadece burnunu yakmakla kalmıyor, haşereleri de kendine çekiyordu. Elbisesinin alt etekleri kirlenmiş ve kokmuştu.

Dışarıdaki atlardan ve piyadelerden tozlar yükseliyordu. İçlerinden biri döndü, ağırlaşmış gözleri onunkileri buldu. Orada keder vardı ama yanındaki elf ona tam bir nefretle bakıyordu. Onu bir gece önce kendini kaybedip öldürme çılgınlığına giriştiği zamandan hatırlıyordu. Nazik gözlere sahip olandan onu özgür bırakmasını, zalim krala karşı durmasını istemek istedi ama bu sadece bu elfin ve muhtemelen ailesinin de ölmesine neden olacaktı. Ondan kendisi için her şeyi riske atmasını isteyemezdi. Hiçbirinden isteyemezdi.

Tenebris onlara değerli kurtarıcıları-Boşluk'un yok edicisi hakkında ne gibi yalanlar söylemiş olabilirdi? Onu şimdi kendilerini kurtarması için mi götürdüklerini sanıyorlardı? Yoksa Thane'in tarafını tutmuş bir hain olduğunu ve şimdi Tenebris'in tutsağı olduğunu mu? Sadık askerler krallarının emirlerine uyarlardı. Belki de olanları hiç sorgulamadılar, belki de buna cesaret edemediler. Belki de sadece onun Palenor için en iyisini yaptığına inanıyorlardı.

İçine bir taş oturmuş gibi hissetti. Onu esir aldıklarından beri ilk kez Thane'in kendisi için gelemeyeceğini kabullenmişti. Artık tek başındaydı. Belki de Thane'in yaraları çok ağırdı. Belki de not ona eziyet etmek için başka biri tarafından gönderilmişti, hiç olmadığı halde ona sahte bir umut vermişti.

Kıpkırmızı ışıklar zihnini boyadı. Ölüm, bir kış fırtınasında uğuldayan rüzgârlar gibi peşini bırakmıyordu. Önce ailesi, Novak, sonra Reina... Thane. Bir elini göğsüne bastırdı, baskının orada zonklayan acıyı hafifletmesini diledi. Ama geçmedi. Kalbi acıyarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Uyumak istemiyordu. Öldürdüğü muhafızların yüzleri ve Thane'le geçirdiği son anlar aklından çıkmayacaktı ama arabanın sallanması kol ve bacaklarını ağırlaştırıyor, nefes alış verişlerini sık ve düz hale getiriyordu, ta ki at kuyruklarının şakırtısı ve ordunun düzenli yürüyüşü onu uykuya daldırana kadar...

GEL BANA. Sana ihtiyacım var. Layala sesin geldiği yöne döndü. "Thane?" diye seslendi.

Lavanta ve al çiçekleri açan uzun egzotik ağaçlarla çevrili bir bahçedeki taş patikada duruyordu. Burası tanıdıktı ama bir şekilde sadece rüyalarında var olduğunu biliyordu. Yaseminin tatlı, zengin kokusu ılık havada süzülüyordu. Bu kokuyu her zaman sevmişti. Kendini evinde hissetmesini sağlardı. Yavaş bir yürüyüşle yanlarından geçerken parmakları gece yarısı zambaklarının açık yapraklarını okşadı. Yukarı baktı, yıldızlar göz kırptıyordu ve dolunay solgun ışııyla bahçeyi kaplamıştı. Burası çok güzeldi. "Thane, neredesin?" Gerçek olmasa bile onu görmesi gerekiyordu.

"Merhaba aşkım. Buradayım."

Sesi hatırladığından biraz farklıydı ama bu o olmalıydı. O derin ses tüylerini diken diken etti ve neredeyse sersemlemiş bir halde gülümsedi. Döndü, kollarını ona dolamaya hazırdı ama çevresi Thane'e değil, siyah pelerinli bir figüre kaydı.

İçindeki bir içgüdü ona kaçmasını söyledi. Kırmızı elbisesinin uzun kumaşını eline alarak karanlık ve tekinsiz bir ormanda yırtınmaya başladı. Kurt ulumaları, baykuş ötüşleri ve parlayan sarı gözler onu takip ediyor gibiydi. Kapüşonlu figür güldü ve güldü, mürekkep gibi karanlığın her yerinde yankılandı, onu bir bulut gibi çevreledi. Ayak sesleri yere çarparak arkasından yaklaşıyordu, çok yakındı.

Kapüşonlu figür önünde belirdi ve kadın geriye doğru tökezleyerek durdu. Adam yavaş, metodik adımlarla ilerliyordu. "Kaçma. Bu senin altında."

Geri çekilirken sırtı bir ağaca çarptı, keskin kabuklar derisini sıyırdı. Bu bir rüya olamayacak kadar gerçekti. "Uzak dur."

Eli ona doğru uzandı, sarmaşıklar üzerindeki siyah zambak dövmeleri kolunu takip etti. Yukarıdaki Yaratıcı, oydu - Kara Büyücü! Göğsü inip kalktı ve ağaca daha sıkı sarıldı. Bu kâbusun dağılmasını dileyerek gözlerini kapatmak istedi ama bakışları sabitti. Sıcak parmaklar yanağına dokundu. "Ben senin kaderinim."

Sarsılarak uyanan Layala hızla gözlerini kırptırdı. Arabası dinlenmişti, artık engebeli yolda onu itip kakmıyordu. Ne kadar zamandır durmuşlardı? Serin sonbahar gecesi havası parmaklıkların arasından süzülüyordu. Soğukla savaşmak için kollarını ovuşturdu ve daha uzun oturdu. Bu rüya fazlasıyla gerçek gibiydi. Neredeyse yasemin kokusunu alabiliyor ve yanağını okşayan o parmakların hayaletini hissedebiliyordu. Ürpererek ayağa kalktı ve parmaklıklı pencereye doğru ilerledi. Dışarıdaki meşaleler çatırdıyor ve ısıllı ısıllı yanıyordu. Etrafta çadırlar kurulmuş, gevezelik eden ve gülen askerler etrafını sarmıştı. Görünüşe göre harika vakit geçiriyorlardı. *Ve ben bir kafese tıklandım*, diye düşündü.

Onlar da yemek pişiriyorlardı. Kızarmış etlerin lezzetli aroması ağzını sulandırdı. Bir tabak alabilecek miydi? Haftalardır aç kaldıktan sonra kokusu bile iştahını kabartıyordu. Arabanın kapısına çarpan metalin şingirtisi Layala'nın sıçramasına neden oldu. Kimsenin yaklaştığını duymamıştı. Kapı açıldığında metal menteşeler gıcırdadı ve Aldrich ile arkasındaki üç asker ortaya çıktı. Anahtarlığı kemerine taktı ve el salladı. "Hadi gidelim."

"Nereye?" Kralın aklındaki son varış noktasını tam olarak bilmiyordu ama bir fikri vardı. Daha önce yanından geçtiği büyük haşhaş tarlalarını tanıdı. Güneye, Doonafell'e, Boşluk'a doğru ilerliyorlardı ama henüz oraya varmamışlardı. Bir ya da iki günleri daha vardı.

"Mathekis sizi görmek istiyor."

Aldrich elini uzattı. Layala onu kenara itti ve yumuşak çimlere düştü. Üç asker kılıçlarının kabzalarını kavradı ve birkaç adım geri çekildi. Vicdan azabını örtmek için onların temkinliliğine gülümsedi. Palenor askerlerinin kendisinden korkmasını hiç istememişti ama işler değişmişti ve artık zayıf görünmenin bir anlamı yoktu. Bir gece önce Tenebris'e ulaşmak için yaptığı saldırıda kaç kişiyi öldürmüştü? Dokuz, on? Bıçağın Reina'nın boğazında kaydığı andan, Tenebris'in boynuna bıçağın keskin kenarını tuttuğu ana kadar geçen süre bulanıktı.

Yine de Aldrich ondan korkmuyordu. Eğer söz konusu olduğunda onun geri çekileceğini düşünseydi.

onu öldürmekle fena halde yanılmıştı. Ona, Thane'e ve diğerlerine olanlar için Tenebris kadar o da suçluydu. Onun sonunu getirme fırsatı geldiğinde, bunu kullanacaktı.

Çenesini dik tutarak, birkaç adım gerisindeki üç askerle birlikte Aldrich'in yanında yürüdü. "Eğer kartlarını doğru oynarsan, yakında özgür kalacaksın."

Layala, "Kağıt oyunlarında hiçbir zaman iyi olmadım," diye söylendi. "Baban istediğini alır almaz beni öldürmeye çalışacak." Layala kolundaki keskin bir sızıdan tısladı. İçinden bir diken çıkaran Aldrich'e döndü.

"Katagas serumunu vermek için seninle dövüşmek zorunda kalmazsam benim için çok daha kolay olur." Çubuğu kalçasındaki kahverengi kesenin içine soktu. Yarı gülümsedi. "Ruhunu geri kazanmış gibi görünüyorsun. Babamın seni temelli kırmış olabileceğini düşünmüştüm."

Onu sonsuza dek kırmak mı? Hayır, Tenebris ölüp gömülene kadar öfke közü sönmeyecekti.

Sargılı, yaralı eline doğru işaret etti. Bandajlar artık kirliydi ama artık acımıyordu. "Bunu değiştirmemiz ve bakmamız gerekiyor."

Layala elini arkasına sıkıştırdı. "Bir şeyim yok." Zonklayan ağrı ona aksini söylese de. Muhafızlara saldırıp kralın peşinden gittiğinde durumu daha da kötüleştirmişti. Başını aşağıdaki kasabanın ışıklarına, uzaktaki altın buğday tarlalarının gece rüzgârında dalgalanan dalgalarına çevirdi. Luminor cırcır böcekleri cıvıldıyor ve vücutları minik yıldızlar gibi parlıyordu. Burası pek çok anıyı geri getirdi. Kuzgunlarla çevrili Aldrich'le burada savaşmış, ona "Dövüşgetiren" adını vermişlerdi ve hayatında ilk kez kendini buraya ait hissetmişti. Maker, onları özlemişti. Hepsini. Kuzgun olmak için Thane'e ettiği sadakat yeminini ve bunu ne kadar kolay bozduğunu bildiği için Aldrich'e bakmaya dayanamıyordu.

Aldrich başını sola doğru eğerek, "Bu taraftan," dedi.

Muhtemelen dikkat çekmemek için kampın dış kenarlarından geçtikten sonra, büyük bej bir çadıra rastladılar. Açıklıktaki yarıktan içeriden gelen parlak ışık görünüyordu. Layala sertçe yutkundu, içeride kimin beklediğini çok iyi biliyordu. Aldrich çadırın kapağını kenara çekti ve içeri girmesini işaret etti. Matheki's'in onun üzerinde böyle bir kontrole sahip olduğu düşüncesi midesini ağrıttı. İçindeki çaresizlik ve öfkeye rağmen, bir *emriyle* bıçağı Tenebris'in boynuna saplamasına engel olması. Onun dört yüz yıl önce Kara Büyücü'yle birlikte gücünün zirvesindeyken nasıl olduğunu hayal bile edemiyordu. Matheki's'in önünde eğildiği Kara Büyücü Zaurahel Everhath'ın nasıl biri olduğunu hayal bile edemiyordu. Atarah, en korkulan kişi olmadan önce ona bir tanrı gibi taptıklarını söylemişti.

İçeri adım attı ve girişin yanında durdu. Sert bir el onu biraz daha içeri itti ve çadırın kapağı arkasından kapandı. Matheki's büyük ahşap bir sandalyede bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Kimliğini gizlemek için giydiği büyük boy cübbe sandalyenin kolçağının üzerine örtülmüştü. Askerler onun kim olduğunu düşünüyordu? Aralarında dolaştığını fark ettiler mi, ondan gelen kötülüğü hissettiler mi?

Sivri siyah bir tırnakla sonlanan uzun, bembeyaz bir parmağı şakağına vuruyor, diğer kolu ise kucağında rahatça uzanıyordu. Oniks gözleri onu tepeden tırnağa süzdü ve tekrar yukarı kaldırdı. "Sık sık neye benzeyeceğini merak ederdim. Senin doğmanı beklemek çok garipti. Bazen Zaurahel'in yanılıp yanılmadığını düşündüm. Ama işte tam da onun dediği gibiyiz."

"Beni öldürecek misin?" Talon'un söylediklerinden sonra bunu aklından çıkaramıyordu. Ya Kara Büyücü bir şekilde onun gücünü emebilsin diye onu kurban ettilerse? Bunu ne kadar çok düşünürse, o kadar olası görünüyordu.

Kara kaşları kalktı. "Zaurahel seni çok canlı istiyor. Birlikte yapacağınız şeyler..." Layala tiksintiyle bakışlarını onun uçsuz bucaksız kara gözlerinden çekip yukarıdaki çadır direklerinden ağlar halinde sarkan birkaç parlak sarı küreye çevirdi. Parlayan ışıklara benziyorlardı.

Kayalar. "Büyü," dedi Mathekis, daha uzun oturarak. "Eğer istersen onları yakabilirsin. Sana gösterebilirim. Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla gücünü çok az kullanmışsın. Henüz neler yapabileceğini bile bilmiyorsun."

"Haftalardır vücudumda sürekli bir katagas serumu akışı olduğunu hatırlatabilir miyim?" dedi sakın bir şekilde, ancak çılgılık atmak istiyordu.

Sivri dişlerini göstererek gülümsedi. Layala istemsiz bir adım geri çekildi. "Görünüşüm seni rahatsız mı ediyor?"

"Tabii ki öyle. Sen insan *yiye*n bir canavarsın."

Onun bu yorumundan hiç etkilenmeden, "Bir zamanlar ben de senin gibi, tüm elfler gibi güzeldim. Canlı zeytin rengi ten, orman gibi yeşil gözler, gür altın sarısı saçlar." Sanki çadır kumaşı olmasa yıldızları seyredecekmış gibi yukarı baktı. "Annem ılık bir bahar günü kadar yakışıklı olduğumu söylerdi. Şimdi ise sonsuz bir kışım, soğuk, karanlık, pişmanlık duymadan hayat alıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum ve kimseyi sevmiyorum. Benden nefret etmekte haklısın, çünkü ben ölümden başka bir şey değilim."

Bir an için onun bir zamanlar olduğu elf için üzüldü. Onu bir bahar günü olarak tasvir etmek zordu. Şimdi karşısında oturan yaratık iğrenç ve groteskti; siyah dudakları ve gözlerinin etrafındaki kömür gölgeleri, her dişi bir noktayla bitiyordu, ama en şaşırtıcı olan tamamen oniks gözlerdi. "Eğer Kara Büyücü seni bu yaratık olman için lanetlediyse, neden onu takip ediyorsun? Neden onu geri istiyorsun?"

"Beni bu lanetten kurtaracak güce sahip. Elf etini arzulamak istemiyorum. Seni yere sermek ve güzel boynundan bir ısırık koparmak istemiyorum." O ayağa kalktı ve Layala geri çekildi, kalbi daha hızlı atıyordu. Ne büyüsü ne de kendini savunabileceği bir silahı vardı. Adamın bu tür arzular beslediğini biliyordu ama Kara Büyücü'nün kendisine zarar gelmesini istemediğini iddia etmesiyle, onun varlığında biraz fazla rahatlamıştı. Bu da en az diğerleri kadar elf yiye n bir canavardı ve gardını indiremezdi.

Mathekis ona baktı, hesaplıyordu, gözleri kısılmıştı. Orada ne görüyordu? "Ve beni serbest bırakmasının tek yolu senin onu serbest bırakmandır."

Onun kelime seçimini tuhaf buldu. Onu serbest bırakmak, sanki ölmemiş de kapana kısılmış gibi. "Onun arkadaşı mıydın?"

"Evet."

"O zaman neden en başta senin bu hale gelmene izin verdi? Bir arkadaşımın senin gibi olmasına asla izin vermem. Düşmanımı bile."

Mathekis ellerini arkasına koydu ve yatay bir çizgide yavaşça ilerledi. "Pazarlığım yerine getirilmedi. Bedelini biliyordum. Benden büyüü yapmamamı istedi."

"Yapmamamı mı istedi? Sanki cezayı kontrol edemezmiş gibi? Şartları koyan o. Bunu görüyorsun, değil mi? Lanetlenmenin sebebi o. O senin dostun değil. O senin düşmanın olmalı."

Siyah dudakları sıkıca birbirine yapışmıştı.

Layala iç çekerek, "Madem sonuçlarını biliyordun, o zaman neden yaptın?" dedi. "Çünkü onu seviyordum - meğer o beni sevmiyormuş."

"Eş bağı mı?"

Sessizlik aralarında uzun süre devam etti.

"Geri döndüğünde sizi serbest bırakacağımı düşündüren nedir?"

Adımları ürkütücü bir şekilde sessizdi, nefes alış veriş de öyle. Küçük kiraz ağacından masanın üzerindeki mumların cızırtısı daha yüksekti. Onun için gizlice yaklaşmak ne kadar kolay olurdu.

Birisi. Bir hayalet kadar sessizdi, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş ve nefes almıyormuş gibiydi. Layala'nın tüyleri diken diken oldu.

"Seni ona teslim edersem, teslim edeceğine dair bana söz verdi."

"Beni Boşluğun içine götürüyorsun." Bu bir soru değildi.

Adımlarını durdurdu ve ürkütücü bakışlarını kıza dikti. "Evet. Sana zarar verilmeyecek."

Yutkundu ve çadırın kumaşı tenini sıyrana kadar geri çekildi. Bu insanlardan uzaklaşmak zorundaydı. Eliyle hissederek çadırın açıklığını aradı. Kumaşın kenarını yakaladığında onu kavradı, bükülmeye ve kaçmaya hazırды.

"Hikâyelerden korktuğunu biliyorum - Zaurahel'den korkuyorsun," diye durakladı, "ama buna gerek yok. Ve eninde sonunda korkmayacağına dair bir his var içimde."

"Herkes ondan korkuyor."

"Sana borçlu olacak."

Yapmayacaktı çünkü onu geri getirmeyecekti. Layala derin bir nefes alarak zihninde kaçış yolunu çizdi. Uzun buğday tarlalarından görünmeden geçebilir ve aşağıdaki kasabaya ulaşabilirdi. Saklanacak bir yer olurdu.

"Kaçmaya çalışmayın." Mathekis volta atarken ellerini hâlâ arkasında tutuyordu. Sözlerinde güç yoktu. Büyülü bir emir değildi. "Fazla uzağa gidemezsin ve Tenebris sana sadece daha fazla zarar verir. Arkadaşlarını getirdi. Ve eminim hizmetçiye ne olduğunu hatırlıyorsundur."

"Hangi arkadaşlar?" Tenebris, Evalyn Teyze'yi, Forrest'ı ya da Ren'i bulmuş muydu?

"Kızıl saçlı savaşçı kız Piper ve prensinizin sağ kolu Fennan. Onları iyi tanıyorum."

Layala kumaşı bıraktı ve omuzları çöktü. Ayrılmak onlar için bir ölüm cezası olurdu... gözleri biraz genişledi. Ama eğer burada, bu kamptalarsa, onları bulabilirdi. Birlikte kaçabilirlerdi. "Beni buraya çağırmanızın bir nedeni var mı yoksa gidebilir miyim?"

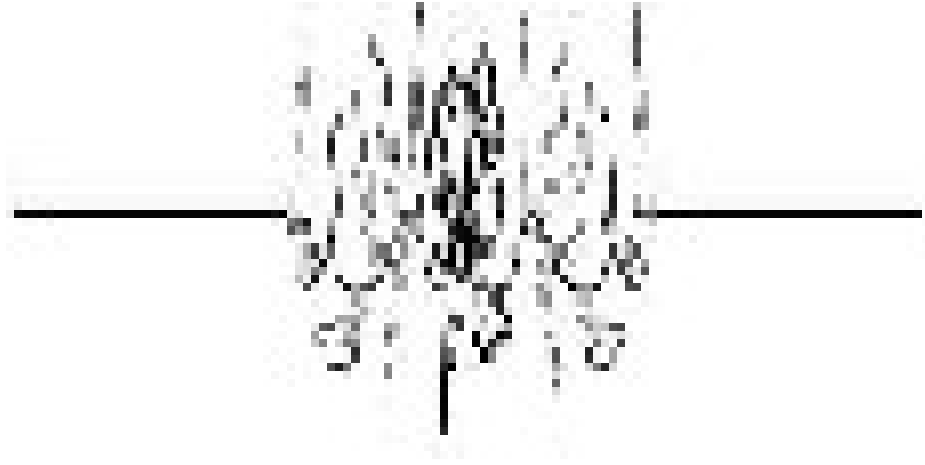
Ona sırtını döndü. "Gidebilirsin."

Layala çadırın kapaklarından sıyrılıp dışarı çıktığında Aldrich ve aynı üç muhafızın beklediğini gördü. Hepsisi de omurgalarını dikleştirdi ve omuzlarını geriye itti.

"Sana yemek vereceğim." Aldrich tabağı ona doğru uzattı. Yetersiz bir ekmek ve belki bir gram et. "Ve arabaya kadar size eşlik edeceğim."

Tabağı kaptı ve kampın içinde yürürlerken başka bir esir arabası ya da Piper ve Fennan'ı tutuyor olabilecekleri bir yer aradı. Yanan ateşler, çadırlar ve asker grupları arasında parmaklıklı başka bir araba gördü.

Bölüm 10

İki gün ve gece geçti. Bir yanda uçsuz bucaksız yeşil tepeler, diğer yanda sık ağaçlarla Doonafell'e yaklaşmışlardı. Bir gün önce olduğu gibi solgunlardan kaçmak için Fanvore Ormanı'nda koşuşturduklarını hatırlıyordu. Layala, şehirleri yanarken ve sevdikleri ölürken insanların gözlerindeki yanık et kokusunu ve hüznü asla unutmayacaktı. Ayrıca bu şehri sonsuza dek Thane'e aşık olduğu yer olarak hatırlayacaktı.

Parmaklıklı pencerelerden içeri süzülen parlak ay, gece yarısı olduğunu ele veriyordu. Layala ellerini başının arkasına koyarak sert ahşap bankın üzerine uzandı ve sırtındaki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştı. Yakınlarda öten bir baykuşun rahatlatıcı sesi göz kapaklarını ağırlaştırıyordu ama son iki gecedir Thane'i aradığı ama onun yerine Kara Büyücü'yü bulduğu bitmek bilmeyen kâbuslar görüyordu. Yorgun bedeni çağırsa da uyumak istemiyordu. Sadece arada sırada mırıldanan bir ses ya da geçen askerlerin hafif ayak sesleri duyuluyordu ve ortalık çok sessizdi. Midesi gurulduyordu; bu gece ona bir tabak yemek getirmemişlerdi ve kalan kavrulmuş et kokusu onu daha da acıktırması.

"Konuşmamız gerek." Varlett arka taraftaki parmaklıklı pencerenin diğer tarafında belirdi. Layala ayağa fırladı, tüm yorgunluk izleri kaybolmuştu. "Ne istiyorsun?"

"Yarın Boşluk'ta olacağız." "Ve?"

Durakladı; parlak altın rengi gözleri karanlıkta daha da canavar gibi görünüyordu. "Ve sana anlaşılmamızı hatırlatmak istiyorum. Benimle bir anlaşma yaptın."

"Unutmadım."

"Ben senin tarafındayım, biliyorsun," diye mırıldandı, ses tonu tamamen sakarin ve zehirdi, onun tarafında olmadığını söylüyordu. "Bana istediğimi verebilirsin. Bu yüzden benim için değerlisin. Benim değerli küçük büyücüm."

Layala alaycı bir ifadeyle gözlerini devirdi. Ve tekrar uzandı. Bu kadının cüretkârlığı. "Eş bağımlı benden kopardın ve onu öldürmeye çalıştın ama bir şekilde benim tarafımdasın, öyle mi?" Layala son birkaç gündür Kara Büyücü'yü ya da onu geri getirmek için neler yapabileceklerini düşünmekten aktif olarak kaçınıyordu. Bu midesini ağrıtıyordu. Matheki'sin kendisini kontrol etmesini engelleyemeyeceğinden korkuyordu. En azından bu, kırıla kadar arkadaşlarının öldürülmesinden daha iyi bir alternatifti.

Varlett siyah pençeli parmaklarını altın rengi saçlarında gezdirdi, dilini şaklattı ve zalim bir gülümseme belirdi. "Demek eş bağımlı geri istiyorsun? Cesur prensinizin size bağlanmak isteyeceğini biliyorum," gülümsemesi somurtmaya dönüştü, "o bağı kopardığımda, içimden akıp gittiğini hissettim. İkinizin de içinde barındırdığı bağ-" burnundan derin bir nefes çekti, "sarhoş ediciydi. Kemiklerimi titretti, yok olmadan önce beni coşkuyla doldurdu. Böyle bir bağ büyüde bile nadirdir. Bunun elinden alındığına göre, içinde yavaş yavaş ölüyor olmalı."

Layala göğsüne dokundu; acının hayaleti hâlâ orada duruyordu. Öyle olmalı. Değil On

u. "Onun sana olan bağı, senin ona olan bağından daha güçlüydü."

Aynı değiller miydi? Aşağıya baktı. Thane'in her zaman aralarındaki bağı benimsemişti ve yakın zamana kadar da benimsememişti. Kopan bağ artık fiziksel olarak acı vermiyordu ama diğer her şey tarafından yoğunlaştırılmış, sonsuz bir gece gibi soğuk bir yalnızlıktı.

"Eğer yeniden bir eş bağı kurmak istiyorsan bunu Zaurahel'in yapması gerekecek. Aynı büyü geri getirilemez."

Layala alt dudağını hafifçe dişlerinin arasına aldı. Thane'e tekrar eş olarak bağlanamaz mıydı? Bu doğru muydu? Büyü kale kütüphanesine geri dönmüştü. Başını salladı ve ejderha şekil değiştirene bakmak için kendini geri itti. "Bunun için bile Kara Büyücü ile anlaşma yapmazdım."

Varlett pençesini çubuktan aşağı kaydırarak sessizce sıyırdı ve dudaklarını yaladı. "Thane yapardı."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Onu senden bile daha iyi tanıyorum."

Layala'nın cildi sıcaktan kızardı, yanakları yandı. Bu ne cüret. Onu öldürmeye çalışana kadar Thane'le hiç tanışmamıştı bile. "Kendi lehine karar vermek varken neden bu pazarlığı yapıyorsun ki? Onu geri getirmenin anlaşmayı en başta müzakere etmenizden nedeni olduğu açık."

Ejderhanın sarı gözleri karanlıkta parıltıyor gibiydi. Dilini şaklattı. "Bu satranç oyununda henüz tüm taşlara sahip değilsin. Benim iyiliğim onu geri getirmek olmayacak. Daha sonra gelecek. Zaurahel tekrar bizimle olduğunda her şey anlam kazanacak."

Layala gözlerini kıstı. Kara Büyücü hayatta olduktan sonra Varlett ondan ne isteyebilirdi ki? Onun da en az kendisi kadar güç istediğini söylemişti ama Layala'nın bununla nasıl bir ilgisi olabilirdi? Başka bir nedeni olmalıydı. "Anlamıyorum."

"Ve onu geri getirene kadar da getiremeyeceksin."

Daha fazla zorlama. Layala şakaklarını ovuşturdu. Büyüsünün yenilenme ya da hayat verme ile hiçbir ilgisi yoktu; bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. "Onu neden başka bir büyücü değil de ben geri getirebiliyorum? Kolumdaki işaret yüzünden olduğunu söylemenin de bir faydası yok çünkü o işaretin neden bende olduğunu ben de bilmiyorum."

Varlett pençelerini metal parmaklıklara vurdu. Çıkan çınlama sesi Layala'nın sinirlerini bozdu. "Bunu sana söyleyemem."

"Neden?"

"Sana söylemek istesem bile-" konuşmak için mücadele ediyormuş gibi dişlerini sıktı, "yapamam. Dilim bağlı."

Layala'nın kaşları çatıldı, gerçeği söyleyemiyor muydu? Nasıl? "Yani bir şekilde sihirli bir şekilde bundan bahsetmenizi mi yasakladı?" Bu da pek mantıklı gelmedi.

"Söyleyemem."

Layala inledi. "Ne diyebilirsin ki?" Hayatı boyunca büyüsünü ve üzerindeki bu işareti merak etmişti. Ve Thane ona düşmanın onu kullanmak istediğini söylediğinden beri, bunun neden kendisi olduğunu anlayamıyordu. Kara Büyücü'nün neden siyah zambaklara karşı bariz bir hayranlığı vardı? Atarah onları kollarına dövme olarak yaptırdığını söylemişti ve bir de büyücü kulesindeki sandalyesi vardı; onun büyüsüne olan benzerliği inkâr edilemeyecek kadar esrarengizdi. Bunun nedeni onun doğacağını önceden görmesi miydi? Onun kurtarıcısı olduğu için mi daha var olmadan ona tapıyordu? Ve eğer geleceği görebilseydi, kendi çöküşünü engelleyemez miydi?

"Bak, buraya gelip sohbet edeyim dedim, böylece yarın işbirliği yapman için arkadaşlarını öldürmeni engelleyebiliriz. Gerçi kızılın kanından bir kadeh çok lezzetli olurdu. Öyle ya da böyle seni zorlayacağız. Bunu durduramayacaksınız. O geri gelecek. Bu bir umut değil. Bu bir gerçek. Ancak o zaman gerçeği öğreneceksiniz."

"Defol git." Ama zihni çalışmaya başlamıştı. "Taş," diye mırıldandı, bir parmağını dudaklarına götürerek. Ona cevap vermesi için Varlett'e ya da Kara Büyücü'ye ihtiyacı yoktu. Tüm

Taş'ı görmek, bağı, Kara Büyücü'yle olan bağlantısı ve bu topraklardaki laneti nasıl yok edeceği hakkındaki tüm soruların cevaplarını barındıracaktı.

"Taş mı?" Varlett başını hafifçe eğerek sordu. "Her Şeyi Gören Taş'ı kastediyorsun."

Layala başını başka yöne çevirdi. Hepsine lanet olsun. Bunu neden yüksek sesle söylemişti ki?

"Sende olsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmez." Layala tekrar göz attığında Varlett gitmişti.

Yanan bir şeyin keskin kokusu Layala'nın duyularını delip geçti. Hafif uykusundan uyanıp hızla arabanın arka kapısına koştu. Hava hâlâ karanlıktı ama sabah ışığı ufukta belirmişti. Yanan odun kokuyordu. Oh Maker, hayır. Yine mi? Doonafell solgunların bir saldırısına daha dayanamazdı. Daha aylar önce çok acı çekmişlerdi ve hâlâ yeniden inşa ediyorlardı. Layala kapıyı tekmeledi, ayağı defalarca çarparken homurdandı. "Haydi, seni bok parçası."

Neden tüm kamp alarında değildi? Başka kimse kokuyu alamıyor muydu? Yakınlarda yürürken gördüğü birkaç muhafız gülüyordu. Aldrich ona en yakın çadırdan çıktı ve büyük bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzattı. Birkaç dakika sonra iri, dağınık bukleli, ince bir esmer çıktı ve kollarını onun beline doladı. Layala onun duyacağını bildiği için tekmelemeyi kesti. Adam ona baktığında, kolunu parmaklıkların arasına soktu ve orta parmağını çevirdi. "Aptal herif," diye mırıldandı. Neredeyse duman kokusunu ağzından çıkaracaktı ama dişlerini birbirine kenetledi. Eğer solgun olanlar saldırırsa, bu onun buradan çıkış yolu olacaktı.

Aldrich, kolunu sadece büyük beyaz bir tunik giyen genç kıza dolamış bir halde yanlarına doğru yürüdü. Arabaya yaklaştıklarında Layala sinsice sırttı.

"Bir kez olsun gülümsüyorsun," dedi Aldrich.

"Thane ve bana yaptığın gibi seni de sırtından bıçaklayacağım zamanı düşünüyordum, ama seni gerçekten sırtından bıçaklayacağım ve kafanı kestikten sonra bir mızrağa geçireceğim, böylece herkes bana asla ihanet etmeyeceğini bilecek... ve bu düşünce beni gülümsetti."

Aldrich kolunu kıvranan genç kızın etrafından çekti ve yanına sıkıştırdı. "Biliyor musun, babamdan bu kadar nefret etmene rağmen tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

"Baban sadece benim yapacağım şeyi yapabilmeyi diliyor. Sen yanlış tarafı seçtin." Kocaman sahte bir sırıtış yapıştırdı. "İyi kahvaltılar."

Kadın Aldrich'in arkasına geçti ve ona uzun uzun baktıktan sonra uzaklaştı. Belki de yaptığından pişman olmuştu. O bakışta biraz keder vardı. Ama ona bir daha asla güvenilemezdi, bu büyüklükte bir ihanetten sonra asla kurtarılamazdı. Sadece kendini düşünmüştü ve kendi gücü ve Thane bu yüzden gitmiş olabilirdi. *"Elflere büyüüyü geri getireceğim ve bunun için beni sevecekler." Kendini beğenmiş, kibirli aptal.*

Son tokayı kulağının arkasından çıkardı ve yüzünün önünde tuttu. "Beni hayal kırıklığına uğratma." Sonra uzandı ve tokayı büyük metal kilidin içine soktu. Bunu üç gün boyunca her gece denemiş ve bu süreçte altı dayanıksız toka kırmıştı.

Durakladı; ilerideki karanlık ormanda bir gölge geçti. Çenesini kaldırmadan önce kollarındaki tüyler diken diken oldu. Solgun olanlar burada mıydı? Ağaç sırasını araştırdı. Yosunlu sarmaşıklar dallardan sarkıyordu. Ormanın zeminini kaplayan kalın yeşil yapraklar ve geniş, kıvrımlı gövdeler

içeriği görmeyi zorlaştırıyordu. Hapishanesine bağlı at kişnedi ve arabayı öyle bir hareket ettirdi ki Layala yan yattı ve pimi tutmayı kaybetti. Lanet okudu ve hâlâ kilidin içinde olması için dua ederek tekrar uzandı. Parmakları küçük metal çubuğu kavradı ve rahat bir nefes aldı. Ormanda bir gölge daha hareket etti. *Çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı,* diye sayıkladı kafasının içinde.

Metalin çıtırtısı ve yakındaki birinin can çekişen iniltisi Layala'nın öfkeyle kilidi açmaya çalışmasına neden oldu. Bükte, itti ve dürttü. *Lütfen. Lütfen çalış.* Metal pim kırıldı. "Hepsinin canı cehenneme," diye hırladı.

Bir başka sessiz inilti ve yere çarpan bir beden, kolunu tekrar içeri çekti. En azından solgun olanlar onu buraya sokamazdı, değil mi? Ama genelde böyle sinsi değillerdi, değil mi? Tiz çılgınlıklar ve siyah kanatlı bir kaskla daha çok kaba kuvvet saldırısı gözüne çarptı. *Vay anasını.* "Bu bir Kuzgun miğferi," diye mırıldandı. Haftalardır tutunduğu o küçük umut kıvılcımı yükseldi. O burada mıydı? Sonunda gelmiş miydi?

Pencerenin dışında çeneleri çatırdayan ağgözlü bir yüz ve simsiyah gözler belirdi. Layala çılgılık attı ve bileğinin üzerine sertçe düştü. Duvara çarpıncaya kadar debelenirken bileği acıdı. Solgun olan havayı kokladı. "Mmm, nefis kokuyorsun." Göğsü inip kalkarak duvara daha sıkı bastırdı ve duvar yanlara doğru dönerek ona yaklaştı. "Sen büyücüsün, değil mi? Efendinin dokunmamanı söylediği kişi." Sesi sertti ve haftalar önce ölmüş gibi kokuyordu, yürürken ve nefes alırken eti çürümüş gibiydi. "Ama küçük bir yalamanın zararı olmaz."

Gözleriyle onu yakından takip ederken sertçe yutkundu. *Buraya giremez. Buraya giremez.*

Beyaz ellerini parmaklıklara doladı ve yüzünü metale bastırıp uzun siyah dilini dışarı çıkardı. O iğrenç şeyi kesip koparacak bir silaha sahip olmak için neler yapmazdı. "Gel buraya," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Tadına bakalım."

Gözleri aniden irileşti, kaskatı kesildi ve ağzı sessiz bir çılgılık atarcasına açıldı. Sonra yere düştü ve gözden kayboldu. Daha önce gördüğü kuzgun kanatlı miğfer canavarın yerini aldı. "Leydi Layala?" diye sordu aksanlı bir erkek.

Layala ayağa fırladı ve kalbi bir gök tanrısının çekici gibi çarparak pencereye atladı. Parlak kıvılcık saçlar, güzel, mavi gözlü ve kahverengi tenli bir yüz üzerinde dövme aklar. Layala gülümsedi. "Leif," diye neredeyse ağlayacaktı ve parmaklıkların arasından uzandı.

Onun elini tuttu ve kavradı. "Fightbringer," dedi gülümseyerek. "Seni görmek çok güzel. Çok endişelendik."

"Nerede o? Burada mı?" Sesindeki çaresizliği engelleyemiyordu. Etraflarındaki karanlığı araştırdı. Başka bir Kuzgun yakındaki bir çadırın gölgeleri arasında ilerliyordu ama Thane olacak kadar iri görünmüyordu.

"O senin için burada."

Bu sözler onu rahatlattı ve mutluluk gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürdü. "Yaşıyor mu? Yukarıdaki yaratıcı," diye nefes aldı, gülümseyerek. "Yaşıyor. *Yaşıyor.*" Tüm o endişe, merak içinde gidip gelmeler sonunda dinmişti. Onun adını haykırmak, koşarak geldiğini görmek ve güzel yüzünü seyretnmek istiyordu. Bekleyemedi.

Leif onun elini okşadı. "Öyle. Ve seni almaya geldi. Kuzgunlar senin için burada ama kralın muhafızlarını yenecek kadar değiller. Sessiz olmalıyız."

"Kilit." Layala kapıya doğru ilerledi. "Kır şu kilidi. Beni dışarı çıkar."

Leif onu incelemek için eğildi. "Bu büyük bir piç. Onu kırmak için çok fazla güç gerekecek.

Bu da gürültülü olacak. Thane'i çağırmalıyım. Büyüsüyle sizi dışarı çıkarabilir."

Bir adım uzaklaştı ve Layala elini uzattı. "Beni bırakma. Lütfen." Nefesleri artık daha hızlı geliyordu. Onun karanlığın içinde eriyip gittiğini ve bir daha onu asla göremeyeceğini hayal edebiliyordu.

Güven verici bir gülümsemeyle, "Hiçbir yere gitmiyorsun ve ben de Thane'le birlikte hemen döneceğim. Söz veriyorum. Artık güvendesin."

Gözyaşları tehditkâr bir şekilde akarken yavaşça başını salladı. Gizlice koşarak uzaklaştı ve ağaçların arasında kayboldu. Ancak birkaç dakika sonra yüksek sesli bir korna çaldı. Layala yerinden sıçradı ve sesin geldiği hapishane arabasının diğer tarafına doğru fırladı. Dört ila altı askerden oluşan birkaç grup kuzeydeki boru sesine doğru ilerliyor, metal zırhları şingirdiyordu.

"Davetsiz misafirler!" diye bağırdı derin bir ses. "Solgun olanlar! Ve Kuzgunlar!" Ses şimdi korku doluydu. "Saldırı altındayız!"

"Büyücüyü almalarına izin vermeyin!" diye bağırdı biri. "Onun için buradalar!"

Soluk benizli biri arabanın yanından dolandı ve Layala'nın arabasına bağlı doru at yüksek sesle kişnedi. "Burada neyimiz varmış? Korkmuş küçük bir dişi elf mi? Çılgınlığını duyalım." Yumruklarını ahşap kapıya defalarca vurarak kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle tıkırdattı. Layala dişlerini sıktı ve olabildiğince uzaklaştı. "Buraya gel." Parmaklıkların arasından uzandı ve onu pençeledi. "Buraya gel de biraz atıştırayım."

Layala eğildi ve bir avuç dolusu yuvarlak keçi pisliği aldı. "Bunun tadına bak!" diye bağırdı ve adamın yüzüne fırlattı.

Soluk benizli olan keskin bir ciyaklamayla geri çekildi ve siyah gözlerinde saf bir nefretle arabanın önüne fırlayıp atı direğe bağlayan ipi kesti. Atın arka ayaklarına çarptı ve Layala kulaklarını kapatma isteğiyle savaşına kadar zavallı yaratığa bağırdı. At öne doğru sıçradı ve Layala'yı arka kapıya çarptı.

Hayır! Hayır, buradan ayrılamazdı.

At, araba ve Layala geçip giderken solgun olan güldü. "Çılgık at, küçük elf," dedi solgun olan gülerek.

Tümseklerin üzerinden geçerken Layala umutsuzca bir şeylere tutunmaya çalıştı ve içeride oyuncak bir bebek gibi zıpladı. Başı önce arabanın zeminine, sonra da tekrar bankın üzerine çarptı. Sıcak kan sol gözüne doğru süzüldü. Lanet olsun. Koluyla sildi ve parmaklıklara doğru zıplayarak ayağa kalktı. "Dur, at!" diye bağırdı. Yardım için bağırarak istemiyordu. Yanlış kahraman onu yakalayabilirdi.

Çadırlar, ateşler ve ağaçlar o kadar hızlı geçiyordu ki her şey bir bulanıklığa dönüştü. Kılıç şakırtılarının sesi, tekerleklerin gıcirtısı ve at toynaklarının gümürtüsü arasında çınılıyordu. Bu at bir süre sonra durmak zorundaydı, değil mi? Yorulacaktı ve sonra umarım onu bulan Thane olacaktı. Keşke aralarındaki eş bağı hâlâ devam etseydi, Thane'i doğrudan ona götürebilirdi.

Momentum aniden değişti ve yokuş aşağı kaymaya başladılar. Harika. Layala baktı parmaklıklardan dışarı çıktı; etrafta hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Doonafell şehri ters yöndeydi. Arkasında kampın ateş ışıkları sönükleşti ve kavga sesleri duyuldu.

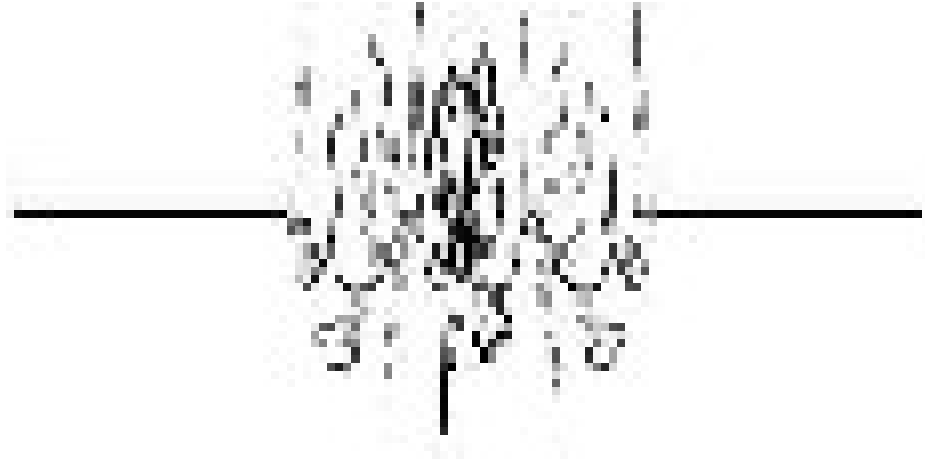
sürüklenip gittiler. Üzerinde bulundukları yol o kadar fazla otlarla kaplanmıştı ki artık patika bile denemezdi. Daha önce bu yoldan geçmiş miydi? Tanıdık gelmiyordu.

Az ileride kazıklı ahşap bir tabela görüldü. Okumak için gözlerini kıstı: "Uyarı: yol biter. Uçurum."

"Kahretsin. Bir uçurum! Kahrolası bir uçurum mu?" Kurtulmak için kullanabileceği bir şey bulmak için günlerdir karıştırdığı arabanın etrafına baktı. Hiçbir şey yoktu ve atı kontrol etmek için dizginler ulaşamayacağı bir yerdeydi. "Dur! Dur, seni lanet at!" *Komutları bilmiyor mu?* "Dur! Yürü!" Stresli tekerlekler daha da yüksek sesle gıcırdadı.

Hayal kırıklığı içinde avucunu metal parmaklıklara vurdu. Tek bir umudu kalmıştı. "Thane!" diye bağırdı ve boğazı yandı. "Thane!" Sesi yamaçta yankılandı ve dudaklarından dökülen son kelime bu olsa bile, en azından onun adıydı.

Bölüm 11

Thane bir şarap fıçısı yığınının arkasına çömeldi ve geçen muhafızların ayak seslerini dinledi. Sığ ve sessiz nefes alarak dışarı baktı. Uzun ve geniş bej bir brandaya ve içindeki figürlerin gölgesine baktı. Biri erkek, biri kadın. İçinden garip bir titreşim aktı, cildini beklenti, öfke ve sakinlikle hassas ve dikenli hale getirdi. Tenebris açıklıktan fırladı ve çadırın kapağını bir kenara fırlattı.

Thane içinden öfkeli bir öfkenin geçmesini bekliyordu. İleri atılıp babasının işini sonsuza dek bitireceği bu anı hayal etmişti ama göğsünden bir yük kalkmış gibi hissettiğinde şaşırdı. Ve bağırsaklarının gergin kıvrımları gevşedi. Onu neden hâlâ seviyordu? Neden nefrete sarılamıyor ve onun tüm kötülüğüne inanamıyordu? Yine de babasının tanıdık sert yüzünü, soluk sarı saçlarını, omurgasının her zamanki sertliğini görmek Thane'in içini rahatlatmıştı. Tenebris gerçekten yaşıyordu. Her şey cehenneme dönmeden önce onu Dredwich Kalesi yakınlarındaki yamaçta uzaktan gördüğünde bunu anlamıştı ama şimdi sadece birkaç metre uzaktaydı ve gerçekten de oydu. Bir hayal ya da hile değildi.

Zırhını boynundan ayarlayan Tenebris çenesini kaldırdı. "İyi korunsa iyi olur," diye bağırdı yanında duran muhafızlardan birine. "Kaç kişiler?"

"Ondan Aldrich sorumlu tutuldu. Ve emin değilim, Yüce Kral."

"Oğlum da onların arasında mı?"

Muhafız bir an sessiz kaldı. O ve diğer üçü hızlı bakışlar attılar. "Prens Thane?"

"Elbette Prens Thane," diye tersledi Tenebris.

"Bilmiyoruz."

"Onu bul ve bana getir."

Thane'in terli avuçları kılıcın kabzasını daha sıkı kavradı. Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Buraya Layala için gelmişti, intikam için değil ama babası o kadar yakındaydı ki... yine de ona saldırmaya kalksa bunu yapabilir miydi? Maker, haftalardır onu kıvrandıran, rüyalarına giren pişmanlık bir hiç uğrunaydı. Bununla ikinci kez yaşayabilir miydi?

Dört muhafız endişeyle yer değiştirdi. "Onu getirdiniz mi efendim? Öldüğünü sanıyorduk." "Size söyleneni yapın, yoksa *ölürsünüz*."

"Ama Prens Thane tehlikeli biri. Nasıl yapabileceğimizi bilmiyorum-"

Muhafızın yanağına hızlı bir ters vuruş yaptı. "Onun ne olduğunu biliyorum. Onu ben yetiştirdim ve aptal değil. İsteddiği şey bende var. Babasını görmek için isteyerek gelecek."

Tenebris Layala'yı öylece teslim etmezdi, o halde babasının ne tür bir teklifi olabilirdi? Görür görmez öldürme emri vereceğinden emindi. Aralarında geçen onca şeyden sonra Tenebris yüz yüze konuşmaya istekli miydi? Thane'in onu öldüreceğinden endişelenmiyor muydu? Oysa Thane o muhafızları öldürmek ve babasını kılıcının ucuna oturtmak için çok az çaba harcayacakken, kıpırdamadan topuklarının üzerinde oturuyordu. Kolay, temiz bir ölüm. Merkezindeki bir sancı ona hem kendisinin hem de Layala'nın son birkaç haftadır babasının yüzünden çektiği acıları hatırlattı. Çocukken yediği dayakları ve bu zalimin hesabına masumların attığı çılgınlıkları. Dişlerini sıkı ve ayağa kalktı.

"Tenebris," diye seslendi çadırın içindeki dışı. Thane annesinin sesiyle sustu ve tekrar gölgelerin arasına gömüldü. "Neler oluyor?"

"İçeri dön canım. Yakınlarda solgun olanlar var."

"Solgun olanlar umurumda değil." Sesi ince yontulmuş bir kargı kadar keskindi. "Thane'in burada olduğunu mu söyledin? Bu karmaşayı geride bırakalım ve yanlış anlaşılmayı çözelim. I

oğlumu geri istiyorum."

"Bu mesele çözülebilir mi bilmiyorum, Orlandia. Beni öldürtmeye çalıştı."

Çenesini kaldırdı ve elini onun koluna koydu. "Buna inanmıyorum. Thane asla yapmaz. Benim sevgili oğlum yapmaz. O seni her zaman korudu."

Yüzü alaycı bir ifadeye büründü ve kısık, hırıltılı bir sesle, "O günü oldukça canlı bir şekilde hatırlıyorum," dedi.

"Onu bağladığın o aşağılık elf büyücü. Onun aklını karıştırdı. Bundan eminim. Ailesinin senin elinden ölmesine kızgın, hatırlatmama gerek var mı? Bu duygular oğlumuzun içine sızdı." Orlandia parmaklarını Tenebris'in pelerinde gezdirdi. "Bunu düzeltebiliriz."

Thane içinde yumuşayan acı öfke karşısında gözlerini kapadı. Düzeltilebilir miydi? Hayat ona ve ailesine ikinci bir şans verebilir miydi? Gençken babasının onu sevmesinden başka bir şey istemezdi. Bunu bir kez olsun dile getirmesini. Layala'yla olan bağından başka herhangi bir nedenle kendisiyle ilgilenmesi için ona yalvarmak istiyordu. Ve bundan nefret etse de, o eski duygular hâlâ varlığını sürdürüyordu. Babasının sevgisini kazanmak için ölümcül, etkili bir katil olmak için özenle çalıştı. Elf kralı sayesinde bugün olduğu kişi olduğunu inkâr edemezdi... ve eğer bu ilişkiyi onaramazsa, annesinin yüzüne bir daha asla bakamazdı. Eğer Tenebris'i öldürürse Thane'i asla affetmezdi, hele ki şimdi sevgili kocasına kavuşmuşken. Peki, Thane de annesinin istediği gibi affedebilir miydi?

Hayır. Yukarıdaki Maker bu konuda nasıl çelişkiye düşebilir? Babası Thane'i öldürüp eşini çalabilmek için ejderhayı eş bağını koparması için gönderdi. Vicdan azabı duymadan onları ayırdı. Sanki hep birlikte büyük bir aile olarak yaşayabilirlermiş gibi? Sanki Layala'dan ailesini idam ettiren kralla aynı masaya oturmasını isteyebilirmiş gibi? Bu kan davası aşk ve güçle ilgiliydi ve iki taraf da boyun eğmeyecekti. O boyun eğmeyecekti. Pes *edemezdi*. Çünkü Layala onu seçim yapmaya zorlayacaktı ve o da asla kimseyi ona tercih edemezdi. Bu seçimi onunla tanışmadan yıllar önce yapmıştı.

"Büyümüzü yaptıktan sonra her şey halledilebilir. Thane nişanlısını alabilir ve sen de sana yapmaya çalıştığı şeyi affedebilirsin. Sen onun eşini çaldıktan sonra ikna olması gerekecek. Bunun nasıl bir ıstıraba sebep olduğunu duydum. Oğlumu incittin, Tenebris."

Tenebris onun elini itti. "O kadar basit değil. Bilmediğin şeyler var henüz."

Parmağını adamın yüzüne yaklaştırdı. "Başka birinden çocuk sahibi olduğun için seni affettim.

Hatta ailemizin bir parçası olmasına, oğlumla arkadaş olmasına bile izin verdim. Bunu affedebilirsiniz. Bu kadar basit."

Annesi bile Aldrich'in üvey kardeşi olduğunu biliyordu ve hiçbir şey söylemedi mi? Neden? Aldrich'in annesi kimdi? Ve Aldrich taht şansı için ona ihanet mi etmişti? Thane'in kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da Orlandia'nın Thane'in yerine bir gayrimeşru çocuğu asla kabul etmeyeceğiydi.

"Psst."

Thane gözlerini anne ve babasından ayırıp omzunun üzerinden baktı. Leif toplanan atların gölgeleri arasından süzüldü ve sonra açıklığın karşısına geçerek Thane'in yanına diz çöktü. "Onu buldum. O-"

"Thane!" Layala'nın tiz, umutsuz çağrısı göğsüne bir ok gibi saplandı. Tenebris'in, annesinin ya da muhafızların onu görüp görmediğini umursamadan boyunun ölçüsünü aldı. Ne kadar uzaktaydı? Çığlığının yükselen kayalıklarda yankılanma şekli onu bozdu. Dönerek

Doğuda, uzak sesin geldiği yerde, karanlığı aradı. Babasının askerleri ile soluk benizliler arasındaki çatışma devam ediyordu ama ay ışığında parlayan metaller ve çarpışan gölgeler arasında onu bulamadı. Neden burada, kampta korunmuyordu?

Babasının bakışlarıyla karşılaştı ama kasları gerildi. *Koş, koş, koş, ona ulaş* ve o da *koştı*. Nereye gittiğinden tam olarak emin değildi ama onu bulmak için içgüdülerine güveniyordu.

"Thane, buraya geri gel!" Tenebris böğürdü.

Ama önemseydiği tek çağrı onunkiydi. Ayakları çimenli arazide kanatlı çizmeler giymiş gibi süzülüyordu. Bir dizi kırık fiçinin üzerinden atladı, omzunu bir muhafıza çarparak onu yere düşürdü. Solgun biri yoluna çıkmaya cüret etti. Bir düşünceyle iğrenç şeyin uyluk kemiklerini kırdı ve o da bir ulumayla yere yığıldı. *Dayan, geliyorum*.

"Thane!" Layala'nın çığlığı göğsüne saplanan ve kalbini sıkıca saran pençeler gibiydi.

Onun sesini hiç bu kadar perişan duymamıştı ve kalbinin çarpıntısı daha da şiddetlendi. Ona neler oluyordu? Ona kim saldırmıştı? Maker, tek görebildiği onun kanı ve güzel yüzündeki acıydı.

Thane'e yetişen Leif'in elindeki kılıç solgun ışıktaydı. "Kahretsin, onu bırakmamalıydım."

"Onu *terk* mi ettin?" Çimenli arazinin üzerinde uçarlarken Thane hırladı. Sonra onu gördü; kaçan araba, devasa bir uçuşla sonlandığını bildiği bir tepeden aşağıya doğru kayıyordu. At gevşemiş ve başka bir yöne doğru fırlamıştı. Saldırıya uğramıyor ya da işkence görmüyordu; ölümüne düşmek üzereydi. Küçük şeylerin momentumunu durdurabilirdi ama öfkeli bir arabayı? Rüzgârı itti ve arabanın tekerleklerinin durduğunu hayal etti; tahta üzerindeki metal gıcırda da yeterince yavaşlamadı.

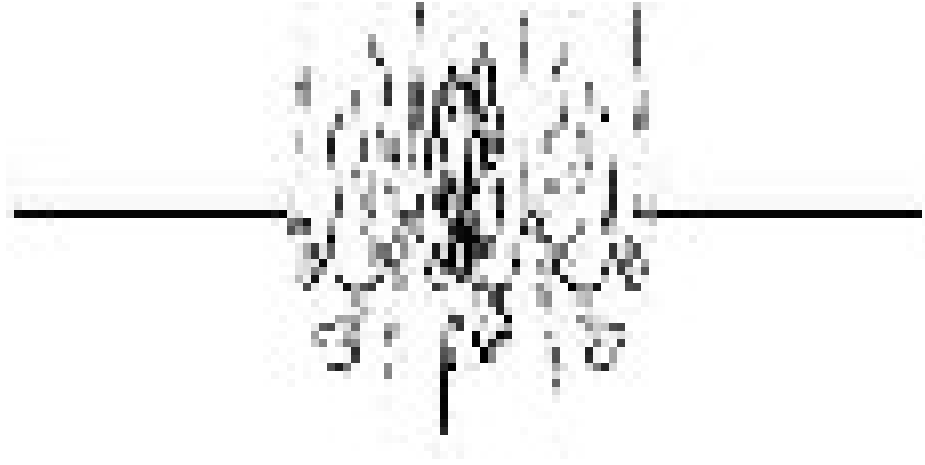
Kahretsin. Bacakları ve ciğerleri çığlık atana, kasları yırtılana kadar daha fazla itti. "Laya!" *Hadi, uzayda yer değiştir. Bir şeyler yap!* Ama o kısmı üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Kollarından biri parmaklıkları pencereden dışarı çıkmış, ona doğru uzanıyordu. "Thane, bana yardım et!" Sesi boğuk ve ıstırap doluydu. Duymak bile ona acı veriyordu. Büyü avuçlarını ısıttı ve parmak uçlarını yeniden karıncalandırdı. Kilidi görece kadar yaklaşmıştı ve göz kırpmasından daha fazla bir çabayla kırdı. Kapı açıldı ve kadın kenarda durdu.

"Atla!" diye kükredi ve sonra sihirle arka tekerleği kırdı. Araba toprağın içine düştü, yan yattı ama metrelerce ötedeki uçuşla doğru savruldu. Saniyeleri vardı, bir an, ama çimenler bitti ve sanki ağır çekimde bir pencereden aşağı kayan yağmur damlacıkları gibi, araba içinde onunla birlikte uçuşunun kenarında kayboldu. Dehşet dolu çığlığı gece havasını delip geçti. Thane'in kalbi boğazına düğümlendi, *hayır, hayır, hayır*. Kız gitmiş olamazdı. Ona o kadar yakındı ki, o kadar yakındı ki! Gülümsemeleri, kahkahaları, onu ilk öpüşü ve sonra boğazına bir bıçak dayayışı zihninde canlandı. Onun ölmesini istemiş olsa da, dudakları onunkilerle buluştuğunda içine nasıl bir enerji aktığını asla unutamayacaktı.

Kalbinin gümbürtüsü kulaklarında çınladı. Ayak sesleri de onun hızına ayak uydurdu ve hiç yavaşlamadan kızın peşinden uçuşunun kenarından aşağı atladı.

Bölüm 12

W ind gözyaşlarıyla gözlerini bulanıklaştırarak hızla geçti, ama o oradaydı. Layala arabadan kurtuldu ve etekleri dalgalandı, vahşi siyah dalgaları rüzgârlı bir denizin kenarında şeritlere ayrılmış bir bayrak gibi özgürce dalgalanıyordu. Birbirine çok yakındı. Rüzgâr kulakları sağır ediyor, onun adını haykıran kendi sesinin uğultusunu bastırıyordu. Parmakları kıpırdadı; kolu ona ulaşmak için gerildi. *Çok yakındı. Yakala onu!*

Birkaç dakika önce yüzü korkudan iki büklüm olmuştu, sanki tüm umutları tükenmiş gibiydi. Ama şimdi birbirlerine baktıklarında, gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerinin etrafındaki yumuşak çizgilerde sakinlik, dudaklarında hafif bir ayrılık vardı, neredeyse gülümsüyordu. Odaklanmış ve rahatlamıştı. Sanki adamın onu aşağıdaki sarp kayalıklarda parçalanmaktan kurtaracağına dair inancı tamdı. Eller birbirini kavradı, ta ki sonunda et etle buluşana kadar. Thane onu kavradı ve kendine doğru çekti, vücudu onunkiyle aynı hizadaydı ve sonra sahip olduğu her damla büyüü çağırdı. Layala'yı büyücü kulesine götürmek için imkansız bir mesafeyi aştığı zamanki gibi, güç tenine vuran vahşi davullar gibi mırıldandı. Rüzgâr girdaplar çizerek etraflarında dolanıyor, havada asılı kalana kadar inişlerini yavaşlatıyordu. Layala uyluklarını onun beline doladı ve dirseklerini boynunun arkasına geçirdi. İkisi de senkronize bir şekilde ağır ağır nefes alıyor, açgözlülükle havayı ve rahatlamayı içlerine çekiyorlardı.

Dakikalar geçmiş gibi görüldüğünde fısıldadı, "Uçuyor muyuz? Yoksa öbür dünyada ölü müyüz?"

Thane gülümsedi ama aşağı baktığında midesindeki çukur büyüdü. Araba bir gümbürtüyle çöktü ve aşağıdaki sert kayalara çarparak parçalandı. Aynı kaderi paylaşmalarına saniyeler kalmıştı. Thane daha önce hiç uçmayı denememişti ama büyüü çağrısına cevap verdi ve bunu söylemek garip gelse de fısıldadı, "Uçuyoruz diyebilirim," bunun ne kadar saçma olduğunu düşünerek durakladı, "ve hâlâ Palenor'dayız." Bir avucunu kızın sırtına bastırdı, diğeriyle de arkasını kavradı. "Sıkı tutun." Güçlü bir rüzgâr onları tekrar sağlam zemine çıkardı ve adam onu sıkıca tutarak uçuşunun kenarından uzaklaştı. Birkaç sakin nefes aldı, hayatta olduğu ve gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok sevdiği genç kızı kollarında tuttuğu için Yaratıcı'ya şükretti. Layala'nın sırtını hafifçe ovarak, onun kucağının sıcaklığını yeniden hissetmenin nasıl bir şey olduğunun tadını çıkardı. Birkaç dakika geçtikten ve Layala onu mengene gibi tutmaya devam ettikten sonra, "Artık gözlerini açabilirsin," dedi.

Onun yüzüne bakabilecek kadar uzaklaştı. Parmakları çılgınca bir güçle ona saplandı. "Thane," diye fısıldadı ve sonra dudakları onunkilere çarptı. Çılgınca ve aç bir şekilde, uzun zamandır kayıp olan bir ödülü talep ediyordu. Adam onun dudaklarına gülümsedi, kahkahası neredeyse boğazında düğümleniyordu. Coşkuluydu. Yukarıdaki yaratıcı, onu özlemişti. Bu anı haftalardır ve ondan önce de hayatının büyük bir bölümünde hayal etmişti. Ve o buradaydı ve onu seviyordu. Eşi, rüyalarının güzel bakiyesi.

Kalçaları hâlâ adamın gövdesine sıkıca sarılıyken, yüzünü ellerinin arasına aldı ve geri çekti, yanakları parlıyordu. "Gerçekten sensin. Sen buradasın. Yaşıyorsun."

"Gerçekten benim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve kulaktan kulağa sırtmasına rağmen hıçkırıklara boğuldu. "Seni kaybetmekten çok korktum. Onu durdurmaya çalıştım. Sana ulaşmaya çalıştım. -"

Thane onun sözünü bir öpücükle kesti ve okyanusun derinliklerinde ne kadar çok onu seviyordu. Bunların hiçbiri önemli değildi; önemli olan tek şey onun güvende olması ve birlikte olmalarıydı. "Biliyorum."

"Ama... Ne oldu? Varlett beni bir ağaca çarptı ve başımı vurdu. Kaçmaya çalıştım," diye yutkundu, "seni bulmak için." Sesi hâlâ aceleci ve tedirgindi.

"Laya," dedi sakince, parmaklarını yanağında gezdirerek gözyaşlarını sildi. "Seni seviyorum. Ve şimdi buradayım."

Gürültülü bir boğaz temizleme sesi ikisinin de başını çevirmesine neden oldu. Leif botlarından birini yere vurdu. "Yeniden bir araya gelmenizi bölmek istemem ama bu tarafa gelmeleri uzun sürmez. Ayrıca, gelecekte ikiniz de uçurumlardan atlamaktan kaçınırsanız harika olur. Uçabildiğinizi bilseniz bile, ben bilmiyordum." Bir elini göğsüne götürdü. "Biraz kustum."

Thane kıkırdadı. "Bilmiyordum. Ama ölmesine izin vermeyecektim." "Senden beni terk etmemeni istemiştin," dedi

Layala ve ona ters ters baktı.

Leif ensesini ovuşturarak, "Özür dilerim. Bir daha böyle bir hata yapmayacağıma güvenin."

Layala Thane'in bedeninden yere doğru kaydı ve elini kavrayarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Parmak eklemlerini dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "O haklı. Babam beni gördü. Hiç şüphesiz buraya doğru zorlu bir güçle geliyor olacaklar."

Havalanarak batıya, Doonafell şehrine doğru gittiler. Babasının artık serbestçe at sürdüğü düşmandan korumak için şiddetle savaştıkları yere. Babasının Mathekis'le bir anlaşma yapmasına rağmen soluk benizlilerin nasıl olup da hâlâ düzenli aralıklarla saldırdığını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Babasının istediği bu muydu? Saldırıları durdurmak için bir anlaşma yapmış olamaz mıydı? Ya da belki de sadece Layala'yı Mathekis'e teslim ederse duracaklardı. Yoksa Tenebris' gücünü elinde tutabilmek için solgunların Palenor'a saldırmalarını mı istiyordu? Tenebris'in insanlara karşı sahip olduğu tek şey onları korumasıydı ve bu konuda çok başarılıydı. Bu da güven ve bağlılık kazandırıyor.

Brunard bile babasının onları uzak tutma becerisi konusunda onunla alay etmişti ama Thane iktidara geldiğinde büyük bir elf şehrinin ele geçirip yüzlerce kişiyi öldürmüşlerdi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamışlardı ya da en azından o buna inanıyordu. Bunun kendi beceriksizliği olduğunu ya da Layala'nın yerini öğrendikleri için daha fazla zorladıklarını düşünüyordu. Belki de hepsinin bir bileşimiymiş. Babasının bu krallığa ihanetinin derinlikleri tam olarak nereye kadar uzanıyordu?

Şehre yaklaştıklarında, Thane takip edilmekten kaçınmak için iyi bilinen patikalara yakın durmaya özen gösterdi. Arada bir Layala'nın elini sıkıyor ve onun orada olduğuna ve bunun kırık zihninin bir kuruntusu olmadığına emin olmak için güzel yüzüne bakıyordu. Her zaman parlak olan kuzgun kanadı saçlarındaki karışıklıklar, yanaklarındaki kir lekeleri ve çatlamış, kabuk bağlamış dudakları bir öfke kıvılcımını ateşledi. Babasına karşı beslediği ateşli nefret bir kez daha alevlendi.

Elflerin taş üzerine taş yığıldığı, delikleri onarmak için çamur sürdüğü Doonafell'in dış taş duvarının etrafında sessizce ilerlediler. Üçlü koşarak yanlarından geçerken işçiler başlarını kaldırıp bakma zahmetine bile girmedi.

Beyaz taştan büyücü kulesi görüldü. Yıpranmış taşın büyük bir kısmını kaplayan sarmaşıklar ve tırmanan sarmaşıklar, sonbahar yağmurlarının başlaması nedeniyle, onu son gördüğünden daha yeşil ve daha kalın görünüyordu.

"Burada durup dinlenebilir miyiz?" Layala nefes nefese kaldı. "Bizi takip eden kimseyi görmedim," diye bir nefes daha çekti, "ve belki Atarah bizi saklayabilir."

Thane yavaşlayarak durdu ve bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Onun vahşi atlar gibi koşabilmesine o kadar alışmıştı ki. Bu ona nasıl davranıldığını gösteriyordu. Aslında, onu gerçekten analiz ettikçe, daha zayıf ve solgun olmamasına şaşırıyordu. Göğüsleri, beli ve kalçaları daha küçüktü ama daha önce birçok kez onun formunu iyice incelememiş olsaydı asla fark etmezdi. "Duramayız. Babam buraya baktığında bu seni tehlikeye atar. Sırtıma bin."

Her zamanki kendi işini kendin yap tavrını takınmadan başını salladı. Adam dizlerini bükte ve kadın üzerine atlayarak vücudunu onunkine sardı. İlk tanıştığı elften ne kadar da farklıydı. Onun bu şekilde yardımını asla isteyerek kabul etmezdi, en azından savaşmadan.

Fanvore Ormanı'na vardılar ve devrilmiş kütüklerin üzerinden, kalın sarmaşıkların arasından tırmandıktan, yılanlardan ve yaratıklardan kaçtıktan sonra belirlenen toplanma yerini buldular: en az dokuz metre boyunda dört eski tanrının yıkık heykellerinden oluşan bir grup. Thane onların isimlerini ya da neyin tanrısı olduklarını bilmiyordu; tarihe karışmışlardı ama üçü erkekti, biri yanında kırık bir kılıç tutuyor, diğeri ise başının üzerinde büyük bir balta taşıyordu. Uzun saçları dalga dalga göğsüne kadar uzanıyordu. Çenesi ve burnu bir noktada kırılmıştı ama o taş gözlerdeki vahşet, onun kim olabileceği konusunda düşünmesine neden oldu.

İkinci erkek, ellerini arkasında kavuşturmuş, uzun boylu ve dik duruyordu. Sanki herkesin bilmediği bir şey biliyormuş gibi dudaklarında bir sırıtma vardı. Akan pelerini yıpranmış ve yontulmuştu; kalçasındaki kılıç kabzası ise karmaşıktı. Kılıcın kendisi de diğeri gibi kırılmıştı. Birilerinin harap olmalarına izin vermek yerine bunlarla ilgilenmemiş olması utanç vericiydi.

Üçüncü heykelin başı parçalanmış, vücudu öylesine yıpranmıştı ki elindeki üç çatallı mızrak ve pantolonunu tutan kemerden başka bir şey seçilemiyordu. Yanındaki sütun, yapraklar ve molozlarla kaplı, devrilmiş kaya yığınları arasında ayakta kalan tek sütundu.

"Bunlar çok güzel," dedi Layala ve bandajlı elini tanrıçaların yosun kaplı dizlerine sürdü. "Neden beni daha önce buraya getirmedin?" Görenlerin hepsi hayretler içinde kalmıştı. Onunki en iyi korunmuş olanıydı. Bir tahtta oturuyordu, arkasında derin yılan oymaları vardı ve kollarından aşağıya doğru kıvrılıyordu. Başının arkasındaki yıldız patlaması neredeyse bir başlık takmış gibi görünüyordu, bacak bacak üstüne atmış, çenesini kaldırmış, uzun saçları rüzgârda uçuşuyormuş gibi oyulmuştu. Göbeğine kadar inen derin bir boyun, dolgun ve yuvarlak göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Bu tanrıça güç ve cazibenin ta kendisiydi. Eğer gerçek olsaydı, hiç şüphesiz diz çökeceğine inanıyordu. Adalon'un dört bir yanına dağılmış başka heykeller de olduğu söyleniyordu ama onları hiç görmemişti.

Thane gülümsedi ve ensesini ovuşturdu. "Bunu düşünmemiştim ve kamp yaptığımız yerden oldukça uzakta."

"Kim onlar?"

"Eski dünyadan," dedi Leif. "Ninem bana büyükannesinin anlattığı eski tanrılarla ilgili hikâyeler anlattı. Sanırım burası eskiden bir mabetmiş. Geriye pek bir şey kalmadı. Birçok kişi burayı görmek için her yerden seyahat ederdi."

Bir mezarlık kadar sessiz olan Kuzgunlar grubu gölgelerin arasından hayalet gibi çıktı. Thane'in gözü hemen kollarını yardımcılarının üzerine atmış olan çifte takıldı. Yeni giysiler giymişlerdi ama saçları kirliydi. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Piper. Fennan." Birkaç adımda onların önündeydi ve ikisini de kemik kıran sarımlarla sıkmaktan başka bir şey istemiyordu ama Piper'in morarmış yanakları

İyileştirici merhem, o direndi. Kendisini tutan Kuzgun'un elinden kurtuldu ve başını Thane'in göğsüne yasladı. Thane çok fazla baskı uygulamamaya dikkat ederek ona nazikçe sarıldı. Fennan'ın sağ kolu bir askıya sarılmıştı ama arkadaşını kucaklamak için rahatça yürüdü. Fennan, "Buraya gel Dövüşgetiren," dedi. Gülümsedi ve grup kucaklaşmasına katıldı.

"İkinizi de görmek çok güzel." Thane sırttı. Başlarına gelenlere kızmak istiyordu ama rahatlamak her şeyin önüne geçmişti. En iyi arkadaşları hayattaydı.

"Layala?" Evalyn bir çift Kuzgun'un arkasından seslendi. "Gerçekten sen misin?"

Layala onlardan uzaklaştı ve kirli eli ağzına gitti. İleri atılarak kollarını teyzesine doladı. "Bana burada olduğunu söylemedi!" Teyzesi onu geri iterek yüzünü aradı. "Buraya nasıl geldin?" Thane'e baktı. "Neden bana söylemedin?"

"Bunun hoş bir sürpriz olacağını düşündüm."

Evalyn ona sıkıca sarıldı. "Seni özledim, tatlı çocuğum. İyi misin? Senin için ne yapabilirim?"

"Şimdi iyiyim." Gülümsemesi güzel, beyaz dişlerini ortaya çıkardı ve gözlerinde yaşlar parladı. "Thane'le nasıl tanıştınız? Burada olmana çok şaşırdım."

"Pekala," dedi Evalyn. "Seni bulabilmek için onu buldum." Elini Layala'nın dağınık saçlarının üzerinde gezdirerek saç tellerini düzleştirdi. "Böylece eve dönebilirsin. Herkes seni özliyor. Forrest ve Ren sensiz çok sıkıldılar. Seni bırakmaları ve her zaman planladığımız şeyi yapmaları için onları her gün ikna etmem gerekti."

Layala yavaşça teyzesinden uzaklaştı ve Thane'e baktı. "Ona söylemedin mi?" "Ona yeterince söyledim."

Evalyn Layala'nın bileğini okşadı. "Eşlik bağın koptu ve eve dönmekte özgürsün. Eğer istediğin buysa gitmene izin vereceğini söyledi ve istediğin de bu, değil mi?"

Thane de dahil olmak üzere herkes pür dikkat onu izliyordu. Layala gitmeyi seçecek miydi? Bunu aklının ucundan bile geçiremiyordu ama eğer seçtiği buysa... Maker, bunu düşünürken bile birden midesi bulandı. Onun kendisini ikinci kez terk etmeyi seçmesine dayanamazdı.

"Onu seviyorum," dedi Layala. "Ve onun olduğu yere gideceğim. Briar Hollow'u, seni ve diğerlerini ne kadar sevsem de, Thane artık benim evim." Ona baktı. "O benim her şeyim."

Fennan ısıklı çaldı ve Thane'i arkaya itti. "H a d i, ondan sonra ona bir öpücük ver." Etrafta duran Kuzgunlardan gelen derin kıkırdamalar Layala'nın yanaklarına hoş bir allık getirdi.

Evalyn başını sallayarak ama sırtarak, "Benim yüzümden utanma," dedi. "Sadece her şey göz önüne alındığında biraz şaşırdım."

Layala gözlerini devirerek ve elini sallayarak, "Şimdi hepiniz izlerken rahatsız oluyorum," dedi.

"Merak etme, o öpücüğü sonra alacağım."

Leif Thane'in omzuna bir tokat attı. "Umarım az önce gerçekleştirdiğimiz kurtarmadan sonra bundan daha fazlası olur, evet."

"Ah, yukarıdaki Yaratıcı," diye böbürlendi Layala ve kollarını kavuşturdu. "Thane ve benim ne yaptığımız hakkında kamuya açık bir tartışma başlatmayacağız bile." Gözlerini devirdi ve etrafına bakındı. "Tifapine'e ne olduğunu bilen var mı?"

"İşte buradayım!" Tifapine, yakındaki ağaçların arasında Phantom'un üzerindeki heybeden başını çıkardı. Kolunu uzatıp el salladı ama deri kapağın yarısı onu örtmeye devam etti.

"Benim için endişelenmene gerek yok."

Layala'nın eli göğsüne bastırdı. "Tif, iyi olmana sevindim." Tif gülümsedi ama Kuzgunların çoğu ona bakmak için döndüğünde hızla içeri girip kapağı kapattı. Layala yavaşça başını salladı ama gülümsedi. Küçük cücede hiçbir şey değişmemişti.

Thane, beceriksizliği yüzünden dövülmüş ve yaralanmış olan Piper ve Fennan'a döndü. Aldrich'in bir hain olduğunu daha önce anlamalıydı. Piper'ın şişmiş siyah gözü göğsünü acıtıyordu ve Fennan'ın kolundaki yaranın ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. "Hepinizi daha erken alabilmeliydim. Bunu yapamadığım için üzgünüm."

"Öyle deme. Sadece hayatta olduğun için minnettarız," dedi Fennan, Thane'in zırhlı omzunu okşayarak. "Birçok söylenti duyduk. Birkaç hafta boyunca öldüğünüzü ve hayatta tutulmamızın tek nedeninin size karşı kullanılmak olduğunu düşündük," bakışları Layala'ya kaydı, "Size."

"Hayatta kalmanın tek nedeni bu." Layala gözlerini indirdi ve mükemmel dudakları kaşlarını çatı. "Ve işe yaradı. Ben olsam yapardım."

Thane parmaklarını onun omzundan bileğine doğru gezdirdi ve elini nazikçe onunkine doladı. Onun duygularını hissedebilmeyi ve ona teselli gönderebilmeyi diledi. Bunu yapamaması çok garipti. Bir ömür boyu hissettiği o nazik çekiş, o bağlantı hattı birkaç dakika içinde yok olmuştu. Bunu geri kazanabilecekler miydi? Ona tekrar eş olarak bağlanmak isteyecek miydi? Şimdi bir seçenek vardı.

Leif miğferini çıkararak, "Efendim, burada fazla kalmamalıyız," diye teklif etti. Uzun kısl saçlarını salladı ve parçalarını düzeltti. "Bizi burada takip edecekler."

"Bir sonraki hamlemiz ne olacak?" Fennan sordu.

"Kuzeye gidin." Thane Layala'nın elini bıraktı ve kollarını kavuşturdu.

"Gidemeyiz," diye ağzından kaçırdı Layala. "Babana ölüm sözü verdim ve bunu yerine getirmeden buradan ayrılmayacağım." Çenesi hafifçe titredi. "Reina'nın boğazını kesti. Bunu biliyor muydun? Beni haftalarca aç bıraktı ve o kuleye kilitledi. O piçin ölmesi gerekiyor ve şu anda tam olarak nerede olduğunu biliyoruz. Şu an mükemmel bir zaman." Layala çenesini kaldırdı ve ona sert bir bakış fırlattı. "Ve bunu yaparken Mathekis'i de alaşağı edebiliriz." Kuzgunlardan bazıları mırıldandı. Onları ters ters bakarak kıstırdı. "Korkuyor musunuz?"

Evalyn onun yanına gitti ve elini tuttu, diğer eliyle de sırtını sıvazladı. Ne kadar da anaç bir davranıştı. "Tatlım, dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacın var."

Thane başıyla Evalyn'i onayladı ama kavga istemediği sürece ona bir şey yapamayacağını söylemekten daha iyisini biliyordu. "Cesursun ve bunu takdir ediyorum. Ama pek çok kişi Mathekis'i öldürmeye çalıştı. O dokuz yüz yaşında ve henüz kimse bunu başaramadı. Ve babamın emrinde bizi öldürmekte tereddüt etmeyecek iki bin ya da daha fazla askeri var. Kuzgunlarımin beş yüz tanesi burada olsa bile bu çok kanlı bir savaş olur ve çok fazla askerimin hayatına mal olur."

Bakışlarını kaçırdı ve bir küfür mırıldandı. "Bana yemin et, intikamımı alacağım."

Evalyn de ona baktı, bekliyordu. Tenebris'in ölmesini isteyen tek kişi Layala değildi.

"Yemin ederim. Doğru zaman geldiğinde."

"Ve Mathekis'in sonunu getirecek kişi ben olacağım." Dudaklarını yaladı. "Bir yolunu bulacağım."

Thane de diğer pek çok kişi gibi onun kendine olan güvenine gülümsedi. Aradığı kişi o olabilirdi ama bunu henüz öğrenmek istemiyordu. Onunla teke tek dövüşmeye gelmemişti.

Mathekis daha önce. Hem Thane hem de Mathekis kasıtlı olmasa da içten içe çatışmadan kaçınıyordu.

"Dövüşçü," dedi Leif kollarını kavuşturarak, "ikisini de ölü ve yanmış görmeyi hepimiz çok isteriz ve senin yeteneğine ne kadar inansak da, hiç kimse Mathekis'e bunu yapabilecek kadar yaklaşmadı. Sanki bir güç tarafından korunuyormuş gibi oklarımız onu ısıkalıyor. Thane bile büyüyle ona dokunamadı."

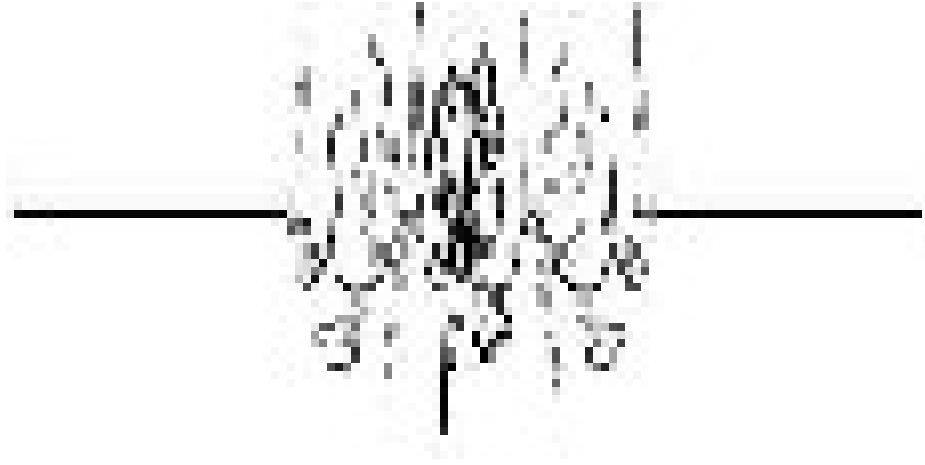
Kuzgunlardan gelen birkaç "evet" mırıltısı ve birkaç baş sallama onun açıklamasını takip etti. "Mathekis'i öldürmenin tek yolu Boşluğu yok etmektir," dedi Piper tanrıça heykeline yaslanırken. "Bütün bunlar böyle sona erecek Layala. Boşluğu yok edersen intikamını alırsın."

Thane, "İzimizi kaybettirmek için ayrılmamız gerekecek," demeden önce bu gerçek herkesi bir süre sessizliğe boğdu. Fennan, Piper, Leif, Gunner ve Siegfried benimle gelecek. Geri kalanınız kuzeye, Parlakyürek'e giden eski yolu kullanıp diğer Kuzgunlarla buluşacak ve bizi orada bekleyecek. Ana yoldan uzak durun."

"Nereye gideceksiniz?" Diğer Kuzgunlardan biri olan Nash sordu. "Lakeside yolu."

Herkes bineklerine doğru ilerledi ama Layala Thane'in elini tutarak onu durdurdu. Güzel mavi gözleri bir an için Thane'in yüzünü aradı. "Sana Varlett'in ne dediğini söylemem gerek."

Bölüm 13

Layala, Thane'in dizlerini bükmesini ve ayakkabısını içine sokması için avuçlarını uzatmasını izledi. Bir zamanlar bembeyaz olan terlikler o kadar kir ve pislik içindeydi ki ona dokunmaya utanıyordu. Kirli, yırtık elbisesi keçi boku ve ekşi ter gibi kokuyordu. Ve saatlerce onu kendine bastırarak ata binmek zorunda mı kalacaktı? Ölümüne düşerken ve adam onu kendine doğru tutarken bunu düşünmemiştir ama şimdi hayatı tehlikede değildi. Biraz terli ve kirli olabilirdi ama her nasılsa hâlâ güzel kokuyordu ve her zamanki gibi güzel görünüyordu.

Beklentiyle ona baktı. "Sorun nedir?"

Tif heybeden çıktı. "Evet, sorun nedir? Thane Midnight'ı getirmediği için üzgün müsün? Köprü muhafızı Phantom'u ahırdan aldığında 'atını isteyecek' demiştim ama kimse zavallı küçük cüceyi dinlemedi. Eminim Midnight bile geride bırakıldığı için üzgündür."

Layala atlarına binmiş ve çoktan yola çıkmış olan Kuzgunlara baktı. "O kadar da değil... Üzerimi değiştirebileceğim temiz kıyafetler var mı?"

"Gece yarısı ahırda iyi. Ahır sahibinin Phantom'u yakalaması yeterince riskliydi," dedi Thane Tife. Layala'ya döndü, "Ve eğer görünüşünü yargılayan biri olduğundan endişeleniyorsan, biz değiliz. Ayrıca, bu pis görünüm beni biraz tahrik ediyor."

Leif ve Fennan güldüler elbette. Layala gözlerini kıstı. "Sadece sen."

"Merak etme Layala," dedi Tif kocaman dişlek bir sırıtışla. "Elbiseni en kısa zamanda yıkayacağım. Yeni gibi parlak ve ıslıl ıslıl olacak."

Layala ellerini oynatarak tırnaklarının altındaki kiri kaşdı. Düşündüğünde aptalca geliyordu ama hayvan pisiği gibi kokan tek kişi kendisiydi. İsteyeceği son şey Thane'e doğru bastırılmak ve onun kokusundan tiksınmesini sağlamaktı. Yeniden bir araya gelmelerini kesinlikle bu şekilde hayal etmemiştir. Eğer Midnight'ı olsaydı, bu işin peşini bırakabilirdi.

Kalan Kuzgunlar bineklerinin üzerinde beklerken atlar sabırsızca kişnedi ve dans etti. Evalyn Teyze bile sabırsızlanmaya başlamış görünüyordu. "Layala, iyi görünüyorsun," dedi Evalyn. "Ne zamandan beri modayı önemsemeye başladın?"

"Nasıl görüldüğüm umurumda değil." Bu sadece küçük bir yalandı. "Devam edin." Thane onlara el salladı. "Biz yetişiriz."

Grup hiç tereddüt etmeden ağaçların arasından karanlığa karıştı; Evalyn onları yalnız bırakmaktan korkuyormuş gibi bir an bekledi ama o da atını dürttü ve yoluna devam etti.

Kadın gittiğinde Thane başparmağını kalçasındaki silah kemerine taktı. "Seni tekrar ata bindirmekle tehdit etmeme gerek var mı, inatçı şey?"

"Oooo bu iyi olacak." Tif hınzır bir sırıtışla ellerini birbirine sürttü.

Layala, Tif'in yorumuna gülümsememek için hafifçe dudağını ısırды ve kollarını kavuşturdu. "Dene ve ne olacağını gör. İstesen bile yapamazsın."

Güldü. "Yukarıdaki yaratıcı, seni özledim."

Göğsünde bir sıcaklık filizlenirken artık gülümsemesini tutamıyordu. O da onu ne kadar özlemişti. "Sonra ne oldu-" cümleinin geri kalanı boğazında düğümlendi. Ormanın zemininde kanlar içinde yattığını ve ortasında açılan deliği hatırlamak canını acıtırıyordu.

"Uzun bir hikâye değil ama size anlatmak istediğim bir hikâye." Phantom'a doğru işaret etti. "Yoldayım."

"Onu ben kurtardım," diye ağzından kaçırdı Tif ve kendine pay çıkarmak istercesine tırnaklarını elbisesine sürttü. Thane tembel bir bakışla başını eğerek ona baktı. "Ne? Ben yardım ettim. İnkâr etmeye kalkma ve eğer tweet atmasaydım, içinde olacağımız karmaşayı bir düşün."

"Tif seninle miydi?"

"Dediğim gibi, yolda," diyerek tekrar atı işaret etti. "Ayrıca, ne giydiğinden çok sana yiyecek bir şeyler almak konusunda endişeliyim." Çantaya uzandı ve kahverengi bir kumaş şal çıkardı. "Fazla bir şey değil ama bir şeyler var."

"Bana çantanda hiç kıyafet olmadığını mı söylüyorsun?" Kadın inatla devam etti ve bezin içinde ne varsa kaptı. Paketi açtı ve sertleşmiş ekmek parçasını ısırdı.

"Sana uyacak bir şey yok. Ama yine de seninkileri çıkarabilirsin. Benim için sorun olmaz."

Tif'in gözleri büyüdü. "Şimdi kulaklarımı tıkamalı mıyım? Sanırım kulaklarımı tıkamalıyım." Kızarmış yanakları parlayarak tekrar çantanın içine girdi ve kapağını başının üzerine kapattı.

Layala her ikisine de kıkırdadı ama konuştuğu kişi Thane'di. "Oh, beni çıplak mı gezdireceksin? Hem de Kuzgunların görürken. Senin paylaşımcı bir tip olduğunu düşünmemiştim."

"Değilim." Bir adım öne çıktı ve parmaklarını hafifçe kızın yanağında gezdirdi. Bu hareket onun irkilmesine neden oldu. Kara Büyücü'nün rüyalarında yaptığı şeyin aynısıydı bu.

Kaşları çatıldı ve elini bıraktı. "Babam sana vurdu." Sesindeki hırıltı kadının tüylerini ürpertti. Sargılı elini kendi elinin içine aldı. "Peki ya bu?"

"Beni incitti. Tıpkı bana yapacağını söylediğin gibi." Rüyalarını ve irkilmesinin gerçek nedenini açıklamaya cesaret edemedi. Kara Büyücü ile herhangi bir bağlantısı olduğu için kendinden iğreniyordu.

Birden orman, sabah güneşini engelleyen bir bulut gibi karardı ve Thane'in büyüsunün tınısı havayı kapladı.

"Ben iyiyim." Gözlerini kapadı ve kollarını onun ortasına doladı. Adam da ona sıkıca sarıldı. "Yanında olamadığım için çok üzgünüm."

"Biliyorum."

Uzun bir süre öylece durdular, sıcaklığın ve yakınlığın tadını çıkardılar. Kucaklaşmanın hiçbir merhem ya da büyü'nün kıyaslayamayacağı kendine has bir iyileştiriciliği vardı. Onun evi.

Ellerini kızın yanlarında gezdirdi ve kalçalarında durup içine çekti. "*Gerçekten* kötü kokuyorsun. Endişelenmene şaşmamalı."

Geri çekildi ve onu göğsünden itti. "Anı mahvetmek zorundaydın." Phantom'un eyerini tuttu. "Sırf bu yorum için, bütün yol boyunca kokumu alabilirsin. Fırsatını bulduğumuzda yıkanmayacağım ya da üstümü değiştirmeyeceğim bile. Bakalım o zaman pis görünüşümden tahrik olacak mısın?"

Kızması zor olan o yıkıcı yakışıklılığıyla gülümsedi ve avuçlarını açarak tek dizinin üzerine çöktü. Kadın, onu bekleyen ellere doğru adım attı ve adam onu kolaylıkla kaldırdı. "Seni kızdırmak çok kolay, Laya," dedi. "Ama işe yaradı."

Kadın yerleştğinde, adam tırmandı ve arkasına oturdu. Arkasında bir duvar gibi duran güçlü ve sert bedeninin baskısını hissettiğinde ağzının kenarları kıvrıldı. Maker, onu seviyordu. "Ne işe yaradı?"

"Seni ata bindirmek için. İnatçılığını sana karşı başarıyla kullandım. Thane için bir işaret."

Ağzı açık bir şekilde omzunun üzerinden baktı. Bu ne cüret. "Her şeyden önce, ne tür bir kibirli pislik kendinden üçüncü şahıs olarak bahseder ve oynamak istediğin oyun bu mu? Pekâlâ o zaman."

"Tanıştığımızdan beri bu oyunda seni yeniyorum canım." Adamın sesinin tınısı kadının tenini titretti.

Sırtını sertçe adamın kasıklarına dayadı ve ona sürdü. Orada kumaştan başka bir şey yoktu, vücudunu hissetmesini engelleyecek hiçbir zırh yoktu. Keskin bir nefes çekti ve tepki olarak kolunu sıkıca beline doladı. "Mmm, bunu yapma."

Giderek artan bir gülümsemeyle tekrar kıpırdandı. "Sorun nedir, Thane?"

Kıkırdadı. "Seni o heykellere yaslayıp babamın gelip boğazımı kesmesini ve sonra da seni benden almasını kaldıramam. Bunu birkaç kez düşünmüş olsam bile. Tabii ki sevişme kısmını."

Sırtarak heykellere bakmak için döndü. Bu fikir ilgi çekiciydi.

Thane dizginleri tutmak için kollarını ona doladı. "Sanırım beni hayatta tutan şey bu olabilir. Seni çıplak hayal etmek. Ya da belki de dolgun, yumuşak göğüslerini içimde düşünmek-" Thane onun karnına dirsek attı ve Thane yine güldü. Topuklarıyla Phantom'un yanlarını dürttü ve at yavaş bir yürüyüşe başladı. "Seni kızartıyor muyum?"

Layala'nın yanakları gerçekten de daha sıcaktı. İçinde hoş bir sıcaklık oluşurken eyerde kıpırdandı. Ama söylediği gibi, Tenebris ve yordakçıları yakınlardayken aşağı inip kirlenecek değillerdi ya. "Pek sayılmaz. Bir dakika önce bana berbat koktuğumu söylüyordun, şimdi de yatak odası muhabbetine devam etmene izin vermemi mi bekliyorsun?"

"Kızarıyorsun," diye fısıldadı kulağına. Adamın dudakları kulağını sıyırdığında kadın ürperdi. "Varlett'in ne söylediğini bana anlatacak mısın yoksa bu beni yalnız bırakmak için bir numara mıydı?"

Layala kıs kıs güldü ve sırtını ona yasladı, daha önce kaçındığı bir şeydi bu. "Eş bağımızın yeniden kurulamayacağını söyledi. Sence bu doğru mu?"

Nazik nefesi kulağına değdi. Yakındaki bir ağaç dalından bir baykuşun sessiz ötüşü yankılandı ama o konuşmadı. Layala'nın ağzı büküldü ve Fantom'un yumuşak boynunu okşadı. Çok uzun gibi gelen bir süreden sonra usulca sordu: "Beni duydu mu?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Düşünüyorum." "Ne hakkında?"

"Bunu istiyor musun? Bana tekrar eş olarak bağlanmayı?"

"Tabii ki biliyorum." Onun yüzüne bakmak için döndü. Ama sonra aklına adamın tereddüt etmesinin nedeninin ona bağlanmak istememesi olabileceği geldi. Yanakları kızardı. "Eğer istemiyorsan sorun değil. Anlayışla karşılarım." İkisinin de çok iyi bildiği gibi, ilk seferinde bunu seçmemişlerdi. Büyü yoluyla eş olmak, sadakat ve bağlılığın en yüksek biçimiydi. Başka biriyle birlikte olmak kelimenin tam anlamıyla bir ölüm fermanıydı ve yaşam güçleri birbirlerine bağlı olduğu için, bu aynı zamanda bir olarak yaşayıp öldükleri anlamına da geliyordu.

Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi. Yumuşak dokunuşu kızın içinde bir ürperti yarattı. "Sana bağlı olmamaya zor dayanıyorum. Bu beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor. Ama gerçekten istediğin bu değilse, hayatının bir daha benimkine bu şekilde bağlanmasını istemiyorum. Artık seçme şansın var. Bunu asla senden almak istemedim. Seni hiçbir şeye zorlamak istemedim. Beni seçmeni istiyorum ve benimle evlenmek istediğini söylemiş olsan da ya ben olacaktım ya da solgun bir kadına dönüşecektin. Bu pek bir seçenek değil."

"Varlett bana kulübesindeki kolye ile eş bağımızı koparma fırsatı verdi. O zaman seni seçtim. Tam o anda seni seçtim." Sertçe yutkundu. "Bu yüzden onu bizden alması daha da zalimce."

"Büyü kalede. Onu alacağız."

"Sadece Kara Büyücü'nün bizde yeniden bir eş bağı yaratabileceğini çünkü bu büyü'nün tekrar kullanılamayacağını söyledi."

"Bu sadece seni manipüle etmesinin bir yolu."

"Ben de aynen böyle düşünmüştüm ama... Kara Büyücü'nün büyüü yapmasına yardım etti ve bağdaki sadakat maddesi yüzünden Novak'ın öldüğünü biliyordu." Layala iç çekti. "Ya yalan söylemiyorsa?"

Thane kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "Şu anda bunun için endişelenmeyelim. Birlikteyiz ve sen güvendesin ve en önemli şey de bu."

"Her Şeyi Gören Taşı bulalım ve bilmemiz gereken diğer her şeyle birlikte soralım derim."

"Bu planı sevdim, sevgili nişanlım."

Ona henüz karısı diyemediği için biraz üzgündü. O da Tenebris tarafından onlardan çalınmıştı. Bir kişi her şeyi mahvediyor gibiydi. Thane'in ona verdiği, bandajların arasından çıkan yüzüğe baktı. Mor mücevher ve gümüş kordonun yeniden onun gibi parlaması için yıkanması gerekiyordu. Thane'in babasına karşı bir savaş ve Her Şeyi Gören Taşı bulma görevi nedeniyle, bir düğün ve eş bağı beklemek zorunda kalacaktı.

GECE BOYUNCA, sürekli çiseleyen bir yağmur, dalların ve yaprakların üzerindeki gölgelikleri aştı. Ilık bir yağmurdur ve orman havası ağır ve nemli hissediliyordu. Thane pelerinin giymeyi teklif etti ama o doğanın tenine değerek kırı durulamasını seviyordu. Atların toynakları derelerden sıcıyor ve yumuşak zeminde patinaj yapıyordu. Kuzgunlar yolculuklarında ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Kurbağalar ve cırcır böcekleri daha çok ses çıkarıyordu. Sabah kuşları ötmeye başlayana ve karanlığın içinden ilk ışık görünene kadar saatlerce at sürdüler. Ormanın kenarına geldiklerinde, güneş yağmur bulutlarının arasından sıyrılarak kehribar rengi dalgalanan tarlaları ve çiçek açmış pembe yaban elması ağaçlarını ortaya çıkardı. Rüzgâr bir hava akımıyla etraflarında bir dizi çiçek taşıyordu. Aralarına karışmış olan altıtlı gümüş ve mor periler gülüyor ve tatlı kokulu çiçeklerle oynuyorlardı. Bu, Yaratıcı'nın iyi bir alameti gibiydi. Uzun ve karanlık bir gecenin ardından sınımsız bir gün geliyordu. Sonunda özgürdü ve Thane ile yeniden bir araya gelmişti.

Thane bir yumruk kaldırdı ve grup durdu. Layala Tenebris'in ya da ordusunun izlerini bulmak için etrafına bakındı ama ufukta herhangi bir tehdit görünmüyordu. Thane grupla konuşmak için döndü. "Batıya yöneleceğiz ve göl kasabaları boyunca ilerleyeceğiz. Ana yoldan daha uzun sürecek ama babamın ordusundan kaçmanın en iyi yolu bu. Şüphesiz iz sürücüler gönderecektir ama yetişirlerse onlarla biz ilgileniriz." Dizginleri sola çekti ve onları dar bir toprak patikadan aşağı indirdi. Layala'ya sessizce, "Ve bu kasabalardayken, taşın kimde olabileceği hakkında daha fazla bilgi edinebiliriz," dedi.

"Sence onu kim aldıysa birilerine söylemiş midir?"

"Böyle bir eşyaya sahip olan biriyle ilgili komik olan şey, bununla övünmek isteyecek olmalarıdır. Hatta belki de satmak. Yani, o notu okudunuz. İlk ben aldım. Bu neredeyse bir

gölme anı. Birine söylemişlerdir. Bir sonraki kasabada nadir eşyalar, eserler ve yeraltı bilgileriyle ilgilenen bir arkadaşım var. Eğer duyan biri varsa, o da odur."

"Siz mi? Ekselansları." Ona bakmak için döndü. "Yeraltı kalabalığıyla mı takılıyorsun? Şaşırdım."

Gülümsedi. "Palenor'daki elflerin çoğu beni hiç görmedi. Neye benzediğimi bilmiyorlar. Fark edilmeden aralarına sızmak çok kolay. Arkadaşım Kail kim olduğumu biliyor ama tavernasındaki çoğu kişi bilmiyor."

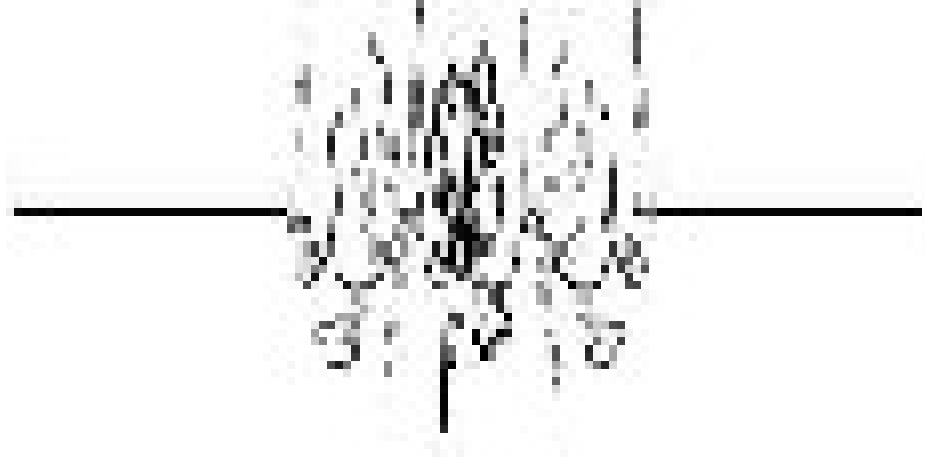
"Bir taverna mı? Belki zil zurna sarhoş olup sana küçük bir kucak dansı yapabilirim."

Evalyn Teyze ona tiksintiyle kaşlarını çattı ve Layala alt dudağını hafifçe çiğnedi. Teyzesinin Thane'le olan ilişkisine alışması biraz zaman alacaktı, öyle değil mi?

Tif bütün gece ilk kez başını çantadan çıkardı. "Oh, ben de yapabilir miyim? Kükreyerek sarhoş olmak yani, kucak dansı değil. Gerçi, yani, yapabilirim..." Thane kaşlarını kaldırarak ona baktı. Layala gülmekten kendini alamadı. Tif boğazını temizledi. "Ya da değil. Bu birkaç nedenden ötürü uygunsuz." Kıkırdadı ve terli alnını sildi. "Çakırkeyif olmam için fazla bir şey gerekmiyor. Birkaç yüksük ve dans yerine yodeling yaparak sizi onurlandıracağım, Yüce Kral."

Uzun bir nefes aldı. "Lütfen hayatımı olduğundan daha zor hale getirmeyin. İkiniz de."

Bölüm 14

Bir tepeyi aştıklarında küçük bir göl kasabasına bakıyorlardı. Bir yol, iki sıra renkli ev ve işyerinin arasından geçiyordu. Elli kadar yapı olabilirdi. Binaların bazıları açık mavi ya da sarı, diğerleri ise pembenin çeşitli tonlarındaydı. Bu tarz parlak renkleri daha önce hiç görmediği için biraz tuhaf bulmuştu ama benzersizdi. Kasabanın kenarında, gölün kumsalında beyaz bir deniz feneri duruyordu. Birkaç beyaz yelkenli yanaşmıştı ve tepenin dibindeki bir tabelada şöyle yazıyordu: Braxentown.

"Burası küçük şirin bir yer," dedi Layala.

"Sizi aldatmasına izin vermeyin."

"Bu ne anlama geliyor?"

Fennan yanlarına geldi, bir eli dizginlerdeydi, diğer eli hâlâ askıdaydı. "Diyelim ki bu tuhaflık gerçekte neler olup bittiğini gizliyor."

Layala kaşlarını kaldırdı. "Merak ettim."

"Kumar oynuyor musunuz?" Evalyn Teyze sordu.

"Bu kötü bir alışkanlık teyze," diye alay etti Layala.

"Bir sürü kumar var." Thane suyun üzerini işaret etti. "Burası gölün en dar kısmı. Yeterince uzağa bakarsan, diğer tarafta Vessache'nin insan topraklarını görebilirsin. Onlarla ticaret burada yapılır. Ve burası bir ticaret kasabası olduğu için çok sayıda insan ve diğer yaratıklar var."

Layala yanaşmış birçok yelkenliyi fark etti. "İnsanlardan nefret ettiği için babanın buna izin vermesine şaşırdım."

"Buna izin vermiyor," diye yanıtladı Thane. "Sadece görmezden geliyor çünkü daha fazla güç elde etme saplantısıyla meşgul."

"Ondan çok daha iyi bir kral olman için bir neden daha," dedi Layala ve onun kalçasını okşadı.

Thane gülümsedi ve bacağına Phantom'un sırtına geçirip yere vurdu. "Zırhlarımızı değiştirmemiz gerekiyor. Kuzgunlar artık aranan suçlular olduğu için."

Metal şingirtıları ve grup arasındaki mırıltılı konuşmalar yeterince sessizdi ama Layala hâlâ Fantom'un arkasından onu izlemeye devam ediyordu. Uzun kehribar rengi buğdayların üzerinde otluyor, kuyruğunu sineklere doğru sallıyor ve kulaklarını seğirtiyordu. Sanki düşman her an ortaya çıkabilecekmiş gibi arkalarındaki ormanı ve açık arazileri izledi. Diğer grup saatler önce Tenebris'i Thane ve Layala'dan uzaklaştırmak umuduyla onlardan ayrılmıştı.

"Briar Hollow'daki herkes şimdi nerede? Yandığımı duydum." Oradaki tüm anıları düşünerek durakladı. "Bu evimizin yok olduğu anlamına mı geliyor?"

Evalyn Teyze eyerinde kıpırdandı. "Gitti Layala. Hepsi gitti." Sesi kalın ve boğuk geliyordu. "Ama komşu kasabaların yardımıyla yeniden inşa ediyoruz. Svenarum'un kraliyet müfettişleri de geldi. Tenebris'le bir savaş başlatmaya cesaret edemiyorlar. Bence her şeyden çok solgunlardan korkuyorlar ama yeniden inşa etmemiz için bize biraz erzak verdiler."

Layala alt dudağını çiğnedi. Çocukluğunun geçtiği evin yok olduğuna inanamıyordu. "Ya çocuklar? Ya yeni köpek yavrusu?"

"Çocuklar iyi, benim yerime Dregous'a bakıyorlar. Şimdiden büyüdü ve beyaz tüylerini deli gibi döküyor. Bir not bırakıp onu Ren'in kapısına bağladım ve gece gizlice kaçtım. Neyse ki Ren ve Forrest'ın evleri yanmadı. Hasarın en büyük kısmını kasaba meydanı ve bizim evimiz aldı. Bazı buğday tarlaları da."

"Her şey normale döndüğünde, beni kalede görmeye gelmelerini istiyorum. Yemeklere ve güzel kızlara bayılacaklar."

Evalyn Teyze alay etti. "Sanki köle olarak çalıştırılmadıkları sürece orada hoş karşılanacaklarmış gibi." "Ben kral olduğumda Layala'nın tüm dostları orada hoş karşılanacak, işçilik gerekmeyecek."

Thane dalgalı siyah saçlarını geriye doğru toplayarak konuştu. "Vadide yaşadığın zamanlardaki gibi olmayacak." "İnsanları misafir olarak kabul edecek misin?" Evalyn Teyze'nin sesi şüpheci geliyordu.

"Evet. Ve artık solgun olanlar olmadığında, birçok şeyin değişmesini bekliyorum." "Bunun bir olasılık olduğuna inanıyor musun?"

"Buna inanmak zorundayım."

Yamaçtan aşağıya, aşağıdaki kasabaya doğru tekrar yola koyulduklarında, Kuzgunlar sadece pelerinler ve çeşitli renklerde tunikler ve deriler giymiş bir grup gezgin gibi görünüyordu.

Layala birkaç adım arkalarında at süren Fennan'a döndü. Gözleri açık ve tetikteydi. Bir zamanlar güzel olan siyah buklelerini tıraş etmişler, saçlarını kafa derisinden sadece birkaç santim uzakta bırakmışlardı. Ağzının etrafında ve sağ şakağında biraz morluk vardı ama Piper kadar kötü görünmüyordu. Açık renkli, çilli tenine karşı siyah, mavi ve sararmış, hâlâ şiş olan gözleri inanılmaz derecede acı verici görünüyordu. Fennan'ın arkasına oturmuş, kollarını onun beline dolamıştı. Yaralanmamış yanağı Fennan'ın sırtına yaslanmış, iki gözü de kapalıydı.

"Koluna ne oldu?" Layala sordu.

Kahverengi atının yanlarını dürttü ve onlara yetiştirdi. "Gardiyanlardan biri ön kolumdaki bir kemiği kırdı. Elindeki sopayla bana saldırdı, ben de yüzümü kapatmak için kolumu kaldırdım." Tarçın rengi gözleri bir an için aşağıya kaydı. "Biliyor musun, bize bu kadar çabuk sırt çevirmeleri şok ediciydi. Sanki bizi hiç tanımıyorlarmış gibi. Piper'la beni yıllardır tanıyorlardı ve bunun hiçbir anlamı yoktu."

"Korkuyorlar," diye mırıldandı Piper ve yanağını yavaşça Fennan'ın sırtından kaldırdı. "Tenebris'in herhangi bir sadakatsizliği ailelerinin idamıyla tehdit ettiğini biliyorsun. Devane'i ve karısıyla kız kardeşlerine ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Fennan söyledi.

Layala yüzünü görmek için Thane'e baktı. Boş ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Layala'nın onu izlediğinden habersizmiş gibi önüne bakarken gözlerindeki uzak bakış onu meraklandırdı. Şu anda ne düşünüyor ve ne hissediyordu? Babasını solgunlar tarafından yenmesi için gönderdiğini düşündüğünde çok pişman olmuştu. İkinci kez şans verilse onu öldürür müydü? Belki de öldüremezdi ve şimdi onun ve Mathekis'in peşinden gitmemelerinin gerçek nedeni de buydu. "Devane'e ne oldu?"

Piper boğazını temizledi. "Kralla yakın çalışan bir kale muhafızıydı. Devane bir gece çığına dönmüş bir halde bana geldi. Üç gün boyunca kralın odasında garip sesler duyduğunu söyledi. Kara Büyücü ve kara büyü hakkında fısıltılar. Tenebris'in onu casusluk yaparken görmesinden korkuyordu. Ona Thane'e gitmesini söyledim ama bunu yapamadan kalenin altındaki hapishaneye sürüklendi. Karısı ve iki kız kardeşi ertesi sabah asılırken, o da onları izlemeye zorlandı ve sonra onları takip etti. Kral Tenebris meydandaki insanlara onların hain olduklarını ve Calladira'ya bizi bir saldırıya maruz bırakacak gizli bilgiler verdiklerini söyledi."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu

Layala. "Yaklaşık bir yıl önce," diye yanıtladı Piper.

Fennan avucunu kısa siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Daha önce ve daha sonra başkaları da oldu. Sık sık bir örnek oluşturuyor. İtaat et ya da öl."

"Ama siz korkuyla hükmetmediniz. Neden buna mecbur olduğunı düşünüyör?"

Thane sersemlemiş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Çünkü babam tehlikeli bir elf değil, bu yüzden yapması gerekenin bu olduğunı düşünüyör. Ve hayır, ben korkuyla yönetmedim ama bu onların korkmadığı anlamına gelmez."

"Onları tehdit ettin mi?" Yönetiminin ilk haftaları nasıldı? Herkes yeni krallarına hemen itaat etti mi? Oyunlar ve festivaller sırasında halk ona hayranlıktan başka bir şey göstermedi.

"Hiç gerek kalmadı. Hepsi benim neler yapabileceğimi biliyor."

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Senin yerin onların arasında, savaş meydanında kazanıldı. Dışarı çıkıp davası uğruna savaşacak çok fazla hükümdar yok. Sizi korktukları için değil, saygı duydukları için takip ediyorlar."

Eğildi ve onun yanına hafifçe bir öpücük kondurdu. "Sanırım öyle."

"Bence babanı alenen öldürüp onun yerini aldığında kaç kişinin seni destekleyeceğini hafife alıyorsun. Seni kim durdurabilir ki? Yasalarınıza aykırı olsa bile kim *durdurabilir*?"

Thane iç çekti. "Beni durduramazlar ama babamın sadık adamlarından herhangi birini öldürmek zorunda kalıp beni de onun gibi olmaya zorlamak istemiyorum. Ve gerçekten de tahtta yerini almak için kendi babasını öldüren ilk elf kralı olmak istemiyorum."

"Ama yaptığınız şey bu değil," diye araya girdi Fennan. "Bu taht için değil. Onu Palenor'u yok etmekten alıkoyuyoruz."

"Ama insanlar bunu böyle görecek mi?" Bir an durakladı. "Annem görecek mi?"

Braxentown'ın ana caddesinin girişine geldiler. Birkaç otostop direği ve kırmızı boyalı, yirmi duraklı bir ahır onları bekliyordu. Çatısı sazdan, kapıları ise sürgülü ahşaptan yapılmıştı. Ahırların yarısı çoktan dolmuştu ve birkaç at da direklerle bağlanmıştı. Bir adam at gübresini kürekle bir varile dolduruyor, bir diğeri de tabureden iniyordu. Geniş kenarlı, kirli siyah bir şapka giymiş ve bir parça buğday çiğniyordu. "Sizin için ne yapabilirim?" Yuvarlak kulaklarından, göbeğinden ve kaba sesinden insan olduğunı anlaşıyordu.

Thane, "Atlarımızı bir gece burada tutmamız gerekecek," dedi.

Gözleri grubun üzerinde gezindi. "Altı at var. Size pahalıya patlayacak."

"Paramız var." Thane arkasına uzandı, Tif o sormadan önce ona kahverengi deri bir kese uzattı. Thane keseyi biraz salladı, paraları sağa sola salladı ve sonra açtı. "Sanırım som gümüş bir sikke iş görür."

"Bu cömertlikten de öte, efendim...?"

Thane, "Efendim, sorun değil," diye karşılık verdi. Avuçlarının içine iki gümüş sikke sıkıştırdı. "Biri hizmetiniz için. Diğeri de sessizliğiniz için."

Adamın kara kaşları havaya kalktı. "Seni soran olursa, ben dilsizim."

"İyi adam," dedi Thane büyüleyici sırtışıyla. "Eşyalarımıza dokunulmadığından emin olursan dönüşte sana bir tane daha veririm."

"Güneş doğacak kadar eminim, efendim." Başını eğdi ve Phantom'un dizginlerini tuttu.

Layala dikkatlice attan kaydı ve yere düştü. Çantanın kapağını kaldırdı ve Tif'in dışarı çıkmasını bekledi. Layala, "Tif, hadi. Gidiyoruz."

"Ben kalacağım."

"Hayır, gelmeyeceksin. Burası güvenli olmayabilir."

"Peki." Ayağa kalktı ve küçük bir çocuğun yapacağı gibi kollarını uzattı. Layala Tifi küçük bedeninin etrafından yakaladı ve onu yere bıraktığında cüce ciyakladı ve ayağını yere vurdu. "Aklını mı kaçırdın sen? Bu kalabalık caddede yürüyemem. Üstüme basarlar ve üzüm gibi ezilirim." Büyük köpek yavrusu gözlerini Thane'e dikti ve gülümsemesi somurtmaya dönüştü.

İkisinin arasına bakan Layala, "Thane seni yanında mı taşıyor?" diye sordu.

Eğilip onu elbisesinin arkasından yakaladı ve pelerininin kapüşonuna soktu. "Ne yazık ki, o sefil yaratık için bir yük katırı oldum."

Güçük parmakları kapüşonun kenarına dolanırken ağzı açık kaldı ve dışarı baktı. "Sefil mi?" Başının arkasına dik dik baktı. "Şikâyet ediyor ama ben onu büyüttüm. Bunu biliyorum çünkü kısa bir süre önce beni bir tilki tarafından yenmekten kurtardı ve beni parçalamasına izin verebilirdi. Yani, gidici olmama ramak kalmıştı." İşaret parmağıyla başparmağını birbirinden ayırdı. "Ben de o tilki için iyi bir yemek olurdum." Yanaklarını okşadı. "Biraz tombulluk iyi lezzet katar."

Thane, "Seni yemesine izin vermeliydim," dedi ve Layala'ya göz kırptı.

Tif kollarını kavuşturdu ve kumaşa gömüldü. "Bir özür alana kadar başka bir şey söylemeyeceğim."

"Mükemmel."

"Onu taşımak zorunda kalan tek kişi o değil," dedi Leif. "Küçük şey sanki bacakları kırılmış gibi davranıyor."

Yanakları daha da kızardı ve konuşmazsa gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi baktı. "Tamam, bir şey daha var: Bacaklarım küçük, kırık değil, yani adımlarım küçük. Sadece jumbolara ayak uyduramadığım çok açık."

"Haklı," dedi Evalyn Teyze. "Ondan hoşlanıyorum."

"Senin ikinci favorim olduğumu biliyordum," dedi Tif sırtarak ve güçük parmağını Evalyn Teyze'ye doğru sallayarak. "Layala her zaman benim bir numaram olacak. Ben onun hizmetçisiyim, biliyorsun."

Evalyn Teyze gözlerinin ve ağzının etrafındaki deriyi kırıştırarak gülümsemeye devam etti. "Bunu bana son birkaç gün içinde en az üç kez söyledin."

Tif parmağını dudaklarına götürdü ve sanki anı orada olabirmiş gibi bulutlara baktı. "Öyle mi yaptım?"

"Ayrıca en iyi hizmetçi de o," dedi Layala.

Fennan ve Piper yaklaşırken Thane, "Bu tartışılır," diye mırıldandı. Geniş kenarlı siyah bir şapka takıyordu... at elinin taktığıyla aynı mıydı? Öyle olmalıydı ve morarmış yüzünü iyi saklıyordu.

"Bir şifacı bulmaya gidiyoruz," dedi Fennan. "Sizinle daha sonra Kail'in evinde buluşuruz." Evalyn Teyze atının eyerinden çantasını aldı. "Ben de onlarla gidiyorum," dedi Teyze.

Evalyn ağzından kaçırıldı. "Sırtım hiç bu kadar ağrımamıştı. Bir daha hiç ata binmesem bile mutlu olacağım. Fennan'ın kolunu da düzelttim ama doğru ilaçları kullandıklarından emin olmak istiyorum. Piper'ın kaburgaları da kırılmış. Korkarım Adley'nin bize verdiği ağrı kesici şişesi bitti."

Evalyn Teyze her zaman yardıma koşan biriydi ama Layala bunun daha çok Thane ve Layala'nın birlikte olmasını istememekle ilgili olduğunu hissediyordu. Ona kızamazdı; Layala'nın Thane'i takdir etmesi zaman almıştı. Onun da gizlice kaçıp kumar oynamak istemiş olma ihtimali her zaman vardı, belki ikisinden de biraz.

"O zaman sizin için oda ayırtayım," dedi Thane. "Görünüşe bakılırsa Kail'in hanı yakında dolacak."

Evalyn Teyze, Fennan ve Piper toprak yolda ilerlemeye başladılar, ta ki birkaç metre ileride parke taşına dönüşene kadar. Kaşlarını çatarak Evalyn Teyze'nin acı çekiyormuş gibi paytak paytak yürümesini izledi. At sürmekten daha fazlası olabilir miydi? Evalyn Teyze her zaman güçlü olsa bile, bu tür bir yolculuk herhangi bir insan için zor olabilirdi.

"Sence iyi olacak mı?" Layala Thane'e sordu.

Bir süre onu izledi. "Sanırım son birkaç hafta onu kabul ettiğinden daha fazla etkiledi."

"Hiçbir zaman seyahat etmeyi sevmeyi. Son beş yıldır içeride kalmayı ve beni kendisi için bitki toplamaya göndermeyi tercih ediyor." Layala parmaklarını karmakarışık siyah saçlarının arasından geçirdi. "Sana karşı kaba davrandı mı?"

Bir omzunu kaldırdı ve sonra yavaşça gülümsedi. "Seninle kıyaslanamaz canım. Ama beni 'kötü, bakireleri feda eden bir canı' olarak kabul etmesinin zaman alacağını sanıyorum, bizi kabul etmesi ise daha da uzun sürecek."

"Bizi kabul etse de etmese de onu getirdiğin için çok minnettarım. Gerçekten özledim onu."

"Thane başını sallayarak homurdandı ve kollarını kavuşturdu. "Bu ne içindi?"

"Piper ve Fennan. Bir şey fark ettiniz mi?"

İkisi birbirine yakın durdu, elleri birbirine değdi. Sonra Fennan kolunu kaydırarak omzuna sarılıp onu kendi tarafına çekti. *Neler oluyor orada?* Belki de hapishanede birlikte kaldıklarında bir şeyler değişmişti. Romantik olmasa bile, en azından aralarında bir bağ vardı. "Yakın olmalarından hoşlanmıyor musun?" Nedenini hayal bile edemiyordu.

"Ondan değil," dedi ve elindeki nasırı karıştırdı. Bu ışıktaki neredeyse siyah görünen koyu kahverengi saçlarının parçaları, o aşağı bakarken yüzüne düştü. Elini uzatıp adamın kulağının arkasına atma isteği duydu.

"Görünüşe göre üçümüz de seninleyiz," diye araya girdi Gunner ve bir elini kalçasına koydu. Alnındaki kahverengi kıvrımı üfleme için bir nefes çekti.

"Kavga yok." Thane ona ve Leif'e işaret eder gibi baktı. "Siegfried için endişelenmiyorum ama siz ikiniz..." Layala Leif'in yaramaz olduğunu biliyordu ama Gunner her zaman yumuşak huylu görünmüştü ve Siegfried'i iyi tanııyordu. Onu Doonafell'de görmüştü ama pek konuşmazdı.

Leif gücenmiş gibi bir elini kalbinin üzerine koydu. "Ben mi kavgaya karıştım? Neden, bu duyulmamış bir şey."

"Hı hı," diye mırıldandı Thane. "Sen başlatıyorsun," işaret parmağını Gunner'a götürdü, "ve o bitiriyor."

"Genellikle Siegfried bitirir," diye ekledi Leif ve onu omzundan itti. "Korkutucu olan her zaman sessiz olanlardır." Siegfried gözlerini devirdi.

Layala ve Thane el ele arnavut kaldırımli caddede ilerlemeye başladılar. Yolun ortasında, gölgeliklerin ve çadırların içindeki satıcılar mal ve hizmet sunuyordu. Ateş çukurlarının üzerinde pişen etler cızırdıyor, balıklar kancalardan sarkıyor, büyük baharat ve bitki demetleri Layala'nın burun deliklerini sızlatıyordu. Layala, şifa için kullanılan franzen yaprağını ve uzun bir dizi kabarık yeşil gaudrey kökünü gördü. Bir zamanlar Thane üzerinde kullanmayı düşündüğü zehir insanlar ya da haşereler için olabilirdi.

"Pottifer," diye mırıldandı Layala, kavanozların içindeki, hızı arttırmak için kullanılan parlak-turuncu yapraklara bakarak. Evalyn Teyze'nin toplamayı en sevdiği şeylerden biriydi, ancak onları yemenin dezavantajı daha sonra aşırı yorgunluktu.

Aşağı doğru ilerledikçe o kadar kalabalık oluyordu ki Layala insanların omuzlarına çarpmasını önlemek için Thane'in arkasına kaydı. Uzun boylu, güçlü görümlü bir erkekti ve herkes onun için hareket ediyordu. Leif birkaç adım geride durarak onun arkasını kendi arkası gibi kolladı. Turuncu gelincik çiçeklerinden buketler, cam vazolarda parlak lale demetleri ve ipe bağlanmış güzel parlak pembe şakayıklarla dolu kahverengi bir çadırın yanından geçtiler.

"Güzel hanımefendi için güzel çiçekler mi?" diye çatlak bir sesle mırıldandı yaşlı bir kadın, bir demet kapalı gece yarısı zambağı uzatarak. Layala ile Thane'in arasına girerek Layala'yı sarsarak durdurdu. "Sanırım bunlar size yakışır."

Leif bir elini Layala'nın omzuna koyarak orada olduğunu hissettirdi. "Devam et," dedi dedi.

Ama Layala elindeki demete baktı. Siyah zambaklar. Sertçe yutkundu ve yaşlı kadının yüzünü inceledi. Gri ve gümüş rengi saçları başının etrafında haleden bukleler oluşturuyordu. Sütü, kremi teni neredeyse kül rengindeydi. Bulut mavisi gözleri tam içinden bakıyor gibiydi ve eksik ön dişi hafif bir engelle konuşmasına neden oluyordu. "Zambaklar karanlıkta çiçek açacak, tıpkı senin gibi."

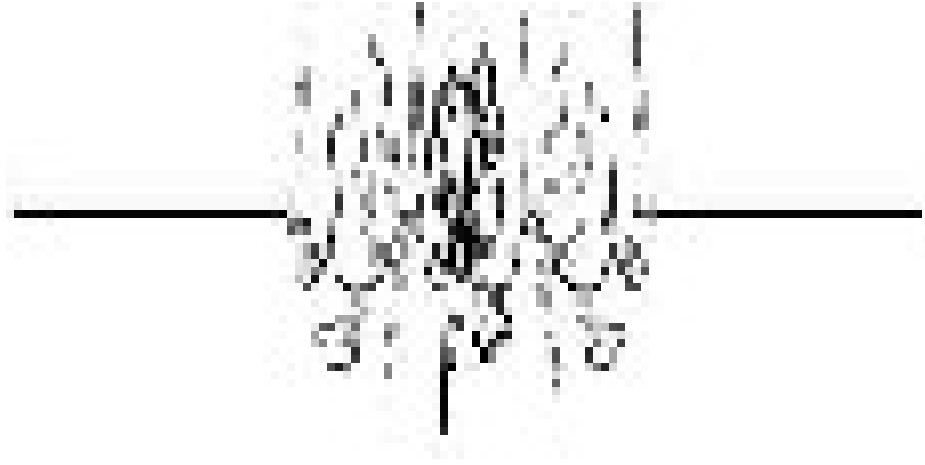
Karanlıkta çiçek açmak mı? Thane bir gölge gibi ilerleyerek Layala'nın önüne geçti. "Senin çiçeklerini istemiyoruz, cadı."

"Mmm, bu Savaş Prensi değil mi? Her zamanki gibi çok lezzetlisiniz." Kıkırdadı. Zambakları indirip bulutlu gözlerini onun üzerinde gezdirdikten sonra dikkatini Layala'ya çevirdi. "Sanırım ruhların söyledikleri doğru. Merak etmeye başlamıştım. Senin gibisini görmeyeli uzun zaman oldu."

Layala'nın kaşları daha da gerildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Thane onun elini tutarak dikkatini kadından çekti. Bakışlarındaki hiddet onu şaşırttı. "Gidelim," diye ısrar etti. Yüz ifadesindeki endişe kadının hemen kabul etmesine neden oldu. Bu kadın Tenebris için mi çalışıyordu? Belki de gitmesine izin vermemeleri en iyisiydi. Ama arkasına baktığında kadın ortadan kaybolmuştu.

Bölüm 15

Thane'in eli kendi elinin etrafında kenetlenmişken, Layala onun kendisini kalabalığın içinden çekmesine izin verdi. Yanından geçtiği herkesi şüpheyle izledi. Tenebris'in kaç tane casusu vardı? Tanınacak mıydı? Thane tanıyacak mıydı? Her Şeyi Gören Taş'la ilgili tek olası ipucu Thane'in bir arkadaşıydı ve riskli ya da değil, burada olmaları gerekiyordu.

Thane, Layala'yı üzerinde beyaz boyalı bir tabela asılı olan sedir ağacından yapılmış bir binaya doğru çekti: Tuzlu Gnome. Cadde üzerinde parlak, canlı bir renge boyanmamış tek iş yeri idi. Bunun yerine duvarları büyük kırmızımsı kahverengi kütükler kaplıyordu. Çatıdan küçük lavanta çiçekleri fışkıran çimler uzanıyordu. Belli belirsiz çam kokan bir bacadan duman tütüyordu.

Thane aniden durdu ve Layala ona çarptı. Kirli kahverengi deriler giymiş, dağınık saçlı iki adam önlerindeki sallanan kapıdan dışarıya doğru sendeleyerek çıktı. Biri yan yatıp sırt üstü yuvarlandı ve gökyüzüne bakarak gülmeye başladı. Ya sarhoştu ya da akli tam olarak yerinde değildi. O zaman başının tepesinden çıkan kıvrık siyah boynuzları ve ucunda bir tutam siyah tüy bulunan, alaca kürkle kaplı uzun, sıska bir kuyruğu fark etti. Kuyruğunu bir kedi gibi sallıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmediği için bakmaktan kendini alamadı. Onun gibi insanların var olduğuna dair söylentiler duymuş ama inanmamıştı.

Fıçı göğüslü iri yarı bir adam kapıda kollarını kavuşturdu. "Ve dışarıda kalın, sizi pis köpekler." Kapıcının dolgun, koyu renk sakalının ortasından gri bir çizgi geçti. Kahverengi gözlerini Thane'e çevirdi ve sonra arkasındaki Layala'yı gördü. "Buraya bir kadın elf getirmek istediğinizden emin değilim efendim. Bugün bir sürü sorun çıktı. Havada bir şey var."

"Kendi başının çaresine bakabilir. Buraya Kail'i görmeye geldik."

Homurdanarak omuz silktili. "Nasıl isterseniz." Kapıyı bir duman dalgasına ve yüksek sesli konuşmalara doğru açtı. Gürültülü atmosfer ve alçak ışıklandırma dışarıdaki güneşli günle tam bir tezat oluştuyordu. Neredeyse her masa elflerle, insanlarla, göbeklerine kadar uzanan sakallarıyla bir masa dolusu cüceyle ve her geyiğin sahip olabileceği boynuzlara sahip bir çift boynuzlu adamla doluydu. Sprite'lar vızıldayarak duman bulutlarını döndürüyor, içecekler ve küçük yiyecek sepetleri taşıyordu. Yere kadar uzanan kırmızı elbiseli bir kadın elf sağ taraftaki sahnede şarkı söylüyordu. Sesi kırmızı şarap kadar yumuşak ve ıssız bir orman gibi akıldan çıkmıyordu. Layala abartılı ama açık elbiseler giymiş kadınlarla dolu bir masa gördü. Güzel altın sarısı saçlı bir elf parmaklarının arasında ince siyah bir sigara ağızlığı tutuyordu. Sigarasından derin bir nefes çekti ve lavanta rengi gözlerini Layala'dan ayırmadan üfledi. Kadın ona saldırmak mı istiyordu yoksa Layala'dan kendilerine katılmasını mı istiyordu, karar veremedi.

Layala elbisesinin ne kadar kirli olduğunu ve saçlarının karmakarışık ıslak bir paspas gibi görünmesi gerektiğini hatırlayarak elleriyle oynadı. Thane kolunu onun beline doladı ve kulağına doğru eğildi. "Köşedeki kulübede olacak."

Thane onları daha fazla içeri çekemeden, "O yaşlı cadıyı tanıyor muydun?" diye sordu.

"Hayır, ama senin kim olduğunu bildiği belliydi. Bundan hoşlanmadım." "Senin de. Ama yine de tuhaftı. Kör gibi görünüyordu."

Homurdandı. "Bazı insan cadılar diğer görüş yeteneğine sahiptir. Gerçeği görmek ve bilmek için. Belki de öyledir."

"Sence ruhlar hakkında ne demek istedi? Ve sence baban için mi çalışıyor?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bildiğimiz kadarıyla akli dengesi bozuk olabilir. Kesinlikle öyle görünüyor. Babam için çalıştığına gelince, bundan şüpheliyim. Kendi çıkarı için ejderha ve Mathekis'le çalışabilir ama yaşlı bir insan kadınla? Pek olası değil."

Masaların etrafında dolaşmaya başladılar. Leif, "İçecek bir şeyler alacağız," dedi ve barın üstüne doğru kaçmaya başladılar.

Thane ve Layala müşterilerin etrafından dolanıp duman izlerinin arasından geçerken, sanki onlar hakkında bir şeyler sezmiş gibi pek çok kişi dönüp baktı. Thane eğildi ve sessizce, "Peki şu kuyruklu boynuzlu adamlar da neyin nesi?" diye sordu.

Thane gülümseyerek ona daha sıkı sarıldı. "Kendilerine Fae diyorlar. Adalon'da pek fazla yoklar. Duyduğuma göre denizlerin ötesinden geliyorlarmış. Sanırım Delfaria dedikleri bir diyardan. Şimdiye kadar pek sorun çıkarmadıkları için onlar hakkında endişelenmedim."

Köşedeki kulübede, siyah silindir şapkası ve kömür rengi takım elbisesi ve vücuduna mükemmel bir şekilde uyarlanmış mor bir iç çamaşırı ile tek başına oturan bir erkek elfin yanına geldiler. Önündeki masada bir yığın kâğıt, içinde tüy kalem olan bir mürekkep şişesi ve içinde kehribar rengi bir sıvı olan cam bir kupa vardı. Başını kaldırdı ve yakışıklı yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Vay canına. Ölmemişsiniz. Yaratıcı bizi kutsadı. Otur dostum." Dikkatini Layala'ya çevirdi. "Sen de, güzelim."

Thane kırmızı deri koltuğa kaydı ve yanındaki yeri okşadı. Kadın biraz isteksizce onun yanına kaydı. Thane başını ona doğru eğdi. "Kail, bu Laya. Laya, Kail."

"Memnun oldum," dedi gülümseyerek. "Sanırım ikinizin bir odaya ve yiyecek bir şeylere ihtiyacı var."

"Evet, birkaç oda, bazı arkadaşlar için ve yeni kıyafetlere ihtiyacı var."

"Ben de banyo yapmak istiyorum." Layala hâlâ keçi boku gibi koktuğu için utanıyordu.

Kail bir elini kaldırdı ve parmağını kıvrırdı. "Elbette. Alisara'nın size yardımcı olmasını sağlayacağım. Kusursuz bir zevki vardır." Layala'nın Alisara'nın kim olduğunu anlamak için dönmesine bile gerek yoktu.

Esmer kadın birkaç dakika sonra masada belirdi ve Layala'ya tatlı kokulu bir duman üfledi. İnce bir kaşını kaldırarak Layala'dan Thane'e, oradan da Kail'e baktı. "Evet?" dedi yavaş, melodik bir sesle.

"Abla, Laya'nın yeni kıyafetlere ihtiyacı var. Bir şeftali olup ona birkaç kıyafet getirir misin?" Thane ve Layala'ya döndü. "Bu yeterli olacak mı? Ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

"Uzun sürmez. Belki bir gece için," diye cevap verdi Thane. "Ama bir haftalık kıyafet çok makbule geçer. Tercihen seyahat kıyafetleri."

"Elbette." Başını eğdi. "Sizin için her şeyi yaparım, Majesteleri." Layala onun baştan çıkarıcı bakışlarının Thane'in üzerinde kalmasından hoşlanmamıştı. Ama Alisara kolunu uzatarak onu takip etmesini işaret etti ve Layala ayağa kalktı. O banyoya ihtiyacı vardı.

Thane onun bileğini kavradı, kısa bir gülümseme sundu ve parmak eklemlerini öptü. "Hemen geliyorum."

İçini gergin bir çekim kaplarken başını salladı. Uzun sürmeyecek olsa bile ondan bu kadar çabuk ayrılmak, ona eşleriyle aralarındaki bağın koptuğunu hatırlatmış ve onu hâlâ sızlayan bir boşlukla baş başa bırakmıştı. Elini bıraktığı anda midesi düğümlendi.

Thane tekrar Kail'e döndü. "Senden beni bulmanı istediğim şeyi hatırlıyor musun? Hatırladın mı?" Layala, Alisara'nın peşinden giderken Kail'in sesi "Evet," diye uzaklaştı.

Ne sormuştu

onu bulmak için? Bir kez daha arkasına baktı, o bitmek bilmeyen duyguyu görmezden gelmeye çalışarak

Thane'i terk et. Parlak yeşil gözleri yırtıcı bir farkındalıkla onu izliyordu. Layala derin bir nefes alarak bakışlarını geri çekti ve yürüdüğü yere odaklandı. Gözlerini dikmiş erkeklerle dolu masalar tüylerini diken diken ediyordu.

"Merak etme, çoğu zararsızdır," dedi Alisara omzunun üzerinden, bir duman daha üfleyerek. "Ama siz taze etsiniz, bu yüzden baktıkları için onları suçlamayın."

"Korkarım şu anda bakılacak pek bir şeyim yok." Kirli elbisesini işaret etti.

Alisara lavanta rengi bakışlarını Layala'nın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve Layala tek kelime etmeden arkasını döndü.

Koridorun diğer tarafına geçmeden önce Thane onun yanında belirdi. "Seninle odaya kadar yürüyeceğim."

Üzerini kaplayan rahatlama ılık bir yaz yağmuru gibiydi. Elini onun elinin içine kaydırды ve yanağını onun omzuna çarptı.

Alisara hafifçe döndü ama yürümeye devam etti. "Bu senin eşin, değil mi? Bana her zaman beklediğini söylediğin kişi."

"Evet," diye yanıtladı Thane. Layala dalgınca bileğindeki eş işaretinin hayatı boyunca durduğu yere dokundu. İkisinin arasında göz gezdirdi. Alisara'nın Thane'e karşı hisleri var mıydı? Alisara'ya ondan bahsettiğine göre bir tür geçmişleri vardı.

Alisara'nın ağzının kenarlarında pek de samimi olmayan bir gülümseme belirdi. "Tebrikler."

Duvarlarında eğri büğrü çerçevelerin asılı olduğu gıcırdayan ahşap merdivenlerden çıktılar, uzun koridorun iki yanındaki birkaç kapıyı geçtiler ve sağdaki son odaya vardılar. Cebinden altın bir anahtarlık şıngırdadı ve kalın gümüş anahtarı kilide soktu. Anahtar tıkladı ve kapıyı iterek içeri girdi. Küçük, sade bir odaydı ve kırmızı kadife örtüleri olan dar bir yatak vardı. Köşede, içinde bir çeşit metal pompa bulunan büyük gümüş bir yalak ve arkasında kemerli küçük bir tuğla şömine duruyordu.

"Kolu birkaç kez çektiğinizde sıcak su akacaktır. Küvetin yanındaki tepside biraz sabun ve yağ olmalı. Birazdan giysilerle döneceğim." Kapının yanında durdu. "Sen ve ben hemen hemen aynı boydayız, bu yüzden zor olmamalı."

"Akan su mu?" Layala odanın karşısına geçerek sordu. Metal kulpa dokundu ve musluğu inceledi.

"Evet. Kardeşimin icadı. Kaleye yerleştirilmesi konusunda sizinle konuşması gerekecek."

Thane yatağa uzandı ve elini kadife battaniyenin üzerinde gezdirdi. "Belki aranan bir kaçak olmadığım zaman."

"Başına ödül konduğunu duymuştum. Dikkatli ol, Thane." Bir elini kapının koluna dayadı ve kalçalarından birini dışarı çıkardı. "Para yozlaştırır ve babanın teklif ettiği miktar en sadık olanın bile sana sırt çevirmesi için yeterli olacaktır."

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" Thane, Layala'nın sadece birkaç kez kullandığını gördüğü sert bakışını ona dikerek sordu. Genellikle birini öldürmeden hemen önce. Bu bakışın soğukluğu Layala'nın sırtından aşağı bir ürperti gönderdi ve bu bakış ona yönelik bile değildi.

Çenesini hafifçe kaldırdı. "Çok param olduğunu *biliyorsunuz, Majesteleri.*" "Ama yine de hiç tatmin olmuyorsun."

Yani bu ikisinin bir geçmişi vardı. Layala Thane'in ondan önce bir hayatı olmadığına inandığından değil, ama bu ikisi arasındaki gerilim onu pek çok soruyla baş başa bırakmıştı. Birbirlerini sadece tanıdık olmaktan çok daha derin bir temelde tanıdıkları açıktı.

"Kardeşime ve bana her zaman güvenebildin." Kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Layala metal yalağa doğru yürüdü ve su oluğunun kolunu birkaç kez çekti. Su gerçekten de musluktan fışkırdı. Parmakları sıcak suyun içinde süzüldü ve gülümsedi. Kirli teninde ve saçlarında harika bir his uyandıracaktı. Omzunun üzerinden Thane'e baktı, ona Alisara'yla olan ilişkisini sormayı düşünüyordu.

Küvet dolduğunda omuzlarını örten kumaşı itti ama sonra durdu. Sanki çıplak teninin her santimini görmemiş gibi, ama karnındaki gergin bir sancı dönmesine neden oldu. Harabelerde her şeylerini ortaya dökmelerinin ve birbirlerinin bedenlerini ilk kez keşfetmelerinin üzerinden haftalar geçmişti. "Burada güvende olduğumuzu düşünüyor musun?"

Thane'in gözleri kadının açıkta kalan omzuna sabitlenmişti. Bakışlarındaki sıcaklık kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. "Şimdilik. Bize ihanet etse bile Tenebris bu gece buraya bizimle başa çıkacak kadar asker getiremez."

"Ona ve kardeşine güvenilebilir mi?"

İçeri güneş ışığı alan küçük pencereye doğru baktı. "Artık kimseye güvenmiyorum." Boğazı düğümlendi. "Aldrich'in yaptıklarından sonra olmaz."

Aldrich'in ihanetinden dolayı kendini kötü hissediyordu ve ona Thane kadar yakın değildi. Onun ne kadar iğrenmiş olması gerektiği bambaşka bir seviyeydi. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve onun kirli yanağına nazik bir el koydu. "Bana güvenebilirsin."

Yarım bir gülümseme yanağını kaldırdı ve onun avucunu öptü. "Seviyorum." Onun arkasını işaret etti. "Banyon yakında taşacak."

Döndü ve suyu kapatmak için yere doğru koştu. Birkaç damla su dolu küvete sıçradı. Göz ucuyla Thane'in kendisini izlediğini fark etti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Çok yalnızdılar ve bakışlarının sıcaklığı daha da artmıştı. Düşünceleri, vücudunun üzerinde gezinen ellerine, mahrem yerlerine dokunan dudaklarına kaydı. Thane ona daha önce hiç tatmadığı bir haz vermişti ve bunu tekrar tatmak için can atıyordu.

Şu anda onunla birlikte olmak konusunda neden ilk seferden daha gergin olduğunu bilmiyordu. Belki de o zaman ile şimdi arasında çok şey geçtiği içindi. Ayrıldıklarında yeni kurdukları ilişki henüz tazeydi. Thane'in kim olduğunu ve dokunuşunun ona ne yaptığını daha yeni keşfetmeye başlamıştı.

Ayağa kalktı ve kollarını başının üzerinde gerdi. "Cücen çok sessizdi," diyerek gergin sessizliği doldurdu. "Neredeyse bizimle olduğunu unutuyordum." Pelerinini tutan ipleri çekiştirdi ve yavaşça yatağın üzerine koydu. Sırtarak kumaşın bir katını kenara çekti. "O uyuyor. Yemin ederim bu yaratık kasırgada bile uyanmaz."

Layala, adamın parlak yeşil gözleri onunkileri bulana ve çenesindeki kaslar dalgalanana kadar yarı gülümsedi. Bir süre baktıktan sonra Layala'nın kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Artık eş bağı aracılığıyla onun duygularını hissedemiyordu ama bu, odanın özlemle daha az dolu olmasını sağlamıyordu. Sanki aralarında bir gerilim hattı gerilmişti. Sıcaklık ve arzu kadının çekirdeğinde birikerek aşağılara doğru indi. Yukarıdaki yaratıcı, çok güzeldi.

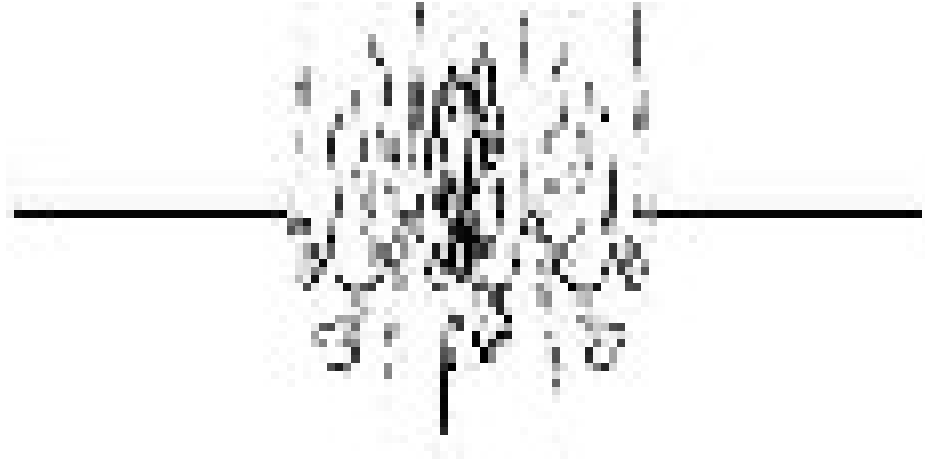
Bakışlarında samimi bir şeyler vardı. "Seni yıkanman için yalnız bırakmamı ister misin?" diye sordu sessizce, göz temasını hiç kesmeden. Onun istediği şeyin bu olmadığını biliyordu. Havada onun uyarılmışlığının tatlı kokusunu hissediyor ve hızlı kalp atışlarında arzusunu duyuyordu. Göz bebekleri bile heyecanından büyümüştü. Onun da kendisini arzuladığını bilmesi, onu daha da çok istemesine neden oluyordu.

Boğazındaki gergin yumruyu yuttu, nefessiz kaldığını hissetti. "Kalmanı ve benimle yıkanmanı tercih ederdim."

Gölümsedi ve ona doğru ilerledi. "Bunu söylemeni umuyordum."

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Adamın nasırlı elleri elbisesinin yakasının altından kayarak boynunun çukurunu hafifçe öptüğünde **L** ayala'nın nefesi kesildi. Gözlerini kapattı ve teninde tüyler diken diken oldu.

"Bunu çıkarmak için yardım ister misiniz?" diye sordu.

Nefes nefese kalan kadın başını salladı.

Kumaşın bir tarafını omzundan itti, sonra diğeri ve elbise vücudundan aşığıya, ayaklarının etrafındaki bir havuza döküldü, onu arkasını zar zor örten ve kalçalarında bağlanan bir çift iç amaşırıyla bıraktı. Başparmakları onların da etrafına dolandı. "Peki ya bunlar?"

Layala dudağını ısırıldı ve sonra gülümsedi. "Buyurun, kralım."

Yavaşça çömeldi, sıcak nefesi açıkta kalan göğüslerinin üzerinde gezindi ve sonra kumaşı ısırarak i çamaşırını kalçasının üzerinden aşığı çekti. Adamın burnu hassas tenini sıyırdığında kadın inledi. "Thane," diye neredeyse yalvarıyordu, ta ki i çamaşırının kumaşı ayak bileklerine düşene kadar. En ufak bir direniş kırıntısı bile kalmamıştı ve Thane'in kollarında eriyip gidebilirdi. Onu daha da arzulaması için ne yapması gerektiğini nereden biliyordu?

Ayağa kalktı ve küçük bir adım geri attı. Ağırlaşmış gözleri onu içine çekerken nefesi hızlandı. Gğslerinin üzerinde, karnından aşığı, kalçalarına doğru gezindiler. "Yapıcı, Layala, çok güzelsin. Ve adımı söyleme şeklin, tek başına beni çözebilir."

Her zaman önce onu düşünen adam, onun elini tuttu ve küvete girmesine rehberlik etti. Kadın küvete girdi ve yavaşça buharlı suya battı. Nefesini içine çekerek suyun altına daldı ve kafa derisini ovaladı. Kaşıntılı ve iğrenç hissediyordu ve sıcak su onu rahatlattı. Nefesini üfledi ve kabarcıkların yzeyeye çıkmasına izin verdikten sonra onları takip etti. Yüzündeki suyu sildikten sonra Thane'in botlarından inişine odaklandı. Tokasını gevşetirken kemeri şıngırdadı ve pantolonunu indirerek uzun, kaslı bacaklarını ortaya çıkardı. *Güzel kış*, diye düşündü alt dudağını ısırarak.

Omzunun üzerinden ona baktı, dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. "Gösteri hoşuna gitti mi?" "Son derece." Suyun sıcaklığı mı onu daha çok ateşlendiriyordu yoksa

Ama yanakları birden parlak kor gibi oldu. "Ve eğer arkanı dönüp yaklaşırsan bundan daha çok zevk alırım."

Bir nefes içinde büyük metal küvetin kenarındaydı, gözleri merakla parlıyordu ve baştan ıkarıcıydı. Ayağa kalktı; su vücudundan aşığı akarak sessizce küvetin içine sıçradı. Bakışları ağzllkle onun üzerinde dolaşırken, içinden kısık bir ihtiyaç hırıltısı yükseldi ve kalçalarına doğru uzandı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Beni soyarken eğlenmene bak. Şimdi bırak da ben de eğleneyim."

Kıkırdadı. "Peki."

Kaşlarını kaldırarak tuniğın alt kısmını kavradı ve yavaşça yukarı doğru kaldırırken parmaklarının tenine değmesine izin verdi. Adamın nefes alış veriş i derinleşti ve gülümsemesi daha az şakacı ve daha şehvetli bir hal aldı. Adam kollarını kaldırdı ve kadın koyu renkli kumaşı adamın başının üzerinden geçirip fırlattı. Kendini durduramayan kadın parmaklarını adamın yuvarlak kaslı omuzlarında ve köprücük kemiğinde gezdirdi.

"Yani sen bana dokunabiliyorsun ama ben sana dokunamıyorum muyum? Dalga geç," diye mırıldandı.

"Şşşt," dedi ve parmak ucunu onun dudaklarına bastırdı. Yüce Yaratıcı, o mükemmeldi; formu eskisi kadar güçlü ve kaslarla doluydu. İncelemesine devam etti, ellerini göğsünde gezdirdi, mükemmel teninin her santimine hayranlıkla baktı ta ki... "Yüce Yaratıcı, şu yara izi. Thane." Calladira'daki o kafesin içindeki onca kesik ve bıçak darbesinden sonra bile bir izi yoktu ama ejderhanın pençesi onu parçalamıştı.

Aşağı bakarak parmaklarını karnındaki kabarık pembe etin üzerinde gezdirdi. "Eskisinden daha iyi."

Sertçe yutkunararak avucunu üzerine koydu ve şiddetli kenarları hissetti. Dayanılmaz bir acı olmalıydı. "Hâlâ acıyor mu?"

Elini onunkinin üzerine koydu ve başparmağıyla teninin üst kısmını okşadı. "Sadece bazen. Endişelenmene gerek yok, aşkım."

Ama endişeliydi. Ona daha erken ulaşamamasına şaşmamalı. O ejderha sürtüğünün ölmesi gerekiyordu. "Onu öldüreceğim. Yavaş yavaş."

Küvete girdi ve kızın elini dudaklarına götürüp parmak eklemelerini öptü, sonra onu da kendisiyle birlikte aşağı çekerek su seviyesini omuzlarına kadar yükseltti. Dizlerinin üzerine kalktı ve yan masadaki süngerini alıp suya daldırdı. Sabunla köpürttükten sonra öne doğru eğildi, aralarında sadece birkaç santim bıraktı ve yavaşça göğsünün sert düzlemleri boyunca sildi, güçlü, belirgin göğüs kaslarına ve omuzlarına hayran kaldı. "Nasıl yaptın -Hayatta kalmak mı?" Neredeyse ölmediğini düşünmek bile ona biraz acı veriyordu.

Kız süngere konsantre olmuş, sıcak fildişi teninin üzerinde kayarken yüzünü izledi; şimdi gözlerinin içine bakarsa, kendini tutup tutamayacağını bilmiyordu. İçinde filizlenen hoş sıcaklık yoğunlaştı ve dudaklarını ıslak omzuna hafifçe bastırdı. Teni yumuşak ve pürüzsüzdü.

"Zar zor," dedi, sesi onun dokunuşuyla titreşiyordu. Parmak uçları kalçalarının dış kısmında dans ederek beline doğru süzüldü. "Büyücü Vesstan'ın ve iyileşme yeteneğimin yardımıyla. Birkaç hafta yürüyemedim. Sanırım ilk hafta ateşler içinde halüsinasyon görerek gerçekliğe girip çıktım."

Onun kaç gün ve kaç gece acı çektiğini düşünmekten nefret ediyordu. İçemediği ve yiyemediği için kendine acıyor, ölmek üzereyken onu kurtarmasını diliyordu. Ona gitmenin bir yolunu bulmalıydı. Süngerini boğazından aşağı ve kolunun üzerinden geçirirken alçak sesle mırıldandı. "Bu iyi hissettiriyor, Laya."

"Bundan kurtulduğuna göre gerçekten de eski tanrıların soyundan geliyor olmalısın." Elini suyun altına daldırdı ve şaşkınlıkla adamın yara izine tekrar dokundu.

Sırıttı. "Öyle olmalısın, çünkü daha önce hiç bu kadar ilahi birini görmemişim." Elleri kızın belini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Bir kalp atışı sonra ağzı onunkini kapdı. Bu yumuşak, geçici bir öpücük değildi. Kesinlik ve sahiplenme vardı. Onun olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. "Ya da lezzetli." Onu tekrar öptü. "Ya da seksi. Sen bir arzu tanrıçasısın, beni içine çekiyorsun, her düşünceme kendini aşıyorsun - hiçbir şeyi senden daha fazla istemedim, Laya."

Sünger suya düştü. Elleri boynunun arkasından kavradı. Sıcak su adamın tenini kaygan ve sıcak yapıyordu. Adamın sert avuç içleri kadının sırtını kavradı ve kadın bacaklarını adamın kalçalarına doladı. "Mmm," diye mırıldandı adam, dolgun dudakları tekrar onunkilere çarpana ve dili dişlerinin arasından kayarak onunkilere değene kadar. "Maker, hiçbir şeyi bu kadar çok arzulamamıştım," diye mırıldandı, saçlarını yumruklayarak. "Hiç böyle bir şeye ihtiyacım olmamıştı."

Onun sertliğine sürtünürken inledi, ellerini kafa derisi boyunca itti, uyluklarıyla onu daha sıkı kavradı. Tırnakları adamın sırtındaki kaslarda gezinirken, adam kadının içine doğru daha da eğildi. Nefesi daha hızlı geliyor ve hafif bir rüzgâr gibi saç tellerini hareket ettiriyordu. Kokusu: tatlı ama ağır, burnu omzu boyunca ve boynuna doğru ilerledi, sedir, nane sabunu ve ter. Dudaklarında onun teninin tuzunu tattı ve daha fazlasını istedi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ve ah, seni ne kadar özledim."

Öpücükleri boynundan aşağı, köprücük kemiğine doğru ilerledi, teninde tümsekler oluşturdu ve sonra dili hassas, sivri göğsünün üzerinde kaydı. Adam yüzünü ellerinin arasına alıp onu bakışlarıyla buluşmaya zorlayana kadar başı geriye düştü. Orada gördüğü şey, özlem ve vahşi yoğunluk onu ürpertti. "Beni istiyor musun, Laya?"

Kalçalarını ona doğru daha hızlı salladı. "Evet," zar zor nefes alabiliyordu, "seni istiyorum, hepinizi." Vücutları tamamen birleşti ve kadın da adam gibi sessiz bir nefes verdi. Adamın dudakları kadının teninde dolaşırken, kalçaları kadınıninkilerle senkronize bir şekilde hareket ederken her his daha da yoğunlaştı. Aralarındaki eş bağı olmasa bile duygularının birbirine karıştığına yemin edebilirdi: ihtiyaç, istek, talep ruhunu derinden dolduruyordu. Büyü omurgasından aşağıya, içinden geçerek, kendi tüy hafifliğinde okşayışı gibi, kalabalık bir odada yasak bir sevgilinin fısıltısı gibi fırladı.

"Bana sonsuza dek söz ver, Thane," dedi.

"Sonsuza kadar ve her zaman," dedi dudaklarına karşı. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Seni arzulamaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Gözlerini kapattı ve aralarındaki bağı yükselmesine izin verdi. Adamın iniltisi kadının çekirdeğini titretti; adamın hisleri onu aynı anda hem daha hafif hem de daha ağır hissettirdi, sarhoş etti. Bir eliyle tekrar çenesini tutarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Adımı söylediğinde, kendini bıraktığında gözlerinin içine bakmak istiyorum."

"Thane," diye nefes aldı. Ellerini vücudundan aşağı kaydırarak kalçalarının altından kavradı. Bir an sonra dizlerinin üzerine çöktü ve onu da kendisiyle birlikte kaldırdı. Ona dokunduğunda sahip olduğu o dikkatli incelik kayboldu ve hareketleri istekli, hızlı bir hal aldı. Kadın keskin bir nefes çekti; açmanın eşiğinde bir gül gibiydi. "Thane." Adam onun adını dudaklarında duyunca ürperdi ve kadın da tepki olarak bedenini ona daha sıkı sardı.

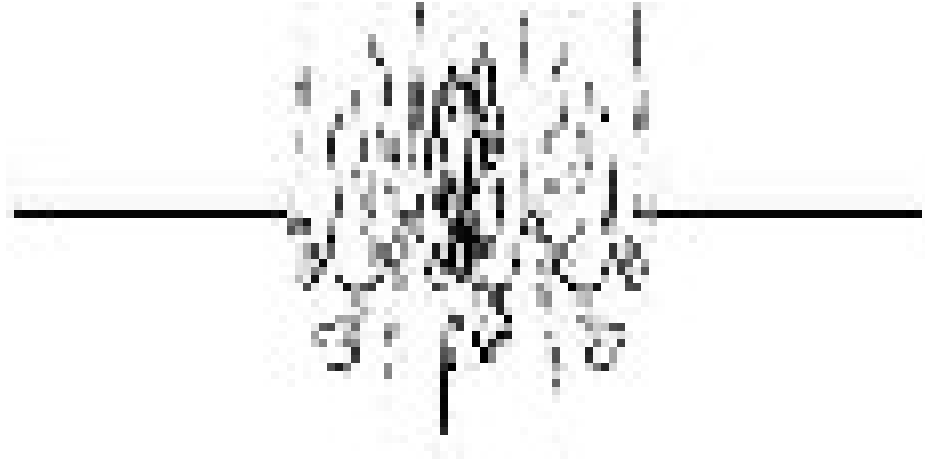
"Bırak gitsin, Laya," sesi alçak ve şehvet dolu, "bırak gitsin."

Kayan bir yıldız olabilirdi, gittikçe daha sıcak yanan, yavaşça karanlığa gömülmeden önce son halinin kreşendosuna ulaştığında en parlak şekilde yanıp sönen.

Kalp atışlarını hızlandıran bir sessizlik içinde birbirlerine sarıldılar, ateş arka planda sessizce çıtırdıyordu. Islak saçlarını adamın alnından itti ve sonra dolgun dudaklarını nazikçe öptü.

"Kahretsin," diye mırıldandı sırtarak. "Bu hatırladığımdan daha iyiydi." Küvete tekrar oturdu, onu üzerine çekti ve parmak uçlarını omurgasında gezdirdi, dokunuşuyla tüyleri diken diken oldu. "Seni seviyorum, Laya." Onun elini tuttu ve haftalar önce parmağına taktığı nişan yüzüğünü öptü. "Ve yakında bir gün, bunu dünyaya duyuracağım."

Bölüm 17

Thane'in göğsünde gevşeyen Layala, Thane kafa derisine masaj yapıp parmaklarını bezelye ve narenciye kokulu yağla saçlarında gezdirirken gözlerini kapattı. Başının üzerinde dolaşan parmak uçlarının baskısı karşısında iç çekti. Kapı birkaç kez sertçe çalınınca inledi. Muhtemelen Alisara giysileri getiriyordu ama huzurunu iyice bozuyordu.

Ayağa kalktı ama Thane kolunu onun göğüslerine doladı. "Benimle kal."

"Birinin kapıya bakması gerek."

Sırttı ve yüksek sesle "İçeri gel" dedi.

"Thane," diye itiraz etti Layala. İkisi de banyoda tamamen çıplaktı. Kendi hizmetçilerinin onu çıplak görmesine biraz alışmıştı ama başkalarının görmesine alışamamıştı.

Kapının kolu aşağı doğru itildi ve koridorun ışığı aralıktan bir parça göründü. Thane'in tutuşu acımasızdı, bu yüzden ona karşı bir kez daha gevşedi ve kolunun göğüslerini tamamen kapladığından emin olmak için aşağı baktı. Thane diğer kolunu da onun etrafına dolamıştı ve bu kollar kadının gövdesinin büyük kısmını kaplayacak kadar büyük ve kaslıydı. Alisara ve çok daha az abartılı bir elbiseye sahip başka bir kadın içeri adım attı. Alisara adımlarının ortasında dondu, bir an için tamamen şaşkın görünüyordu ve sonra başını iki yana salladı. "Davetsiz geldiğim için özür dilerim. İkinizin de edepsiz olduğunu bilmiyordum."

"Sorun değil," dedi Thane ve Layala'nın kulak memesini dişledi. Layala bu nazik dokunuşla ürperdi. Yukarıdaki yaratıcı çok sinsiydi. "Giysileri yatağın üzerine koyun. Teşekkürler hanımlar."

Diğer bakire onlara doğru bakmamıştı bile. Görüş alanını bilerek yatakta tuttu, giysileri yere bıraktı ve aceleyle dışarı çıkarken ayakları sessizce ahşap zeminde tıkırdadı. Derin bir nefes alan Alisara'nın göğsü yükseldi. Kollarındaki bohçayı ortaya koyarken çene kasları gözle görülür şekilde çalıştı. Kapıya vardığında durakladı ve sırtını onlara döndü. "Kail aşağıda bekliyor. Ama tabii ki acele etmeyin."

O gittikten sonra Layala Thane'in kollarından çekiştirerek kurtuldu ve kendi etrafında döndü. "O da neydi öyle?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. Adam aptalı oynuyordu. "Bunu bilerek yaptın. Onu kızdırmak için, değil mi? Daha önce senin için neydi?"

Oturdu, ılık suyu kaydırıp ayağa kalktı. Damlacıklar ilahi bedeninin üzerinden akarak onun dikkatini dağıttı. "O benim için bilgi aldığım birinden başka bir şey değildi. Kardeşi gibi." Yan masadan kalın pamuklu bir bez aldı, dışarı çıktı ve beline sardı.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Onunla yaklaşamazdı, yoksa eş bağının sadakatsizlik maddesi uyarınca ölmüş olurdu ama orada bir şey vardı. Belki bir zamanlar ona karşı bir şeyler hissetmişti.

Kıkırdadı, ellerini saçlarının arasından geçirip göğsüne ulaşan uçlarında gezdirdi. "Sen aptal olmaktan çok uzaksın." Bir bacağını diğerinin üzerine atarak arkasına yaslandı ve onun cevap vermesini bekledi. "Dediğim gibi, bu kasabaya bilgiye ihtiyacım olduğunda, dedikoduları öğrenmek için ya da nadir bir şey bulmam gerektiğinde gelirim. Alisara da kardeşi Kail gibi bu işlerde iyidir. Bir gece Fennan... Aldrich ve ben burada içiyorduk. İşemem gerekti ve dışarı çıkarken onun bazı arkadaşlarıyla konuşmasına kulak misafiri oldum. O gece beni yatağına almayı planladığını, böylece çocuğumu taşıyabileceğini ve Palenor'un gelecekteki Kraliçesi olarak konumunu güvence altına alabileceğini söyledi." Layala'nın gözleri

Skandal. Fahiş kraliçe değil, ölü olacağını bilmiyordu. "Kraliçemin kim olduğunu ve o olmadığını bildiğinden emin olmak istedim. Yani evet, bunu bilerek yapmış olabilirim."

Gülümsedi ve sessizce kahkaha attı, elini suyun içinde gezdirerek göğsüne ve boynuna sıçrattı. "Seni sevdiğimi söylemiş miydin? Çünkü seviyorum. Hem de çok."

"Sen söyledin ama ben duymaktan bıkmadım."

Thane'in yatağın üzerindeki pelerini kıpırdadı ve iki küçük kol dışarı çıktı. Tif gerindi, esnedi ve kumaşı kenara itti. Küçük kırmızı şapkası yan duruyordu ve kahverengi bukleleri dağınık ve kıvrıkcıktı. Gözlerini ovuşturdu ve sonra etrafına bakındı. "Oh, görüyorum ki bir odamız var. Ne harika bir şekerleme. Yani, ölü gibi uyuyakalmıştım. Ama rüyamda bebek bir ejderhayla uçuyordum ve ejderha sürekli garip bir inleme sesi çıkarıyordu. Sanırım bu onun savaş çığlığıydı."

Layala gülerken neredeyse küvetten düşüyordu ve Thane başını salladı ama derin kıkırdaması doğrudan Layala'nın içine işledi.

KAIL iki kupa birayı, peynir, et, ekşi mayalı ekmek ve çeşitli meyvelerden oluşan devasa bir tabağı masanın üzerine bıraktı ve kabine oturdu. Layala hiç tereddüt etmeden önce bir kare peynir aldı ve ağızına attı. Zengin tuzlu tat tam da ihtiyacı olan şeydi. Eğitime geri dönmek ve gücünü geri kazanacak kadar yemek için sabırsızlanıyordu. Besin eksikliği yüzünden kollarında ve bacaklarında hâlâ güçsüzlük hissediyordu.

"Kıyafetini beğendim," dedi Kail, Layala'ya doğru başını sallayarak. "Nedense sana bir elbiseden daha çok yakıştığını düşünüyorum." Alisara iki elbise getirmişti ama diğer dört kıyafet pantolon ve uzun kollu tuniklerdi ve seyahat için mükemmeldi. Layala siyah pantolonu, uyluk hizasında taş grisi çizmeleri ve çan kollu turkuaz üstlüğü seçti. Beline, göğüslerinin hemen altından kesilmiş bir yelek iliklemişti. Siyah kumaş sırtını sarıyor ve omuzlarına dolanıyordu. Yanlarında silahlar için de yırtmaçlar vardı ve iki kısa bıçak sokarak bundan yararlandı. Etrafta düşmanlar varken ve her an savaşmak zorunda kalabilecekken giymek isteyeceği son şey bir gecelikti. "Kurbanının mutlulukla yere yatıp ölebileceği kadar güzel olan ölümcül bir suikastçı gibisin." diye devam etti.

Thane güldü ve bir yudum bira aldı. "Bu analizinde tamamen haksız değilsin, Kail."

"Bir odaya gizlice girip birini bıçaklamakla tanınırım." Layala peynirden bir ısırık daha aldıktan sonra bir parça ekmeği tereyağına buladı.

Thane tekrar güldü ve Kail ikisinin arasına baktı. "Sanki bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

Thane, "Bu başka zaman anlatılacak bir hikâye," dedi. "Her şey sırayla. İstediğim şeyi getirdin mi?"

Kail sırtıttı. "Elbette yaptım. Kısa bir süre önce bir poker oyununda zengin bir aptaldan aldım. Gittiğini görünce çok üzüldü. Onda olduğunu öğrendiğimde, kart gecesine katılmayı ihmal etmedim." Yanındaki banktan bir kılıç aldı ve yavaşça masanın üzerine koydu. Kılıç

Gümüş kılıç mum ışığında parlıyor, ortasından aşağıya doğru eski elfçe gibi görünen oymalar ortaya çıkıyordu. "Artık bir servet değerinde."

"Vay canına," dedi Layala, fildişinden yapılmış ve sarmaşık biçimli yeşim taşıyla işlenmiş kabzayı incelerken. "Olağanüstü bir şey."

"Beğendiğine sevindim. Bu senin."

Layala arkasına yaslandı ve önce Kail'e sonra da Thane'e baktı. "Benim mi?"

Thane gülümsedi ve başını salladı. "Yaklaşık yüz yıl önce baban tarafından yapıldı. Onun eliyle dövülmüş çok fazla kılıç kalmadı."

Hediyenin düşünceliliği karşısında gözleri yaşardı. Babasının dokunduğu bir şeye sahip olmak istediğinden bahsetmişti ve şimdi sahipti. Nasıl bu kadar harika olabilirdi? "Gerçekten mi? Yazıtta ne yazıyor?"

Thane uzun bir süre ona baktı. "Lightbringer."

"Ama..." eğer o zaman yüz yaşında olsaydı. "Demek bana bir kılıcın adı verilmiş," diye kıkırdadı Layala. "Bunun için teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Adını bir kılıçtan almış olman çok uygun." Thane metal bir kupa köpüklü birayı eline aldı. "Kız kardeşimin adının Talon Fearsome olduğunu biliyor muydun? Bir bakıma ona yakışıyor. Savaş alanında korkulan biri olmayabilir ama emin ol krallıktaki her bakire bu kızdan korkar."

"Bir erkek olarak, kızların kendilerine özgü ikinci isimleri varken bizim babamızınkini almak zorunda kalmamızı hep kıskanmışımdır." Kail göğsündeki bir kırıntıyı silkeledi. "Her zaman En Cesur Kail olmak istemişimdir."

Layala güldü. "Biraz uzun, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten en zeki çocuk değildim. Peki ya sen Thane? İstedğin bir isim var mı?"

Bir süre sessizce oturdu ve uzun bir yudum aldı. Elini sallayarak, "Hayır." dedi.

"Hadi ama," diye bastırdı Layala. "Bize anlatmak zorundasın."

Yanaklarını çekici bir açık pembe renk kapladı ve bir parça ekmek aldı. "Gölge Avcısı."

"Bu aslında oldukça iyi."

"Bir Işıktiren ve bir Gölgeavcısı. Mükemmel eşleşme," dedi Kail göz kırparak.

"Mükemmel," diye yankılandı Layala ve parmaklarını kılıcın yumuşak fildişi sapına doladı. Kılıcı kaldırarak ağırlığını test etti. Simetrisi ve dengesi eşsizdi. Ağırlığı zorlayıcı değildi ama hızlı ve hassas bir ivme yaratacak kadar da ağırdı. *Bunu babam yaptı*, diye sessizce hayret etti. Kabzayı daha sıkı kavradı. *Bir zamanlar bu kılıcı tutmuştun*. Onu sıcak alevlerin üzerine yerleştirdiğini ve sonra çekiçle şekil verdiğini hayal etti. Metalin metali çatlatırken çıkardığı sesi neredeyse duyabiliyordu.

"Nasıl bir his?" Thane sordu.

"İnanılmaz. Onu sallamak için sabırsızlanıyorum. Antrenman maçına var mısın?" "Her zaman. Beni istediğin zaman sırtüstü yatırabilirsin."

"Çok çapkın, değil mi?" Kail dudak büktü. "Kim olduğunu bile bilmeden kaç bakirenin, insanın, elfin ve Fae'nin ağzının suyunun aktığını bilemezsin. Evde tek bir boş koltuk bile yok."

"Belki de Thane Heartbreaker olmalı." Layala meydan okuyan bir kaşını kaldırdı. Kalp kırıklığından bahsetmişken Alisara'ya baktı. Ödüllerden ve ihanetten bahsetmesi Layala'nın aklından çıkmamıştı.

"Manyetik olmama engel olamıyorum, canım."

"Koca kafa," diye mırıldandı. Yeni kılıcını sırtındaki boş kınına soktu. Kılıcın ağırlığı rahatlatıcıydı; artık yanında babasından bir parça vardı.

"Her neyse," dedi Thane gözlerini devirerek. "Her Şeyi Gören Taş hakkında bir şey duyup duymadığınızı bilmem gerekiyor. Biri onu aldı ve benim ona ihtiyacım var."

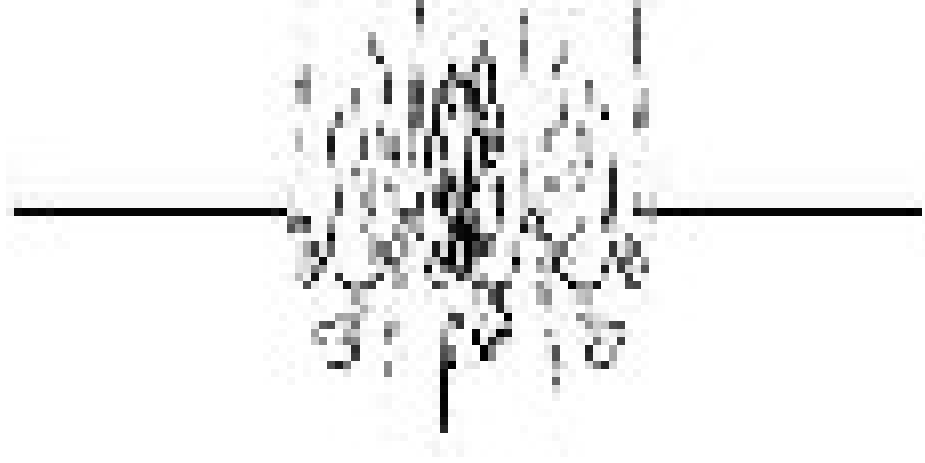
Kail gümüş kupasını dudaklarına götürerek, "İlginç," dedi. "Aslında bunu duymuştum. Yaklaşık altı hafta önce. Bir grup gezgin burada tanıdıkları birinin taşı aldığıyla övünüyordu. Bunun sadece bir söylenti olduğunu düşünmüştüm ama-"

"Kimde?"

Kail'in gözleri dumanlı odada gezindi ve oturduğu yerde biraz kıpırdandı. Yakındaki bir masadan biri kulak tırmalayan bir feryat kopardı. Kail'in gergin enerjisini hisseden Layala yakınlarda kimlerin olduğunu kontrol etti. Yakındaki bir masada Alisara diğer üç genç kızla birlikte sigara içiyordu. En yakın masada ağızlarında pipoları ve ellerinde kâğıtları olan dört kişilik bir insan grubu oturuyordu. Sahnede bir adam kemanıyla hafif bir müzik çalıyordu. Üç Kuzgun yoldaşları ise her birinin kucağında insan kadınlarla bir masada oturuyordu. Leif'in yanındaki kadın ona Yüce Kral'mış gibi çilek yedirdi.

"Cevap hoşuna gitmeyecek," dedi Kail. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bilmem gerek."

Bölüm 18

Layala'nın kaşları kalktı. Bu, taşa tanıdıkları birinin sahip olduğu anlamına geliyordu.

Kail bardağını yere bıraktı ve parmaklarıyla bardağın kenarına vurdu. "Topraklarımızdaki orman elflerini sevmediğini biliyorum ama sorun çıkarmadıkları sürece kimseyi tavernamdan kovmam ve bu konuda konuştuklarını duyduğum kişiler de onlardı. Lord Brunard'da olduğunu söylediler."

"Brunard," dedi Thane düz bir sesle. Layala neredeyse onun dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu. Bir anda Thane'in vücudunun dört bir yanında yüzlerce küçük kesikten kanlar akarken, kolları zincirlerle bağlanmış, bir hayvan gibi kafese kapatılmış bir halde yere yığıldığını gördü. Kalabalıktan gelen alaylar şimdi bile zihninde yankılanıyor ve bir zamanlar içini dolduran öfke göğsünü yakıyordu.

Kail, "Geçenlerde onunla karşılaştığınızı duydum," dedi. "Onu sana vermeye nasıl ikna edeceğin ilginç olacak. Keşke ben de orada olabilseydim."

"Kafasını kestiğimde, ikna edilmeye ihtiyacı kalmayacak."

Kail güldü. "Önce onu konuşturman gerekecek."

Layala yemeğini bitirmek için bir yudum bira aldı ve boğazını temizledi. Thane öfkeden deliye dönüp kafa kesmeden önce daha fazlasını bilmeleri gerekiyordu. Gevezelikten öte, somut bir şey. Layala söylentilerin tamamen uydurma olabileceğini çok iyi biliyordu. "Onda olduğundan nasıl emin olabiliriz? Gerçek dışı iddialar olabilir."

Kail omuz silkti. "Benim duyduğum tek şey bu. Neden böyle bir şey uydurduklarını anlamıyorum. Ve eğer siz ikiniz onun artık mezarda olmadığını kesin olarak biliyorsanız, o zaman birilerinin elinde demektir."

Layala Thane'e doğru kayd. "Brunard'ın onu almak için tuzaklardan geçebileceğine inanıyor musun?"

"Brunard hem zeki hem de yetenekli. Bu mümkün. Sadece bunu neden istediğini bilmiyorum."

"O Calladira Lordu, senin ve Palenor'un düşmanı," dedi Layala. "O zamanlar herkes babanın öldüğünü sanıyordu. Muhtemelen Palenor'u kendine alabilmek için seni nasıl yok edeceğini bilmek istiyordu."

Thane'in ağzı kaşlarını çatı. "Neredeyse yapıyordu." Birasını birkaç saniye içinde bitirdi ve bardağı yüksek sesle masaya vurdu. "Onca insan arasında, o küçük pislik. Başımın belası... Yine de beni zehirlemek için ne kullanacağını biliyordu. Ben geldiğimde bıçağı hazır. Sanki orada olacağımı zaten biliyormuş gibi..." Parmaklarını ritmik bir şekilde tahtaya vurdu. Yüzünü kaplayan gerginlik, yaklaşmakta olan karanlık bir fırtına gibiydi.

"Yine de hayattasın. Başaramadı."

Thane omuzlarını geriye itti. "Öyle değil mi? Bir insanı yok etmenin birden fazla yolu vardır. Krallığım yok, tacım yok. Eş bağımı benden kopardılar. Ve şimdi babasından kaçan, aranan bir suçludan başka neyim? Yüce Kral Thane'in ölü ya da değil, tamamen yok edildiğini söyleyebilirim."

Layala onun zıplayan bacağına nazik bir el koydu. "Krallığını geri alacağız. Ve tüm bu olanlar Brunard yüzünden olamaz. En başta orada olman benim hatamdı."

Kail'in fincanı masaya vurarak dikkatlerini çekti. "Ben de katkıda bulunabilir miyim? Her Şeyi Gören Taş efsanesi hakkında okuduklarıma göre, geleceği bilmiyormuş çünkü gelecek taşa bağlı değilmiş." Sırtarak parmağını kaldırdı, "kelime oyunu yapıyormuş. Bu yüzden

Teknik olarak *Her Şeyi Gören* değil. Ayrıca, bunun işe yaraması için bir büyücü gerektiğini duydum. Son baktığımda o bir büyücü değildi."

"Yani," diye başladı Layala. "Boşluk'un ve solgunların lanetini nasıl sona erdireceğimizi bize söyleyebilmeli, değil mi?"

Başını bir yana eğdi. "Evet, eğer mümkünse."

"Teşekkür ederim, Kail," dedi Thane. Layala'ya döndü. "Sanırım Brunard'a gitmekten ve onda olmasını ummaktan başka çaremiz yok."

"Olumlu bir not olarak." Layala bir yudum daha aldı. Bira şimdi kafasına gitmeye başlamıştı. Uzunlarında bir karıncalanma ve göğsünde bir hafiflik. "Sana yaptıklarının intikamını alabiliriz. O hıyarın o gün nasıl bir hata yaptığından haberi bile yok."

Thane güzel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Kötü kalpli, dişi elf."

Gitarın hafif vuruşları ve tefin sabit davul sesi ayak parmaklarını kaldırdı. Layala masanın altında botlarına vurdu ve yavaşça başını salladı. Thane'e dans sözü vermemiş miydi? Odadaki birkaç kişi daha piste çıktı; kıvrık koç boynuzlu bir erkek ve Alisara'nın masasındaki bakire elflerden biri sahnenin altında daire çizip gülüştüler. Tek bir adam el çırpı ve ayağını yere vurdu. Çok gürültülü ve şamatacı bir adam sandalyesinin üzerinde zıplayarak "Ah güzel kıçlı güzel kız," diye şarkı söylemeye başladı ve salonun çoğu da eşlik etmeye başladı. Layala bu melodiye daha önce hiç duymadığı için kıkırdadı.

"Eğer bu senin eşinse..."

Layala dikkatini tekrar karşısındaki elfe çevirdi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Alisara ya da Kail çoktan birilerini uyarılmış olabilir miydi? Aldrich'ten sonra güvenmek zordu.

Kail'in gözleri Layala'nın üzerinde biraz endişeyle dolaştı. "Kaçma sebebin o mu?"

Thane bir omzunu kaldırdı ve tabaktan bir parça peynir aldı. "Kaçıyoruz çünkü aylar önce babamı düzgün bir şekilde öldüremedim. İkinci kez yapmayacağım bir hata." Yeterince sakın görünüyordu ama masanın altında bacağına zıplatma şekli ona farklı bir hikâye anlattı.

Kail'in kaşları havaya kalktı. "Onu neredeyse öldüren sen miydin? Şimdi bunun nasıl ters gittiğini merak ediyorum. Savaşçı Kral'ın karşısına çıkıp da hikayesini anlatacak kadar yaşayan birini tanımıyorum."

Thane'in delici yeşil gözleri masanın üzerine düştü. Göğsü iç çekerek inip kalkarken bir avuç yeşil üzüm aldı ve omuz silkti.

"Benimle dans eder misin?" Layala Thane'in dikkatini dağıtmak için ağzından kaçırdı, böylece detayları tekrar yaşamak zorunda kalmayacaktı. Bir zamanlar babasını soluk benizlilere yedirdiği için pişmanlık duymuştu ve şimdi de bunun işe yaramamış olmasından dolayı pişmanlık duyuyordu. Tenebris'in, Thane onu Boşluğa gönderdikten sonra Matheki'sin devreye girmiş olması gerektiğini bilmesi için bunu söylemesine gerek yoktu. Ya öyle ya da kölelerine elf kralına dokunmamalarını emretmişti. Thane'in, babasının Solgun Olan'ın lideriyle iletişim halinde olduğunu bilerek göz önünde bulundurması gereken bir dikkatsizlikti bu.

"Nasıl hayır diyebilirim ki?"

Kail'i yüzünde bir sırıtişla bırakarak kabinden çıktılar. Layala Thane'in elini arkasından tuttu ve onu şarkı söyleyen gürültülü kalabalığın arasından geçirdi. Ellerindeki kupalar birbirlerine çarpıyor, kenarlardan yere dökülüyordu. Botları küçük su birikintilerinin üzerinden geçiyor ve taze biranın pis kokusu burnunu delip geçiyordu. Bu alanda pipo dumanı bulutu yoğunlaştıkça öksürüğünü bastırdı. Artık buna alışkın değildi. Birçok yönden burası

ona Briar Hollow'daki Dumanlı Ejderha'yı hatırlattı. Çocukluk evinin sunduğu iyi arkadaşlığı özlemişti. Sahnenin altındaki dans alanına ulaştıklarında Layala topuklarının üzerinde dönerek Thane'le yüzleşti. Thane ona yumuşak gözlerle gülümsedi. Bileklerinden tuttu ve onu kendine doğru çekti. Nazik eller sırtından aşağı kaydılar.

Kulağına doğru eğildi ve kalçalarını kavradı. "O gece Doonafell'de seninle hiç dans edemedim."

"Belki de beni görmezden gelip bir sürü güzel kızla dans ettiğin içindir. İnanılmaz derecede kıskanmıştım. Bunu bilmeni isterim."

Adamın derin, gece yarısı kıkırdaması kadının vücudunu ürpertti. "Oh, kesinlikle biliyorum. Öfkeli kıskançlığını hissettim. Beni mızraklamaya hazır bir yaban domuzu gibi. O gece hayatta kaldığıma şaşırdım."

"O çocuğa yanağından bir öpücük vermeme kıskanmamış gibi davranma."

"Onu bir piyon gibi kullandın, yaramaz kız."

"Ve bakireleri kullanmadın mı? Ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz." Ellerini göğsünden yukarı itti ve boynuna doladı.

Gülümsemesi odayı aydınlatabilirdi. "Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Yalancı."

"Onlarla dans etmiş olabilirim ama her düşünceme hükmeden sensin. Sen içimde yanan ateşsin ve o olmadan kesinlikle ölürüm."

"Gümüş dil," diye alay etti Layala.

"Seni sert düşüren bu gümüş dil."

"Aslında güzel yüzünüz kadar güzel sözleriniz de beni temkinli olmaya itti. Hatırlarsanız, sevgililerinizi delirttiğinizi ve genç kadınları öldürdüğünüzü düşünmüştüm."

Güldü. "Ah evet, güzel genç kızların kurban olarak kullanılması, ne canavar Ben."

Elini kızın kolunun arkasından dirseğine doğru kaydırды ve elini tuttu, sonra döndü onu etrafında döndürdü. Bir elini arkasına götürerek onu aşağı indirdi ve sonra bir çekişle onu yukarı çekti. "Dans etmeyi bilmediğini söylüyorsun ama rüzgâr gibi hareket ediyorsun."

"Harika bir ortağım var." Onlar davulun ritmi ve kemanın hüznü melodiyle sallanıp hareket ederken, o da bu melodinin içinde kayboldu. Etraflarındaki kalabalık ve onunla birlikte geçen ayın acısı ve kederi de kaybolup gitmiş gibiydi. Şu anda sadece onlar ve bir şarkı vardı. Yanağını adamın göğsüne bastırды ve onun odunsu erkeksi kokusundan keyif aldı, keskin dumandan bir kaçış.

"Artık yakınlaştığımıza göre, ikimizden biri önleyici bir tonik almalı. Bu kaotik dünyamıza getirmek isteyeceğim son şey bir bebek. Babanın ne yapmaya kalkışacağını hayal bile edemiyorum."

Thane onun saçlarını okşadı ve siyah tellerden bir parçayı parmağının etrafında döndürdü. "Doonafell'den beri tonik içiyorum. Endişelenmene gerek yok."

Layala tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Doonafell'den beri, ha?"

Adam ona güldü. "Hazırlıklıyım ve karşı konulmaz olduğum için eninde sonunda bana teslim olacağını biliyordum."

"İşte o büyük egon yine ortaya çıkıyor."

Bir el Layala'nın omzunu kavradı. "Araya girmemin sakıncası var mı?"

Thane'in yüzündeki şakacı gülümseme yerini karanlık fırtına bulutlarına, gölgeleri ve kâbuslarının nesnesi olan o parlak yeşil gözlerle bıraktı. Yanında duran insan adam

Elleri hâlâ Layala'nın omzundaydı, uzun boyluydu, Thane'den bile uzundu, geniş omuzluydu ve devasa kolları vardı. Bir atı kaldıracabilecekmiş gibi görünüyordu ve kısmen düğmeleri açık bej gömleği kıllı, fıçı gibi göğsünü ortaya çıkarıyordu. Bir gözünün üzerinde yama vardı ama genç görünüyordu, belki de yirmili yaşlarının sonundaydı.

Thane onu belinden biraz daha sıkı tutarak, "Benim için sakıncası var," dedi. Artan gerilim hissediliyordu ve adam geri çekilmezse bunun nereye varacağını çok iyi biliyordu.

"Dans etmek istemiyorum," dedi Layala, adamın elini iterek. "Şimdi git ve başka birini bul."

Onu tamamen görmezden gelerek bakışlarını Thane'in üzerinde tuttu. "Haydi, elf. Burada çok fazla kadın var ve ben bunu istiyorum."

Oh, işte başlıyoruz. Ham güçten oluşan bir battaniye etraflarındaki havayı öylesine kaplamıştı ki, kız onun acı tadını alabiliyordu. Thane'in gücü dışarı sızarken döşeme tahtaları bile gıcırdadı. Ona bir sevgilinin tenini nazikçe okşaması gibi gelmişti ama adamın yüzünde korku parladı. Yine de ya sarhoş ya da aptaldı çünkü ayakları hareket etmiyordu. Layala aralarından çekildi. Hiçbir şekilde bunun ortasına girmek istemiyordu. O yoldan çekilir çekilmez Thane'in yumruğu adamın çenesini kırdı. Adamın vücudu gevşedi, gözleri geri döndü ve büyük bir gürültüyle yere yığıldı. Adamın hareketsizliği biraz sinir bozucuydu. Layala adam inleyene kadar hayatta olduğundan bile emin değildi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Layala kendi kendine. Müzik cırtlak bir sesle durdu ve yüksek sesli konuşmalar sanki biri sessizlik için parmaklarını şıklatmış gibi sustu. Masalardaki birkaç adam ayağa kalktı.

"Hey!" diye bağırdı bir adam, ayağa kalkarak. "O benim kaptanım, elf!"

Kınlarından çıkarılan birçok bıçak ve kılıcın çıkardığı sesler odanın içinde yankılanıyordu. Layala'nın büyü kollarını kaşındırıyor ve parmak uçlarını karıncalandırıyordu. Göğsünü bir sevinç dalgası doldurdu. Gücünü geri kazanmıştı ve yukarıda Yaratıcı vardı; bu iyi hissettiriyordu. Onu burada kullanacağından değil. Yıkımını serbest bırakırsa Kail'in yeri tamamen yok olurdu.

Thane'in ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü ve kollarını uzattı. "Kaptanınızın görgü kuralları konusunda bir derse ihtiyacı vardı."

Yukarıdaki yaratıcı, onu seviyorum. Layala onun yanına doğru adım atarak omzunu ona çarptı. "Güzel yumruk. Sana tek vuruşluk harika demeliyiz."

Thane'in gülümsemesi daha da arttı ve odadakilere bir açıklama yaptı. "Ve aydınlanmaya ihtiyaç duyan diğer herkesi memnun etmekten mutluluk duyacağım."

"Kavga çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Neden olmasın?" Omuzlarını geriye doğru yuvarladı. "Kendimi tedirgin hissediyorum." "Oh, burada da Leif ve Gunner'a kavga çıkarmamalarını söylemişsin."

Birkaç adam masalarından itişip kakışırken sandalyeler sıyrılıp yere düştü. En az on iki kişi sanki bu dövüşten zevk alacaklarmış gibi hınzırca sıratarak içeri girdi. Layala hançerini çekip sırtını Thane'inkine dayadı ve ilk saldırgana karşı hazırlandı. Herhangi bir silah çıkarmadı ama buna ihtiyacı da yoktu.

Leif Thane'in önüne geçerek kırmızı başını iki yana salladı. "Siz küçük insanlar geri çekilseniz iyi olur."

Gunner, Siegfried ve odanın çevresinden birkaç elf daha savunma hattına katıldı.

Gunner, "Kaptanınız bir pislik ve onu dansa kaldırmaya bile hakkı yok," dedi ve parmağını uyuz kahverengi saçlı, sararmış dişleri ve aralarında siyah parçalar olan bir adamın göğsüne soktu.

"Sözünü geri al," diye bağırdı adam.

Layala omzunun üzerinden Thane'e baktı. "Görünüşe göre hafif işlerimizi halledecek dostlarımız var."

"Onlara ihtiyacımız olduğundan değil."

"Kesinlikle hayır," diye kabul etti. "Bu odanın tamamını tek başıma alabilirim."

Thane yavaşça başını salladı ama güldü. "Tüm eğlenceyi tek başına yaşamana izin vermezdim ama bu piçleri alt etmeni izlemek eğlenceli olurdu."

Elflerden birinin göğsünü itmesi, odanın kaosa dönüşmesi için tek gereken şeydi. Sandalyeler sırtlarına çarparken tahta parçaları havada uçuştı. Masalar devrildi ve biralar Layala'nın botlarına sıçrayarak yere döküldü. Ayak bileğini sallayarak bir kısmını tekmeledi. Homurtular, öfke kükremeleri ve Layala'nın bile tüylerini ürperten iğrenç küfürler kulaklarına çarptı. Yumruklar kemiğe çarpıyor, çekilen silahlar sadece gösteriş içinmiş gibi görünüyordu. Henüz kimse ölmemişti. Elfler daha hızlı ve güçlüydü ama bu huysuz insanlar kirli dövüşüyordu; pençeliyor, ısıyor ve yumrukluyorlardı.

Birden arkasından feryat figan şarkı söyleyen bir ses yükseldi. *Bu da ne böyle?* Layala döndüğünde Tifapine'i bir taburenin üzerinde durmuş, kollarını iki yana açmış, şarkı söylerken buldu. Tiz sesi metale sürtünen çiviler gibiydi ve kaosu daha da artırıyordu. "Yere yat!" Layala talep etti ve sahneye doğru yürüdü. Avucunu yükseltilmiş platforma vurdu. Küçük tehdidin odada kalması gerekiyordu.

Tif sadece daha yüksek sesle bağıyor, ayağını yere vuruyor ve göğsünü dışarı çıkarıyordu. Bu kadar küçük biri nasıl kulak delici olabilirdi? Ve jumbolara karşı duyduğu şiddetli korku birdenbire nereye gitmişti? Çantadan ya da Thane'in kapüşonundan zar zor çıkmıştı ama bir kavganın ortasında sahneye mi çıkacaktı?

Adamlardan biri diğer elfleri geçmeyi başardı ve Thane ona sert bir dirsek attı.

"Kapa şu çeneni!" diye bağırdı biri ve yarım somun ekmeği fırlattı. Ekmek Tif'in tam yanından geçti ama gözleri kapalı ve ağzı sonuna kadar açık olduğu için fark etmedi bile.

Layala homurdanarak sahneye fırladı ve Tif'i elbisesinin arkasından tutup yukarı kaldırdı. "Sen ne yapıyorsun böyle? Kör ve sağır mısın?"

Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ve küçük kırmızı şapkasını düzeltti. "Şarkı söylemek istedim." Hâlâ devam eden kavgayı işaret etti. "Ve beni seven bir kalabalık var."

Bu noktada oda darmadağın olmuştu; insanlar ve elfler birbirlerinin üzerine yuvarlanmış, masalar kırılmış, sandalyeler ikiye bölünmüş, her yerde yiyecek ve içecek vardı. Alisara ve arkadaş grubu ortadan kaybolmuş, Kail ise hâlâ kabinde oturmuş, başını yumruğuna dayamış, küskün bir ifadeyle her şeyi izliyordu.

Layala gözlerini devirdi. "Evet, çok sevecen görünüyorlar, değil mi? Sana yukarıda kalmanı söylemiştim."

"Şarap olduğu ortaya çıkan bu meyve suyundan birkaç yüksük dolusu almış olabilirim ve aniden gerçekten cesur oldum." Eteklerinin altından küçük bir kılıç çıkardı. "Hadi onları yakalayalım."

Giriş kapısı kırılarak açıldı ve içeriye güneş ışığı doldu. Donanma üniformalı Palenor askerleri içeri girdi. İlk başta sadece bir çift vardı ama gelmeye devam ettiler. Thane

sahneye atladı, Layala'nın kolunu tuttu ve gölgeli bir koridora doğru ilerlemeye başladı.

"Çıkışımızı yapma zamanı."

"Sence bizim için mi buradalar?"

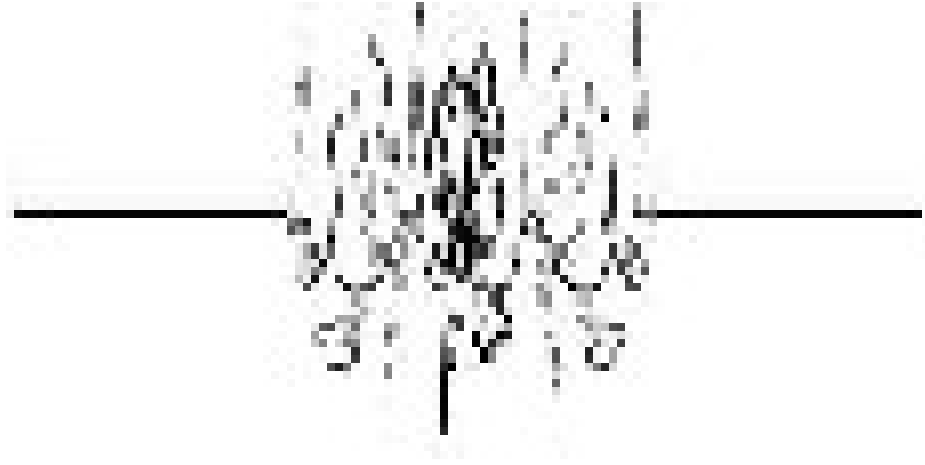
Omuz silkti. "Olabilirler. Ya da birileri kavga için sokak devriyesinden yardım almıştır. Her iki durumda da gitmemiz gerekiyor."

"Onları haklayabilirim!" Tif, silahını havada savurarak şöyle dedi.

"Eşyalarımızı alıp arka kapıdan çıkacağız." Üst kata çıkan köşeyi döndüklerinde yollarını kesen bir düzineden fazla muhafızla karşılaştılar.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Thane arkasına dönüp baktığında beş askerin daha arkalarından geldiğini gördü. Hepsini de silahlarını çekmişti. Layala'nın kolunu biraz daha sıkı tuttu, askerlerin arasından sarı saçlı ve ukala bir sırtıyla çıkana kadar pazarlık etmeye hazırdı, sonra sadece kırmızıyı gördü.

Thane'in kılıcı bir anda çıkmış ve Aldrich'in kalbine dayanmıştı. "Bunu yapmadan önce," dedi Aldrich ellerini teslimiyetle kaldırarak. "Piper, Fennan ve sevgili Evalyn Teyze'nin dışarıda tutulduğunu bil. Eğer benden önce oraya gidersen, askerlerim onları öldürmek için emir aldılar."

"Seni pislik," diye tersledi Thane, elleri öfkeden titriyordu. Kılıcını doğrudan Aldrich'in göğsüne saplamamak için kendini son zerresine kadar tutması gerekti. Eli bir anda dışarı fırladı ve Aldrich'in saçlarından bir avuç tutarak onu kendine doğru çekti. "Bana yüzünü göstermeye nasıl cüret edersin? Hâlâ nefes alabilmenin sebebi benim. Kılıcını defalarca kurtardım ve karşılığını böyle mi alıyorum?"

Aldrich ağzının kenarının yukarı doğru kıvrılmasına izin verecek cesareti gösterdi. "Kritik bir hata yaptın Thane. Seni tanıdığımı unutuyorsun. İzini kaybettirmek için Kuzgunları böleceğini biliyordum ama yıllarca senin yanıdaydım. İçgüdülerim beni buraya getirdi. Alisara iyi görünüyor, değil mi?"

Thane onu Palenor askerlerinin arasına itti ve boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. "Buraya gelebileceğini ve kalbini kanlı çıplak ellerimle göğsünden sökmeyeceğimi düşünerek hata yaptın."

Etraftaki askerler gergin bir şekilde yer değiştirdi, nefesleri sık ve hızlıydı. Bir erkeğin eşini nasıl şiddetle koruyacağını ve Thane'in tehditlerinin gerçek olduğunu biliyorlardı. Buradaki herkesi alt edebilme ve dışarıdaki askerler onlara zarar vermeden önce arkadaşlarına ulaşabilme şansını düşündü.

"Thane, eğer o-" diye başladı Layala ve Thane bir bakışla onun sözünü kesti. Layala ağzını kapattı ve başka tarafa baktı.

Aldrich, "Bu bir ilk," diye söylendi. "O pis ağzına dikkat et."

Yüksek rütbeli generallerden biri olan Katmor, kısmen Aldrich'in önüne geçti. Thane'in çocukluğundan beri yanında olan, babasının yakın tanıdıklarından biriydi. "Yüce Prens Thane, onurlu olanı yapmalı ve eylemlerinizin sonuçlarıyla yüzleşmelisiniz. Palenor'un Yüce Kralı'na suikast girişiminde bulundunuz. Bir mahkeme kurulacak. Bu kararı Savaş Konseyi verdi, Tenebris değil."

Thane yavaşça başını salladı. "Sizinle gelmeyeceğim."

"Sizin tarafınızı duymak istiyoruz. Sonsuza kadar kaçacak mısın, böyle bok çukurlarında saklanacak mısın?" Kollarını uzatarak etrafı işaret etti. "Korumaya yemin ettiği yasaların sonuçlarıyla yüzleşmeyen bir korkak olarak mı?"

Thane'in kolu kılıcını kaldırmak için seğirdi ama bunun yerine kabzayı daha sıkı kavradı. Kendisine korkak denmesi onu rahatsız etmiyordu, öyle olmadığını biliyordu ama Katmor'un onu hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerle suçlaması hoşuna gitmemişti.

"Onunla bu şekilde konuşma," diye tersledi Layala. "Yüce Kralınız bir savaş suçlusu ve körü körüne takip edilmesi değil, bir mahkemeye tabi tutulması gereken kişi. Mathekis'le aynı safta yer aldı ve bu krallığın sonunu getirecek."

Katmor ateşli bakışlarını Layala'ya çevirdi. "Erkekler konuşurken dilini tut."

Thane sessizce homurdandı. Layala'ya söylenecek şey bu değildi. Thane bir şey söyleyemeden Layala elini uzattı ve avucundan siyah bir sarmaşık fırlatarak Katmor'un boynuna bir yılan gibi dolandı.

"Bunu tekrar mı söylemek istiyorsun?" diye hırladı. "Erkekler fiziksel güçleri sayesinde bize hükmedebileceklerini sanıyorlar ama bil bakalım seninle benim aramda güç kimin elinde domuz?"

Tifapın Layala'nın bacağına yapıştı ama güdük orta parmağını uzattı. "Domuz," diye tekrarladı.

"Kötü bir kelime seçimi Katmor," dedi Thane. "Dilini tutması gereken tek kişi sensin, yoksa kesip atabilirim."

Katmor'un kılıcının yere çarparken çıkardığı şangırtı, askerlerin sessiz şoku içinde yüksek sesle duyuluyordu. Nefes nefese kaldı ve boynunu sıkı sarmaşığı pençeledi. "Thane, lütfen," diye soluk soluğa bağırdı.

"Merhamet dilemen gereken kişi ben değilim."

Katmor'un gözleri sanki onu ilk kez görüyormuş gibi Layala'ya kaydı. "Lady Lightbringer," diye hırıldadı. Layala büyüsünün etkisini hafifletmiş olmalı çünkü Katmor daha kolay bir sesle, "Lütfen beni serbest bırakın," dedi.

Çenesini hafifçe kaldırdı. "Dizlerinin üzerine çöküp benden af dilerse gitmene izin veririm."

"Layala," dedi Aldrich yavaşça. "Kimin kaderinin senin ellerinde olduğunu unutma."

Layala tek kelime etmeden diğer kolunu uzattı ve sarmaşık fırlatarak Aldrich'in göğsüne ve boynuna bir boa yılanı gibi dolandı. "Görünüşe göre *senin* kaderin."

Askerlerden biri kılıcını kaldırdı; Thane elini kaldırdı. "*Yapma*." Asker gözlerini kocaman açarak ve geri adım atarak silahını indirdi. "Ne olacak çocuklar?" Thane'in gülümsemesi daha geniş olamazdı. "Müstakbel kraliçeniz saygı bekliyor."

Katmor yavaşça alçaldı, bir dizi yere çarptı, sonra iki dizi. Aldrich'in kırmızı yüzü, generalin hareketini izlemeden önce morun koyu bir tonuna dönüşmeye başladı. Başını kaldırıp ona baktı, parmakları onu boğan sarmaşığa saplanmıştı ve tırnaklarının etrafından beyaz, sütümsü bir madde sızıyordu. Bunun Thane'e verdiği haz kelimelerle ifade edilemezdi.

Katmor, "Lütfen saygısızlığımı bağışlayın," dedi.

Aldrich inatçı bir katır gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"İkiniz de dışarı çıkacaksınız," dedi Thane ve parmağını kaldırarak koridorun aşağısını işaret etti, "ve askerlerinize onları bırakmalarını söyleyin." İkisi de kımıldamadı.

Thane güldü. Katmor her zaman inatçı bir piçti ve muhtemelen Thane'in Tenebris'ten daha merhametli olacağına inanıyordu. Aldrich daha iyi biliyordu. Söz konusu Layala olduğunda, merhamet onun sözlüğünde yoktu. "İstersen boyunlarını kır."

"Bekle, bekle." Katmor sürünerek Thane'in pantolonunun paçasına yapıştı, kesik kesik aldığı nefes giderek zayıflıyordu. Aldrich'in kan çanağına dönmüş gözleri Layala'ya sabitlenmişti, sanki bakışlarını ayırmazsa ona lütufta bulunacakmış gibi. Kaba bir uyanışla karşı karşıyaydı.

Büyülü sarmaşıklar Katmor nefes alamaz hale gelene kadar yavaş yavaş daha da büküldü. "Thane," diye hırıldadı. Büyüsü hafifledi. Görünüşe göre Layala ona yaşamak için bir şans vermek istiyordu.

Layala çığlık attı ve sarmaşıklar gevşeyerek yere düştü. Thane, saçlarından tuttuğu askerlerden birine doğru döndü ve kılıcını boğazına derisini delecek kadar bastırdı.

"Generale yardım edin!" diye bağırdı asker. "Aldrich'i kurtarın."

Thane'in gerçekten öfkelenmesi için çok şey gerekiyordu ve boğazına dayanan bir bıçak, kalan azıcık sabrını da kırdı. Büyüsü içinde bir şimşek gibi parladı ve bir enerji vızıltısıyla uzuvlarına yayıldı. Askerin elindeki kemikleri kırmayı düşündü ve bir an bile geçmeden, bir çatırtı ve mide bulandırıcı bir çıtırtı onu takip etti. Asker acı içinde haykırdı, kılıcı yere çarptı ve Layala ondan u z a k l a ş t ı . Asker titreyerek bileğini tuttu, gözleri yanlış yönlere kıvrılan parmaklarına sabitlenmişti ve Thane onun da ön kolunu kırdı. Kolu sarkarken daha yüksek sesle çığlık attı. Dehşet içinde ağzı açık bir şekilde duvara doğru tökezledi. Diğer askerler birkaç adım geri çekildi, Katmor ve Aldrich de geri geri gittiler. "Kimse ders almıyor, değil mi? Ona dokunan herkesi öldüreceğimi uzun zaman önce duyurmuştum."

"Thane, bekle," diye bağırdı Katmor, sanki olacakları durdurabilecekmiş gibi ona doğru uzanarak. Askerin başı hızlı bir sarsıntıyla döndü ve bir daha kalkmamak üzere yere yığıldı.

Bir hırıltıyla Thane etrafında döndü. Askerler saldırıya geçti ve Thane öfkeden gözü dönmüş bir halde kılıcını en yakındaki askerin göğsüne sapladı. Bunu tüyler ürpertici bir feryat izledi, sonra bir tane daha, bir tane daha. Sıcak kan havaya yayıldı ve yanağına sıçradı. Çığlıklar duyularını zar zor delip geçti. Metalin metal üzerinde çınlaması çok tanıdık bir melodiydi. Kılıçları kesip biçiyor, zırhı delip geçiyor, kemikleri parçalıyordu. İçlerinden hiçbiri bu koridordan canlı çıkmayacaktı.

Ancak kimse ona karşı savaşmadığında, işe yaramaz zırhlar içindeki kıpırtısız bedenler yere döküldüğünde ve botu kırmızı bir sıvı birikintisine sıçradığında, Layala'nın şaşkın mavi gözlerle ona baktığını fark etti. Onu daha önce hiç böyle görmemişti, savaşta kendini kaybettiğini hiç bu kadar yakından izlememişti. Kendisinin bu yönünü ondan saklamış, onu reddedeceğinden korkmuştu.

Derin bir nefes aldı ve onun şaşkın ifadesinden uzaklaştı. Korku onu çekiştiriyordu İçten içe. Şimdi ondan kaçacak mıydı, onun kötücül yanından tiksinecek miydi? Kendi türünü domuzdan başka bir şey değilmiş gibi katlederken, yaptıklarından çok onun ne düşüneceği konusunda endişelenmesi garipti. Ama ya onlar ya da o, başka seçenek yoktu.

Ayağıyla bir cesedi hareket ettirerek aralarına baktı. Sarı saçlı hain kafayı göremeyince, "Aldrich hangi cehennemde?" diye sordu.

"Ben," diye kekeledi, "bilmiyorum." Başını sallayarak bakışlarını kaçırdı ve koridordan aşağıya baktı. "Gizlice kaçmış olmalı. Oh, kahretsin!" Dehşet yüzünde parladı ve koşmaya başladı.

Thane onun peşinden gitti, ağır nefesi her adımda daha da hızlanıyordu, ta ki kız sondaki kapıdan içeri girene ve kör edici güneş ışığı penceresiz koridoru aydınlatana kadar. Yan yana durup sıkışık caddeye bir aşağı bir yukarı baktılar. Arkadaşlarını esir tutan askerler yoktu. Hiç asker yoktu. Kan damlaları sağa doğru ilerledi ve bir satıcının gölgeliklerinden diğerine dolaşan birçok insanın arasında kayboldu.

Bazı seyirciler Thane'e şaşkın şaşkın baktı. Bir kadın iki çocuğunu kollarından tutarak olabildiğince hızlı bir şekilde Thane'in yanından uzaklaştırdı. Thane homurdandı ve elini yüzünün yan tarafına götürdü; eli kıpkırmızı olmuştu.

"Blöf yapıyordu," dedi Thane hırslayarak. "Onlara hiç sahip olmadı. Ve küçük piç kaçtı."

THANE ellerini sıcak su dolu küçük bir leğene daldırdı ve yüzünü yıkadı. Layala'nın tahrik kokusu hâlâ havadaydı, sıcak bir yaz gününden sonra yere vuran yağmur gibi ferahlatıcı ve nostaljikti. Hâlâ ıslak olan kanı temizlemek için kollarına su sürerken istemsiz bir ürperti vücudunu sarstı.

Layala giysilerini kahverengi deri bir çantaya tıktırdı ve ona baktı. Az önce yaptıklarından sonra orada tiksinti, hatta belki de korku göreceğinden korkuyordu. Ne kadar yalvarırlarsa yalvarsınlar, o askerleri - *kendi* askerlerini - hızla ve pişmanlık duymadan yok etmişti. Ama kızın yumuşak bakışları bir anlayış, bir bilme hikâyesi anlatıyordu. "Diğerlerinin nerede olduğunu düşünüyorsun? Aldrich'e bunu söyleyenin Alisara olduğunu mu düşünüyorsun? Ondan ismiyle bahsetti."

Pencereden dışarı baktı. Bir kuzgun çıkıntıya tünemiş, gagasını kanat tüylerine batırıyordu. Nereye giderse gitsin yaratıkların onu takip ediyor gibi görünmesi tuhaf ve ironikti. "Diğerlerinin nereye gittiğini sadece Yaratıcı bilir. Umarım buraya yapılan baskının haberi yayılmıştır ve çoktan ahırlara varmışlardır ya da oraya doğru yola çıkmışlardır. Ve hayır, Alisara'nın yaptığını sanmıyorum. Kavga çıktığında bizimle odadaydı. Aldrich çoktan buraya doğru yola çıkmıştı. Bunu sadece bizi kızdırmak için söyledi."

Tif yüksek sesle hıçkırarak onun dikkatini çekti. Bir şişe şarabı eğip bordo renkli sıvıyı bir yüksüğe boşalttı. Maker, bu kız onun felaketi olacaktı. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk kadar sinir bozucuydu ama bir yetişkinin yeteneklerine sahipti. "Bırak şunu."

Hırsızlık yaparken yakalanmış gibi dondu kaldı ve sırtıttı. "Sadece küçücük bir yudum mu? Az önce tanık olduğum şeyi bastırmam lazım, gerçi zaten sarhoşum, sabah hatırlamayabilirim. Sabah mı oldu?"

"Sanırım yeterince *küçük* yudum aldın." En azından bu Tif'in tanık olduğu ilk şiddet olayı değildi, yoksa daha da dramatik olabilirdi. Şişeyi kaptı ve odanın diğer tarafına koydu. "Senin bir hanımefendinin hizmetçisi olman gerekmiyor mu? Toplanıyor olmalıydın."

"Oh." Yüksüğünü geriye doğru eğdi ve emdi. "Tamam. Görevimin başına dönsem iyi olacak. Annem her zaman tembellerin iyi toparlanmaları gerektiğini, çünkü toparlanıp taşınacaklarını söylerdi." Bir parmağını kırmızı şişkin burnuna vurdu. "Biliyor musun, belki de beni bu yüzden delikten kovdu. Ben hep iyi bir fırıncı olmadığım için olduğunu düşünmüştüm. Gerçi çok güzel limon kabuklu kurabiye yaparım. Bunu o bile inkar edemez."

Layala çantasının kayışını omzuna atarak, "Bir elf hanımının hizmetçisi olma hayalleri kurduğum için gittiğini sanıyordum," dedi.

"Çalıştım. Çantamı ön kapıdan dışarı attığımda sürekli hayal kurduğumu ve çalışmadığımı söyledi ve hemen ardından beni gönderdi." Tif omuz silktilti. "Sol tekmeyle dışarı atıldım, fark etmez. Doğrusu, iyi ki yapmış. Onun yüzünden neler yapmak zorunda kaldığıma bir bak."

Thane kapıyı açtı. "Hadi gidelim."

Gıcırdayan merdivenlerden aceleyle indiler. Cesetler hâlâ yerde yığınlar halindeydi ama biri onları sıraya dizmiş ve üzerlerine beyaz çarşaflar örtmüştü. Bir kavga başlatmak ve arkadaşı Kail'in temizlemesi için bir sürü ceset bırakmak gerçekten hıyarca bir hareketti. Ana yemek alanına açılan kapının önünde durdu. Bir özür ve yüklü bir ödeme yapması gerekiyordu. Ama içeride gördüğü şey hızını dondurdu ve geri adım atarak kendini duvara yasladı.

Layala'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Sorun nedir?"

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve onu arkasındaki duvara yaslamak için kolunu göğsüne bastırdı. Yavaşça, içeriye görebilene kadar kaydı. İçeride sadece iki kişi vardı.

odayı şimdi. Pullu, pençeli bir el Kail'in boynuna dolandı. Varlett'in altın rengi saçları arkadan bağlanmıştı ve normalde kahverengi olan teninin yerini parlak siyah ejderha pulları almıştı. Kısmen yer değiştirmişti ve üç inçlik zehirli bir pençe Kail'in çenesinin altını okşuyordu. *Lanet olsun*. Bu haliyle Thane'in kılıcıyla o pulları delme şansı yoktu. Ve eğer haftalar önce ormanın dışına çıkması bir göstergeyse, Thane'in büyülu saldırılarına karşı dayanıklı ya da en azından dirençli bir kalkanı vardı. Layala'nın sarmaşıkları geçememişti ve o da dikenli kafesten kolayca kaçmıştı.

"Burada olduklarını biliyorum. Buranın pis kokusundan bile onların kokusunu alabiliyorum. Bu masadaydılar. Ne istiyorlardı?"

"Dövüştten sonra gittiler. Ve sadece saklanacak bir yer istediler." Kail'in sesi titriyordu.

"Sadece bir kez daha soracağım." Pençesi adamın çenesinin hemen altındaki yumuşak ete bastırdı. "Ne istiyorlardı? Her yere gidebilirlerdi ama buraya gelmeyi seçtiler."

Thane kapı çerçevesini daha sıkı kavradı. *Ona söyleme. Ona söyleme.*

Boğazı düğümlendi ve iç çekti. "Her Şeyi Gören Taşı nerede bulabileceklerini öğrenmek istediler."

Kehribar rengi kediye benzeyen gözleri kısıldı. "Mmm tabii ki. Kimin var? Senin gibi küçük bir solucanın duyduğunu biliyorum. Ve yalan söylemeyi düşünmeden önce, yalanların tadını alabildiğimi bil."

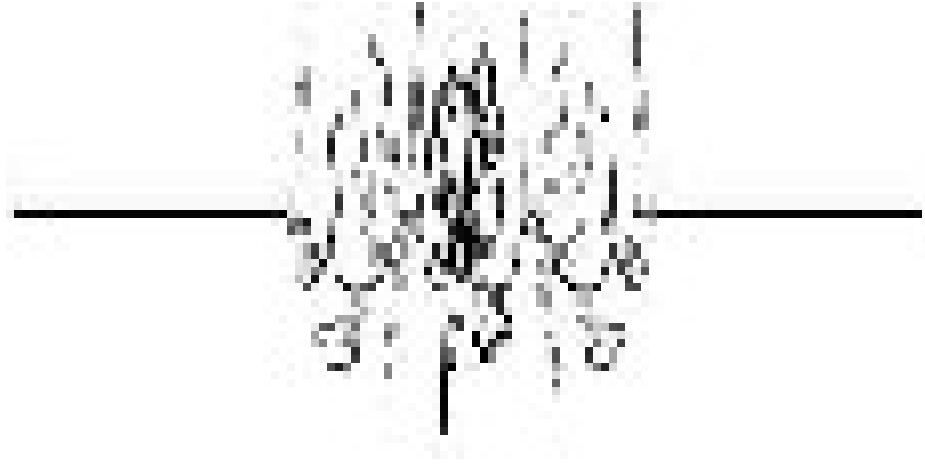
Kail gözlerini kapattı ve cevap vermeden önce bir süre durakladı. "Lord Brunard."

Varlett gülümsedi. "Ne kadar iyi bir çocuk." Kail'in yanağını hafifçe okşadı ve ayağa kalkarken uzun tırnaklarını masanın üzerinde gezdirdi. "Buranın gitmesine gerçekten izin vermişsin, Kail." Topuklu botları dışarı çıkarken yüksek sesle tıkırdadı. Kapı arkasından çarparak kapandı ve Kail kabinin içine çökerek uzun bir nefes verdi.

"Taşın peşinden gidiyor," diye fısıldadı Layala onun yanına. "Ona ondan önce ulaşmalıyız. Bunu yapmazsak lanetten nasıl kurtulacağımızı asla öğrenemeyiz."

"Uçabildiğini düşünürsek bu zor olacak."

Bölüm 20

Kır çiçekleri ve sık otların arasında cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Takas telaşının ve kalabalık sokakların yokluğunda, göl suyunun kıyıya vuran hoş sesi duyuluyordu. Gözlerden uzak kalmak için göl kenarı boyunca koşuyorlardı. Layala'nın baldırları ve uylukları koyu altın rengi kumun direncine karşı yanıyordu. Batmakta olan güneşin sudan yansıyan sert ışığına karşı bir elini kaldırdığında, çok uzakta olmayan gölde sallanan beyaz yelkenli tekneleri gördü; insanlar ve elfler rıhtım boyunca mal taşıyorlardı. Hiçbir yerde asker izi yoktu. Eğer Mathekis ya da soluk benizlilerden biri onun daha önce kullandığı büyüü hissedecek kadar yakındaysa, henüz burada değillerdi.

Birkaç dakika koştuktan sonra Braxentown'ın sonundaki ahırlar göründü. Thane büyük gri bir kayanın arkasına çömeldi ve onu takip etmesi için el salladı. Layala onun yanına çöktü ve risk alarak baktı. Daha önce gördükleri ahır sahibi, arka taraftaki patika boyunca bir el arabasını iterken ısıklık çalıyordu. Bir at yüksek sesle kişniyor, otlar ve ağaçlar rüzgârda sallanıyordu. Sıra dışı bir şey bulamayınca, "Bir şey görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama bizi pusuya düşürmek için bekleyen bir düşman olmadığından emin olmalıyım." Pelerininin kapüşonunu yukarı çekti. "Güvende olmak için yalnız gideceğim. İşaretimi bekleyin." Tifi kapüşonundan çıkarıp Layala'nın yanına, yere bıraktı.

"Sadece Layala etrafta yokken gizli görevlere gidecek kadar iyi miyim?" Tif kollarını kavuşturdu ve alt dudaklarını dışarı çıkardı.

Thane homurdandı. "Böyle davranmaya devam edersen bundan sonra yürüyebilirsin." Bir kartal rahatlığı ve zarafetiyle uzaklaştı.

"Konu Thane olunca kesinlikle çok daha cesur oluyorsun. Belki biraz fazla," dedi Layala yarım bir gülümsemeyle. "Önceden seni görmesine bile izin vermezdin."

"Evet, meğer bir zamanlar düşündüğüm gibi beni çizmesinin altında ezmek istemiyormuş." Göğsündeki bazı kırıntıları fırçaladı. "En azından çoğu zaman."

Fısıltı sesleri ve sessiz metal şingirtıları yakınlarda bir yerden geliyordu. Tabii ki Tifapine ısıklık çalmaya ve ayak parmaklarının üzerinde zıplamaya başladı, ta ki Layala onu kafasının arkasına vurup parmağını dudaklarına götürene kadar. Bir hıçkırıktan sonra Tif elini ağzına götürdü ve çimenlere doğru eğildi. Layala çömeldiği yerden yavaşça kalktı ve taşın pürüzlü yüzeyini kavradı. Bakışları araziye taradı; yol boştu. Aşağıdaki kasabanın sokaklarında insanlar dolaşıyordu ama konuşmaların kaynağı olamayacak kadar uzaktaydılar. İçinden geçen hayalet bir el gibi, etrafında döndü.

Nefes nefese kaldı, bir elini göğsüne götürdü ve kayaya yaslandı. "Ödümü kopardın. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki hayattasın ve iyisin. Aldrich seni esir tuttuğunu söyledi."

Piper, Fennan ve Evalyn Teyze şaşkın bakışlarla durdular. "Aldrich'i mi gördün? O öldü mü?" Fennan biraz endişeyle sordu.

Neyse ki Piper'ın bir zamanlar şişmiş olan mor gözü artık küçük sarımsı morluklara dönüşmüştü. Fennan'ın kolu artık askıda değildi ve kolayca hareket ettirebiliyor gibiydi.

"Hayır, o kaçtı. Ama Thane-" Uygun kelimenin "katletmek" olduğunu düşündü ama "Katmor adında bir elf de dahil olmak üzere bir düzineden fazla Palenor askerini öldürdü. Bir Savaş Konseyi'nde olduğundan bahsetti."

"Tenebris buna çok kızacak," diye kollarını kavuşturdu Piper. "Katmor onun en yakın müttefiklerinden biriydi."

"Ben bile Katmor'un kim olduğunu biliyorum ve bir düzineden fazla asker?" Evalyn Teyze boynundaki kuru yemiş ipini sıkıca kavradı. "Bu hiç iyi değil."

Fennan'ın dikkatli tarçın rengi gözleri yola baktı. "Seni ve Thane'i Kail'in evinden kaçarken gördük. Kumdaki ayak izlerinizi takip etmek çok kolaydı, bu yüzden muhtemelen gitmeliyiz."

Piper yakındaki yolu dikkatle izledi. "Diğerleri nerede? Orada bir arbede olduğunu duyduk. Ne oldu?"

"Bir insan bana dans teklif ettiğinde Thane sinirlendi ve bu işin peşini bırakmadı."

"Her yer darmadağın olmuş." Tif kayanın arkasından çıktı. "İsyancıları yatıştırmak için şarkı söylemeye başladım ama pek işe yaramadı. Sonra ejderha kadın ortaya çıktı."

"Varlett de mi burada?" Piper ve Fennan aynı anda söylediler. "Ejderha kadın mı?" Evalyn Teyze gergin bir sesle konuştu.

"O buradaydı," diye inledi Layala. "Şimdi korkarım ihtiyacımız olan şeyi bulmak için tek şansımızın peşinde ve oraya ilk nasıl gideceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok. Thane ahırları kontrol etmeye gitti." Yola çıkarken onları takip etmeleri için el salladı. "Hadi gidelim."

Layala, Thane ve diğer Kuzgunları ahırın içinde, atlarını eyerlerken ve sanki onun işaretini beklemiyormuş gibi sohbet ederken buldu. Gözlerini devirdi ve kocaman kapıyı kenara itti. "İyi akşamlar."

Thane sırtarak topuklarının üzerinde döndü. "Laya, ben de tam seni almaya geliyordum." "Uh-huh." Bir elini kalçasına koydu ve diğerleri arkasından yaklaştı.

"Oh, güzel," dedi Thane. "Hepimiz buradayız."

Ahır ustası elinde sararmış bir parşömenle yakındaki bir kapıdan çıktı. Elini parşömenin üzerinde gezdirerek bir toz bulutu yarattı. "Korkarım hiç ayrılmadığım için bunu pek kullanamadım ama işte burada."

Bir mandalı çekiştirdi ve duvardan ahşap bir masa çıktı; parşömeni açıp düzeltti. Layala ve diğerleri Adalon haritasının etrafında döndüler. Kenarları fareler tarafından kemirilmişti ve üzerinde birkaç leke vardı ama yine de okunabiliyordu. Thane işaret parmağıyla Braxentown'ın üzerine bastı. "Buradayız ve en fazla üç gün içinde Calladira'ya kadar gitmeliyiz."

"Bu mümkün değil," dedi Leif çenesini ovuşturarak. "En az yedi günlük bir yolculuk ve bu da ana yolu kullanabilseydik, ki kullanamayız. En az on güne ihtiyacımız var." "Ejderha üç gün içinde taşı almak için Newarden'da Brunard'ın yerinde olacak, belki daha da az."

Siegfried boğazını temizledi ve elini sol kalçasındaki hançerin kabzasına dayadı. "Bir yol biliyorum."

Herkes grubun en arkasında duran ve Wraith olarak adlandırdıkları kişiye döndü. "Öyle mi?" Thane sordu.

"Bir adada taş bir geçit var. Bir tekneye binmemiz gereken kasabaya yaklaşık yarım günlük bir yolculuk mesafesinde."

Thane'in kaşları kalktı ve alnını kırıştırdı. "Portalları biliyor musun?"

"Portalları biliyorum," diye tekrarladı gülümseyerek. "Kimse kullanmıyor ama bir büyücümüz var." Önce Layala'ya sonra da Thane'e baktı. "Ya da iki."

"Emin misin?" dedi Thane. "Eğer değilse zaman kaybetmeyi göze alamayız." "Orada," dedi.

Gunner onun sırtını sıvazlayarak, "Wraithler zor durumlarda her zaman yardıma koşarlar," dedi. Layala ağzının köşesinde kırmızı morluklar olan şişman bir alt dudak fark etti. Adamlarla girdiği arbede sırasında sert bir darbe almış olmalıydı.

"Bana kalırsa, grubun şifacısı olarak," diye başladı Evalyn Teyze sert bir tonda, "kamp kurup sabaha kadar dinlenmeliyiz. İki gündür hiçbirimiz uyumadık. Ve korkarım benim dayanıklılık için hazırladığım özel içecekler bile uykusuz kalmamızı engelleyemeyecek."

Layala haritaya bir göz attı. Hiçbir yerde tasvir edilmiş bir ada görmedi ama portalların hiçbirinin yeri bu haritada yoktu.

Thane başını salladı. "Bu kasabadan uzaklaşır uzaklaşmaz ve takip edilmediğimizden emin olur olmaz bunu yapabiliriz."

Siegfried, "Sizi uyarmam gereken bir sorun var," derken sıkıntılı görünüyordu.

Herkesin dikkati yine onun üzerindeydi.

Thane sabırsızlıkla parmaklarını haritanın yüzeyine vurdu. "Peki, devam et." "Suları ölümcül yaratıklar tarafından korunuyor."

LAYALA sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kuşların mutlu cıvıltılarıyla uyandı. Alnını ovuşturdu ve nemli terini sildi. Kara Büyücü'yü yine rüyasında görmüştü, onunla alay ediyor, karanlık ormanda onu kovalıyordu. Ona seslenen, yanına gelmesini isteyen karizmatik sesi duydu. Bunun gerçek olduğuna ailesinin mezarı üzerine yemin edebilirdi ve artık onu çağıranın Thane olmadığını biliyordu ve asla o olmadığına dair hastalıklı bir his vardı içinde. Neden benzer şekilde konuştuklarını, aynı tempoya sahip olduklarını anlayamıyordu. Bilinçaltı onu daha da korkutmak için Kara Büyücü'nün sesine benzer bir ses mi kullanmıştı? Gerçekten de bir şekilde ona ulaşıyor olabilir miydi? Bu düşünce onu ürpertti. Rüyalar hakkında hiç bu kadar düşünmemişti ama bunlar... bunlar farklıydı.

Birkaç saat önce, parlak yıldızların altında, kıyı şeridi boyunca, kumda oyulmuş bir çukurda küçük bir ateş yakarak toplanmışlardı. Gözlerini kırpıştırdı, gözlerindeki uykuyu sildi ve kâbusun verdiği huzursuzluğu üzerinden atmaya çalıştı.

Thane'in sırtına yaslanan bedeninin sıcaklığını fark ettiğinde küçük bir rahatlama hissi onu yatıştırdı. Kulede kapana kısılmamıştı. O gitmemişti. Tekrar birlikteydiler. Derin bir nefes aldı ve bu huzur anı için Yaratıcı'ya şükrederek ona daha da yaklaştı. Su sessizce kuma vuruyor ve minik ateşböcekleri karanlığın son demleriyle birlikte etraflarındaki havada asılı kalıyordu. Kızarmış et kokusu duyularına çarptı ve ağzı sulandı. Birkaç kuzgun birkaç yaban tavuğu avlamıştı ve yemek şişlerin üzerinde, sönmekte olan alevlerin üzerinde yarısı yenmiş halde bekliyordu. Layala biraz kıpırdandı ve Thane'in kolu beline dolandı, vücudunu tamamen sararak ona daha da sıkı sarıldı.

"Kal," dedi boğuk bir sabah sesiyle.

Kadın gülümsedi. "Hiçbir yere gitmiyordum."

Yüzünü onun ensesine yasladı. "Keşke bütün gün böyle kalabilseydik. Suyu dinleyerek, kumda ve güneş ışığında rahatlayarak. Sadece sen ve ben."

"Başka ne yapabiliriz ki?" diye alay etti.

"Mmmm," diye hırladı ve kulak memesini ısırıldı. "Beni bu işe bulaştırma yoksa gizlice kaçmak zorunda kalabiliriz."

"Efendim," diye seslendi Fennan.

Thane inledi ve kendini yukarı iterek serin havanın Layala'nın sırtına çarpmasına izin verdi "Evet?"

"Birkaçımız kasabaya gidip bir tekne bulabilir miyiz diye bakacağız."

Pasaklı çenesini ovuşturdu ve başını salladı. "Teşekkür ederim. Hemen arkanızda olacağız."

Layala doğrulup çıplak ayak parmaklarını serin kuma gömdü ve kollarını dizlerine doladı. Thane'in sert eli sırtında gezindikten sonra onu arkadan kucakladı. "Daha önce kâbus mu gördün?" Çenesini onun omzuna dayadı ve gece yarısı saçlarından bir tutamla oynadı.

"Neden sordunuz?" Sertçe yutkundu. Ona anlatmak istiyordu ama Kara Büyücü'yle - topraktaki lanetin sebebi- bir bağlantısı olduğunu bildiğinde ne düşüneceğinden korkuyordu. Solgun olanların ona çekilmesi yeterince kötüydü. Şimdi de bu mu? Şimdi de onu çağırıyor, rüyalarına mı giriyordu?

"Çünkü hızlı nefes alıyordun ve kalbinin hızla çarptığını duydum." Avucunu göğsüne dayadı. "Hâlâ öyle."

Neden onu çağırmak zorundaydı ki? Artık onun duygularını bile hissedemiyordu ama yine de biliyordu. Gülümsedi ve onun yanağını öptü. "Sanırım göğsüme dokunmak için bahaneler bulmaya çalışıyorsun."

Kıkırdadı ve kadının göğsünü sıktı. "Onlar benim favorim." "Bir

kâbus gördüm ama önemli bir şey değil. Sadece garip bir rüya."

"Konuşmak istersen bana anlatabilirsin. Bazen kâbuslar, ölüm, savaşın tüm o kan ve çığlıkları," yutkunmak için durakladı. "Bu çok ağır."

Kalbi bu ifadenin ağırlığını hissetti. Ve o bunu herkesten daha iyi biliyordu. "Teşekkür ederim," dedi sessizce ve ona gerçeği söylemeyi düşündü. Thane anlayacaktır, değil mi? Sonra midesi yüksek sesle guruldadı ve o da kıkırdadı.

"Gitmeden önce bir şeyler yediğinden emin ol." Onu kısaca öptü ve Phantom'a doğru ilerledi.

Ona sonra anlatırdı; zaten muhtemelen önemli bir şey değildi ve onun endişelenecek yeterince şeyi vardı. Göz ucuyla Evalyn'in kıyı şeridinde durduğunu, şalını omuzlarına attığını ve elindeki metal çay bardağından yükselen buhara kaşlarını çatarak baktığını fark etti. Neye sinirlenmişti ki? Layala, Evalyn Teyze'yi Thane'e karşı samimi olsa bile ondan hoşlanmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Layala'nın hayatının çoğunu Athayel ailesini hor görerek geçirmişlerdi. Evlat edindiği kızının bir düşmana aşık olduğunu görmenin nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdi. Yakında Evalyn Teyze'yle Thane yüzünden tartışacaklardı ama bu şimdilik beklemek zorundaydı.

Diğerlerinin çoğu eşyalarını topluyor ya da göle bakarak mataralarından bir şeyler yudumluyordu. Yelken açmaları gereken ada ufukta karanlık bir lekeden başka bir şey gibi görünmüyordu.

"Gözüne ne oldu?" Evalyn Gunner'a sordu. "Sormak kabalık olacaksa özür dilerim ama sizinle tanıştığımdan beri merak ediyorum."

Gunner göz bandına dokundu ve ardından gülümsedi. "Kaba değil. Soluk benizli devasa biriyle savaşıyordum. Küçük bir köydeydi ve birkaç çocuğu yemeye çalışıyordu." Ayağa kalktı ve başının en az bir karış yukarısını işaret etti. "En az bir metre boyundaydı. Beni yere düşürdü."

Yerde yatıyordu ve topuzu gözüme çarptı ama kılıcımı tam ortasına sapladım. Piç kurusunu öldürdüm."

"Çok cesursun."

Gözlerini sönmekte olan ateşe dikti ve gülümsemesi kayboldu. Evalyn Teyze ile Layala arasında bir bakış attı. "Aslında ben çocukken oldu. Yaktığım ateş patladı ve gözüme bir kor sıçradı. O kadar cesurca bir şey değil."

Evalyn Teyze dudaklarını yaladı. "İstemediğin halde gerçeği söylemek cesurca."

Bunun üzerine gülümsedi.

Tarçın ve taze pişmiş ekmek kokusu Layala'nın burnuna kadar geldi. Arkasını döndüğünde Tifapine'in kumda iz bırakarak bir çuvalı sürüklediğini gördü. Atıştırmak için her zaman iyidir. Layala'ya sırtıttı ve çuvalı onun önüne doğru çekti. "Yakınlarda bir cüceler topluluğu buldum. Bana bir sürü şekerleme verdiler." Tif çantasını çekiştirerek açtı ve tarçın ve yaban mersini serpilmiş kalın bir rulo çıkardı. Ortalama bir elf ya da insan fırın ürününden daha küçüktü ama bir ısırık aldığı anda cüce yemeklerinin daha iyi olduğuna karar verdi. Tuzlu ve tatlı tadı çöle su gibi geldi ve gözlerini kapatıp tadına baktı.

"Teşekkür ederim, Tif."

Küçük hanımefendinin hizmetçisi seçtiği lokumu ağzına attı ve ağzı dolu bir şekilde şöyle dedi, "Cücelerle konuşuyordum, bilirsiniz, benim yaptığım gibi, ve bana bu yemeği adaya yolculuktan sağ çıkamayacağım için verdiklerini söylediler. Bana sorarsanız biraz ürkütücü. Kesinlikle sıfır cesaret. Acaba orada ne var?"

Layala yemeğini yuttu. Siegfried suda tehlikeli olabilecek yaratıkların yaşadığına dair söylentiler olduğunu söylemişti ama detayları bilmiyordu. Solgun olanlarla, ejderhalarla ve düşman elflerle uğraşmışlardı. Her neyse onunla başa çıkabilirlerdi. "Her zamanki gibi iyi olacağız."

Omuz silkti ve bir parça daha kopardı. "Oraya giden insanların geri dönmediğini söylediler. Adanın etrafındaki sularda kayboluyorlarmış. Ben yüzme bilmiyorum, bu yüzden tekne batarsa beni tutsanız iyi olur, yoksa bir kaya gibi dibe batırım."

"Tekne batmayacak. Endişelenmeyi bırak. Palenor'da sizi koruyacak en iyi savaşçılar var."

"Bundan şüphem yok ama belki de Varlett'in taşı Brunard'dan almasına izin vermeli ve sonra da ondan çalmalıyız."

Layala başını salladı. "Bu Brunard'dan almaktan daha zor olurdu. Neredeyse Thane'i öldürüyordu. Peki ya onu saklarsa? Onu kendisi için istediğini bile sanmıyorum. Sadece bizim almamızı istemiyor." O zaman taş bir kez daha kaybolacaktı ve Layala'nın Kara Büyücü'yle nasıl bir bağlantısı olduğunu bulmak ya da düşmanı yok etmek için ne umutları olabilirdi ki?

Tif topuklarından ayak parmaklarına kadar ileri geri sallandı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "İyi bir noktaya değindin. Tek söylediğim adaya yolculuğun ejderha kadından daha kötü olabileceği. Cüceler kolay kolay yiyecek vermezler. Karşılığında bir şey bile istemediler ki bu alışılmadık bir durum." Ellerini teraziyi dengeliyormuş gibi uzattı. "Keskin dişler ve zehirli pençeler, muhtemelen yenmek," diye yüzünü buruşturdu ve bir tarafa daha fazla eğildi. "Eesh, belki de boğulmayı tercih ederim."

ATLARIN toynakları bu küçük balıkçı kasabasının ahşap rıhtımlarında gürültüyle şaklıyordu. Sokaklara girdiklerinden beri hepsi huzursuz ve ürkekti ki bu, böylesine iyi eğitilmiş hayvanlar için alışılmadık bir durumdu. Kasabada sadece altı bina ve uzakta dağınık halde birkaç çiftlik vardı. Beyaz boyalı binalardan biri hana benziyordu ve balıkçıların çoğunun yemek yediği yer olmalıydı. İşletmelerden daha fazla tekne vardı. Gölde sallanan çeşitli büyüklükte ve mürettebatta yirmi bir tekne saydı. Daha önce ayrılan Kuzgunlar rıhtımın ortasına yakın bir yerde toplanmışlardı. Thane, Layala ata binerken Phantom'u arkasına çekti. Siyah atın boynunu okşadı ve çantasından başını çıkaran Tif'e baktı.

"İnsanlar geri dönmez," diye fısıldadı ve tırnaklarından birini çiğnemeye başladı. "İyi olacağız Tif," diye güvence verdi Layala.

Gruplarına yaklaştılar. Birçoğu başlarını Thane'e doğru eğdi. Fennan kollarını kavuşturdu. "Kimse bizi almak istemiyor."

"Neden?" diye sordu ve elini Layala'ya doğru uzattı. Layala onun avucunu kavradı ve aşağı kayd. "Çok tehlikeli olduğunu söylüyorlar," diye yanıtladı Piper. "Bize saldıracaklarını söylüyorlar.

göl yaratıkları ve ölmek."

Layala yutkundu. Belki de Tifapine'in endişeleri haklıydı. Elini alnına koyarak güneşin parlak ışığını engelledi. "Orada ne var?"

"Kulağa batıl inanç saçmalığı gibi geliyor," dedi Fennan hışımla. "Burası bir göl. Büyük balıklardan başka ne olabilir ki?"

Kıvrımına bir kartal tüyü sıkıştırılmış geniş, siyah kenarlı bir şapka giymiş, parlak kırmızı bukleli genç bir insan kadın, birkaç metre aşağıdaki taş duvardan aşağı atladı. Soluk teninin burun kısmında çiller vardı ve uyluk hizasındaki çizimleri sallana sallana ilerlerken yüksek sesle tıkırdıyordu. "Kesinlikle balık değiller."

Thane döndü ve gözleriyle onu bir kez daha süzdü. "Peki sen kimsin?"

"Ben Kaptan Fella." Kısmen siyah parmaksız eldivenlerle kaplı elini uzattı. "Çocuklarınızın benden başka her kaptandan adaya gitmek istediklerini dinliyordum. Ama sanırım yetkili olan sizsiniz."

Thane bir kaşını kaldırdı. "Belki de senin bir geminin kaptanı olduğunu fark etmemişlerdir."

"Gemi," diye düzeltti. "Benimki en büyüğü."

"Hizmetlerinizi mi sunuyorsunuz, Kaptan Fella?"

"Duruma göre değişir." Tırnaklarına baktı ve yontulmuş akik cilasını karıştırdı. "Ne kadar paran var, sivri kulak?"

Kuzgunların çoğu kıpırdandı; Layala bile bu hakaret karşısında irkildi. Hayatı boyunca insanlar tarafından böyle çağrılmıştı ve bundan nefret etmişti.

"Kiminle konuştuğunuzu bilseydiniz daha fazla saygı gösterirdiniz," dedi Piper gruptan ayrılarak. "Ayrıca elf topraklarındayız. Kimi gücendirdiğinizi iki kere düşünmelisiniz."

Fella genişçe gülümsedi ve Piper'ın kırmızı örgüsünü hafifçe kaldırdı. Saç renkleri neredeyse aynıydı ama Piper'ınki birkaç ton daha açıktı. "Hassas. Ama orada bir çıkış yolu olan tek kişi olduğumu ve oraya gitmen gerektiğini görünce, istediğimi hemen hemen söyleyebilirim, sivri kulaklar."

Piper'ın eli bir yılan gibi dışarı fırladı ve kadını boğazından kavradı. "Yeter, Piper," dedi Thane. Piper'ın dişleri Layala'nın duyabileceği kadar yüksek sesle gıcırdadı, ama o geri çekildi. Piper'ın tutuşu azalınca Kaptan Fella güldü.

"Aslında," dedi Fennan Thane'in omzunun üzerinden. "Ona sormadık çünkü diğerleri onun akli dengesinin yerinde olmadığını söylediler. Sanırım haklılar."

Fella, Thane'in botunun yanına büyük miktarda tükürük tükürdü ve hırladı, "Ben deli değilim, ama sizi oradaki kayaya götürecek kadar deli olan tek kişi benim ve dediklerimi yaparsanız bazılarınız hayatta bile kalabilir."

Thane'in gözleri karardı ve herkesi susturmak için elini kaldırdı. Fella bile ağzını kapattı. "Öncelikle, bir daha bana doğru tükürmeyin Kaptan. İkincisi, saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Fiyatınızı söyleyin. Param var."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Mmm, eminim öyledir; süslü kıyafetler, güzel botlar ve bu yüz çok lezzetli. Bahse girerim yatakta da harika olurdun. Bir süredir elf siki yememiştim."

Layala'nın derisi diken diken oldu ve sessizce hırladı. "Ve sen de hiçbir şey alamayacaksın, kadın."

Fella kıs kıs güldü ve Layala'yı işaret etti. "Eminim bana ne zaman sert, ne zaman yavaş vuracağını söyleyebilir."

Layala'nın eli hançerine doğru seğirdi ve yanakları kuru otları yakan bir kor gibi parladı. Bu kadın sadece birkaç dakika sonra nasıl bu kadar sinir bozucu olabiliyordu? Yukarıdaki Maker, biri ona bunu söylese Thane'in ne yapacağını hayal bile edemiyordu.

"Sakin olun hanımefendi, bu erkeğinize bir iltifat. Neden bu şekilde ayırdığınızı hiç anlamadım. Aynı parçalar var."

"Çünkü biz erkek değiliz. Erkek, yalnızca erkek insanlarla ilişkilendirilen bir kelimedir," diyor Fennan.

Diğerleri arasındaki homurdanmalar ve mırıldanmalar "saygısız" ve "terbiyesiz" olarak özetlenebilir.

"Fiyatınız, Kaptan Fella," diye ısrar etti Thane.

Gözleri adamın vücudunda gezindi, kasıklarında durdu ve gözlerini kaçırmak için çok uzun bir süre bekledi. Layala gözlerini devirdi.

Fella şapkasına dokunarak onu hafifçe yukarı itti. "Madem siyah saçlı güzel, seninle yatmayı teklif edersem beni deşecek-" Grubun geri kalanına göz gezdirdi, Fennan'da durakladı, göz kırptı ve sonra bakışları Phantom'a takıldı. "Çok güzel bir atın var."

"Atımı alamazsın."

"Pekâlâ." Kollarını kavuşturdu. "Otuz altın."

"Otuz mu?" Layala, Thane daha dudaklarını bile açmadan itiraz etti. Hayatında tek bir altın sikkesi bile olmamıştı. Sadece en zenginlerin bu tür değerli metallere erişimi vardı. Çoğu nikel sikkelerle, bazen de gümüşle uğraşırdı. Otuz altınla koca bir ev alınabilirdi, hem de güzel bir ev ve Thane'in buna gücü yetse bile bu neredeyse bir soygundu. "En fazla beş."

Bir elini patlamış kalçasına koyarak, "Hayatımı riske atıyorum. Ödül buna değmediği sürece potansiyel olarak ölmek istemiyorum. Yirmi beş altın ve bu benim son teklifim."

"Yirmi," dedi Thane.

"Tamamdır."

Layala dişlerini sertçe sıktı. Daha fazla pazarlık yapabilirlerdi. Ve o kadının, Thane'in ödeme olarak kendisiyle yatmasını önermesi ne küstahlıktı. Thane eyer çantasını açtı ve Tif ona bir çuval dolusu şingırdayan para uzattı. Dilini Kaptan Fella'ya doğru uzattı ve içeri girdi.

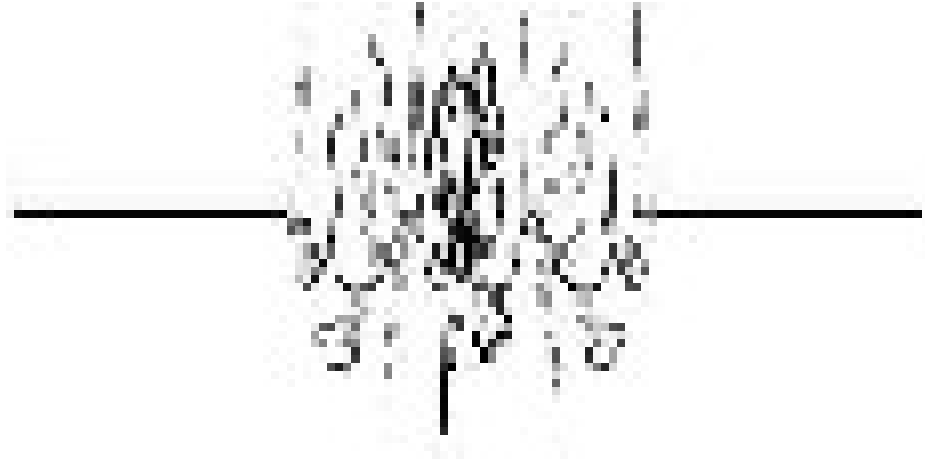
Thane çantayı açtı, birkaç parça kopardı, cebine koydu ve küçük çuvalı Kaptan'a uzattı. "İstersen sayabilirsin."

"Kesinlikle alacağım." Sanki geri almaya çalışacakmış gibi Thane'in elinden kaptı. Taş duvarın düz tepesine döktü. Layala kollarını kavuşturdu ve omzunu Phantom'a yasladı. Paraları bir yığından diğerine taşırken herkes sessizce onu izledi. At kuyrukları şakırdadı ve hava biraz gerginleşti. Phantom yüksek sesle kişnedi ve ön toynağını tahtaya vurdu.

Altını tekrar keseye soktuğunda başını kaldırıp baktı. "Adın ne demiştin?"

"Ben söylemedim." Thane'in sesi bu kez daha sertti. "Şimdi bizi gemine götür."

Bölüm 21

Atlar bekleme alanına yüklenmiş ve Tifapine de onlarla birlikte aşağıda emniyete alınmışken, Layala ana güverteye atladı. Kaptan Fella şehirdeki en büyük geminin kaptanı olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. En az yetmiş beş fit uzunluğundaydı ve atlarla grubunu rahatlıkla taşıyordu.

İnsan bir kadın halatları rıhtımdan çekerek çözdü ve bir diğerinin toplamak için beklediği gemiye attı. Mürettebatın tamamı kadın mıydı? Şimdiye kadar altı kişi görmüştü ama kendi halkı dışında tek bir erkek bile yoktu. "Herkes gemiye!" Kaptan Fella kocaman, yuvarlak bir dümenin arkasından bağırdı.

Layala Thane'e doğru eğildi. "Bu kadına gerçekten güvenebilir miyiz?"

"Birkaç dakika önce konuştuğum denizcilere göre o iyi, akli dengesi yerinde değil ama iyi. Hiçbiri adaya gitmeyecek ve sorduğumuz için bile deli olduğumuzu söylediler. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, o bizim aracımız."

Gemi rıhtımdan uzaklaşırken sallandı ve salındı. Siyah tenli, bilekleri ve boynu altın halkalı mücevherlerle süslü bir kadın bir halatı çekti ve büyük beyaz yelkenler rüzgârı yakalayarak pat diye açıldı.

Martılar sesleniyor ve yukarıda daireler çiziyordu. Bu küçük yolculuğun ne kadar tehlikeli olabileceğine dair söylentiler yüzünden Layala'nın midesi altüst olmuştu. Sadece sinirden mi yoksa sallantılardan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Yukarıdaki Maker, kendisini deniz tutacak bir tip olmadığını umuyordu. Bu devasa gölün üzerindeki rüzgâr denize benzer dalgalar yaratıyordu. Endişelenmek isteyeceği son şey, olası tehlikeleri savuşturmaya çalışırken bağırsaklarını kusup kusmayacağıydı. Hem orada ne vardı ki? Kimse tam olarak neyle karşılaşabileceklerini söylemiyordu. Sanki dedikodunun kendisi onlara kötü şans getirecekmiş gibi suda yaşayanlar hakkında konuşmaktan kaçınıyorlardı.

Layala dirseklerini ahşap parmaklığa dayamış, sıçrayan beyaz köpüklü suya bakıyordu. Su serpintileri cildini nemlendiriyor ve uçuşan saçlarını yüzüne doluyordu. Tuzlu, yosun kokusu mevcuttu ama bunaltıcı değildi, aksine hava taze kokuyordu.

Geminin ortasına yakın bir yerde toplanmış olan diğerlerine baktı. Bazıları fiçilerin ya da kasaların üzerine oturmuş sohbet ediyordu. Leif dramatik bir hikâye anlatmak için kollarını iki yana açmıştı. Örgülü ve düğümlü yabancı turuncumsu saçlarının taranmaya ihtiyacı vardı. Layala birkaç küçük çubuk bile gördü... *ve bu bir tırtıl mı yoksa tüylü bir yaprak mı?* Leif, "Ninem yaramaz çocukları şarkılarıyla suya çekip büyüleyen güzel kadınlarla ilgili hikâyeler anlatırdı," dedi. "Eğer aptalca davranırsam beni onlara atacağını iddia ederdi." Fennan'ı hafifçe itti. "İlk yakalayacakları kişi Fennan olacak."

Thane direklerden birine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve derin bir kahkaha atmıştı. Bu sesi, kahkahayı duymak bile kadının omurgasında bir ürperti yarattı. Maker, ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hey," diye kıkırdadı Fennan. "Ben iyi bir çocuğum. Hayatımda hiç memeye dokunmadım. İçki içmeyi de sevmem."

Layala gözlerini devirdi. Duyduğuna göre Fennan tam bir kadın terbiyecisiymiş.

Evalyn Teyze onun yanında belirdi. Çocukların konuştukları konu hakkında daha da az heyecanlı görünüyordu. "Senin için endişeleniyorum." Sesi alçaktı, diğerlerinin duymaması için kasıtlıydı.

"Ve ben, senin için. Bizimle olman, avlanman senin için tehlikeli."

"Çoktan bir tuzağa yakalanmışsın gibi hissediyorum Laya ve sen bunun farkında bile değilsin." Kolunun ucunu çekiştirdi. "Bu mükemmel bir satranç hamlesi olurdu, güvenini, sevgini kazanmak ve sonra senden yasak olanı yapmanı istemek."

"Onu tanımıyorsun." Aklında en ufak bir şüphe kırıntısı bile yoktu.

"Büyüleyici, oldukça çekici ve sarayda uzun süre oyun oynamış birinin karizmasına sahip. Bunu göremediğiniz için sizi suçlamıyorum."

Layala dişlerini sıktı. Ondan kuşkulananarak ve ona güvenmeyerek geçirdiği zaman çoktan geçmişti. Ona sadakatten başka bir şey göstermemiş ve neredeyse onun için ölmüştü. "Kara Büyücü'yü geri getirmeme en çok karşı çıkan o oldu, hatta benden bile fazla. Onun gerçek yüzünü görmek ve nefretin gözünü kör etmemesi zaman alacak, güven bana."

"Kafanı toparlamak için ondan uzak kalmaya ihtiyacın var. Sadece düşünmek için bile olsa eve gelmelisin. Arkadaşlarını gör."

"Bakın, ben de bu yollardan geçtim. Onu öldürmeye çalıştım ve kaçtım. Onu gördüm ve anında aşık oldum gibi bir şey değildi. Bana güvenmelisin."

"Layala," sesi o anne sertliğine büründü. "Senin gibi incinmiş, kederli kızların cazibeye ve yakışıklılığa kapıldığını gördüm. İçgüdülerim bana onun babası kadar korkunç olmadığını söylüyor ama hareketlerinde, yırtıcı bakışlarında bir şeyler var. Seni sinir bozucu bir yakınlıkla izliyor. Ve sen, eğer onun yanında değilsen, gözlerindeki paniği görüyorum. Bu sağlıklı değil. Thane tehlikeli ve sana göre biri değil."

"Çünkü bana bir şey olmasından korkuyor ve o yanımda değilken endişelenirsem ne olacak? Onu kaybetmekten ölesiye korkuyorum. Bir keresinde onu neredeyse kaybediyordum."

Evalyn Teyze sessizleşti. İkisi de bir süre gemiyi kesen mavi-siyah suyu izlediler. "Beni en çok korkutan da bu. Novak öldüğünde - senin bunu yaşadığını görmek kalbimi kırdı. Seni kaybedebileceğimi düşündüm. Bir daha asla kendin olamayacaktın."

Layala parmaklarını saçlarının üzerinde gezdirdi. Evalyn Teyze Novak'ın nasıl öldüğünü bilmiyordu. Ve gerçek şu ki, Novak'ın ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu düşünmek onu neredeyse mahvediyordu. Ama eğer Thane ölürse, çekeceği acı onunla kıyaslanamazdı, çünkü aşkları yıldızlar kadar sonsuzdu. "Novak, Thane ve benim aramdaki eşleşme büyüğü yüzünden öldü. O ve ben birlikte yattık ve bu onu öldürdü çünkü o benim eşim değildi. Uzun bir süre bu konuda suçluluk duydum. Novak'ı öldürenin benim büyüüm olduğunu düşündüm. Eş büyüünde bir sadakat maddesi olduğunu bilmiyordum."

Evalyn Teyze'nin gözleri büyüdü. Çok uzunmuş gibi gelen bir süre sessiz kaldı ve ellerini kaygan ahşap parmaklıkların üzerinde ovuşturdu. "Yani yine Tenebris sevdiğin birini öldürdü. En başta Thane'e eş olarak bağlanmanın sebebi oydu."

"Evet," dedi Layala.

"Kendine bu yükü yüklediğin için üzgünüm. Keşke bana daha önce söyleseydin de en azından seninle birlikte sıkılsaydım."

"Herkesin benim bir iğrenç olduğumu düşüneceğinden korkuyordum, senin bile. Herkes Novak'a hayrandı."

Dudaklarını büzdü. "Layala, çok fazla şey taşıyorsun." Thane'e baktı. "Eğer Thane'i seviyorsan, o zaman sana güveneceğim. Ona bir şans vereceğim."

Layala gülümsedi ve Evalyn Teyze'yi kucakladı. Bu Layala için Evalyn Teyze'nin bildiğinden bile daha anlamlıydı. "Teşekkür ederim. Sana onunla ilgili her şeyi ve benim için geldiğinden beri olan her şeyi anlatmak istiyorum." Layala geminin diğer tarafına baktı. Mürettebatın tavrı odaklanmış, temkinli, hatta biraz da korkuluydu. Suyun içinde her ne varsa

arkadaşlarının şakalaşmaları onlar için gülünecek bir konu değildi. "Ama korkarım bu konuyu daha sonra konuşmamız gerekecek."

Elini geminin kaygan küpeştesinde gezdirerek mürettebattan birine doğru ilerledi. Siyah tenine karşı çok parlak olan gümüş benekli gri gözleri Layala'yı inceledikten sonra, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Uzanıp saçının iki kalın örgüsünden birine dokundu ve elini belindeki uçlara doğru sürükledi.

"Suyun içinde sizi bu kadar geren ne var?"

Derin bir nefes aldı. "Onlara pek çok şey deniyor - baştan çıkarıcı, şeytani, su perileri - ama biz onlara siren diyoruz."

Bu ismi hiç duymamıştı. "Peki bunlar tam olarak nedir?" Leif'in anlattıkları doğru olamaz mıydı? Erkekleri şarkılarla çağıran su kadınları mı?

"Ne yazık ki, eminim yakında kendiniz de göreceksiniz. Adamlarınız olduklarından çok daha gergin olmalılar."

Ada artık çok yakındaydı. Sadece bir mil uzunluğunda olmalıydı ama ağaçlar ve yeşilliklerle kaplıydı ve içinde olabilecek herhangi bir şeyin görüntüsünü karartıyordu.

"Hazırlan," dedi kadın ve aceleyle bir metre uzunluğundaki sandığın yanına gitti. Güvertenin dört bir yanında açılan diğer sandıkların tıkırtıları ve gıcırtiları Layala'yı daha da gerdi. Gemi keskin bir şekilde bir tarafa doğru eğilirken denge için küpeşteyi kavradı. Mürettebat hareketi fark etmemiş gibi görünüyordu ve halatları gürültüyle güverteye fırlattı. Bunlar ne içindi? Bu sirenleri yakalamak için mi?

Kaptan Fella onlara gülümsedi. "Bağlanma zamanı çocuklar. Yaklaşıyoruz."

Thane döndü ve Layala'yı buldu, geminin diğer ucundan endişeli bakışlarla onu süzüyordu. Kadınlardan biri ona uzun, kalın bir ip uzattığında Fennan kıkırdadı.

"Döşeme tahtalarındaki metal halkaların etrafına," dedi. "Çabuk ol."

Thane aceleyle Kaptan'ın merdivenlerini çıkarken Layala da onun peşinden koştu. "Bağlamak mı?" Thane sordu.

Kaptan Fella direksiyonu kavrayarak, "Evet, sevgilim," diye göz kırptı. "Eğer yapmazsan sirenler seni alır. İstedikleri erkekler. Ve şarkıları en dirençli erkeği bile gölün derinliklerine çağırır. Bunu birçok kez gördüm. Kurban olmayacaklarını düşünen erkekler ve elfler ve sıçrayan su." El salladı. "Güle güle."

"Bu bir şaka mı?" Thane sordu.

Bir rüzgâr Layala'nın saçlarını çılgınca savurdu ve Fella bir elini şapkasının üstüne koydu. "Rıhtımdaki tüm o adamların korkak olduğunu mu düşünüyorsun? Birçok konuda şaka yaparım ama bu konuda değil. Bu yüzden tamamen kadınlardan oluşan bir mürettebat çalıştırıyorum. Sirenlere boyun eğmiyoruz. Onları duyuyoruz ama bu hoş bir melodiden başka bir şey değil. Bazen iğrenç kadınlarla savaşmak zorunda kalıyoruz ama adada bir servete satabileceğimiz değerli bitkiler var ve gitmek isteyen sadece biziz. Şimdi kemerini bağla yakışıklı, yoksa kızını bir daha becermek için yaşayamazsın."

Layala Thane'in ön kolunu kavradı. Thane'in ipi koparabileceğine hiç şüphe yoktu, özellikle de büyüyle... İçinden bir ses onu Calladira'da tutan zincirlerin tek sebebinin zehirle zayıflatılmış olması olduğunu söylüyordu. Thane'i nasıl zapt edebilirlerdi ki? "Bize zincir lazım. Güçlü olanlardan."

Thane parmaklığın kenarından eğildi. "Tüm erkek Kuzgunlar, kendinizi bağlayın. Piper, Evalyn, kimsenin kaçamayacağından emin olun, yoksa ölecekler."

Fennan ipi omzuna atarak, "Ciddi olamazsın," dedi.

Piper ve Evalyn Teyze birbirlerine baktıktan sonra güvertedeki ipleri almak için koştular. Leif kimseyi beklemeden geminin ahşap kalasları arasında hızla ilerledi ve kendisi de bir halat kaptı. "Sanırım ninem yalan söylemedi ve ben de aziz değilim."

"Zincirlere ne için ihtiyacın var?" Fella gözlerini kıstı. "Bu ipler herkesi tutar." "Benim zincire *ihtiyacım var*." Layala Thane'in sırtını işaret etti. "Onun için." Bunun bir işe yarayacağını umuyordu. yeterli bile olabilir.

Fella omzunu kaldırdı ama yüzünde bir ilgi belirdi. "Bende hiç yok, lassy. İpler yeterli olacaktır. Şuradaki sandıkta biraz var." Başını sola doğru eğdi, orada altın tokalı ve süslemeli büyük, kırmızımsı kahverengi bir sandık bekliyordu. "Sirenlerin sesini duymadan önce yaklaşık on dakikamız var." Sonra ana güverteye doğru bağırdı. "Gemiye çıkmaya hazırlanın!"

Layala sandığın kapağını yukarı itti. "Bu sirenler gemiden mi geliyor?"

"Bu kadar erkekle mi?" Fella çılgınca bir sırıtışla söyledi. "Kesinlikle! Çılgınlık içinde olacaklar. Erkekleri avlamak ve öldürmek için varlar. Nedenini bilmiyorum. Umarım belindeki hançerlerle nasıl dövüşeceğini biliyordur."

Layala sandıktan uzun, kalın bir ip çıkardı. "Bunu gördün mü?"

"Bunu kendi babama da yaptılar." Sırıtışı neredeyse sadistçe bir hal aldı. "Ben on beş yaşındayken iğrenç bir kaltak onu öldürdü. Onu kurtarmaya çalıştığımda bana bunu verdi." Fella kolunu çekiştirerek kolunun ön kısmındaki porselen tenin üzerinde dört uzun kırmızı tırmık gördü. "Elimden geldiğince çok sayıda ruh emici fahişeyi öldürmekten zevk alıyorum ve bugün muhteşem olacak." Kılıcını kalçasından çekip havaya kaldırdı. "Savaşa, hanımlar!"

"Hooza!" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Yukarıdaki yaratıcı, bu kadın aklını *kaçırmıştı*. Thane bileklerini ona uzatırken endişeli gözlerle Layala'nın yüzünü inceledi. "Her şey yoluna girecek. Bunlar beni tutacak. İyi ve sağlam bir düğüm atmayı biliyor musun?"

"Biliyorum." Bu Briar Hollow'daki eğitiminin bir parçasıydı. Şimdiye kadar bu beceriyi hiç kullanmamıştı.

Fella omzunun üzerinden, "Onu direğe bağlayın yoksa kenara doğru kayacak," dedi ve dümeni hafifçe sağa çevirdi.

Bu nasıl olabilirdi? Bir şarkı, bir yaratığın sesi Thane'i ondan alacak mıydı? Kuzgunlarını mı çalacaktı? Aceleci adımlarla üst güverte direğine doğru koştular. Thane sırtını direğe dayadı ve kollarını direğin etrafına doladı. Ağır ağır nefes alan Layala bileklerini bağladı, sonra ipi gövdesine, bacaklarından aşağıya ve ayak bileklerine doladı ve iyice sıkıca düğümledi. İpi birkaç kez çekiştirdi ve adamın ipi kaydıramayacağından emin olmak için etrafında bir daire çizdi. "Pekâlâ, güvende olmalısın."

"Hepiniz sirenler yüzünden birinizi mi kaybettiniz?" Thane sordu.

"Keera hariç herkes," dedi Fella, dümeni sabitlemek için kollarından birine bir halka takarak. "O sadece savaşmaktan ve adanın sunduğu ganimetten hoşlanıyor."

"Laya," dedi Thane nazikçe ama ses tonunda bir gerginlik vardı. "Git ve Kuzgunların geri kalanının güvende olduğundan emin ol, lütfen."

Kalbi, uzaklarda esen kara fırtına bulutu gibi gürledi. Sessiz bir gök gürültüsü patlaması ve bir şimşek çizgisi gökyüzünde uzanıyordu. Bu iyiye işaret olamazdı. "Seni bırakmayacağım. Eğer o ipleri koparırsan..." Acaba onu durdurabilecek miydi? Adamın fiziksel gücü onunkinden çok daha fazlaydı.

Alt güvertedeki kadınlardan biri "Siren tespit edildi!" diye bağırdı.

Layala sertçe yutkundu. Siren neye benziyordu? Siyah gözler, pullu bir deri, solgun olanlar gibi sivri dişler? Ejderha gibi pençeler mi? Bir yanı neye benzediklerini görmek bile istemiyordu. Fella ancak bir savaş çılgılığı olabilecek bir ses çıkardığında kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. "Haydi, sizi pis fahişeler!" Geminin pruvasından büyük beyaz bir kemer şeklinde su fışkırdı.

Layala geri adım attı ve Thane'e çarptı. "Laya, her türlü düşmanla başa çıkabilecek donanıma sahipsin. Ne görürsen gör eğitimin işe yarayacaktır."

Yavaşça başını salladı. Elbette haklıydı. Derin bir nefes alarak güvertenin kenarını taradı ve bir şeylerin ortaya çıkmasını bekledi. Bir başka gök gürültüsü ve rüzgârın uğultusu tüylerini diken diken etti.

"Sirenler!" diye bağırdı aşağıdaki bir başka kadın. Bu kez Layala kenara fırladı ve aşağıya, mavi-siyah suya baktı. Sekiz ayak uzunluğunda olduğunu tahmin ettiği hayalet gibi, yüzgeç kuyruklu bir yaratık hızla yanından geçip geminin gölgeleri altında kayboldu. Bir saldırıyı beklemenin sessizliği içinde mide bulantısı şiddetlendi. Parmaklıkları parmak eklemleri beyazlaşana kadar kavradı.

Unutulmaz güzellikte tek bir sesle başladı. Yeşil, yemyeşil dağlardaki rüzgârın fısıltıları gibi. Sesi omurgasından aşağı bir ürperti getirdi. Sonra başka bir ses katıldı ve bir diğeri, farklı oktavlarda ve tonlarda ama o kadar senkronize ki tek bir ses olabilirlerdi.

"Buradalar," dedi Fella, şimdi daha sessiz, neredeyse saygılı.

Layala kenardan geri çekildi ve babasının yaptığı yeni kılıcı, Işıketiren'i çıkardı. Kılıç onun elindeyken neredeyse güçle uğulduyor gibiydi. Thane'e gördüklerini anlatmak için döndü ama Thane'in gözleri odaklanmamıştı ve bakıyordu, yüz ifadesi gevşemiş ve kaybolmuştu. "Thane?" diye fısıldadı.

Adamın tavrında hiçbir değişiklik olmamış, hatta Layala'yı hiç etkilememişti. Bir güm, *güm*, *güm* sesi Layala'yı küpeşteye doğru çekti. Ana güverteden aşağıya baktı. Diğerlerinin elleri arkadan bağlanmış, güvertenin ortasına yakın bir yerdeki metal kancalara takılmıştı. Gunner sarsılıyor ve çılgınca tekmeliyordu. Onun bağlarına karşı bu kadar şiddetli bir şekilde savaşmasını izlemek dehşet vericiydi. Yukarıdaki Yaratıcı, acaba kurtulabilecek miydi? Layala, Fennan'ın ellerinin yavaşça hareket ettiğini, büküldüğünü ve çekiştirildiğini, onlarla savaşmak yerine gevşetmeye çalıştığını fark etti. Piper Fennan'ın yanına diz çökerek omuzlarını kavradı ama Fennan sanki orada değilmiş gibi ona bakıyordu.

Aşağıda, Evalyn Teyze bir eliyle merdiven korkuluğunu tutarken diğer eliyle de kısa bir kılıç tutuyordu.

"Buraya gel," dedi Layala.

Evalyn Teyze Layala'ya başını salladı. "Kuzgunlarınızın burada onları savunmam için bana ihtiyacı olabilir. Yakala şunu." Parlak bir yağ maddesiyle kaplı siyah bir diken fırlattı.

Layala onu yakaladı ve kaşları çatıldı. "Bu katagas serumu." Kokusundan anlamıştı.

"Eğer Thane düşündüğüm şeyi yapabiliyorsa, buna ihtiyacın olacak."

Layala, Evalyn Teyze'nin bunu neden aldığını merak edecek zaman bulamadı ve Thane'e koştu. "Özür dilerim," diye mırıldanarak ucunu Thane'in gömleğinin içinden koluna sapladı.

Farkına bile varamayacak kadar sersemlemişti.

Ama bir an sonra Leif, "Ona ihtiyacım var!" diye bağırdı. Kafası karışan Layala geri koşarak alt güverteye baktı. "Bırakın beni!" Leif vücudunu yerde oynatarak yalvardı. "Ona gitmem gerek."

"Evet, bizi serbest bırak!" Siegfried ona hiç benzemeyen gür bir sesle

bağırdı. "Bize ihtiyaçları var."

"Benim için yalvarıyor."

"Yardım etmeliyiz!" Fennan kükredi.

Kadınlardan biri Piper ve Evalyn Teyze'ye, "Onları dinlemeyin," diye çıkıştı. "Bu sirenin bir oyunu."

"Belli ki!" Piper karşılık verdi.

Sirenlerin sevimli sesleri giderek yükseliyor, tekneye çarpan suyun ve esen rüzgârın sesini bastırıyor, aşağıdaki erkeklerin yakarışlarını örtüyordu. Layala endişeyle tekrar Thane'e baktı. Onun kurtulmak için mücadele etmediğini görünce şükrederek uzun bir nefes verdi. Aslında neredeyse uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyordu. Belki de baştan çıkarıcıların çağrısına karşı koyabilecek kadar güçlüydü. İçindeki bazı düğümler gevşedi. Gevşemesinden gerçekten endişe duyduğu tek kişi oydu.

"Solunda!" Fella böğürdü.

Layala dönüp baktı, sivri beyaz tırnaklı soluk bir el geminin küpeştesine doğru kaydı. Bir an sonra parlak pembe saçlı bir baş ve denizin kendisi kadar güzel bir yüz geminin kenarından yükseldi. Gözleri o kadar açık maviydi ki neredeyse beyaz görünüyordu. Layala bir canavar, solgun bir hayvana benzer grotesk bir şey bekliyordu ama bu yaratık şimdiye kadar gördüğü en güzel varlıklardan biriydi. Akuamarin pullu göğüsleri görünene kadar kendini yukarı çekti. Göğsünden aşağısı parıldayan balık pullarıyla kaplıydı ve büyük, tuhaf yüzgeci arkasında havada dalgalanıyordu.

Gözlerini Thane'e dikerek bir parmağını kıvırdı. "Bana gel, aşkım." Sesi ıslık tonlarının yanı sıra karanlık, daha alçak bir perdeden birkaç oktav aldı.

Güzel yaratığın cazibesi paramparça olmuştu. Layala'nın sevdiği elfi istiyordu ama ona sahip olamayacaktı.

Thane seğirdi ve kalçalarını iterek ipleri gevşetmeye çalıştı. Hayır! Layala ileri atıldı ve kılıcını bir vınlamayla sirene doğru savurdu. Dişi parmaklığın altına eğildi ve tısladı. Layala kılıcını indirdi, tahtayı parçaladı ve sirenin yapışan parmaklarını kopardı. Siren öyle yüksek bir sesle feryat ediyordu ki Layala ellerini kulaklarına götürmek istedi. Sirenin büyük bir gürültüyle suya düşüşünü izledi.

"Geber, seni sik emici fahişe!" Fella bağırdı ve kavisli kılıcını bir sirenin boynuna doğru savurarak boynunu tamamen kesti. Yeşil saçlı bir kafa güverteye düştü, akuamarin dudakları sonsuz bir çığlıkla ardına kadar açıldı ve ceset geminin yan tarafında kayboldu. İğrenç.

Tahta kırılmasına çok benzeyen gürültülü bir çatırtı damarlarında bir korku dalgası yarattı. Göğsü vahşi nefeslerle bir aşağı bir yukarı sallanırken, Thane'in sarsılarak halatlara sarıldığını ve çok net bir yarığın direğin neredeyse tepesine kadar uzandığını gördü. Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı, halatlar dayanıyordu ama geminin kendisi dayanmıyordu.

"Gemimi parçalayacak! Durdurun onu!" Fella çığlık attı ve kenarda sürünen başka bir biniş sirenine döndü. "Bu da ne böyle? Gördüğüm hiçbir elf bu kadar güçlü değil."

Layala kılıcını kınına soktu ve ellerini Thane'in göğsüne bastırdı. "Thane, benim. Benim, Layala." Thane mücadele ederken homurdandı ve sert çenesi hiç kıpırdamadı. "O sesler siren sesi. Hatırladın mı? Seni öldürmek istiyorlar. Seni benden almak istiyorlar." Bir tahta parçası daha kırıldı ve kadın adamın yüzünü kavrayıp başını aşağı çekerek göz göze gelmelerini sağladı. Ona bakmasına rağmen, parlak yeşil gözlerinin üzerinde beyaz bir bulut varmış gibi görünüyordu. Onu görebiliyor muydu acaba? Ona odaklanmıyordu; sanki bir rüyanın içinde kaybolmuş gibiydi. "Kurtulmak için savaşmayı bırak. Onlara direnmelisin! Lütfen!"

Bir kızıl saç parıltısı, siyah bir şapka ve bir *gümbürtüyle* halatlar gevşedi ve geminin güvertesine düştü. Layala, Fella'nın kılıcını ahşap direktan kurtarmaya çalıştığını görünce nefesi kesildi; Thane'i serbest bırakmıştı. Layala ellerini Thane'in göğsüne daha sert bastırdı; artık onu kendisinden başka tutacak hiçbir şey yoktu. "Ne yaptın sen?" Layala haykırdı.

"Eğer bu gemiyi yok ederse, hepimiz batarız." Fella kaşlarını çatarak kılıcını salladı. "Özür dilerim."

Thane ileri atıldı ve güçlü vücudu Layala'ya çarparak neredeyse onu sert tahtalara devirecekti. Dişlerini sıkı ve onu göğsünden itti, bacaklarını çılgık atana ve botları kaygan yüzeyde kayana kadar itti. Adam boyun eğmeyen bir dağı itiyor gibiydi. "DUR!"

Onu iterek yoluna devam etti.

Gömleğini kavradı, öyle sert salladı ki gömleğin kolu yırtıldı, ama başka bir sirenin beklediği, gülümseyerek parmağını ona doğru kıvrıdığı kenara gitme kararlılığı hiç azalmadı.

Başka bir seçenek göremeyen Layala onun sırtına atladı, kolunu çenesinin altına kaydırıp ve sıkı. *Hadi, uyu, uyu!* Tanrı'ya şükür ona karşı koymadı. Sanki onun varlığından bile haberi yokmuş gibiydi ve bu, şu anda sahip oldukları tek nimet olabilirdi. Büyüsü olmasa bile Layala onu gerçek bir dövüşte yenebileceğine inanmıyordu ve eğer sirenlere ulaşmak için onu öldürmek istiyorsa...

Kahretsin, kahretsin. İşe yaramıyor! Boğazını bu kadar sıkıdığına göre yere düşüyor olmalıydı. Bacaklarını ona daha sıkı sararak kılıcını çekti ve kafasına vurdu. Derisi yarıldı ve yüzünden kan sızdı, ama bilincini kaybetmedi, adımlarında sendelemedi. Suya, onu ileriye çağırın zehirli ama güzel yaratığa sadece birkaç adım uzaklıktaydılar. Layala bacağını savurdu ve sireni çenesinden çivileyerek uçup gitmesine neden oldu. Artık onu kaybetmesinin imkânı yoktu.

Büyü kollarından aşağı fısıldadı ve kalın, siyah bir sarmaşık belirdi, önce Thane'in dizlerini ve kalçalarını sardı, sonra da vücudundan yukarı doğru kıvrılarak kollarını iki yanına sıkıştırdı. Layala kendisi de kapana kısılmamak için pozisyonunu ayarladı ama dayanmaya çalıştı. Sarmaşıklar ayak bileklerinden aşağıya doğru indi ve onu doğrudan suya götürecek olan gemideki açıklığa doğru tökezleyerek ilerledi. Layala ayağını geminin küpeştesine doğru itti ve vücudunun büyük bir sarsıntısıyla momentum ikisini de geriye taşıdı. Kendini çarpışmaya hazırladı ve güverteye çarpıp ciğerlerindeki nefesi çaldığında homurdandı ve adamın tüm ağırlığı onu güverteye doğru ezdi. Keskin bir eğim ikisini de tekrar direğe çarpına kadar merkeze doğru kaydırıp.

Thane debelenip kıpırdandıkça o da kıpırdanarak kurtuldu, ayağa kalktı ve çizmesini Thane'in göğsüne geçirdi. Gemi yana yattı ve dengesini kaybetti. Kolları çılgınca dönmeye başladı.

Kendini yakalamaya çalışırken tökezleyerek parmaklıklara çarptı ve parmaklıkların keskin kenarı belini ısırdı.

Su yaratığından gelen bir tıslama sesi ve ardından at kuyruğunun hızlı bir hareketi Layala'yı sırtüstü yatırarak boynunu ve göğsünü açığa çıkardı. Lavanta rengi zarif saçlar ve ustura tırnaklı bir el onun üzerinde duruyordu. "Öl!" diye feryat etti siren.

Kollarını havaya kaldırarak avuçlarından çıkan sarmaşıklar sirenin boynunu ve göğsünü delip geçti. Soğuk kan Layala'nın yüzüne, gözlerine sıçradı ve metalik tat ağzını doldurdu. "Ugh!" Layala tiksintiyle tükürdü. Sarmaşıklar sirenin kıpırdayan bedenini havaya kaldırarak onu gölün derinliklerine doğru savurdu ve sarmaşıklar da onunla birlikte gitti.

Geri döndüğünde, Fella çenesi düşmüş bir halde bakakaldı. "Pekâlâ, şimdi sizin kim olduğunuzu gerçekten bilmem gerekiyor." Alt güverteden gelen özgürlük çığlıkları ve kavga kargaşası duymayı zorlaştırıyordu ama Layala anladı.

"Bu Thane Athayel, Palenor Elflerinin Yüce Kralı ve ben de onun eşi ve gelecekteki kraliçesiyim! Şimdi onu hayatta tutmama yardım et!"

Fella'nın gözleri daha da büyüdü. Kılıcı güverteye çarptı ve dalışa geçti. Thane, Fella üzerine düşene kadar bir başka sirenin tutunduğu kenara doğru yuvarlandı. Bağlı bacaklarını havaya kaldırarak homurdandı. Layala onun alt yarısının üzerine atlayarak ağırlıklarının birleşiminin onu aşağıda tutabileceğini umdu.

"Çıkarın beni bunlardan! Onu seviyorum! Ona gitmeliyim! Layala'm aşağıda!" diye kükreyerek ikisini de fırlattı. Sarmaşıklar eğilmeye ve kopmaya başladı. Lanet olsun, sirenler halüsinasyon yaratıyordu.

Ayağa kalkmaya çalışan Layala ıslak güvertede kayarak ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Fella geminin alçalmasına ve güvertesinin rutubetine alışkındı, ayağa kalktı ve kılıcını çekti. İki siren onlara doğru sürünerek yaklaştı, dişlerini göstermişlerdi, uzun parmakları tahtayı kazıyordu.

"Ver onu bana!" diye tısladı mor saçlı siren. "O benim."

Layala Lightbringer'ı yakaladı ve ucunu doğrudan sirenin ağzına soktu. "Hayır, o benim." Kılıcı tekmeleyerek kurtardı ve Fella ona gülümsedi.

"Göründüğünden daha kötüsün. Ama ben diğer sireni yakaladım. Sen onu hakla!" Fella böğürdü ve bıçağını havada çılginca savurdu.

Layala Thane'in göğsüne çöktü, kalçalarını Thane'in üzerine koydu ve yüzüne sert bir tokat attı. "Ben buradayım! Senin Layala'n burada!"

"Layala! Geliyorum!" diye bağırdı suyun kenarına doğru.

Sanki onu göremiyordu bile, sanki onun için görünmez olmuştu. Saçlarını kavradı ve adamın yüzüne birkaç santim öteden bakmasını sağladı. "Benim, seni aptal herif."

Çenesi gerildi ve birkaç kez gözlerini kırptırdı, sanki bir sisi dağıtmaya çalışır gibi başını yavaşça salladı. "Layala?"

Tek gereken ona hıyar demektir, değil mi? "Evet. Buradayım."

"Adaya yaklaşıyoruz," dedi Fella, kötü pençeleriyle saldıran sirene doğru hamle yaparak. "Çağrılarının gücü azalıyor ama henüz yok olmadı. Kıyıya yaklaşıp kadar değil."

"Layala, yardıma ihtiyacımız var!" Piper'ın sesi histerikti. "Onu yakaladılar!

Yardım edin!" Layala Fella'ya baktı. "Ben gidemem. Sen gitmelisin."

"Eğer seni bırakırsam, *onu* kaybedebiliriz. O elflerin Yüce Kralı. Onlardan daha önemli, değil mi?" Kılıcı sirenin ön kolunu kesti ve yaratık feryat etti, koyu yeşil kan güverteye sıçradı.

"Kolum! Kolum!" diye çığlık attı ve Fella'ya saldırdı, mavi kuyruk yüzgeci güverteye çarpıyordu ve yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Göl yarattığı etrafında dönerek yüzgecini savurdu ve Fella'nın bacaklarını altından çekti. Pençeli eli Fella'nın kafasına doğru savruldu. Kılıcını tam zamanında kaldırarak kolunu kesti ve ardından sireni güverteden suya doğru kaydıracak kadar sert bir tekme attı.

Thane tekrar mücadele etmeye başladı. Layala'nın ona karşı gösterdiği her türlü atılım yok olmuştu.

Aşağıdan gelen daha fazla çığlık Layala'nın kalbini sızlattı. Ona ihtiyaçları vardı.

Fella tükürdü ve kılıcını başının üzerinde sallayarak küpeştenin üzerinden tırmanan başka bir sirene kapışmak için tekrar geminin kenarına doğru ilerledi. "Bazen zor kararlar vermek gerekir, genç kız."

Thane her zamankinden daha da vahşileşti ve tekmeledi. Layala avuçlarını Thane'in göğsünün etrafına sarılmış sarmaşıklara bastırarak onu yerinde tutmaya çalıştı ama büyüsü bile zorlanmaya başladı ve bağlar teker teker koptu. Thane'in etrafını sarmak ve onu bağlı tutmak için daha fazlasını yarattı.

"Layala!" Evalyn Teyze bağırdı. "Çok fazlalar! Bize yardım edin!"

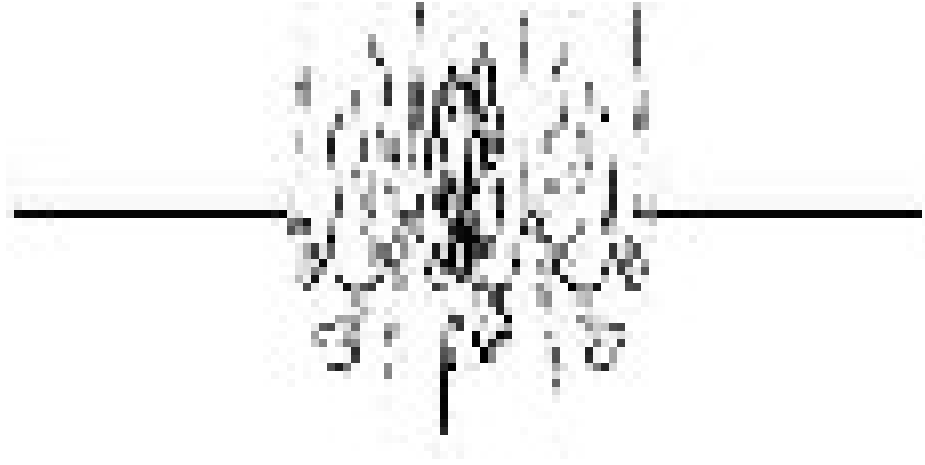
Çenesi titriyordu ve kalbi onları terk ettiği için acıyordu ama... Zor kararlar. "Thane'i terk edemem!" Sesi onun adıyla kesildi. Yukarıdaki yaratıcı, ya Fennan olsaydı? Kendini affedebilir miydi?

Piper çığlık attı ve bunun acısı Layala'nın bir parçasını kopardı. Gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaştıkça, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Thane dövüştü, kükredi ve homurdandı. Sarmaşıkları kopup duruyordu ve o da onları yaratmaya devam ediyordu. Piper ve Evalyn Teyze yardım için bağırdıkları hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Geldiği anda sirenlerin şarkısı kesildi ve Thane çırpınmayı bıraktı. Gözlerindeki o uzak bulutlu bakış kayboldu ve üzerinde duran kadına odaklandı. Vücudunu saran kalın sarmaşık katmanlarına baktı, sonra gözleri onun yüzünü aradı. "Ne oldu? Hatırladığım son şey beni direğe bağladığındı."

Layala ellerini ıslak yanaklarında gezdirdi. Asıl soru şuydu: Artık kim sonsuza dek gitmişti?

Bölüm 22

Layala derin ve temiz bir nefes alarak gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasını engellemeye çalıştı. Acıdan daralan boğazından kelimeler çıkmıyordu. Kuzgunlarını hayal kırıklığına uğrattığını ona nasıl söyleyebilirdi? Onlar da onundu. Başını sallayarak geriye uzandı ve kılıcı Lightbringer'ı çekip çıkardı, ardından bıçağın keskin kenarını sarmaşıkların altına kaydırıp, etini kesmemeye dikkat etti. Soğuk metal gövdesi boyunca kayarken gerildi.

"Layala," diye ısrar etti Thane, bu kez daha güçlü bir sesle. "Seni incittim mi? Neden ağlıyorsun?"

"Hayır." Sarmaşıkları kesmeye devam etti. Kendi büyüsunü çözebileceğini düşündü ama şu anda yeni bir şey deneyecek aklı yoktu.

Fella'nın botları geminin küpeştesine doğru ilerlerken yüksek sesle takırdadı. Kaşları çatılmış bir halde onların yanında durdu. "Birini kaybettiniz, belki de daha fazlasını, Kral Thane. Ben ve kızlarım elimizden geleni yaptık. Çok mücadele ettik."

Kollarını dışarı doğru itti ve bağlarından tamamen kurtulana kadar sarmaşıkları ortadan kopardı. "Kim?"

Ondan uzaklaşan Layala oturup dizlerini göğsüne çekti ve kollarını bacaklarına doladı. Kimi ya da kaç kişiyi hayal kırıklığına uğrattığını bilmek istemiyordu. Her Şeyi Gören Taş buna değer miydi? Ya zamanında yetişemezlerse ve bu bir hiç uğruna olursa? Bunun tehlikeli olacağını biliyorlardı ama yine de kimseyi kaybetmeyi beklemiyordu. Ama görünüşe göre Kuzgunların savaşta hünnerleri sirenlere karşı hiçbir şey ifade etmiyordu ve hiçbirini bunu tahmin etmemişti.

Thane ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi ve üst güvertenin kenarına doğru yavaşça attığı adımların sesi kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Küpeşteyi kavrayıp aşağı bakarken onu dikkatle izledi. Adam geri döndü. Yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Yukarıdakilerin hepsi gitmiş miydi? Vücudu titredi ama Layala zayıf bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. Adamın bayılmasından korkuyordu ama kendisi de güçlkle ayakta durabiliyordu.

Piper da mı öldü? Evalyn Teyze ve Piper katledildi ve çocuklar sürüklenerek götürüldü mü? Piper'ın son çığlığı başkası için değil de kendi ölümü için miydi?

Gümüş gözlü ve altın mücevherli kadın basamakların başında belirdi. "Sirenlerden biri tamamen güverteye çıktı ve halatlarını kesti. Özür dilerim."

Layala'nın eli düştü. "Kim?"

Thane'in ağzı seğirdi ve "Gunner gitti," demeden önce yere baktı. "Onu geri getirebilir miyiz?" Layala talep etti.

Fella tekrar direksiyona geçti. "Eğer su altında nefes alabilseydiniz, siz hanımlar gidip onun için savaşabilirdiniz, elbette. Ama yok, o yüzden yapamazsınız. Ve beş dakikadan fazla oldu bile. O gitti." Göğsü ağır bir şekilde inip kalktı. "Eğer yardımı olacaksa, hayatının aşkıyla birlikte olduğuna ve ciğerleri suyla dolarken olabildiğince mutlu olduğuna inanıyordu. Kralının onlara nasıl tepki verdiğini gördün. Onu çağıranın sen olduğunu düşündü."

İşe yaramadı.

"İskeleyle yaklaşıyoruz," dedi Fella ve gözlerini kara bulutlara dikti. "Duyarsız olmak istemem ama fırtına yaklaşıyor ve geri dönebilmemiz için atlarınızı boşaltmak için acele etmemiz gerekecek."

Layala sonunda diğerlerine bakmaya cesaret edebildi. Piper geminin kenarında diz çökmüş, topuklarının üzerine oturmuştu. Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu; kanlı kılıcı yanında duruyordu. Diğerleri gemi mürettebatı tarafından serbest bırakılıyordu. Evalyn Teyze bir yarayla ilgileniyordu.

gemi mürettebatından birinin baldırında. Arkadaşının teselliye ihtiyacı olduğunu bilen Layala hızla merdivenlerden indi ve Piper'ın yanına diz çöktü. Omzuna nazik bir el koyarak, "Yapabileceğin her şeyi yaptın, Piper," dedi.

Kırmızı, gözyaşı dolu gözleri hâlâ suyu arıyordu. "İlk başta benden uzaklaşmak için mücadele etmeye devam etti. Sonra siren bacağını yakaladı ve sırt üstü düştü. Ama onu yakaladım, Laya. Kolundan tuttum, kenara doğru sürüklenirken onu çektim. Bana baktığında biliyordu. Gunner biliyordu. Beni sırtından kavradı ve sirene tekme attı ama o şeylerden bir diğeri diğer bacağına yapıştı ve öldü."

"Çok üzgünüm, Piper." Layala'nın boğazı yine dayanılmaz derecede gergindi ve sesi zayıf ve gergin çıktı. "Çok özür dilerim. Bana seslendiğini duydum," yanağından bir damla yaş süzüldü, "seni hayal kırıklığına uğrattım, onu hayal kırıklığına uğrattım."

Burnunu çekti ve elinin tersiyle ıslak yanağını sildi. "Thane'i korumak zorundaydın. Ben de olsam aynı şeyi yapardım. Gunner da bunu anlardı. Ama yanımda o vardı. Tam yanımdaydı." Derin bir nefes daha aldı ve güvertede yatan Gunner'ın göz bandına uzandı. Mücadele sırasında düşmüş olmalıydı. Piper onu göğsüne bastırdı. "En başından beri, Thane Kuzgunları kurduğundan beri bizimle birlikteydi. Uygun yaşta bize katılmak isteyen küçük bir kardeşi var ve Gunner her zaman onun arkasını kollayacağına söz verdi."

Onu teselli edecek hiçbir kelime, kaybını iyileştirecek hiçbir şiir yoktu.

Gemi sarsıldı ve adanın kıyısından çıkan taş rıhtıma sürtündü. Başı kadar yaprakları olan geniş tepeli yeşil ağaçlar adanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Elli metre yükseklikten siyah kayanın üzerinden kıyıdaki göle dökülen suda akıldan çıkmayan bir şey vardı. Bu, şelalenin kendisi değil, ona saplanan bir okla karanlığa gömüldüğü anılardı.

Yüksek dallardan gelen her türden yüksek sesli kuş sesleri onu sersemliğinden kurtardı.

"Adanın kendisi bize hiçbir zaman sorun çıkarmadı. Bu konuda ikiniz rahat olsun. en azından." Fella, Layala ve Piper'ın arkasında durdu ve şapkasının kenarını kavrayarak hafifçe eğdi. Bakışlarını yemyeşil ağaçlara doğru kaldırdı. "Umarım aradığınız geçit buradadır ve onu çalıştırabilirsiniz. Bir hafta boyunca geri dönmeyeceğiz ve dönüş yolunda daha fazla insan kaybetmenizi görmek istemem."

Adanın siyah kumlarla kaplı kıyı şeridinde otlayan atlar, ormanın kenarında ve rengârenk kır çiçeklerinin sık ve dolgun bir şekilde yetiştiği yerde otları kemiriyordu. Gidilecek belirgin bir yol yoktu. Görünüşe göre kendi patikalarını kendileri yapmak zorundaydılar ve ağaç gövdelerinin yakınlığı ve kıvrılmış, kıvrılmış, çıkıntılı kökler nedeniyle atlarla yavaş ilerleyeceklerdi.

İki atın dizginlerini tutan Fennan gözlerini suya dikti. "Onun öldüğüne inanamıyorum. Öylece gitti, yasını tutacak bir cesedi bile yok."

Tifapine'nin tombul elleri heybenin kenarını kavradı. Küçük çenesi titriyor ve gözleri parlıyordu. Güvertenin altında saklanırken hiçbir şeye tanık olmak zorunda kalmamıştı, Tanrı'ya şükür. Hassas kalbi buna dayanamazdı. Ve eğer açığa çıksaydı saldırıdan kurtulup kurtulamayacağını kim bilebilirdi ki?

Nefesi kesilen ve gözyaşları yanaklarından süzülen Piper sessiz hıçkırıqlarla sarsıldı. Layala Piper'ı ilk kez ağlarken görüyordu. Kendi hayatı söz konusu olduğunda bile bir damla gözyaşı dökmemişti. Doonafell'deki savaştan sonra da içinde pek duygu yoktu ama bu seferki onu çok etkilemişti. Belki de Gunner'ın parçalara ayrılışını izlemek, her zamanki soğukkanlı tavrını kıran son parçaydı. Gözyaşlarını saklamak için yüzünü atının boynuna gömdüğünü görmek zordu. Layala neredeyse onun için Gunner'dan daha kötü hissediyordu. Neredeyse.

Dikkatini Gunner'ın en yakın arkadaşı olan Leif'e çevirdi. Kıyı şeridindeki botlarına su vuruyordu, sanki arkadaşının cansız bedenini almak için dalmayı düşünüyormuş gibi. "Ona veda bile edemedim. Onun için savaşmadım bile." Bir tekme atarak suda bir kavis çizdi ve yürek parçalayan bir kükreme çıkardı.

Onları daha fazla izlemek çok acı veriyordu. Layala arkasını döndü ve dizlerinin üzerine çökmek için Gunner'ın atının eyerini kavradı. O onların gelecekteki kraliçesiydi. Güçlü olmalıydı. Thane ağlamadı, konuşmadı, yüzü taş gibi sertti. Ne olduğunu öğrendiğinden beri ona bakmıyordu. Belki kimseye doğrudan bakmazdı ama bu kişisel bir şeydi.

Aklını kayıptan ya da Thane'in ne düşünüp düşünmediğinden başka bir şeye vermek için kıyı şeridini bir aşağı bir yukarı taradı. Ada büyük değildi. Belki bir mil uzunluğundaydı. Taş çemberi bulmaları fazla zaman almazdı ama ağaçların arasında ne saklanıyor olabilirdi? Bu ona biraz devasa akreplerin ve tek gözlü dev adamların olduğu isimsiz ormanı hatırlattı. Yine de etrafındaki enerji karanlık hissettirmiyordu. Kederin ağırlığı olmasa huzurlu olabilirdi.

Thane sonunda sessizliğini bozarak, "Hepimizin acı çektiğini biliyorum," dedi. "Ama burada kalamayız. Gitme zamanı geldi." Siegfried'e döndü. "Geçidin nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Siegfried avucunu atının omzunda gezdirdikten sonra çeyrek mil ötedeki kayalıklardan aşağıya doğru şiddetle akan suyu işaret etti, "Şelalenin yanında olmalı."

"Üstünde mi, arkasında mı,
dibinde mi?" "Tepeye yakın."

"Benimle gel." Thane, Phantom'u arkasından sürükleyerek kumlu kıyı şeridinden aşağı inmeye başladı.

Onu.

Layala ona biraz yer açmak için geri çekildi ve diğerlerinin onun etrafından dolaşmasına izin verdi. İster o

Onu, kendisini ya da dünyayı suçladı, bazen insanların yalnız bırakılmaya ihtiyacı vardı. Kuzgunlar arasındaki ağır sessizlik bir tuğla yığını gibi ağırlaştı ve sonra gök gürültüsü yukarıda çatırdadı. Gittikçe kararan, şişen bulutlar da havaya bulaşan ölüme kızmış gibiydi. Bir yağmur damlası yanağına çarptı. Layala inledi, sonra bir tane daha, ta ki şelalenin kendisiyle yarışan bir sağanak vurana kadar. Tırmanmaya başladıklarında çimler kayganlaşmıştı. Öndekiler Layala'nın uyluğu büyüklüğündeki kıvrımlı kökleri öfkeyle kesiyor ve yokuş yukarı bir yol açmak için alçak dalları kesiyordu. Zirveye varmaları bir saat sürmüştü, neredeyse alacakaranlıktı ama Siegfried'in dediği gibi, geçit orada duruyordu.

Yosunla kaplıydı, kenarları yontulmuştu, üstündeki rünler hava koşullarına karşı uyarıyordu ve dibinde sarmaşık ve beyaz kalla zambakları yoğun bir şekilde büyümüştü. Thane hiç vakit kaybetmeden avucunu taşın üzerine koydu. Herkes yarım daire şeklinde toplandı ve bekledi. Ve bekledi. Atlar ve elfler huzursuzca yer değiştirirken, Layala'nın elindeki deri dizginleri kavrayışı sıkılaştı. Büyüsü hâlâ katagas serumu tarafından bastırılmış mıydı?

Yağmur hafiflemiş olmasına rağmen, kirpiklerinde damlacıklar asılı kaldı ve burnundan damladı. Suyu temizlemek için elini yüzünde gezdirdi. Bu iyiye işaret olamazdı. Diğer portallar birkaç dakika içinde sıcaklık ve yaşamla dolmuştu.

Thane hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle elini yanına indirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. Omuzları sertçe inip kalktı. "Layala, buraya gel lütfen."

Thane dışında herkes ona bakıyordu. Sırtı hâlâ onlara dönüktü. Atın dizginlerini bırakarak sessizce öne ve onun yanına doğru adım attı. Ona bakmak güç gerektiriyordu. Bakışlarını taşa dikmişti. "Çalıştırabilir misin? Serum yüzünden sihrimi zar zor hissediyorum."

Bir omzunu kaldırdı ve nefesini tutarak parmak uçlarını ona dokundurdu. Soğuktu, kaygandı ve diğerlerinden gelen enerji orada yoktu. *Ciddi olamazsın.* Gözlerini kapadı ve elini düzleştirerek bir şey olmasını diledi. *Hadi, uyan...* bir an geçti... orada... orada bir şey vardı. Zar zor fark edilebilen bir sıcaklık kıvılcımı.

Alo? Layala sessizce seslendi.

Hiçbir şey. Tam bırakacaktı ki yumuşak bir ses "*Merhaba*" dedi. Bir şekilde bunun sadece kafasının içinde olduğunu biliyordu.

Bizi Newarden'a götürebilir misin Calladira?

Gücümüz zayıf. Uzun zamandır uykudayız.

Benimkinden biraz alabilirsin.

Uzun bir duraklama.

Sende üzüntü hissediyoruz, büyücü.

Thane boğazını temizledi ve Layala tek gözünü açtı. "Ben-iletişim kuruyorum." "İletişim mi? Ne söylüyor?"

Gözlerini tekrar kapattı. "Hüznü hissediyor."

"Geçebilir miyiz, geçemez miyiz?"

Çok mu sabırsızsın? Büyümün gücüyle geçebilir miyiz? Daha fazlasına ihtiyacımız var.

"Thane, taşa dokun. Görünüşe göre büyüüm tek başına yeterli değil."

"Şu anda sunacak pek bir şeyim yok."

"En azından denemeliyiz."

Adamın uyup uymadığını görmek için bakmadı. Kolundan aşağıya ve eline doğru inen bir çekiştirme hissi yeterince açıktı.

Bu eski bir büyü... kadim, dedi ince sesler. Bir şekilde tanıdık.

Thane sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. Bunu en az onun kadar tuhaf bulmuş olmalıydı. İkisi de daha önce buraya gelmemişti.

Nasıl? Layala sessizce sordu.

Bir duraklama. *Yerini*

belirleyemiyoruz.

Almaya ve almaya devam etti. Bacaklarına yorgunluk çökene, omuzları sarkana ve kolu kum torbalarıyla ağırlaşmış gibi hissedene kadar onu geri çeken şiddetli bir akıntıya karşı yüzmeye çalışmak gibiydi.

"Bu kadar yeter," dedi Thane sertçe. Soğuk parmakları Layala'nın bileğini sardı ve dokunuşunu ondan uzaklaştırdı.

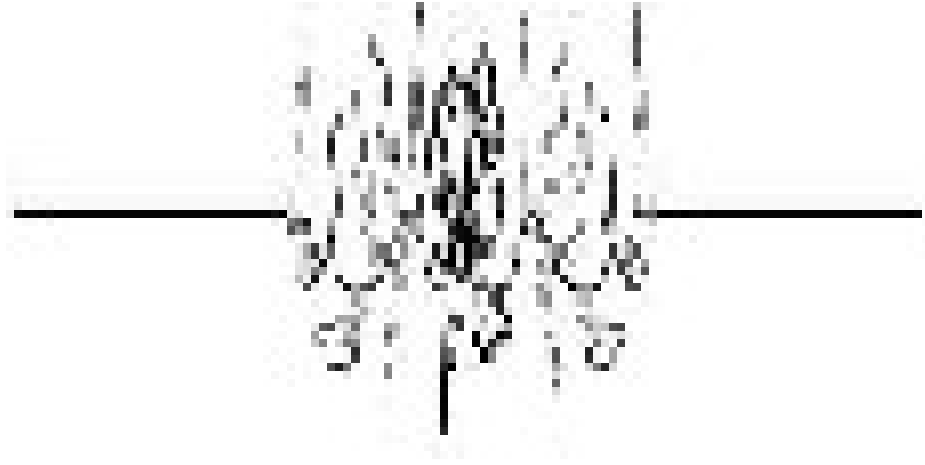
Geçidin içi, iki taşın birbirine çarpmasından çıkan bir kıvılcım gibi titredi ve sonra hiçbir şey olmadı.

Tamamen yenilenmek için daha fazla büyüye ihtiyacımız var.

"O halde beklemeniz gerekecek," diye mırıldandı Thane, nefes nefese kalmış gibiydi. Omzunun üzerinden baktı. "Kamp kurun. Şimdilik burada dinleneceğiz."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Layala yumuşak, yeşil orman zeminine çöktü ve sırtını taş çembere yasladı. İçinden gelen sessiz uğultu tenini ısıttı ama büyüünde herhangi bir çekilme ya da boşalma olmadı. Gözlerini kapadı ve düzenli bir şekilde nefes aldı. Ellerindeki ve bacaklarındaki titreme ve kaslarındaki güçsüzlük kulede geçirdiği zamanlardan kalma bir endişeyi uyandırdı. Neredeyse o iğrenç yatağın samanlarının içine battığını hissediyor, ağzındaki kuruluğu, çatlamış dudaklarının acısını tadıyor, açlıktan midesinin ağrıdığını ve kemirildiğini hissediyordu. Aklına Reina'nın dehşete düşmüş yüzü ve Tenebris onun narin boynuna bıçağı sapladığında yüzünde beliren kıpkırmızı çizgi geldi. Gunner sonsuza dek gölde kaybolurken Piper'ın attığı çığlık. Her şey ona bir anda çarpmış gibiydi.

Thane ona bakmadı bile. Gunner'ı kaybettiği için onu suçluyordu, değil mi? "İyi misin Layala?" Evalyn Teyze nazikçe sordu.

Kalbi çarpmaya başladı ve ne kadar zayıf olursa olsun gözleri hızla açıldı ve ayağa fırladı. Herkes gibi Evalyn Teyze'nin yüzünde de endişeli bir ifade vardı.

Kaçması gerekiyordu. Özgür hissetmeye, o anlardan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Sıcak teninin kaşınması, nefeslerinin hızlanması - eğer hareket etmezse patlayacaktı. Ölüm ve umutsuzluk anıları dışında etrafındaki her şey bulanık görünüyordu.

Bir ayağını diğerinin önüne atarak, bir eliyle şişen göğsünü tutarak yavaşça yürümeye başladı. Sonra ağaçların arasında çılgın bir hızla koşmaya başladı. Çevresi koyu yeşil bir bulanıklık içinde hızla geçip gitti, alçak dallar yüzüne çarptı ama acıyı fark etmedi bile.

"Layala!" Thane'in sesi çok uzaklardan geliyordu.

Koşun. Koş. Duramıyordu. Vücudundaki ağrı, zihninde bir tekerlek üzerinde kayıyormuş gibi görünen endişeli, tekrarlayan düşünceleri çaldı. Saçlarını tutup çığlık atmak istedi ama bunun yerine kollarını pompalamaya devam etti. Sıcak gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladı ve diğer tarafa çarptı. Sessiz ayakları sık yeşilliklerin üzerinde uçuyordu. Ormandan kurtulup adanın kenarına gelene kadar ağaç gövdelerinin etrafından dolandı. Geniş açık alan daha az klostrofobikti. Güneş yukarıdaki kara bulutların arasından sıyrılıp biraz olsun rahatlama hissi verirken göl parlıyordu.

Layala dizlerinin üzerine çöktü, nefesini zorlukla tutabildi ve abanoz rengi kumda yan yattı. Sonra sırt üstü yuvarlandı ve kılıcı ona saplandı ama gökyüzüne bakarken bunu görmezden geldi. Çiseleyen serin yağmur yüzüne pıt pıt vuruyordu. Neden bu kadar çok kötü şey oluyordu? Neden insanlar o etraftayken ölüyorlardı? Yaratıcı onların acılarını umursuyor muydu? Yakarışlarını duymuyor muydu?

Bana gel. Sana yardım edeceğim, diye fısıldadı Kara Büyücü'nün artık tanıdık gelen sesi. Layala ellerini başının iki yanına vurdu. *Kesin şunu! Beni yalnız bırak.*

Acını hissediyorum. Acını dindireceğim. Ama beni bulman gerek.

Hayır! Kafasının içinde sessizce çığlık attı. Çünkü ses oradaydı. Maker, belki de aklını kaçıyordu.

Sana gerçekten ihtiyacım var. Çok uzun süre bekledim.

Çalılardan gelen sessiz bir hışırtı dikkatini çekti. Layala başını eğdiğinde Thane'in ağaçların arasından çıktığını gördü. İlk kez ağır ağır nefes alıyor gibi görünüyordu. Çenesini sıkı ve arkasını döndü, onu takip etmesinden nefret etmek istiyordu ama göğsündeki gerginlik hafifçe gevşedi.

Sessizce uzun otların üzerinden geçti ve kumda onun yanına uzandı. Sakin bir sessizlik içinde ikisi de bir süre gökyüzüne baktı. Ciğerlerinin derin çekişi onun sinirlerini yatıştırmak için neredeyse bir ninni gibiydi. Ağaç tepelerindeki rüzgârın hışırtısı, kuşların cıvıltısı ve şarkıları ile suyun durgun sükûneti onu transa geçirmiş gibiydi. Göğsünü saran gerginlik biraz gevşedi ve gözyaşları kurudu. Yeniden nefes alabileceğini hissetti.

"Ne kadar hızlı olduğunu unutmuşum," dedi saygıyla, sanki huzuru bozmak günahmış gibi. Kadın dudaklarını büzdü ve hiçbir şey söylemedi.

Eli onunkine sürtündü ve sonra sıcak parmakları nazikçe onunkilerin arasına girdi. "Neden bana bakmıyorsun?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Özür dilerim," dedi. Özürden ziyade bir cevap beklediği için tekrar sessizleştiler. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Onlara yardım etmek yerine benimle savaşmak zorunda kaldın."

"*Beni hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyorsun?*" Ayağa kalktı ve kolunu suya doğru savurdu. "Orada kendini kontrol edemiyordun. Ben kontrol ediyordum. Yardım etmem için bana yalvardılar."

Ayağa kalktı ve suyun üzerinden dışarı baktı. "Gunner öldü çünkü burada olmasını ben emrettim. Benim yüzümden öldü. Tıpkı kaybettiğim diğerleri gibi ama en azından onlar daha büyük bir şey için savaşırken öldüler. Ailelerinin ve sevdikleri insanların hayatlarını korumak için." Sonunda vahşi gözlerle ona baktı, yüzü acı verici bir öfkeye dönüşmüştü. "Gunner varlığından bile emin olmadığımız bir taş için öldü. Söylentiden ya da kulaktan dolma bilgilerden başka bir şey değil. Yüce Yaratıcı, halkımın gereksiz yere ölmesinden bıktım."

Ondan bir rüzgâr gibi yayılan öfke karşısında istemeden de olsa geri çekildi. Onu birkaç kez öfkeli görmüştü ama bu farklıydı. Bu, acı vericiydi. "Bunun senin yükün olduğu için üzgünüm. Ben de onu kurtaramadığım için üzgünüm."

"Seni suçlamıyorum," diye tersledi. Avucunu göğsüne vurdu. "Suç bende."

Dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve onun vahşetine karşılık verdi. "Hayır, bunu yapamazsın." Tüm bunlar için kaç kez kendini suçlamıştı ve o buna izin vermeyi reddetmişti? Hatta hayatta olmasaydı bu kaosun sona ereceğini bile söylemişti ama adam bunu söylemesine izin vermiyordu. Burun delikleri alevlenmiş bir halde ona baktı ama kıpırdamadan durdu. "Bunun sorumlusu baban ve Kara Büyücü. Onların suçu, bizim değil. Savaşacak bir savaş, yok edecek bir Boşluk olmazdı. Onlar olmasaydı asla burada olamazdık." Dudaklarından uzun bir nefes geçti.

"Babam," diye mırıldandı esprisiz bir kahkahayla. "Ulaşabileceğim bir yerdeydim. Ben-ben onu öldürdü."

Layala sertçe yutkundu. Fırsatı vardı ve kullanmadı mı? "Ne?"

Sanki anıyı yeniden yaşıyormuş gibi uzaklara baktı. "Benden bir metre uzaktaydı. Onun yasını tutarken ve onu öldürmenin suçluluğunu hissederken onu yakınımda görmek tuhaftı. Annemle sohbet ediyordu." Güzel, yatıştırıcı sesi alçaldı. "Telafi etmek hakkında konuşuyorlardı."

"Telafi mi?" Layala tereddüt etti, yanakları hayal kırıklığıyla alev alev yanıyordu. Ellerini iki yanında yumruk haline getirdi. "Telafi! Seninle onun arasında mı? Ciddi olamazlar." Yüzünde kafa karışıklığı ve şüphe gölgeleri vardı. Parmaklarını gevşek koyu kahverengi saçlarında gezdirdi. "Sen..." Oh Maker yukarıda, öyleydi. "Bunu mu düşünüyorsun? Düşünüyor musun?" Bunu anlayamıyordu. Tenebris'in yaptığı onca şeyden sonra. Elf kralı ahlaksızdı, kötüydü, bir şeytandı ve en azından Layala ya da Thane'in sempatisini hak etmiyordu.

"Ben," diye durakladı, avuçlarını yüzünden aşağı kaydırды. "Bilmiyorum. Gitmesini istiyorum ama onu soluk benizlilere yedirdiğimi sanıyordum ve bir parçam o şekilde acı çekmediği için rahatladı."

Babasını Boşluk'a getirdiği günü rüyasında gördüğü bir gece çadırına girdiğini ve onu yiyip bitiren suçluluk duygusunu hatırlıyordu. O zaman *hissetmişti*. Şimdi hissetmiyordu ve belki de bu yüzden çenesi hâlâ düşüyordu, neden anlayamıyordu. Tenebris'in bir mil uzunluğunda affedilemez suçlar listesi vardı. *Bunun olduğuna inanamıyorum*. Layala Tenebris'in ölmesini neredeyse her şeyden çok istiyordu. Thane'in babasıyla olan çelişkili, çarpık ilişkisine rağmen hayatı boyunca yapmak için eğitildiği şeyi, intikamını alacaktı.

"O hayal edilebilecek en kötü insan, Thane! Bu suçluluk duygusundan kurtul.

Yersiz!" "Anlamıyorsun çünkü o senin baban değil."

Bu yüzüne inen bir tokat gibi geldi. "Onun yüzünden bir babam bile yok!" diye hırladı. "Seni duyarsız pislik." Arkasını döndü, kumsalda sinsi sinsi yürüyordu. Parmaklarını saçlarının arasına sokmuş, tırnaklarını kafa derisinin üzerinde gezdiriyordu. Babasını bir kez gördü ve birdenbire bu konudaki fikrini mi değiştirdi? Üçünün var olduğu bir dünyada nasıl yaşayabilirlerdi? Onu kullanacak olan Tenebris, onu korumak için yaşayan Thane ve aradaki çatışmanın kaynağı olan kendisi.

İri parmakları pazılarına dolandı ve onu döndürdü. "Laya, dur. Özür dilerim. I duyarsız bir hıyarım. Düşünemedim."

"Onu asla affetmeyeceğim." Adamın elinden kurtuldu, bir adım geri çekildi, sonra iki. "Asla affetmeyeceğim. O öyle ya da böyle öldü."

"Senden onu affetmeni istemiyorum. Asla affetmem." Gözlerindeki fırtınalar, gökyüzünün gürültüsü kadar karanlıktı.

Adam ona doğru uzandı ve kadın elini itti. "Ama benden onun yaşamasına izin vermemi istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi nazikçe. Yağmur yüzünden aşağı süzülüyordu ve omuzlarındaki çökme dünyanın ağırlığını taşıyor gibiydi. "Senden anlamamı istiyorum. Onu neden öldüremediğimi anlamamı. Annem de oradaydı ve ben yapamadım."

Ailesini tanıımıyordu ama Evalyn Teyze kötüyse, iş başa düştüğünde onu öldürebileceğini sanmıyordu. Özellikle de af dilemek istiyorsa. Bir yabancıyı öldürmek sevdiği birini öldürmekten çok daha kolaydı. Ama Layala'nın bunu yapmasına seyirci kalır mıydı? Onu durdurmaya çalışır mıydı? Bu durum midesindeki düğümleri daha da kötüleştirdi.

İç çekerek ormana doğru döndü. Eğer onu öldürürse bunu ona karşı kullanacak mıydı? Tenebris'i öldürmekle Thane'i sevmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak mıydı? "Zorunda kalmayacaksın. Ben yapacağım. Beni bundan mahrum edemezsin. Neredeyse seni benden alıyordu. Güç için, Thane. Ve sen onu savunuyorsun." Başını salladı, Tenebris'in çizmesinin yemek salonunda eline çarpıp kemiklerini kırdığını düşündü. Tekrar yürümeye başladı.

Onun önüne geçti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seninle kavga etmeyeceğim ve sen de öylece çekip gitmeyeceksin." Sonra dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Onun bileklerini kavradı ve onu öptü. Onunla tanıştığı günden itibaren sinir bozucuydu ama kollarında eridi.

Geri çekildi ve alnını onunkine yasladı. "Her zaman seni seçeceğim, Laya." Sesi çakıllı ve duygu doluydu. "Bunu bilmeni istiyorum." Ve bunu defalarca kanıtlamıştı.

Kadın adamın gözlerinin içine baktı. Adam dudaklarını belli belirsiz onunkilere yaklaştırdı, bir nefes ötede, bu kez bekliyordu. Birkaç vuruştan sonra tekrar teslim oldu, onu derinden öptü ve kollarını boynuna doladı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, giysilerini sırlıslıkla ediyordu. Normalde bu fırtınalı havada üşürdü ama adamın sıcak öpücükleri boynundan aşağı inerek vücudunu ısıttı. İçindeki çılgınca arzuyla Layala onu ıslak çimlerin üzerine sürükledi. Nasırlı eller beline dolandı, üstünün altından süzüldü. Onun dokunuşunu bir sarhoşun içkiye duyduğu özlem gibi arzuluyor, aynı şekilde sarhoş oluyordu. "Söz vermiştin," diye nefes aldı Layala, adamın parmakları belindeki pantolonun paçasından aşağı inip onu çekiştirirken, "bana zarar veren herkesi yok edeceğine."

"Ve yapacağım." Elleri kabaca kadının çıplak kalçalarında gezdirdi. Gök gürültüsü öfkeli bir tanrının vahşiliğiyle gümbürdedi. Layala hevesli bir özlemle onun becerikli parmaklarının kemerini gevşetmesini izledi. "Yapacağım," diye yemin etti.

Bir an sonra onu üstüne çekti, onu istiyordu, hayır, ona ihtiyacı vardı. Öpüşleri yoğun, açlık ve emir doluydu, tıpkı ona karşı hareket etme şekli gibi. İçindeki her şey sisle kaplı ufuk gibi biraz puslu ve ağır hissediyordu ve o kavis çizerken başparmağı alt dudağını çekiştirdi. Adamın dokunuşu etini tutuşturan bir kor olabilirdi. Her öpücük onun üzerinde sıcak bir iz bırakıyordu. Çıkardığı her ses, daha fazlası için bir çağrı niteliğindeydi. Fırtınalı gökyüzünde çatallanan şimşekleri izlerken, o da olabilirdi, alev alev yanan bir sıcaklıkla çatırdıyor, karanlığı aydınlatıyor ve sonunda sıcak ve soğğun çarpıştığı yerde gök gürültüsüne dönüşüyordu.

Güneş kızgın bulutların arkasından sıyrılmıştı, sıcak ve yatıştırıcıydı. Thane'in göğsüne uzandı ve parmaklarını onun çıplak teninde dalgınca gezdirdi. "Hiç başka biriyle yatmak istedin mi?"

"Bu bir tuzak mı?"

Kıkırdadı ve başını kaldırarak çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koydu. "Hayır. Ben ciddiylim. Beni beklemek zor muydu?"

Kollarını başının arkasında birleştirerek derin bir nefes aldı. "Ben son derece çekici bir elfim ve ayaklarıma kapanan pek çok dişi vardı."

Hafifçe göğsünü çimdikledi. "Kibirli domuz."

Güldü, kadının içinden geçen derin bir gümbürtü gibiydi. "Tabii ki zordu. Birden fazla kez odama girdiğimde, tamamen çıplak olmasa da çoğunlukla çıplak bir bakireyi yatağında beklerken buldum."

Layala'nın ağzı açık kaldı. "Kim?"

"Onları cezalandırabilesin diye mi?"

"Hayır, şatoyla ilgili dedikoduları öğrenmek için can atıyorum. Pearl ve..." Reina'yı yüksek sesle söylemeden önce sözünü kesti. "Statülerini yükseltmeye çalışan hizmetçiler hakkında konuştular."

"Mesela Vyra. Muhafızlara onu içeri almalarını söyleyenin Talon olduğuna eminim."

Layala bu skandal karşısında dramatik bir şekilde nefesini tuttu ve uzun siyah saçlarından bir parçayı parmağının etrafında döndürdü. "O mu yaptı? Sen ne yaptın?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu ve bir kaşını kaldırdı. Kadın başını salladı. Göğsü hızla inip kalktı. "Şarap içiyordum, biraz fazla kaçırmıştım. Evime geldim."

Odada şömineyi çoktan yanar halde buldum ama bu olağan bir şeydi. Ve üzerinde beyaz, transparan bir gecelikten başka bir şey yoktu. Kumaşın amacı neydi bilmiyorum. Mahrem yerlerinin her santimini gördüm."

"Bir erkeğin önünde ilk kez çıplak durmak sinir bozucudur, belki de kızın rahat etmesi içindi. Ama bunun bir kızı seksi hissettireceğini de hayal ediyorum."

"Söylemeden beni istediğini göstermek için böyle bir şey giydiğini görebiliyorum, ama hiçbir şey giymeden de soyunabilirsin. Nasıl olsa çıkaracağım."

Layala gülümsedi. "Bunu aklımda tutacağım. Hikayeye devam edin."

"Pekala, Vyra beni resmen parçaladı. Bir an için şok içinde kaldım." O anıyı hatırlayınca güldü. "Kuduz bir porsuk gibiydi. Üzerime atladı, bacaklarını belime doladı. Öpücükler o kadar ıslaktı ki." Ürperdi.

"Islak mı?" Layala güldü.

"Evet, salyaly bir köpek gibi." Layala daha fazla gülmemek için elini ağzına götürdü. O devam etti. "Ama aklımı başıma topladım ve onu çözmek zorunda kaldım. Bırakmak istemedi. Malların tadına bakmayı da ihmal etmedi."

"O senin..." gözleri aşağıya kayd.

"Sikim ve taşaklarım" diyebilirsiniz. Ya da et ve iki sebzeye ne dersiniz? Bekle, hayır, çubuk ve meyveler."

Başını salladı ama gülümsedi. "Ne tür meyveler? Çilekler biraz küçük değil mi?" "Erik. Aslında greyfurt diyelim."

"Greyfurt mu?" Gözlerini devirdi.

"Lafın gelişi, aşkım."

"Konudan sapıyoruz, o yüzden senin çubuğunu ve *yaban mersinlerini* aldı." "Artık mavi değiller."

Layala bir kahkaha patlattı.

"Ama evet. Beni acı verecek kadar sert yakaladı. Kızda hiç incelik yok. Eminim tavsiye almak için bir fahişeye konuşmuş ve biraz abartmıştır. Sonra da kibarlık olsun diye onu omuzlarında bir battaniyeyle hizmetçiler geçidinden gönderdim."

"Ondan sonra yüzünü nasıl gösterdi bilmiyorum. Ve sen benim olabileceğimden çok daha iyisin."

"Duyduğuma göre. Kızını tuttuğu için bir adamın gözünü morartmışsın. Arkadaşlarının Briar Hollow'daki barda bunu söylediklerini duydum."

Tam o sırada Forrest ve Ren'le birlikte içeri girmiş ve onu hiç fark etmemişti. "Bahse girerim bu seni doğrudan aşık etmiştir."

"Neredeyse önünde diz çökecektim. Ama odamda omzuma bir bıçak sapladığında benim için doğru kişinin sen olduğunu anladım. Tek düşündüğüm bu güzel kızın vahşi olduğu ve onu sevdiğimdi."

"Yukarıdaki Maker, bunun peşini bırakacak mısın?"

"Asla," diye alay etti.

"Bana gerçekten ne zaman aşık oldun? Gerçeği söyle."

Sessizce oturmuş, yukarıdan geçen bulutları izliyordu. Kalbini s ı z l a t a n pek çok anı hatırladı.

"Hmm, hayatım boyunca senin fikrini sevdim. Ve bana suikast düzenlemek için odama girdiğinde gerçekten gözümü kamaştırdın. Yani, sadece bu cüret bile." Gülümsedi. "Ama biliyordum ki

Aramızdaki şey gerçektir ya da benim hissettiklerim gerçektir, her neyse, cenazelerden sonra yağmurun altında durduk ve sen çamurun içinde kayıp kollarıma düştün. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sana baktım ve bu yüzüme bir tokat gibi çarptı. Bu yüzden senden beni affetmeni istedim, çünkü affetmezsen kendimle yaşayamazdım. Ve yukarıda Maker, seni öpmek istedim."

"Neredeyse yaptığını hatırlıyorum, ama geri çekildin. Neden?"

Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi, sanki o ana geri dönmüşler gibi gözleri dudaklarına odaklandı. "Seni bir daha öpmeden önce istediğinin bu olduğunu bilmem gerekiyordu. Ve Yaşam Kutlaması'nda beni öpen sendin."

Başını tekrar adamın çıplak göğsüne yasladı ve gölün kıyı şeridini izledi. Bir çift ördek mutlu bir şekilde vaklayarak kumların üzerine çıktı, ardından arkalarında bir çift minik sarı yavru belirdi. "Neden bu kadar uzun zaman önce olmasına rağmen sanki dünmüş gibi geliyor?"

"Garip, değil mi?" Başının üst kısmını okşadı, parmaklarıyla kafa derisini ovdu. "Peki ya sen, Laya? Beni sevdiğini ne zaman anladın?"

"Eğer kendime karşı tamamen dürüst olursam," demek istedi, "onu büyücünün kulesinde yalnız bıraktığı geceydi," ama ondan önceydi, "sanırım o çiçek tacını taktığım andı. Bir şey yapmanı, hissettiklerimin gerçek olduğunu ve hepsini hayal etmediğimi bana göstermeni istedim. Beni hayal kırıklığına uğratmadın."

Kıkırdadı. "O tacı fırlatıp atmamı, seni kollarımda taşımamı ve kucağıma sürüklememi mi istedin?"

Parmağı yumuşak teninde, kaslı göğsünün düzlemleri üzerinde küçük daireler çizdi. "Belki de seni sevdiğimi anladığımda taca verdiğin tepkiydi. Aksi takdirde sana Novak'tan asla bahsetmezdim."

"Onun hakkında konuşabilirsin, biliyorsun. Sana iyi davrandı mı? Saygılı mıydı?"

Layala başını kaldırdı ve doğrulup oturdu. Üstüne uzandı ve onu giydi. "Sence daha azına tahammül edebilir miydim?"

Gülerek başını salladı ve dirseklerinin üzerine kalktı. "Hayır, sanırım değil."

"Komikti ve çocuksu bir çekiciliği vardı. İnceikti, benden biraz uzundu ama çok uzun değildi. Nehirde balık tutmayı severdi. Bazen bunu birlikte yapardık ama balıkların bağırsaklarını temizlemekten nefret ederim. Çok yapışkan ve iğrenç." Saçının ucundaki bağı çekiştirerek çözdü ve parmaklarını uzun buklelerinin arasından geçirdi. "Uzun yıllardır arkadaşlık ve onu uzun zamandır seviyordum ama bu seninle olduğumdan farklıydı. Onu bir arkadaş gibi sevdim. Sanırım bir şey olmadan çok önce beni sevdiğini biliyordum. Ama ondan fiziksel olarak hiç etkilenmedim. Çirkin değildi ama sade biriydi, iyi bir kalbi vardı."

"Ama sen bana ve yakışıklılığımıza vuruldun," diye alay etti. "Ve cazibem, cazibeyi unutmamalıyız."

İğneleyici bir sözle karşılık verebilirdi ama gerçeği bilmesini istiyordu. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel insansın Thane, hem de içten içe. Varlığın beni tedirgin etse de seni gördüğümde biraz çarpıldım."

"Lütfen, devam edin. Vurulma kısmı hakkında."

Şimdi gözlerini devirdi ve saçlarını örmeye başladı. "Novak'la aramızdaki aşk mükemmel değildi. Duygularımızı itiraf ettiğimizde kıskanıyor gibiydi. Daha önce hiç olmadığı kadar çok tartışıyorduk. Erkekler antrenman sahasında bana çok uzun süre baktıklarında sinirlenirdi. Bazen kaba yorumlar yüzünden kavgalar çıkardı. Sonunda

onu daha çok kızdırmak için yaptıkları için gidemiyordu. Ama beni de mutlu etti. En güzel tarçınlı şekerli kurabiyeleri pişirdi. Ve beni öperken bile gergin olması çok hoştu. İşleri daha ileri götürmek istemedi çünkü ben seninle çiftleşmişim. Ben özgür olana kadar, senin değil onun olana kadar bana tam olarak sahip olmak istemediğini söyledi." Novak hayatta olsaydı Thane'e aşık olmasına izin verip vermeyeceğini merak ederek dudağını dişledi. "Duygularımız benimle yatmayacağına dair ettiği yeminin önüne geçmeden önce bir buçuk yıl birlikte olduk... her neyse, beceriksizce bir girişimdi. Bir kadını memnun etme konusunda ona kitap verecek bir Fennan olduğunu sanmıyorum." Kıkırdadı.

"Yani daha önce hiç sevişmenin doruğunu hissetmedin mi?" Kadın başını salladı. "Seninle olan harabelere kadar değil."

"Ben yanında olamadığımda onun senin yanında olmasına sevindim. Onun ilk aşkın olmasını kıskansam bile." Thane onun elini tuttu ve üstünden öptü. "Ama senin istisnai *son* aşkın olduğumu bilmek beni çok heyecanlandırıyor."

"Minnettar olduğum bir yetenek," dedi hafifçe kızarak. "Neyse, Fennan ve sevişmekten bahsetmişken." Layala ayağa kalktı ve pantolonunu giydi. Ya ıslak çimenlerin üzerinde yatarak geçirdikleri zaman gücünü tazelemişti ya da sevişmek öyle yapmıştı ama uzuvlarındaki güçsüzlük gitmişti.

"Hemen bir sonuca varmayacağım ama bu kulağa garip geliyor-"

"Piper," dedi Layala kızgınlıkla. Sanki kendisi ve Fennan'ı birlikte düşünecekmiş gibi. "Ona Piper'ı sormalısın."

"Eh." Sesi pek hevesli gelmedi ve giyinmek için ayağa kalktı.

"Dökül bakalım," dedi Layala. Neden arkadaştan öte olmalarına karşıydı?

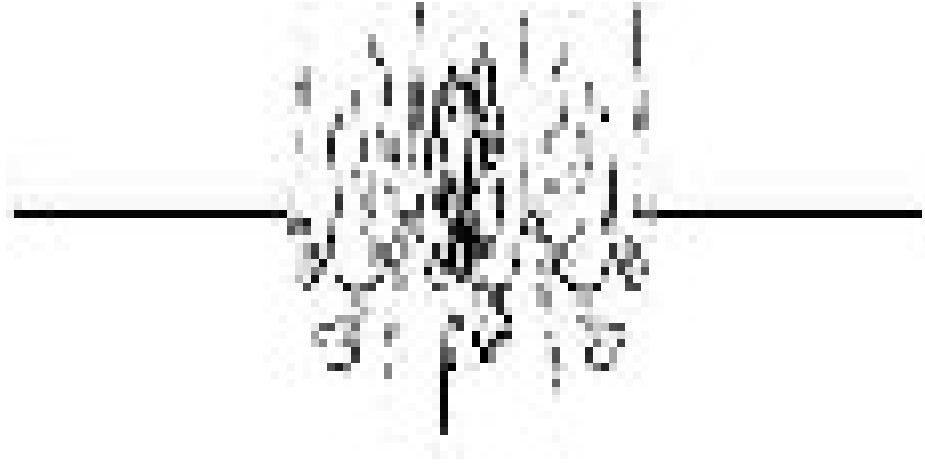
"Bu beni endişelendiriyor. Onun incindiğini görmek istemiyorum. Piper'a birkaç Kuzgun kur yaptı ama hiç kalbi kırılmadı çünkü onları hiç sevmeydi. Her zaman Fennan'ın onu gerçekten fark etmesini bekledi. Ve Fennan, eminim duymuşsunuzdur, birçok kişinin aşığıdır. Ardında kırık kalpler bırakır, tıpkı bir perinin toz bırakması gibi."

Geldikleri yoldan geri dönmeye başladılar. Arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmek için ormana doğru. Thane, Layala'nın geçmesine izin vermek için ağır bir dalı kenara itti. "Ama o bunu ona yapmaz," dedi Layala. "O farklı biri. O Piper."

"Ve bunu bilmeli. Zindanlarda onu değiştiren bir şey olmadığı sürece onu hiçbir yere götüreceğini sanmıyorum."

Kampa yaklaştıklarında metal şingirtıları, homurtular ve alay sesleri Layala'nın kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Saldırı altında mıydılar?

Bölüm 24

Thane, Layala'nın yüzündeki alarmı gördü ve panik içinde koşarak ilerlemeden önce bileğini yakaladı. Ne olup bittiğini nerede olsa anlardı. Hayatı boyunca hep aynı şeyi yapmıştı. "Sorum yok. Antrenman yapıyorlar. Eminim olanları kafalarından atmak istiyorlardır. Oturup üzölmeyi sevmeyiz. Ve bu ilk kez bir arkadaşımızı kaybedişimiz değıl. Tekrarlanan kayıplar bir süre sonra insanı uyuşturunyor."

Ama Layala savaş alanında yoldaşlarının ölümlünü izlemeye pek alışık değildi. Ne yazık ki bu durum Thane için fazlasıyla tanıdıktı ve Gunner'ın kaybının acısı, esen bir rüzgârda küllerin savrulması gibi çoktan geçip gitmişti. Neredeyse acısının daha uzun sürmesini dileyecekti. Sanki üzüntüsü Gunner'ın anısını bir şekilde onurlandıracakmış gibi. Gunner'ın sirenler tarafından kaçırılmasının üzerinden sadece yarım gün geçmişti ve Thane, Kuzgun'unun kalbi bir daha asla atmayacakken sevgilisinin verdiği hazzın içinde kaybolmuştu bile.

Ağaçların arasından geçip açıklığa çıktılar ve Piper'ın Leif'le birlikte ilerlediğinden emin oldular. Kılıcını sertçe savurdu ve Leif'in kılıcına çarptı. Adam homurdandı ve geri itti. *Clank, ping, crack!* Görünüşe göre acıları Thane'inki kadar hızlı geçmiyordu. İkisi de diğerrinin üzerine fazla gitmiyordu. Leif'in burnu kanamıştı ve Piper topallıyordu. İçini çekti, durdurmayı düşündü ama Piper ona kızacaktı. Leif'in sadece dişi olduğı için araya girdiğini söyleyecekti ama doğrusu, zaten zar zor iyileşiyordu.

Layala'yı bir ağacın dibine çekerek yosunlu orman zeminine indi ve onu da yanında getirdi. Kollarını Layala'nın vücuduna sımsıkı sarıp onu kendine çekti ve başını ağaç kabuğuna yasladı. Askerleri saatler gibi gelen bir süre boyunca savaştı. Ter, öfke ve hayal kırıklığı havayı kaplamıştı. Brunard'ın şehrine girmeden önce bu işi halletmeleri gerekiyordu. Öfkeli kafalar acele kararlara yol açardı ki bunu göze alamazlardı. Başka kimseyi kaybetmek istemiyordu, bu yüzden Brunard'ın tüm şehir muhafızlarını ayaklandırmadan onun tarzına sızmalıydılar.

Tüm Kuzgun taburunu şehir ele geçirmek için bir araya getirecek zaman yoktu, yoksa hepsini Brunard'ı öldürmeden önce her şeyini kaybetmesini izlemek için getirecekti.

Kılıçların çarpışması ve şakalaşmalar sırasında bir ara Thane'in göz kapakları ağırlaştı. Göğsüne yaslanan Layala'nın sıcaklığı ve rahatlığı onu rahatlattı ve uyuyakaldı.

KREMSİ SIVI babasının yüzünü parçaladı. Tenebris, Thane'e doğru topallayarak ilerlerken, karnından dışarı dökölen bağırsaklar çimlerin üzerinde sürükleniyordu. "Bunu bana nasıl yapabildin?" Teni kül rengi, dudakları mavi griydi. Soluk sarı saçları koyu kırmızıyla nemlenmişti. "Kendi babanı nasıl öldürebilirsin? Sana hayat verdim. Tek istediğim affedilmendi, oğlum! Sana ilk kılıcını verdiğimde ne kadar mutlu olduğunı hatırlamıyor musun? Ya da ilk avında ormanda gezintiye çıktığımız günü. İlk geyiğini vurduğın için çok gururlanmışım."

Thane yine küçük bir çocuktı. Korkmuş ve titriyordu. "Özür dilerim baba. Hatırlıyorum. Hatırlıyorum!" Yüzünü avuçlarının içine bıraktı. Bakmak istemiyordu. Korkunç görüntüyü göremiyordu.

"Bana bak! Bana bak!"

Thane artık daha yaşlıydı ve Kuzgun zırhını giymişti. Göğsü inip kalkıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Unutulmaz, kokuşmuş Tenebris'ten bir adım geri çekildi ama bakmaktan kendini alamadı

Sanki sihir onu görmüş ve görmeye, babasının cesedinin ona doğru yürüyüşünü izlemeye zorlamıştı.

"Bunu yapmasına sen izin verdin," diye hırladı. Çürümüş bir parmak ona doğru uzandı. "Canımı almasına izin verdin. Eşinin. Senin iğrenç, kana susamış eşini. Annen seni asla affetmeyecek. Ve sefil, hain hayatının geri kalanında seni takip edeceğim. Gözlerini her kapadığında burada olacağım. Bekliyor olacağım."

Thane'in gözleri bir hışımla açıldı. Kalbi davul gibi çarpıyordu ve esinti terle kaplı alnına serin bir his veriyordu. Bakışları ormandaki açıklıkta gezinerek kâbusu, babasının canlı cesedini aradı. *Bu gerçek değil. Gerçek değildi.*

Kolunu alnında gezdirdi ve tüm vücudunu savaşa hazır hale getiren endişeli sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Herkes küçük bir ateşin etrafında uyuyordu. Atlar taş çemberin yakınındaki bir noktada otları kemiriyordu. Layala onun üzerine kıvrılmış, başını uyluklarına yaslamıştı. Üzerine bir pelerin örtülmüştü ve sessiz, eşit nefesi ona hâlâ uyuduğunu söylüyordu.

Başını ağacın gövdesine yasladı ve şakaklarını ovuşturdu. Maker, babası ölmemişti bile ve hâlâ ona musallat oluyordu. Bu hiç sona erecek miydi? Derinlerde bir yerde Tenebris'in onu Boşluk'a götürdüğü, solgunlar tarafından yenmek üzere orada bıraktığı için affedilmesini istiyordu. Diğer kısmı ise sonunda zalimin ölmesi gerektiğini düşünüyordu. Tenebris yüzünden çok fazla kan dökülmüştü ve Kara Büyücü'yü geri getirme dileği gerçekleşirse çok daha fazlası dökülecekti. Büyü düşüncesi ona nasıl böyle hastalıklı bir uzlaşma sağlayabilirdi? Bir insanın bu kadar bencil olabileceğine inanmak zordu... ama ya tamamen o değilse? Ya yapması gerekenin bu olduğuna inandırılmışsa? Thane bunu daha önce hiç düşünmemişti ama Mathekis'in babası üzerinde bir etkisi olabilir miydi? Mathekis pençelerini babasının zihnine bu kadar derinden ve bu kadar uzun süre batırmış olabilir miydi? *Ya da belki de tüm bunlar onun için bir bahane bulmaya çalışmandır.* Kendi düşünceleri karşısında başını salladı. Thane'in asla anlayamadığı bir şey varsa o da Mathekis'in babasına neden ihtiyaç duyduğuydu. *Onu bulabileceğimi bildiği için mi?* Ama Tenebris'in zambak işaretli bir çocuk istemesi için Mathekis'le çoktan temasa geçmiş olması gerekirdi. Bu da Mathekis'in bir şekilde Layala'nın Tenebris'in krallığında bir elf olarak doğacağını bildiği anlamına geliyordu; sadece ne zaman olacağını bilmiyordu. Ve o ortadan kaybolduğunda, tek bağlantı Thane'di. Thane'in yirmi beşinci yıldan önce ona gitmek zorunda kalacağını biliyordu. Sadece zamanlarını bekliyorlardı. Tenebris ölmediğini açıklamadan önce onlara aşık olmaları için aylar bile vermişti. Burnunu kırıştırdı. Onların ekmeğine yağ sürmüş gibi hissediyordu.

Yapbozun tek eksik parçası Varlett'ti. Eşi nasıl kıracağını çok iyi biliyordu. Bu da onları soluk benizli olma ihtimalinden kurtaracaktı ki bu babasının ve Mathekis'in istemediği bir sonuç olmalıydı. Bunu herhangi bir zamanda da yapabilirdi ama Layala dağlarda ortaya çıkana kadar Tenebris'e gitmemiş olmalıydı. Ama hâlâ göremediği bir şey vardı. Varlett, Mathekis ya da Tenebris'ten bir şey istemediği *sürece* eş bağını koparıp Layala'yı kendi yanına alma yeteneğine sahipti. Ama neye?

Sessiz bir esneme ve çimenlerin hışırtısı Thane'in dönmesine neden oldu. Kalın uzun otların arasından parlak kırmızı bir şapka çıktı. Tifapine elinde beyaz şapkalı mantarlarla çıkageldi. "Oh, merhaba. Henüz kimsenin uyandığını sanmıyordum. Ama kuşlar uyanık, hakkımızda dedikodu yapıyorlar, ben de uyuyamadım."

"Kuşlar dedikodu mu yapıyor?"

"Elbette. Bir çift martı bana senin ve Layala'nın daha önce göl kıyısında meşgul olduğunuzu söyledi." Tif kaşlarını oynattı.

"Ve bu kuşların işi mi?"

"Görmemeleri mümkün değil. Açık alandaydın."

Thane avucunu Layala'nın omzuna dayadı ve burnunu kırıştırdı. "Bunu açık alanda yapıyorlar."

Tif ağzına bir mantar tıktırdı. "Doğru." Yanakları doluyken kelimeyi zar zor duyabiliyordu. "Ama bu dedikodu değil. Vahşi kuş krallığında hayat böyle. Fennan'ın uykusunda osurduğunu da söylediler ama ben hiçbir şey duymadım."

"Bu düpedüz yalan." Fennan doğrulup gözlerini ovuşturdu.

Thane kıkırdadı. "Sen nereden bileceksin ki? Uyuyorsun."

"Biliyorum. Ayrıca, gazı olan cüce. Muhtemelen tüm o mantarlar yüzünden."

Tifapin mantarların tepelerinin arkasına daldı ve tek gözüyle dışarı baktı. İnkâr gelmedi.

Leif ayağa kalktı ve karışmış kızıl saçlarını okşadı. "Herkes uykusunda yırtılır. Bu doğaldır."

Saçları mükemmel bir şekilde taranmış olan Piper grubun karşısına geçti. "Sabah ilk iş olarak yapacağımız konuşma gerçekten bu mu?"

"Pipo, onları herkesten daha yüksek sesle yırtıyorsun." Leif bir kahkaha attı. "Bir dişide bunu severim."

Piper derme çatma bir yastık olarak kullandığı pelerinini aldı ve ona doğru fırlattı. "Kapa çenen. Yoksa yine antrenmanda kışına tekmeyi basarım."

"Oooo," diye alay etti Fennan. "Dün gece seni iyi benzetmiş. Gözün morarmış." Leif sağ gözüne uzanarak hafifçe şişmiş morumsu ete dokundu. "Evet, öyle. Bu sabah biraz ağrıyor. Daha iyi öpmek ister misin Pipe?" "Sen nasıl istersen."

Leif pelerinini ona geri attı. "Haydi, biz kızılar birbirimize destek olmalıyız ki daha fazla kızıl doğurabilelim."

"Gözlerini daha iyi öpmemden biraz hızlı *üremeye* geçtin, Leif. En azından önce bana çiçek getir."

Diğerleri kıs kıs güldü. Evalyn ateşin korlarını körüklerken başını salladı.

"Sadece *biraz* hızlı mı? Daha yavaş gidebilirim. Gerçekten yavaş, ve sana istediğin zaman çiçek alırım, güzelim."

"Pekâlâ," dedi Fennan, ellerini iki yanında yumruk yaparak. "Onu rahat bırak."

"Neden, üzerine yatmak istediğin için mi?" Leif meydan okudu ve bu tamamen şakacı değildi. "Onun dışında her genç kıza çubuğunu sokabildiğin için mi kızgınsın?" Görünüşe göre diğerleri de Fennan ve Piper'ın yakınlaştığını fark etmişti. Piper durdu ve bakışlarını yere indirdi.

Thane havanın değiştiğini hissetti. Görünüşe göre Siegfried de hissetmişti; pozisyon değiştirip çömeldi, harekete geçmeye hazır. Çay fincanını ve şalını kaldıran Evalyn birkaç adım geri çekildi. Thane, Fennan'ı herkesten daha iyi tanıyordu ve en iyi arkadaşının gözlerindeki ateşli bakış, belli belirsiz de olsa, çok açıktı. Gerçekten de Piper'ı istiyordu.

Tif yüksek sesle Thane'in kulağına, "Burada bir aşk rekabeti varmış gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Sulu."

Fennan omuzlarını geriye attı. "Kadın olması onunla bu şekilde konuşabileceğin anlamına gelmez. Bu çok saygısızca. O bir Kuzgun, tıpkı senin gibi."

Leif de Fennan gibi ayağa kalktı. Aralarında birkaç metre vardı ama çarpışmaları için birkaç adım atmaları gerekecekti. Thane ayağa kalkmayı düşündü ama iş çok kanlı bir hal alırsa müdahale edecekti. Bazen böyle şeylerin kendi başlarına çözülmesi gerekirdi. Ve erkekler bunu genellikle yumruk yumruğa kavga ederek yapardı.

Piper boğazını temizleyerek ayağa kalktı ve aralarına girdi. "Bu sadece eğlence. Saygısızlık yok," dedi Fennan'a, sonra dönüp Leif'e baktı, "değil mi?"

"Elbette öyle," dedi Leif ve gülümsedi. "Sana en az diğer Kuzgunlar kadar saygı duyuyorum, Piper. Sadece takılmayı sevdiğimi biliyorsun. Daha önce hiç sorun olmamıştı." Leif Fennan'a sert bir bakış attı.

Fennan yüzünü taş gibi soğuk tuttu, hiçbir şey söylemedi ve eşyalarını toplamaya başladı. Orada bulunan herkes toplu bir iç çekiş yaşadı. Leif de Piper'dan hoşlanıyor muydu yoksa Gunner'ı kaybettiği için mi hıyarlık yapıyordu? Leif söz konusu olduğunda bunu bilmek zordu. Onu görür görmez Layala'nın kıcını avuçlamaya çalışmıştı, Thane'i kızdırmak içindi ama flörtleri yeni bir şey değildi. Thane onun Pearl'le birlikte olduğunu sanıyordu. Belki de sadece bir arkadaştı ya da birbirlerine bağlı değillerdi.

Layala bir dönüşle Thane'e baktı. Hâlâ onun kucağında yatarken ellerini başının arkasına koydu. Sanki onu görmek bile onu mutlu ediyormuş gibi gülümsedi. Thane buna bayılıyordu. "Günaydın," dedi Layala. "Bu grupla hiç sıkıcı bir an olmadığını söylemeliyim."

TAŞ PORTAL, onlar yaklaşırken bile enerjiyle uğulduyordu. Kuşlar sanki büyülü bir şey olacağını biliyorlarmış gibi daha yüksek sesle cıvıldıyordu; tepelerindeki gri gökyüzü bile daha şiddetli yağmur çiseliyordu. Thane ve Layala hızlıca bakiştılar. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Sağlam bir planımız var," dedi Thane. "Hazırız."

Avucunu büyük yuvarlak kemerin üzerine koyduğunda kemer ısındı ve uğuldadı. Üst kısmındaki yıpranmış yazılar hafif bir parıltı yayıyordu. *Tekrar merhaba*, diye fısıldadı ses.

"Bizi Newarden'ın hemen dışına götürebilir misin Calladira?" Thane sordu.

Daha fazla sihirle.

"Al şunu."

Layala elini üzerine koydu ve ardından Thane büyüsündeki çekimi hissetti, tıpkı rüzgârın ilk başta teninin üzerinde fısıldaması gibi. Çekim daha da güçlendi ve portalın merkezi ışıkla titreşti ve sonunda bir su havuzu gibi dönerek onları dalmaya davet etti.

İyi yolculuklar.

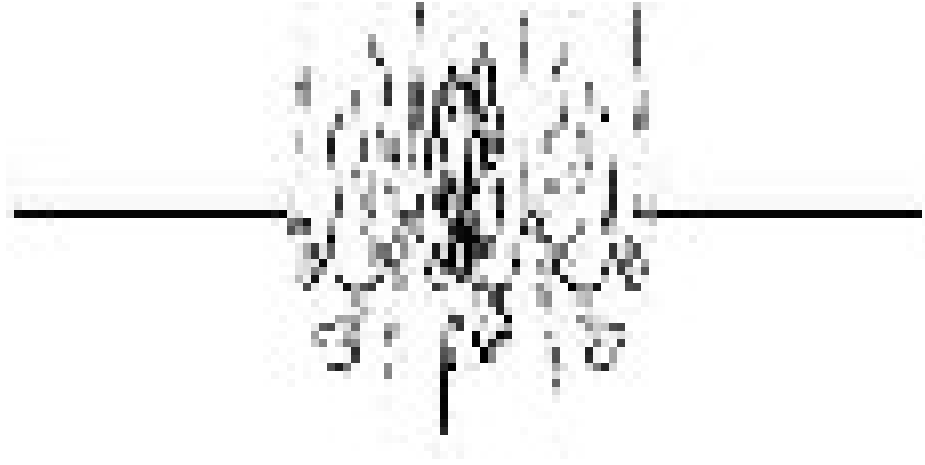
Thane ilk adımını attı ve Phantom'u arkasından sürükledi. Sabah güneşinin ışıkları diğer taraftaki çimenlerin nemli yapraklarında parıldıyordu. Geniş gövdeli ağaçlar gıcırdayıyor ve sessizce yer değiştiriyordu. Phantom başını eğip büyük bir ot parçasını kopardı ve yüksek sesle çiğnemeye başladı. Thane derin derin içine çekti, baharat ve biraz da nemli yosun kokan leylak kokularının tadını çıkardı. Calladira'da burası her zaman daha huzurluydu. Bu topraklar savaş ve lanetli yaratıklarla boğuşmuyordu. Tam da elf topraklarının olması gerektiği gibi sessiz bir dinginlik vardı. Sanki bunu kanıtlarcasına, ilerideki çayırılık alanda koyunlar meliyordu. Ortada küçük, saz çatılı bir kulübesi olan bir çiftlik evi duruyordu. Başkent Newarden'ın eteklerinde olmalılar.

Grubun geri kalanı onun ardından içeri girdi ve Siegfried onun yanına geçti. "Şehir doğuda, buradan yaklaşık bir mil uzakta. Burayı tanıyorum."

Thane başını salladı ve arkasını döndü. "Ne dediğimi unutma. Buraya taş ve Brunard'ın kellesi için geldik, Newarden'ın tüm şehir muhafızlarıyla savaşmaya değil. Buradaki görevimiz gizlilik ve gizlilik." Gülümsedi. "Kazanacak olsak bile." Derin kıkırdamalar ormanlık alanı doldurdu. "Atları bırakın. Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Brunard'ın fildişi taşından yapılmış büyük malikânesinin arka tarafındaki sarmaşıklar tek kapıyı çevreliyordu. Uzaktan gelen şehrin cıvıltısı ve ağaçlarda neşeyle öten kuşlar onları selamlıyordu. Layala, toplanmak için olgunlaşmış tombul meyveleri olan kalın bir böğürtlen çalısının arkasından dışarı baktı.

"Mmm," diye mırıldandı Tif, Evalyn Teyze'nin sırtındaki çantadan. Gnome ağzına atmak için tatlı bir dut kaptı. Layala'nın kulağına gelen yüksek sesli çiğneme sesi dönüp bakmasına neden oldu.

"Sakıncası var mı?" Layala tısladı.

Tif'in yüzünde mor meyve suları ve tohumlarla dolu utangaç bir

sırıtiş belirdi. "Thorry." "Çilekleri sonra ye."

Tif küçük hançerini çıkardı ve dişlerini sıkması bir savaşçının yüz buruşturmasına dönüştü. "Savaşa hazırım kraliçem."

"Sen kalıyorsun."

"Savaşçı yardımcısı olma hayallerimi yıkmanın yolu."

Layala gözlerini devirdi. Gnome her şeyden korkardı. Bir savaşçı yardımcısı olmak isteyeceği son şeydi.

Bir grup muhafız malikânenin arka tarafına dolanmış, mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve sadece birkaç adım ötedeki tehditten tamamen habersizdi. Yeşil ve kahverengi kıyafetlerini ve inci renkli göğüs zırhlarını görünce, kim bilir kaç kişiyi kesip biçtiği ve öldürdüğü günü hatırladı. Kırmızı bir parıltı, kaos ve çılgınlık.

Ter şakaklarını ıslattı. Bu yerin Thane'de ne gibi duygular uyandırdığını ancak hayal edebilirdi. O kafeste ne kadar süredir işkence gördüğünü hiç sormamıştı. Herkese savaş için burada olmadıklarını söylemişti ama eğer birinin düşüncesizce bir şey yapmasından endişeleniyorsa, o kişi Thane'di.

Serin bir nefes Layala'nın boynundan aşağı süzülüyor gibiydi ve birisinin ona yakın durduğu hissine kapıldı. Başını çevirip kılıcına uzandı ama elini düşürdü. Siegfried birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ve Thane ile Layala'nın arkasında tek dizinin üzerine çöktü. Tüm elfler hafif ayaklıydı ama Siegfried bir hayalet gibiydi.

"Çevre taramamda ejderhadan ya da Brunard'dan iz yok," dedi alçak bir sesle. "Şehir her zamanki gibi iş yapıyor gibi görünüyor."

"Pekâlâ, içeri giriyoruz o zaman," dedi Thane.

Grup sessizlik içinde bekledi. Nefes alışları bile zar zor duyuluyordu. Layala'nın kendi kalbi daha yüksek sesle atıyordu. Saydı, *bir, iki, üç, dört... otuz bir*. Köşeden ilkinden farklı bir başka muhafız grubu geldi. Aradaki zamanı sayarak tekrar beklediler.

Thane, "O kapıdan geçmek için yaklaşık otuz saniyemiz var," dedi. En az iki nöbetçi vardı, binanın büyüklüğü göz önüne alındığında muhtemelen daha fazla. "Kapıyı açmak için ilk ben gideceğim."

"Sen mi?" Fennan tereddüt etti. "Hayır, eğer önce biri gidecekse, o da daha gözden çıkarılabilir olanlarımızdan biridir. Ben gidip kapıyı tekmeleyeceğim."

"Hiçbiriniz tek kullanımlık değilsiniz," diye tersledi Thane.

"Tekmelemek çok gürültülü olur," diye tısladı Piper. "Ve muhafızlar parçalanmış bir kapıyı fark edecekler."

"Thane haklı. Bu tam ona göre bir iş," dedi Leif. "Layala'nın hapisane arabasının asma kilidini kolayca kırdın."

Thane bir süre sessizce oturup kirli çenesini ovuşturdu. "Evet. Kapının kolunu da kırma ihtimalim var ama bunu göze alıyorum."

Layala yuvarlak altın sapın altındaki büyük anahtar deliğine baktı. Bunu daha önce Thane'i serbest bırakmak için yapmıştı. "Ben yaparım ve gözle görülür bir hasar olmaz."

Layala'nın yanındaki Evalyn Teyze, "Yakınlarda solgun olanlar varsa büyün onları uyarabilir," dedi.

"Muhtemelen izimizi göl kenarındaki kasabalara kadar takip etmişlerdir. Yakınlarda solgun olanlar varsa bile çok fazla olmayacaktır ve şehir muhafızları onları halledecektir. Olsa olsa dikkat dağıtıcı bir şey olur."

"Bu riskli, Layala." Evalyn Teyze onun omzuna nazik bir el koydu. Evalyn Teyze büyüsünün sonuçlarını herkes kadar iyi biliyordu. Bir keresinde bu yüzden neredeyse ölüyordu.

"Ya riski göze alırız ya da büyük bir savaşa ve Brunard'ın alarma geçip kaçma ihtimaline hazırlanırız."

Kuzgunlar birbirlerine baktılar. Başka bir muhafız grubu ortaya çıktı. Herkes aynı anda yere çömelmiş gibiydi. Thane ağzını büktü ama başını salladı ve muhafızlar gözden kaybolunca daha yakına eğildi. "Ben hemen arkanızda olacağım. Muhtemelen içeride hemen susturmamız gereken muhafızlar olacaktır. Evalyn, sen burada bekleyeceksin. İşler kanlı bir hal alırsa atların yanına koş. Sen de Tifapine."

Fennan, "Biri yaklaşırsa ıslık çalarım," dedi.

Layala derin bir nefes alarak başını salladı. Gergin bir sessizlik içinde bir sonraki devriye grubunun geçip gitmesini beklediler. Sonra Layala hızla dışarı fırladı, gömleği böğürtlen çalısının bir dikenine takıldı ve kolunu kesip koluna girdi. Acıdan irkildi ama yavaşlamadı. Kapıda, hâlâ açık olduğundan emin olmak için iki tarafa da baktı. *Haydi, acele et, acele et.* Kalbi küt küt atarken sağ avucunu kilide dayadı ve büyüsünü dışarı itti. Metalin kırılması sessizce tıkırdadı ve diğer eliyle altın düğmeyi çevirdi.

Bir ıslık havayı kesti. Kahretsin. Otuz saniye olmuş muydu? Thane kapıyı iterek açtı, kolundan tuttu ve onu karanlık bir koridora sürükledi. Gözleri ışıktaki değişikliğe çabucak alıştı; yalnızdılar. Yaratıcıya şükürler olsun.

Thane kapıyı yavaşça kapattı. Sessizlik içinde bir bağırış, bir alarm, bir muhafızın içeri dalmasını beklediler. Bir vuruş, iki, üç, hiçbir şey.

"Bizi görmediler," diye mırıldandı Thane. Hem Thane hem de Layala, muhafızlar geçtikten sonra diğerlerine içeri girmeleri için yer açmak üzere geri çekildiler. Beklerken etrafına göz gezdirdi. Uzun koridorun en sonunda tek bir meşale yanıyordu. Yakınlarda bir yerden tencere ve tava sesine benzeyen sessiz tıngırtılar geliyordu. Burası sıcaktı, bir fırının üretebileceği türden bir ısı. Küflü rutubet kokusunu atlattığında, kek ya da aynı derecede tatlı bir şeyin piştiğine dair ipuçları aldı.

Kapı tıkırtıyla açıldı ve diğer dördü küçük alanı doldurana kadar içeri daldı. Piper dirseğiyle Layala'yı dürttü. "Bir şey var mı?"

"Henüz kimseden iz yok."

"Buranın planını biliyor musun?" Fennan sordu.

"Ya burada değilse?" Leif araya girdi. "Ya ejderha buraya önce geldiyse?" Layala bir omzunu kaldırdı. "O zaman yakında öğreniriz, değil mi?"

Thane grubun arasından geçerek önde durdu. "Malikânenin bu kısmına hiç gelmemiştim. Buraya geldiğimde girişten büyük bir eğlence odasına götürüldüm. Merdivenler bir üst kata çıkıyordu. Hem yukarıda hem de ana katta birçok kapı vardı. Her yerde olabilir."

"Neden ona sorarak başlamıyoruz?" dedi Siegfried, elinde yayı ve koridorun sonunda duran bir kadına doğrulttuğu okuyla. Kadın hiç kıpırdamadan duruyordu, yumrukları iki yanında sıkılıydı. Önünde beyaz bir önlük bağlıydı ve sarı saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde duruyordu.

"Bağırma yoksa ok hedefini bulur," dedi Piper, elinde bir hançerle ona doğru yürürken.

Leif elini Layala'nın önünde gezdirerek onun önden gitmesine izin verdi. O ve Thane yan yana yürüdüler. Piper'ın silahını çıkarmış olmasına ve Siegfried'in uçmaya hazır bir ok tutmasına rağmen elfin gözleri Thane'e sabitlenmişti. Çenesi titriyordu. Piper genç kızın kolunu tuttu ve onu diğer taraftaki mutfağın görüş alanının dışında kalan duvara doğru sürükledi.

Thane onun önünde durdu. "Sessiz kalırsan sana zarar vermeyiz." "Sen-sen," diye sesi kesildi.

"Thane Athayel, evet."

"Lord Brunard için buradasınız."

Thane sırtarak, "Çok zekice," dedi. "Nerede o?"

Göğsü daha hızlı inip kalkıyor, nefesleri daha keskinleşiyordu. "Yukarıda," diye kekeledi ve yutkundu, "yukarıda, odasında."

"Peki odaları hangileri?"

Gözlerini kapatıp yüzünü ezdi. "T-top seviyesinin sağ tarafındaki iç lastik."

"Hizmetçilerin girişi var

mı?" Kadın başını salladı.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Ben-hayır." Layala genç kızın her zaman kekeleyip kekelemediğinden ya da bunun korkusundan kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildi. "Üst kata çıkmak için sadece fuayede merdivenler var."

"Şu anda kaç mutfak personeli var?"

Dört parmağıyla elini kaldırdı. Thane başıyla onayladı ve Kuzgunlara döndü. "Onları bağlayın, ağızlarını tıkayın." Piper genç kızın kolunu tuttu ve hançerinin ucunu böğrüne dayayarak onu sürükledi.

Diğerleri bir ölü kadar sessiz, köşeyi döndüler. Layala arkadan takip etti ve diğer üç aşçıyı bir çığlık bile atamadan yakalayışlarını izledi. Mutfağın ortasında büyük bir tahta blok duruyordu. Üzerinde çeşitli kaseler ve tabaklar, doğranmış sebzeler ve pişmemiş bir domuz vardı. Derisinin parlak pembeliği ve kocaman açılmış siyah gözleri biraz sinir bozucuydu. Domuzun zıplayıp ciyaklamaya başlamasını bekliyordu. Diğer tencere ve tavalar yukarıdaki kancalardan sarkıyor, kahverengi taş zeminin ve masanın karelerinin bazı kısımlarına un serpiliyordu.

Uzak duvarda kocaman bir şarap rafı duruyordu. Leif oraya doğru yürüdü ve bir tane aldı. "Almamın sakıncası yok."

"Gerçekten mi?" Fennan çizdi.

"Yanıma almak için, şimdi içmek için değil, açıkçası."

Layala gülümsedi ama yavaşça başını salladı. Sanki şu anda bunun biraz bile önemi varmış gibi.

Thane, Layala'ya göz kırparak, "Yani, en iyi şaraplar onlarda," dedi. "Peki Brunard'ın kişisel stoku? İyi olmalı."

Layala bir elini nemli alnında gezdirdi. Görünüşe göre taş fırın onları pişirmeye yetecek kadar ısı ürettiyordu. Üst yarısı kadar uzunluğunda olan tek bir pencere esintiyi içeri almak için açıktı... küçük bir pencere. Muhafızlar onları görebilirdi. Odanın içinde hızla ilerledi, neredeyse yan tarafa bağlanmış beyaz perdeye atlayacaktı. Sesler havada sürükleniyordu. Gah- yüzler. Nefes nefese kaldı ve hızlı bir hareketle perdeyi yana kaydırıldı.

"Hey," dedi muhafızlardan biri.

Herkesin siper alması için çılgınca el salladı. Mutfak personelini açık bir kiler kapısına sürüklediler. Layala kılıcını çıkarıp masanın üzerine koydu ve görünmemesi için bıçağı duvara dayadı. Sonra yakındaki bir kancadan bir önlük kaptı, başının üzerine attı ve tam arkasından bağlamayı bitirdiği sırada bir el perdeyi kavrayıp kenara çekti.

Layala bir kase un aldı ve elini içine daldırdı, ancak içinde ıslak ve yapışkan bir şey olduğunu fark etti. Bir çift yumurta. "Merhaba," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Muhtemelen fazla büyüktü. Yüzünü biraz gevşetti. "Bugün nasılsın?"

Kıvrık açık kahverengi saçlarının yarısı arkadan bağlanmıştı ve gülümsemesi gözlerini kıştırıyordu. "Seni daha önce hiç görmedim. Yeni misin?"

Ortağı omzuna vurdu. "Haydi, güzel kızlarla sohbet etmek için duramayız." Yürümeye başladı.

Lütfen, sadece onunla git. Layala sessizce yalvardı ama gülümsemesini bozmadı.

"Daha yeni başladım." Yumurtaları onun içinde ezdi.

"Buralı değilsin, değil mi?" Adamın gözleri kadının yüzünde ve göğüslerinde gezindi. "Ve sanırım Lord Brunard'la da tanışmadınız?"

Layala'nın kalbi güm güm attı. Gerginliğini bir kenara bırakıp güldü. "Bunu sana söyleten ne?"

Kızın başını işaret etti. "Ne kadar güzel olursan ol, Lord Brunard seni mutfağa almaz. O..." Ağzı hafifçe çatıldı. "Senin için başka kullanımlar."

Diğer kullanımlar? Ses tonuna ve tavırlarındaki değişime bakılırsa iyi bir kullanım olamazdı. Güzel kadınlara ne yapardı? "Haklısınız. Kısa bir süre önce Quindar'dan buraya taşındım." Bildiği diğer tek Calladiran kasabası olduğunu söyledi.

"Ah, güzel şehir." Mavi gözleri onun arkasındaki odada gezindi. "Diğer herkes nerede?"

Bu diğer muhafızı durdurdu. *Maker, hayır. Sadece git buradan.* Onları öldürmek zorunda kalmak istemiyordu, diğer muhafızlar fark edecek ve ortaya çıkacaklardı. "Görünüşe göre diğerlerini de bir ishal nöbeti sarmış. Bir tuvalet bulmak zorunda kaldılar. Uzak durmak isteyebilirsiniz."

"Koşar mı?"

Diğer muhafız topuklarının üzerinde döndü ve yürümeye devam etti. Çabucak anlamış gibi görünüyordu.

Layala boynuna doğru süzülen kızarıklığa engel olamadı. Gevşek dışkı hastalığından böyle bahsetmiyorlar mıydı? Bu elf neden anlamamıştı?

Sonra muhafızın gözleri büyüdü. "Oh." Bir adım geri çekildi. "Doğru ya. Yola çıksam iyi olacak. Yeni bakireye bir uyarı, Lord Brunard seni görürse haremının bir parçası olman için davet edecektir. Kadınları iyi ödüllendirir ama bilemiyorum, sen bunun için fazla iyi görünüyorsun."

Unla kaplı eliyle el salladı. "Uyarı için teşekkürler. Hoşça kalın." Ve ortağına yetişmek için acele etti. Layala'nın gergin omuzları düştü ve kaseyi yere bırakıp perdeyi tekrar kapattı.

Kuzgunlar kilerden dışarı süzüldü. Layala önlüğü başının üzerinden tezgâhın üzerine fırlattı. "Haremi mi? Seks için dişilerden oluşan bir haremi mi var?" Maker, bu fikirden iğrenmişti ve Thane'in iktidardaki tipik erkeklere hiç benzemediğine şükrediyordu.

Thane bir omzunu kaldırdı.

"Omuz silmek mi? Dehşete düşmedin. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Thane onu kucakladı ve ellerini kollarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "İdeal bir durum değil ama bizi de ilgilendirmez. Onları en son buraya geldiğimde görmüştüm, bu yüzden ben de senin kadar şaşırmadım."

"Oh, ve sen hala kız kardeşini ona eş olarak mı teklif ettin?" "Bu biraz karışık. Onu şimdi teklif etmiyorum, değil mi?"

"Ne harika bir fikir olurdu biliyor musun?" dedi Leif parmağını çenesine vurarak. Layala onun yüzündeki muzip ifadeden hoşlanmamıştı. "Sen ve Piper onun haremının bir parçası gibi giyinerek içeri girin. Muhafızları atlatmak sizin için kolay olur."

Piper'ın yüzündeki sert ifade Layala'yı güldürdü. Bu fikirden pek hoşlanmadığı belliydi. "Neden sana bir etek giydirip yanaklarına biraz allık sürmüyoruz?"

Sırıttı. "Eğer işe yarasaydı, yapardım. Ama Brunard'ın bacaklarının arasında çetele tutan ve yüzünde kıl olan birini istediğini sanmıyorum."

Derin kıkırdamalar odanın içinde yankılandı. Fennan botunu yere vurdu. "Aslında bu kötü bir fikir değil."

"Kesinlikle hayır," dedi Thane.

Leif ellerini havaya kaldırdı. "Hizmetçilerin girişi yok ve yukarı çıkmanın tek bir yolu var, o da fuayedeki merdivenler. Yani bir savaş başlatmamızı istemiyorsanız..."

Thane homurdanarak, "Kızları bu şekilde riske atmaktansa öldürmeye devam etmekte bir sakınca görmüyorum," dedi. "Bu muhafızlardan bazılarını tanıyorum ve bana ne yaptıklarını hatırlıyorum."

"O zaman Brunard gizlice kaçabilir," dedi Layala ve alt dudağını dişledi. Brunard geldiklerini duyarsa taşa ulaşma şanslarını kaybedebilirlerdi. Bunu söyleyeceğine inanamıyordu ama, "Yapacağım," dedi.

Piper'ın ağzı açık kaldı. "Layala."

"Hayır, yapmayacaksın." Thane'in çenesi gerildi ve başını salladı. "Birincisi, seni tanıyabilir. Büyüsüyle şehrini paramparça eden elfin yüzünü unutacağından şüpheliyim."

"O zaman ben giderim," dedi Piper. "Beni tanımayacak. Bana taşın nerede olduğunu söylemesini sağlayacağım. öyle."

"Bu bilgi için onu becerecek misin?" Fennan sordu, yüzünde hafif bir tonda. "Ona öylece sormazsın."

Piper yanakları kızarmış bir halde, "Bazen tam bir hıyar oluyorsun," diye tersledi. "Birini ikna etmenin başka yolları da var."

"Tek başına gitmiyorsun," dedi Layala kollarını kavuşturarak. "Brunard yüzümün tanıdık geldiğini düşünse bile Thane'in nişanlısı Layala Lightbringer'ın bir harem kızı olarak odasına girdiğinden asla şüphelenmeyecektir. Ve eğer şüphelenirse, o zaman Piper ve ben onu bayıltırız."

"Ben de onlarla gideceğim," dedi Leif. "Bana bir muhafız üniforması bul."

"Her şeyden önce alnınızın her yerinde dövmeler var," dedi Thane. "Calladira'da kimse bunu yapmaz. Ve-" Thane'in yüzünde gölgeler ve öfke vardı. Keskin bir öfkeyle, "Sana muhafız kılığında eşlik eden ben olacağım. Tek yapmamız gereken onun odasına gitmek."

Diğerlerinden bazıları homurdandı. Fennan bir adım öne çıktı. "Tanınacak biri varsa, sensin."

"O zaman bir başlık takarım. Bazıları öyle yapıyor."

Fennan homurdanarak elini salladı ve arkasını döndü. "Ne istiyorsan onu yap. Sen her zaman yap."

AŞÇILARDAN BİRİ kızların müstehcen kıyafetlerinin yanı sıra yedek erkek üniformalarının da bulunduğu soyunma odasının yerini söyledikten sonra Piper, Layala ve Thane büyük bir boy aynasının önünde durdular. Layala'nın iç çamaşırları kumaş parçalarından başka bir şey olarak tanımlanamazdı. Beyaz bir örtü kalçalarının üzerinden sarkıyor ve ön kısmı kalçalarının üst kısmına ancak ulaşıyor, kalçalarının etrafındaki ince bir ip parçasıyla tutuluyordu. Üst kısmı çiçekli dantelli sütyeninden daha fazla kumaş içermiyordu ve gösteriş için beline ay ve yıldız sembolleri olan altın bir zincir bağlamıştı. Piper'ın korsajı koyu mor renkteydi, kalça kemiklerinin üzerinde yüksek bir kesimi ve göbeğine kadar uzanan daldırma bir yakası vardı. Omuzlarındaki askılar bir parmağın kadar inceydi ve arkasındaki dar bir kumaş parçası dışında sırt kısmı tamamen açık bırakılmıştı.

Thane'in gözleri açgözlülükle Layala'nın formu üzerinde gezindi. "Bu ilginç olmalı. Sanırım ayrılırken bunu da yanında götürebilirsin."

Piper kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Diğer muhafızlar görünüşümüzle ilgili bir şey söylediklerinde, ki şüphesiz söyleyecekler, öfkeni kontrol altında tut. Başkalarının Layala'ya dokunmasından, hatta bakmasından hoşlanmayacağını biliyorum."

Gözlerini dikkatle Piper'ın yüzünde tutarak, "Tamamen sakın kalacağım," dedi. "Hı hı," diye mırıldandı Piper. "Unutma, taşı bulmamız ve bir savaş başlatmamamız Büyük savaş sizin karakterinizi korumanıza bağlı."

Thane teslim olmak için avuçlarını kaldırdı. "İyi bir çocuk olacağım."

"Ve sen," dedi Piper, parmağıyla Layala'yı göstererek, "Biri kıcını tuttuğunda öfke nöbeti geçirmek yok."

"Rollerimizin farkındayız." Layala bir elini göğsüne koydu. "İtaatkâr fahişe ve," diyerek Thane'in kolunu kavradı, "Brunard'ın muhafız kalleşi."

Piper tatmin edici bir yarım gülümsemeyle kapıyı çekerek açtı. Diğer tarafta, kapıların ve yerlerin etrafında altın süslemeler ve süslü armatürler bulunan büyük bir fuaye bekliyordu. Şatafatlı çerçeveli tablolar ve avizeler mekâna bir kraliyet havası veriyordu. Odanın ortasından aşağıya doğru uzanan kıpkırmızı halı, sonunda bir dizi merdivene çıkıyordu.

Piper ilk adımını attı ve bir muhafız hemen onun yoluna çıktı. Adamın bakışları bal gibi kıza yapıştı ve sonra bir sırtıma belirdi. "Merhaba güzelim." Layala keskin bir nefes alıp boğazı kuruyarak onun yanına süzüldü. Kendisine bakılırken Piper'ın yalnız hissetmesini istemiyordu. Dikkatini daha çok Layala'nın Piper'inkinden biraz daha büyük olan göğüslerine kaydırdı. "Yukarıdaki yaratıcı, ikiniz de yaban mersinli turta kadar tatlı ve boğucusunuz. Mm, mm, mmm."

Thane Layala'nın sol tarafına dokundu. "Lord Brunard yeni bakirelerin yetiştirilmesini istedi."

Koyu kahverengi gözlü muhafız kaşlarını kaldırarak Layala'ya dudaklarını büzerek öpücük sesi çıkardı. "Eminim öyledir."

Piper'a sinirli bir yan bakış attı. Bu düşündüğünden daha zor olacaktı. Bunun için başka birini taşaklarından tekmeleyebilirdi. Karakterini koruyan Piper gözlerini alçak tuttu.

Gözleri gökyüzü kadar mavi olan bir başka muhafız koridorun karşısındaki görev yerinden ayrılıp yanlarına geldi. "Yeni acemiler mi?" Mavi Gözler sordu.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Kahverengi Gözler.

Layala ağzından bir şey kaçırmamak için alt dudağını ısırды. Hizmetçilerin sessiz kalacağını düşündü.

"Evet," diye yanıtladı Thane. "Eminim onlarla tanışmak için sabırsızlanıyordur."

"Lorabell'le birlikte ve hepimiz bir numaralı kızının yatma saatini paylaşmaktan hoşlanmadığını biliyoruz." Her iki muhafız da güldü ve Thane de sanki nedenini çok iyi biliyormuş gibi gülüşe katıldı.

"Belki de yeni bir ya da iki numaralı kızı olacak," dedi Piper baştan çıkarıcı bir sesle, Layala bile şaşırmişti. "Ama burada beklemeye devam edersek bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Kahverengi Gözler kolunu Piper'ın kışına doladı ve onu kendine çekti. "Biliyorsun, bilmediği şey ona zarar vermez. Odalardan birini çabucak alabiliriz."

Sonraki göz kırpması özellikle iğrençti. Yukarıdaki Maker, büyüleyici olduğunu mu düşünüyordu?

Thane gözle görülür biçimde sertleşti ve uzun ama sessiz bir nefes verdi. *Kendini toparla, Thane,*
Layala düşündü.

Piper kıkırdayarak adamın elini nazıkçe itti. "Buraya Lord Brunard için geldim ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Kızın kışını avuçladı ve "Zaman zaman şımarmamıza izin veriyor. Tabii sen de istersen."

"Ama bu karar ona ait, değil mi? Ve onun," dedi Layala, dikkatlerini Piper'dan uzaklaştırmayı umarak. "Senin değil. Yani o istemedikçe ona bu şekilde dokunmamalısın."

"Alınan biri var." Kahverengi Gözler Piper'ı serbest bıraktı. "Bahse girerim vahşi bir yolculuk olacak." Bir mucize eseri Thane sessizliğini korudu ve sadece yumruklarını iki yanında sıktı.

Mavi Göz elinin tersiyle Kahverengi Göz'ün omzuna dokundu. "O haklı. Ev ayrıcalıklarını kaybetmek istemiyorum. En iyisi onları rahat bırak. Onun önünde Grinella'nın memesini tuttuğunu ve neredeyse elini keseceğini hatırlıyor musun?"

Kahverengi Gözler homurdanarak geri çekildi ve geçmeleri için bir boşluk açtı. "Nasıl unutabilirim ki? İlerleyin hanımlar." Hızlı adımlarla fuayenin sonundaki merdivenlere doğru ilerlemeye başladılar. "Hey, sen de kimsin? Sizi daha önce görmemiştim."

Thane arkalarından, "Yürümeye devam et," diye fısıldadı. "Durun."

"Siz önden gidin," dedi Thane. "Ben size yetişirim."

Layala arkasından gelen adamın vücudunun sıcaklığının kaybolduğunu hissetti. Omzunun üzerinden bakınca Thane'in dönüp onlara baktığını gördü. Piper elini Layala'nın bileğine doladı ve sabit adımlarını sürdürdü. "Bırak o halletsin."

"Onu tanıyabilirler," diye tısladı Layala.

"O zaman sanırım istediği dövüşü elde edecek." İlk basamağa ulaştılar ve yavaşça tırmanmaya başladılar. Layala altın korkulukları kavradı, gözlerini aşağıdaki Thane'den ayıramıyordu.

"Ben de kızlar gibi Quindar'dan geliyorum. Onlara burada eşlik edecek birine ihtiyaçları vardı ve ben de bunu yapacağım."

Layala yüreğini hoplatan bir sessizlik içinde bekledi. Thane'in sesi o kadar kendinden emindi ki muhafızın başka bir şeyden nasıl şüphelenebileceğini bilmiyordu. Yalan dilinden en büyük gerçekmiş gibi döküldü. *Ona inanın. Hayatın buna bağlı, seni aptal herif.*

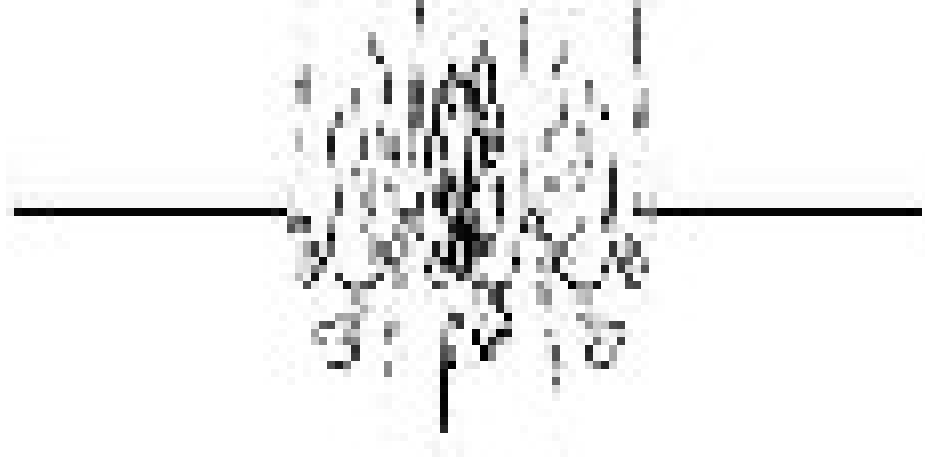
Muhafız ona temkinli bir şekilde başını salladı. "Pekala... kızıl saçlıya benim için bir şeyler söyler misin?"

"Memnuniyetle," dedi Thane.

Layala ve Piper en üst kata ulaşp, her iki yanında ahşaba işlenmiş ikiz siyah ayılar bulunan çift kapının önünde durduklarında, Thane çoktan aceleyle basamakları çıkmıştı. Onları ikişer ikişer götürdü ve kız daha ne olduğunu anlamadan eli Piper'ın omzuna dayandı. Neyse ki bu katta uğraşacak başka muhafız yoktu.

Piper, "Şimdi asıl eğlenceli kısma geldik," dedi. "Bırak da konuşmayı ben yapayım."

Bölüm 26

Piper düz, altın rengi kapı kolunu aşağı doğru itti. Sessiz bir tıkırtı ve iniltiyle kapılar yavaşça içeri doğru açıldı. Sol tarafta, daha önce benzerini hiç görmediği, yanardöner mavi taştan yapılmış bir şömineyle yanmayan bir şömine vardı. Thane'in Dredwich Kalesi'ndeki odasının sadeliğinin aksine, bu oda heykel rafları, çiçeklerle dolu vazolar ve savaşı tasvir eden ama her nasılsa güzel bir şekilde resmedilmiş sanat eserleriyle doluydu. Sanki savaşçılar kılıç dövüşünden ziyade bir dansın içindeymiş gibi, açık pasteller, kabarık beyaz bulutlar ve mavi gökyüzü. Gümüş renkli dikdörtgen bir halının etrafında bir kanepe ve bir koltuk dönüyordu. Ortadaki masanın üzerinde bir tabak, yarısı boşalmış bir kadeh şarap ve sayfaları dışarı taşmış eski bir kitap vardı. Açık balkona açılan havadar beyaz perdeler rüzgârda salınıyor ve dans ediyordu.

Neden bu kadar sessizdi? Ve Brunard neredeydi? Sağ tarafta, odanın başka bir bölümüne açılan bir kemer vardı ve burada bir yatağın ucunu gördü. Kalın, bej renkli direkler kıvrımlar, meyveler ve yapraklarla süslenmişti.

"Alo?" Piper usulca seslendi.

Layala sessizliğin bozulmasından neredeyse sıçrayacaktı. Birinin özel anlarına izinsiz girmiş gibi hissetti. Ama en azından mahrem bir şeyin ortasında değildi, yoksa *bir* şeyler duyabilirdi.

Thane tahta kalasların üzerinde bir hayalet gibi ilerledi, dikkatle balkona çıktı ve perdelerin arkasında kayboldu. Diğer odada döşeme tahtaları gıcırdadı. İçeride biri vardı. Layala ve Piper birbirlerine başlarını sallayarak kemere doğru ilerlediler. Eşikten ilk geçen Layala oldu ve boynuna soğuk bir metal kaydı. Dondu kaldı, acıyı zar zor fark etti, çok fazla nefes almamaya dikkat ederek bıçağı daha fazla itme riskini göze aldı.

"Lord Brunard." Piper'ın geniş gözleri Layala'nın soluna dikildi. "Zarar vermek istemiyoruz.

Biz yeni-"

"Odamdaki kadın misafirlerim sadece davetlidir."

Layala göz ucuyla kumral saçlarını ve açık tenini zar zor seçebiliyordu ama kıpırdamaya cesaret edemedi. Boğazını kesmesi için çok az baskı yapması gerekecekti. Ellerini kaldıran Piper bir adım daha yaklaştı. Gözleri arkadaki odaya kaydı ve başını hafifçe salladı.

"Tanrım." Elini ona doğru kaldırdı ve dudaklarını yaladı. Elini yaklaştırdığında adam ürkmeyi ya da tek kelime etmedi, bu yüzden Piper parmaklarını adamın kolunun çıplak eti boyunca kaydırды. Layala arkadaşının bir sonraki hamlesini izlemek için başını hafifçe çevirmeye cesaret etti. Piper'ın parmakları adamın omzunda dans etti ve sonra sırtını okşadı. Çenesini onun boynunun çukuruna dayadı ve kulağına usulca, "Muhafızların hoş bir sürpriz olacağını düşünmüş. Bir hediye."

"Mmm," diye mırıldandı. "Öyle mi?" Ama henüz silahını çıkarmamıştı. Tamamen Layala'nın önüne doğru süzüldü. Geriye yaslanmamak ya da vızıldayan büyüsünün bu odayı parçalamasına izin vermemek için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu. Ne de olsa Thane'e işkence etmekten sorumlu olan elf buydu. Onun daha çirkin olmasını ya da yüzünde kötülüğüne dair bir iz olmasını bekliyordu ama o da çoğu elf kadar, hatta bazılarının daha güzeldi. Koyu renk gözleri onun vücudunda gezinirken parılıyordu. Dikkatle, hançeri boğazından aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden kaydırmasını ve sonra ucunu sol göğsünün üzerine hafifçe bastırmasını izledi. "Kalbinin atışını duyabiliyorum. Gergin misin?"

"Evet," diye cevap verdi.

"Korkuyor musun?"

Layala kısaca Piper'a baktı. Arkadaşı ellerini onun göğsüne sürüp tekrar yukarı kaldırdı. "Hayır."

"Bunu daha önce hiç yapmadın, değil mi? Kendini tanımadığın bir erkeğe sundun."

Yakınından bile geçmiyor, diye düşündü Layala. "Haklısınız Lordum." Peki neden hâlâ hançerini onun göğsünden çekmemiştii? Ve Piper neden söylediği gibi konuşmuyordu?!

Omuzlarını ovuşturan Piper'ın elinin üstünü öpmek için başını eğdi. Daha net bir planları olmalıydı. Neydi o lanet plan? Fennan onu kamburlaştırması gerektiğini söylemişti ama Piper ikna etmenin başka yolları olduğunu söylemişti ve doğrusu Layala da destek için gelmişti. Tek düşüncesi o piçi bir sandalyeye bağlamak ve yerini söyleyene kadar tırnaklarını sökmektii. Maker, o incelik isteyen bir hayvandı.

Brunard onun yüzünün her santimini inceledi. O da ona baktı ve kaşınan büyüünden ya da Brunard'ın hançerinden başka bir şeye odaklanabilmek için kalbinin atışlarını saydı. Onu tanıdı mı? Uzun dakikalar geçti. Bilmesi gerekiyordu, değil mi? Bıçağı doğrudan kalbine mi saplayacaktı?

Piper, bir şey söyle!

"Masum olanları seviyorum," dedi ve diğer elini karnının üzerinde kaydırarak parmaklarını belindeki zincirin altında tuttu. Kızın teni bu ihlal karşısında karıncalandı. "Onlara bir şeyler öğretmemi isteyenleri."

Ne iğrenç bir pislik. Bıçağın kalbine saplanmasına daha fazla dayanamadı. Eli keskin metalin etrafına dolandı ve onu hafifçe geri itti. Bıçak avucunu kesti ama acısını seve seve kabul etti. Rahatlamadı. Bu elfin bir çeşit bıçak fetişi mi vardı? Ciddi ciddi dizini kasıklarına vurmayı, hançeri elinden çekip almayı ve onun üzerinde kullanmayı düşündü. Ama Piper'a aklında ne varsa yapması için daha fazla zaman tanıyacaktı. "Tanrım, lütfen."

Gülümsedi ve silahını indirdi. "Gittikçe daha da gerginleşmeni izlemek çok lezzetliydi. Korkmuş bir dişi geyik gibisin ve bu benim için alışılmadık bir durum. Aldığım bakirelerin çoğu deneyimli ve memnun etmeye heveslidir."

Onu duvara yasladı ve avuçlarını başının iki yanına vurdu. "Söyle bana, bana ne yapmak istiyorsun, kıymetlim?"

Sertçe yutkundu. "Gerçekten mi?"

Parmağı kızın uzun saçlarından bir parçaya dolandı ve sonra canını acıtacak kadar çekti. "Duymak isterim." Kız cevap vermeden önce öne doğru eğildi ve onu dudaklarından öptü.

Vay anasını.

Kıpırdamadan durdu. Adamın dilindeki şarap tadı ağzını doldururken tiksinti içinde titreşti. Sarhoş muydu? Ve yukarıdaki kutsal Yaraticı, Thane bunu görebiliyor muydu? Ellerini onun göğsüne vurmak istedi. Piper hangi cehennemdeydi? Arkasına baktı ve Piper'ı sessizce yatağının ucundaki sandığı karıştırırken buldu. Brunard'ın dikkatini dağıtan kişi Layala mıydı?

Layala avuçlarını ona dayadı ve dudaklarını ondan ayıracak kadar hafifçe itti. "Size ne yapmak isterdim biliyor musunuz, Lord Brunard?" *Kes şu sefil kalbini.*

"Anlat bana," diye yalvardı. "Dudaklarının hareketini seyretmeye bayılıyorum. Çok yumuşak ve dolgunlar." Öne eğildi, başka bir öpücük için yaklaştı.

Piper arkasından, yüzünü ona dönmesi için çenesini çekti. "Gel benimle oyna. Bütün ilgiyi ona veriyorsun." Adamın eline dolu bir kadeh şarap tutuşturdu. "Biraz daha alın, Lordum."

Layala'ya özür dileyen bir bakış attı ve sonra elini tutarak onu odaya doğru götürdü. Yatak.

Başını arkaya eğdi ve saniyeler içinde içti. "Çok naziksin, tatlım." O saçlarından bir avuç tuttu ve onu durdurdu. Saç tellerini burnuna götürerek içine çekti. "Kızıl saçlılara bayılıyorum. O kadar acı hissetmiyorsun."

Piper döndü ve bacaklarının arasından tuttu. Hafifçe tısladı. "Saçlarında kızıl var, söyle bana, acıtıyor mu yoksa hoşuna mı gidiyor?"

"Acıtıyor ve nedense hoşuma gidiyor," diye geveledi.

Ya şarap onu çok etkilemişti ya da içinde başka bir şey vardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Piper, sonra adamın omuzlarından tutup onu yatağa geri itti. "Her Şeyi Gören Taş'ın sende olduğunu duydum. Bu doğru mu Lordum?"

Layala neredeyse inliyordu. Gerçekten de öylece ortaya mı çıktı? Yukarıdaki Maker, onu öylece teslim edecek değildi ya.

Ama şaşırarak başını salladı, kız onun üzerine tırmanırken dili neredeyse sallanıyordu. "Evet. Taş'tan ne istiyorsun?"

"Nerede o?"

Kaşları yukarı kalktı ve bu onu biraz ayıltmış gibi görünüyordu. Piper'ı boğazından yakaladı ve o da hemen iki eliyle bileğini kavradı. "Neden bana taşı soruyorsun?"

Kahretsin, diye yüzünü ovuşturdu Layala ve kendini yerde ikiliye doğru ilerlerken buldu. Şarap sandıkları kadar sert vurmuyordu. "Ona zarar vermeyin. Bu benim fikrimdi."

"Neydi o?" diye tersledi.

"Buraya gelip taşı istemek için. Ona ihtiyacım var. Bu çok önemli."

Cam gibi gözleri kısıldı ama parmaklarını Piper'ın etrafında daha da sıkı. Kızın hırıltısı Layala'yı paniğe sürükledi.

"Yani sen benim hediyem değilsin."

"Hayır."

Elini bıraktı ve Piper nefes nefese kaldı ve ellerini boğazının önüne sardı. Onu yana itti ve ayağa kalktı.

"Sırf korumalarımı atlatıp buraya girme cesaretini ve yeteneğini gösterdiğin için seni dinleyeceğim. Ama yalan söylediğini düşünürsem, sana nerede olduğunu söylemem ve inan bana, onu asla bulamazsın." Layala'yı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ve yarı çıplak güzel kadınlara karşı zaafım var, yüksek elfler olsun ya da olmasın."

Nereden biliyordu?

Layala'nın etrafından dolanarak Thane'i bıraktıkları odaya doğru yürürken hafifçe sallanıyordu. Onun çoktan içeri girmediğine inanmakta güçlük çekiyordu. Layala parmaklarını kıvırdı, tırnakları avuçlarını ısıırıyordu. Thane saklanacak bir yer bulmuş muydu? Karşılaştıklarında Thane ne yapacaktı? Onu ölümle mi tehdit edecekti? Brunard'la ilgili bir şey ona Thane'e bir şey vermektense ölmeyi tercih edeceğini söylüyordu.

Bir bağırış, Thane'in emirler yağdırmaya başlaması ya da bir yumruğun et ve kemiği kırmasını bekledi ama gömleksiz Brunard sadece koltuğa doğru yürüdü ve bir bardak aldı

şarap. "Siz ikiniz neden hâlâ orada dikiliyorsunuz? Gelin. Oturun." Karşısındaki kanepeye tembel bir el salladı ve arkasına yaslandı, bacaklarını sanki dünyada umurunda değilmiş gibi genişçe açtı. En azından pantolon giyyordu.

Layala Piper'a baktı. *Thane nereye gitmişti?* İçinde ya da arkasında saklanabileceği raflar, kapılar ya da gölgeler yoktu. Bakışları balkona doğru kaydı. Onlara Brunard'la konuşma şansı mı veriyordu? Taşın yerini işkence ve kargaşa olmadan öğrenmenin mümkün olduğuna inanıyor olmalıydı.

Layala yumuşak lacivert kanepeye zarıfçe uzandı ve ellerini çıplak kalçalarının üzerine koydu. Omurgasını kaskatı tutuyordu, arkasına yaslanıp gevşeyecek kadar rahat değildi. Taşı ona vermeye ikna etmek için nasıl bir hikâye uyduracaktı?

Piper da onun yanında aynı duruşu koruyordu. Tetikte, Brunard'ın düşüncesizce bir şey yapmasını bekliyordu. Sayfaları dökülen yıpranmış, gümüş kitap dikkatini çekti. Altında bir çizim vardı ve siyah mürekkeple çizilmiş köşesinden, bir tür asanın ana hatlarını seçebiliyordu. Bir kralın elinde tutabileceği süslü bir parça.

Brunard öne doğru eğilip kitabın yanındaki beyaz peçeteyi aldı ve Layala'ya doğru salladı. "Biraz kanaman var. Düşen prensiniz kaçtığından beri, beni öldürmek için geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum. İhtiyatlı davranmamı anlayışla karşılayacaksın."

"Düşmüş prensimiz mi?"

"İkinizin de orman elfi olmadığını biliyorum. Özelliklerinizde ince farklılıklar var."

"Ah, elbette," dedi Layala ve peçeteyi kavradı, elinin hafifçe titremesini engellemeye çalışıyor ama başaramıyordu. Adrenalin patlaması, savaşma dürtüsü hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Balkona tekrar bakmamak için kendini zorladı. Thane orada olmalıydı ve Brunard'ın onun kanını akıttığını duyduysa ne olacaktı? Yukarıdakinin henüz buraya patlamamış olmasına çok şaşırmıştı. Derin bir nefes alarak gevrek peçeteyi boğazına bastırdı. "Ama o öldü, yoksa duymadın mı?"

Gülümseyerek, rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Şarabından bir yudum aldı ve ardından beyaz sıvıyı evirip çevirdi. "Bunu duydum."

Ama buna inanmadığı belliydi. "Peki, taş. Gerçekten sende mi?" Layala sordu.

Elindeki çiviye bardağına vurdu. "Sende çok tanıdık bir şeyler var. Ne olduğunu anlayamıyorum. Seni öptüğümde hafızamın geri döneceğinden emindim."

Yani onlarla oynuyor muydu? "Sizi temin ederim ki hiç tanışmadık. Hatırlardım," dedi soğukkanlılıkla ve gülümsedi. Sevgilisine işkence eden elfin yüzünü hatırlayacaktı, buna hiç şüphe yoktu. Öfkesinden Newarden'ı paramparça ettiğinde Brunard'ı hiç görmemişti. Şu ana kadar onun neye benzediğini bile bilmiyordu.

Koyu bir kahkaha attı ve öne doğru oturdu, kollarını kalçalarına dayadı. "Biliyor musun, ben de aynı şeyi düşündüm. Görünüşün oldukça çarpıcı ama seni daha önce bir yerlerde gördüğümü biliyorum ve gerçeği istediğimi söylediğimi hatırla ya da taş yok."

"Sana bir şey söylemeden önce, sende olup olmadığını bilmemiz gerekiyor,"

dedi Piper. "Bende var ve nerede saklı olduğunu başka kimseye söylemedim."

Layala'nın sırtında boncuk boncuk ter vardı. Ya yalanları tespit edebiliyorsa? Kendinden emin görünüyordu, sanki o ya da Piper yalan söylese bilecekmiş gibi. "Buraya daha önce de gelmişim. Bir kez," dedi Layala. "Newarden'a." Birden onun kumral saçlarını gördüğünü, çeşmenin kenarında askerlerine yaklaşan solgunlara saldırmaları ve onu terk etmeleri için bağırdığını hatırladı. "O zaman seni çeşmenin yanında görmüştüm. Eminim bakışmışızdır."

Onun gözlerinin içine baktı. Biraz sarhoş olsa bile, sanki gerçeği ya da yalanı ayırt edebiliyordu. Sanki o anı hatırlamaya çalışıyormuş gibi aklından geçen düşünceleri neredeyse görebiliyordu. Balkondan gelen esinti odanın içine doldu ve temiz hava vücudunda parlayan teri serinletti.

Sonunda başını salladı. "Taşı neden istiyorsun?"

"Kim olduğum hakkındaki gerçeği bilmek istiyorum. Bazı şeyler benden saklandı." Hiçbir şeyi ele vermeden gerçeği anlatmaya çalıştı. Ve doğrudu da. Kara Büyücü'yü neden geri getirebileceğini ya da solgunların lanetini yok edecek kişinin kendisi olup olmadığını bilmek istiyordu.

Brunard tekrar arkasına yaslandı ve şarap kadehini bitene kadar eğdi. "Korkarım kendi başına çalışmıyor. Yakın zamana kadar keşfedemediğim bir şey."

"Bu ne anlama geliyor?" Piper sordu.

"Bu, o şeyi elime aldıktan ve ona bir şeyler yaptırmak için aklıma gelen her şeyi denedikten sonra hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor. Ben de derinlemesine bir araştırma yaptım. Çalışması için kasıtlı olarak taştan ayrı tutulan bir asaya bağlanması gerektiği ortaya çıktı. Ve sadece iki büyücü her ikisiyle de çalışmasını sağlayabilir. Bu, kadimlerin sahip olmamızı istemediği bir güç."

Layala kitaba baktı. Orada bir asa çiziliydi... Elbette kader bunun basit olmasına izin vermeyecekti. Bunu iyilik için kullanmak istiyordu. Neden Yaratıcı bu işte onların yanında olamıyordu? "Peki asa kimde?" Layala sordu.

"Büyük büyükbabamın günlüğüne göre ejderha kralı. Girmeye cesaret edemediğim bir yer. Yenilmemeyi tercih ederim."

Varlett'in kralında olduğu gibi mi? İşler daha da kötüleşebilir miydi? Hem Piper hem de Layala şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordu. Bir ejderhayla bile yüzleşmek felakete yol açmıştı. Ejderha sarayında kaç tane ejderha şekil değiştiren olabilirdi? Orada saldırıya uğrayacaklar mıydı? İçeri girmelerine izin verilecek miydi? Dağlarında kaldılar ve Adalon'un geri kalanıyla ilişki kurmadılar.

"Ben de benzer bir tepki verdim."

"Oraya gitmeyi göze alacağız," dedi Piper. "Ama taş ihtiyacımız var. Onun için ne istiyorsun?"

Yaramaz bir gülümsemeyle boş şarap bardağına baktı, sonra onu masanın üzerine koydu. Bakışlarını Layala'ya doğru kaldırdı. "Seni yatağımda istiyorum."

Layala'nın kalbi neredeyse boğazına kaçacaktı.

"Hayır." "O zaman alamazsın."

"Beni alabilirsin," diye ağzından kaçırdı Piper ve ayağa kalktı.

Layala neredeyse nefes nefese kalmıştı. Gözlerini kocaman açarak Piper'a baktı. Brunard'ı taş için yatağa atması mümkün değildi. Daha sonra onu vereceğini kim söyleyebilirdi ki?

"Çok cömert bir teklif, tatlım," dedi Brunard ama gözleri tekrar Layala'ya kaydı. Bakışları sert ve rahatsız ediciydi, sanki bir bakışıyla onu soyabilirmiş gibi, sanki onu bir zevk aracından başka bir şey olarak görmüyormuş gibi. "Ama o güzel ağzın sikimin etrafına sarılmasını ve sonra da adımı haykırana kadar sana binmek istiyorum -Lady Lightbringer. Sen busun, değil mi? Thane'in öbür dünyada bizi duymasını istiyorum."

Lanet olsun, biliyordu. Thane'i dışarı çekmeye çalışıyor ya da burada olup olmadığını test ediyordu. Öyle olmalıydı ya da en azından Thane'in öldüğüne inanıyorsa, bir zamanlar düşmanına ait olduğunu düşündüğü şeyi istiyordu. "Eğer kim olduğumu biliyorsan, neler yapabileceğimi de biliyorsundur ve daha yanıma bile yaklaşmadan sikini keserim." Layala ayağa kalktı, içinden öfke fişkırıyordu. "Ve eğer taşı bana vermezsen, seni

Seni öldürmeden önce Thane'in çektiği kadar acı çekeceksin. Adımı haykıracak, acıyı durdurmam için bana yalvaracaksın."

Piper onun yanında bir heykel gibi hareketsizdi. Brunard gözlerini Layala'ya dikmişti ama o şehvetli açlık değişmişti. Ondandır sızan korkunun kokusunu neredeyse alabiliyordu. Onun ciddi olup olmadığına karar vermeye çalışıyor, belki de ona karşı kazanma şansını tartışıyordu. Bir dişinin Brunard gibi bir lordu öldürme ve emir verme gücüne sahip olması nadir görülen bir şeydi ve Layala bundan hoşlanmadığını görebiliyordu.

Dışarıdan gelen ve balkondan içeri süzülen hafif çığlıklar bakışmalarını bozdu. Kilidi kırmak için kullandığı kısa süreli büyü bir soluk-bir saldırısını mı tetiklemişti? Yükselen tiz sesler, feryatlar ve... ağaçların gürültülü şakırtıları şiddetlendi. *Orada neler oluyor?* Solgun olanlar ağaçları parçalayamazdı.

Brunard şaşkın bir bakışla balkona bakarak ayağa kalktı. Thane elinde kılıcı ve vahşi kaşlarıyla perdelerin arasından fırladı. Brunard elini sallayarak uçtu ve duvara çarparak görünmez bir güç tarafından oraya sabitlendi. Orman Elf Lordu'nun yüzünde öfke ve şaşkınlıkla karışık bir ifade vardı.

"Neler oluyor?" Layala, odanın içinde sinsice ilerlerken onu takip etti.

"Varlett geldi." Brunard'a hınzırca gülümsedi ve kılıcının ucunu onun boğazına dayadı. "Merhaba eski dostum. Taş nerede?"

"Git eşek siki yala."

Thane sırıttı. "Ben de böyle bir şey söyleyeceğini umuyordum." Hızlı bir hareketle bıçağı etinin üzerinde kaydırarak ve bir kuyu dolusu kan kabarak köprücük kemiğine doğru aktı. Brunard yüzünü buruşturdu ama çenesindeki o inatçı ifade hâlâ yerindeydi. "Bir sonraki dilim seni öldürecek. Senin saçmalıkların için zamanım yok. Taş nerede?"

Çığlıklar ve yardım çığlıkları dışarıda daha da yükseldi. Layala karnının etrafındaki zincirle gergin bir şekilde oynadı. Omzunun üzerinden baktı -Varlett'in balkondan uçarak içeri girmesi ne kadar sürerdi? Ya da belki de evin ön kapısını parçalayıp içerideki herkesi öldürecek.

"Ordunuzu masum insanları katletmek için mi getirdiniz?"

"Hayır, uğraşmanız gereken farklı bir tehdit var. Ölçekli bir tehdit ve onlara yardım etmek için yaşamak istiyorsan konuşsan iyi edersin."

Brunard Thane'in yüzüne sertçe baktı. "Size söylersen beni öldürmeyeceğinize dair Yüce Prens olarak şerefınız üzerine söz verin."

Thane'in yüzündeki çene kasları seğirdi. "Peki. Yüce Prens olarak size söz veriyorum."

"Şerefınız üzerine."

"Şerefim üzerine," dedi Thane. Cidden mi? Layala'nın gördüğü kadarıyla Thane her zaman sözünü tutardı. Brunard'ın gitmesine izin mi verecekti?

Başını yatak odasına doğru eğdi. "Yatağımın sonunda, sandığın altında gevşek bir döşeme tahtası var. İşte orada."

O daha cümlesini bitirmeden Piper sandığı itmeye başlamıştı bile. Parmakları bir çatlağa daldı ve tahta kalası çaktı, ardından kahverengi kumaştan yapılmış, sicimle bağlanmış yuvarlak bir nesne gördü. Bağ çekince açıldı ve ortaya kaba kesilmiş, süt beyazı bir taş çıktı.

Varlett'in güçlü ejderha formunun derin kükremesi, üzerinde durdukları zemini sarstı. Ahşap tavandaki panellerin arasından tozlar döküldü. Layala yutkundu ve

Başını pencerelere doğru çevirdi. Şimdi ne kadar yakındaydı? Onunla savaşabilirler miydi? Bir vazo raftan kayarak yere düştü ve paramparça oldu.

"Gitmeliyiz," dedi Thane ve Brunard'ın üzerindeki büyülü tutuşunu bırakıp bir adım geri çekildi. Thane'in bakışları boynuna, Brunard'ın onu kestiği noktaya kaydı ve sakinliği kırıldı, şimdi yere saçılmış olan vazanın kırılğan camı gibi yok oldu. Bir vınlamayla kılıcı havayı kesti ve bıçağını Brunard'ın göğsüne sapladı.

Layala nefesini tuttu ve elini ağzına götürdü.

Brunard'ın dudakları ölmek üzere olan bir balık gibi aralandı. "Söz verdin. Söz verdin," diye hırlıladı.

"Yalan söyledim ve bir Yüce Prens olarak onurumun hiçbir anlamı yok. Ben artık bir Yüce Prens değilim," diye hırladı Thane. "Beni kandırdın ve sonra bir kafeste bana işkence ettin. Bunu affedebilirdim ama *onlara* zarar verdiğin için seni affedemem. Söylediğin her şeyi duydum. Ve sen benim kızımı öpüp gidebileceğini mi sandın?" Thane başını yavaşça salladı. "Bunun olacağını biliyordun. Hoşça kal, eski dostum."

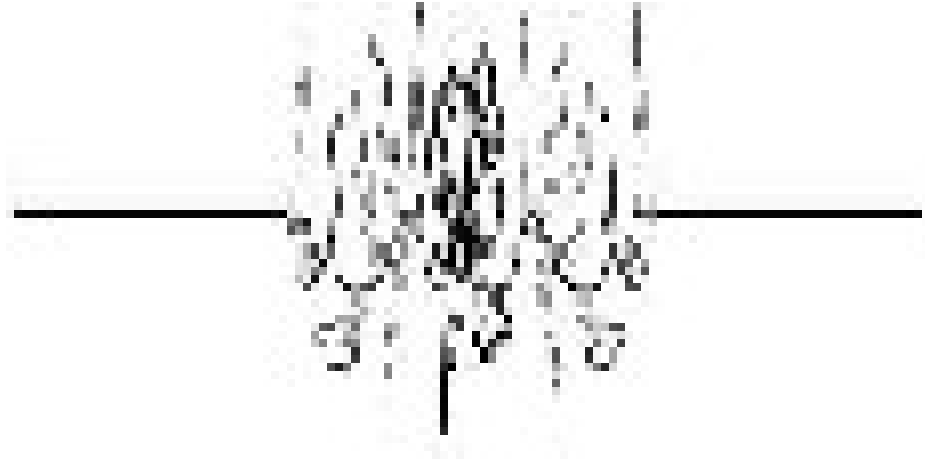
Kılıcını serbest bıraktı. Brunard sessiz bir çığlık attı ve duvardan aşağı kaydı. Kan göğsünden karın kaslarına doğru sızdı ve kucagında birikti. Ciğerlerine hava çekmeye çalışırken çıkardığı düzensiz ses Layala'nın tüylerini diken diken etti. Adamın her nefesi tıkırdarken ve kalbinin her atışında kan dışarı akarken başka tarafa bakamıyordu. Topuklarının üzerinde dönerken Thane'in pelerini etrafında fırl fırl dönüyordu. Balkona son bir kez baktıktan sonra kapıları sarsarak malikânenin ana salonuna doğru açtı. "Kımıldayın. Şimdi, hanımlar."

Brunard ağzından kan gelene kadar boğuldu. Neden küçük bir parçası onun için üzülmüyordu? Bu düşmüş hükümdar, bir ejderha şehrini parçalara ayırırken kendi odasında ölüme terk edilmişti. Sonu hak ettiği gibi olsa bile, Thane'in sözünden dönmesi onu şaşırtmıştı. Onu sevdiği, pişmanlık duyan, fedakârlığa, göreve ve onura inanan, halkı ve onu en iyi tanıyanlar tarafından sevilen, şakacı, flörtöz bir erkek olarak tanımıştı. Thane'in aynı zamanda değer verdiği kişileri korumak söz konusu olduğunda acımasız bir katil olduğu gerçeğini gölgelemesine izin verdi. Kail'in evinde bunun bir parıltısını, kendi elf türünü keserken gözlerindeki boş bakışı görmüştü. Bu onu ürkütmüştü. Şimdi sıra başka bir hükümdarı - Thane'in kendi babasını- alaşağı etmeye geldiğinde ne yapacağını merak ediyordu. Bu savaşı acımasız katil mi yoksa saygılı oğul mu kazanacaktı?

Piper Layala'nın kolunu kavradı ve onu kapıya doğru çekti. "Gel hadi. Thane'in yardımımıza ihtiyacı olacak. Şimdi buradan çıkmak için savaşmamız gerekecek."

Layala kurtuldu ve masanın üzerinden günlüğü kaptığı gibi çıkışa doğru koştu.

Bölüm 27

Yumuşak kırmızı halı Layala'nın çıplak ayaklarına sürtünerek merdivenleri hızla indi. Muhafızlar ve ev personeli her yöne koşuyor, emirler yağdırıyor ya da çılgınca yardım istiyorlardı. Bu hem korkunç hem de iyi bir şeydi; kimse onları fark etmemiş ya da varlıklarını umursamamıştı. Malikânenin ön kapıları, dışarıda çığlık atan ve ağlayan insanların oluşturduğu kaosa doğru ardına kadar açıldı. Kesif gri duman kasaba meydanını puslu hale getirdi. Bir başka büyük gümbürtü yeri sarstı. Varlett ne kadar yakındaydı? Yukarıdaki Maker, Layala'nın üzerinde silahsız, daracık bir kıyafet vardı ve bir ejderhayla savaşmak zorunda kalabilir miydi? Hayatında hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

İnce yapılı bir muhafız merdivenleri koşarak çıktı ve Layala ile Piper'ın arasına girdi. "Lord Brunard!" diye bağırdı.

Sadece arkasına bakıp muhafızın Brunard'ın odasında kaybolduğunu görmek için durakladı. Hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil. Bir süre sonra, "Lord Brunard suikaste uğradı!" diye bağırdı. Kemerli geçide doğru adım attı. "Durdurun onları!"

Kahretsin.

Her seferinde iki adım atarak ve omzunun üzerinden arkasından koşan muhafızlara bakarak Layala, Thane'in arkasına çarptı. Metalin çınlaması kulaklarına çarptı, ardından bir kafa yere düştü. *Her zaman kafa kesmek zorunda mıydı?* Kendisine bakan kahverengi gözlerle baktı. *Çok barbarca.* Thane onun kolunu sıkıca kavrayarak Layala'yı yanında sürükledi. Ayağı kapıya çarpıp uçuşmasına neden olurken tahta parçalandı. Kıyafetlerini bıraktıkları odaydı. "Giyin. Çabuk giyin."

"Kapıyı menteşelerinden tekmelememiş olsaydınız, kapatabilirdik!" Layala gömleğini kaparak bağırdı.

Mutfağa açılan diğer kapı uçarak açıldı ve duvara çarptı. Leif ve Fennan diğer tarafta duruyordu. "Gitme zamanı!" İkisi birden aynı şeyi söyledi. Leif, Layala ve Piper'ın neredeyse çıplak hallerini görünce gözleri iki katına çıktı. Gözleri Piper'ın üzerinde tepeden tırnağa süzülürken Fennan'ın çenesi düştü.

Piper alay ederek hızla gömleğini giydi. "Orada öylece durup bakacak mısın yoksa Thane'e yardım mı edeceksin?"

Bir elfin can çekişen iniltisi Layala'nın dikkatini çekti. Thane kılıcını başka bir muhafızdan kurtardı ve muhafızın bedeni yere yığıldı. Thane'e art arda üç kılıç daha geldi, metalin metale çarpma sesi yüksek tavanda çınladı. Kılıç kullanma becerisi neredeyse büyülü bir şeydi. Yeteneği yaşının ötesindeydi, sanki silah kullanmak onun doğuştan sahip olduğu bir şeydi.

Leif kılıcını havaya kaldırıp böğürerek Thane'in yardımına koştu. İkisi de dövüşmek için koridora çıktı.

Odaya koyu sarışın bir kafa girdi. Siegfried onun ve Piper'ın içinde bulunduğu durumu umursuyor gibi görünmüyordu. "Benimle gel, çabuk," dedi.

Üstü dişlerinin arasından sarkarken Layala pantolonunun içine adım attı. Bir ejderha kükremesi daha malikâneyi sarstı. Bu sefer çok daha yakındı. Muhafızlar onu ne kadar tutabilirdi? Yoksa sadece onlarla oyun mu oynuyordu? Onu ilk duyduklarından beri birkaç dakika geçmişti. Şimdiye kadar içeri girmiş olabilirdi.

Layala tişörtünü giydi, kılıcını kuşandı ve "Gidelim!" dedi.

Piper taş Layala'ya uzattı ve eline tutuşturdu. "Onu taşıyacak kişi sen olmalısın."

Kahverengi kumaş taşı örtüyordu ama yine de bir şeyler hissetmeyi umuyordu. Portallar gibi titreşim ya da uğultu yoktu. Büyülü olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Brunard yalan mı söylemişti? Thane'in onu nasıl olsa öldüreceğini bildiği için mi onları kandırmıştı? Layala taşı açtı ve parmak uçlarını avucundan daha büyük olmayan kayanın yüzeyine dokundurdu. Soğuk ve sıradandı ama bir tür statik kıvılcım onu çarptı. Bu iyiydi, değil mi? İncelemesini Thane'e doğru kaldırdı. Thane, gök gürültüsünü andıran yüzünden yağmur damlaları gibi süzülen kan çizgileriyle ona doğru adım attı. Maker, ölüm tanrısı, olacağına söz verdiği Azrail gibi görünüyordu. Ama el değmemiş bir orman gibi parlak ve vahşi olan yeşil gözleri, olması gereken şey için, hayatta kalmak için ona ihtiyaç duydukları şey için bir ağıt hikayesi anlatıyordu.

Kulakları sağır eden bir gürültü ve ardından topuklu botların sert taşa çarpması. Varlett içeride olmalı. "Oh, Lord Brunard!" Hastalıklı ve tatlı bir sesle şarkı söyledi. "Sizde ihtiyacım olan bir şey var."

Thane kollarını iki yana açarak onları mutfağa doğru yönlendirdi. "Bizi görmedi. Kaçın."

Koyu bir duman bulutu gökyüzüne doğru yükseliyordu. Yardım çığlıkları ve acı dolu haykırışlar, uzakta dursalar bile Layala'nın kulaklarına ulaştı. Kasaba halkı, kasaba meydanındaki devasa yangını söndürmek için kovalarla suya koştu. Parlak turuncu alevler, beyaz bir çitle çevrili devasa bir meşe ağacını sarmış, şimdi ise kömür ve kül olmuştu.

Kuzgunlar kasabanın yanında, ağaçların ve yeşilliklerin arasında gizlenerek koşuyorlardı. Evalyn Teyze ve Tif görünürde yoktu, bu yüzden kendilerine söylendiği gibi atlara geri koşmuş olmalıydılar. En azından o öyle umuyordu. Layala'nın ciğerleri kaçmak için attıkları adımlardan ve havadaki dumandan yanıyordu ama "Bu ağacın bir anlamı var mı?" diye sormak zorunda kaldı.

Siegfried onun sol tarafından, "Anami'nin kutsal ağacı," diye cevap verdi. Elinin tersini alnına götürdü, gözlerindeki hüznü belirgindi. Orman elfleriyle bir bağı var mıydı yoksa sadece onlar için kutsal olan şeylere mi sempati duyuyordu? "Calladira'daki her elf bir tür sınavdan geçer. Taze bir kaynak suyu kuyusu bulmak, aileyi beslemek için eve bir geyik getirmek, bir hayvanı doğumundan itibaren büyütmek ve ona bakmak. Toplum için bir şey başardıklarında ağacı işaretlerler ve yeni bir yaprak filizlenir. Ya da en azından öyle olur."

Bu Layala'nın yüreğini biraz burktı. Alevlerin arasından bile doluluğu açıkça belli oluyordu. Varlett neden bu kadar kalpsiz bir kadın olmak zorundaydı? Gözlerini yanan ağaçtan ayıran Layala, ciddiyetle atlara doğru ilerleyen grubun arkasından gitti.

Ancak yeterince uzaklaştıklarında çatırdayan alevler ve bağırışlar artık duyulmuyordu. Tempolu bir yürüyüşe geçtiler. Layala kalçasındaki keseden taşı aldı. Yakın bir tehdit olmadan, onu hissedebilirdi. Yaklaşık büyük bir ördek yumurtası büyüklüğündeki beyaz taşı ellerinde evirip çevirdi. Soğuktu ve etine sert bir şekilde temas ediyordu ve eğer bu şey büyük bir güce sahipse bile öyle hissettirmiyordu. O tek kıvılcım, nehirden koparılmış parlak bir taş kadar sade olmadığının tek işaretiydi.

"Sihirli bir taş benzemiyor," dedi Evalyn Teyze, bir ağacın arkasından fırlayarak. Tif onun sırtına yapıştı. Küçük kırmızı şapkası ve kahverengi bukleleri Evalyn'in attığı her adımda zıplıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve Layala'nın aklında onun bir şeylerin peşinde olduğuna ya da gurur duyduğu bir şey bulduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Layala yavaşlayarak teyzesinin yanına geldi. Evalyn Teyze hafifçe topallıyordu ve çizmelerinin çimenlerin üzerinde çıkardığı ses bir atın takırtısına benzerken, elflerin çıkardığı ses bir kelebeğin çiçeğe konmasından daha fazla değildi. Layala neredeyse insanların ne kadar farklı olduğunu unutuyordu. Endişeyle onu izleyen Layala'nın kaşları çatıldı. Evalyn Teyze elini göğsünün üzerine koydu ve derin nefesler aldı. Bu yolculuk onun için çok zordu, belki de çok fazla.

Layala taşı tekrar kesenin içine soktu. "Brunard'a göre ejderha kralının sahip olduğu bir asayla eşleştirilmesi gerekiyor. Ve bunu yapana kadar gerçek mi sahte mi olduğunu bilemeyeceğiz."

Evalyn Teyze'nin kaşları kalktı. "Ejderha kralı mı?" Bakışları düştü ve bir an için sessizleşti, düşüncelere daldı. "Layala, tüm bunlar için çok yaşlıyım. Ben bir bitki koleksiyoncusuyum. Uyumayı ve evimi seviyorum."

Tif şaşkın bir ifadeyle Evalyn Teyze'nin siyah buklelerini bir kediymiş gibi okşadı. "Sen yaşlı değilsin." Bir an için alt dudağını çiğnedi. "Yine de bazen insanların çok uzun yaşamadığını unutuyorum."

Layala sertçe yutkundu. Kendisini bu kadar tehlikeye atarken ondan kalmasını istemek bencillikti ama aynı zamanda kendi başına alacağı riskten de endişe ediyordu. Briar Hollow zaten bir kez yanmıştı. İkinci kez geri gelmeyeceklerini kim söyleyebilirdi? "Ama sana ihtiyacımız olabilir. İyileştirme konusunda iyisin."

"Hepinize yardımcı olmaktan çok yük oluyorum. Siz her zaman özeldiniz ve harika şeyler yapacağınızı biliyordum ama Briar Hollow'un yeniden inşa edilmesi gerekiyor. Orası eviniz. Artık bana ihtiyacın yok, sevgili çocuğum. Yıllardır ihtiyacın yok."

"Hayır," dedi Layala, sesini yükselten bir korku dalgası. "Eğer gidersen, tehlikedesin demektir. Tenebris seni yakalayabilir ya da-"

Durdular ve Layala'nın elini nazikçe kendi elinin içine aldı. "Seni ve Thane'i bulmaya çalışmakla meşgul olacak." Evalyn Hala birkaç metre ilerideki Thane'in arkasına baktı. O ve Fennan grubun başındaydı ve derin bir sohbet içinde görünüyordular. "İlişkiniz konusunda hâlâ biraz temkinliyim ama seni sevdiği çok açık. Buna inanmak istemedim ama herkes bunu görebilir. Ve bazı açılardan, *seni* ona bu kadar aşık görmek beni mutlu ediyor. Novak'tan sonra bir daha asla gülümsemeyeceğinden, kara bir bulutun tüm hayatın boyunca seni takip edeceğinden endişelendim. Ama tüm bu kaosa rağmen parlıyorsun. O güzel gülümsemeni yıllardır böyle görmemiştim," dedi Evalyn Teyze sırtarak ve Layala'nın kolunu okşayarak. "Ama elf savaşları ve ejderhalar benim gibi yaşlı insan hanımlara göre değil. Ben savaşmam ve sirenler gelip arkadaşın Gunner'ı götürdükten sonra... Eve gitmek istiyorum."

"Ama..." Layala'nın görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaştı. Onun gitmesine izin vermesi gerektiğini, Evalyn Teyze'nin haklı olduğunu ve bu hayatın ona göre olmadığını biliyordu ama kendi bencil sebepleri yüzünden onun kalmasını istiyordu. Evalyn Teyze hayatı boyunca değişmeyen tek kişiydi, tavsiye ve güvence almak için gittiği kişiydi... ama bu değişti, değil mi? Thane artık o kişiydi.

"Geçide ulaştığımızda beni geri gönderebilirsin. Forrest ve Ren endişeli; herkes öyle. Senin ve benim hayatta ve iyi olduğumuza dair güvenceye ihtiyaçları var."

"Pekala. Seni eve göndereceğim."

Tifapine hüngür hüngür ağlamaya ve gözyaşlarını silip süpürmeye başladı. "Vedalarından nefret ediyorum. Çok üzücü.

Yani ya seni bir daha göremezsek Evalyn?"

Evalyn Teyze omzunun üzerinden uzanarak başını ovuşturdu. "Ben de küçüğüm, ama sen yapacaksın." Sonra Layala'ya baktı. "Düzenli olarak güncelleme bekliyorum," diye parmağını kaldırdı, "ve

Eğer ilk davet edilen ben olmazsam, seni çocukluğundaki gibi bir köşede burnunla bekletirim. Hatta seni acı kökle çalkalatabilirim."

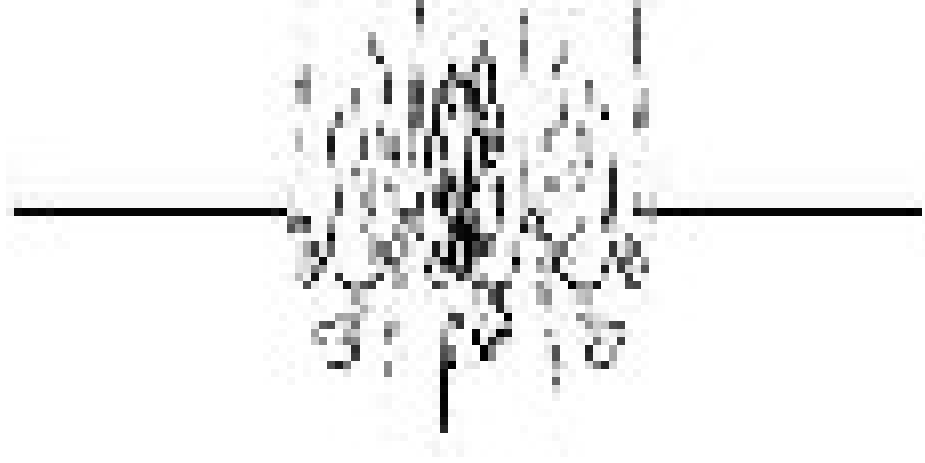
Layala güldü. "Bu hayatımda tattığım en kötü şey." "Pis pis konuştuğunuz için size, Ren'e ve Novak'a helal olsun."

Layala kollarını teyzesine doladı ve ona sıkıca sarıldı. Onun tarçın kokusunu içine çekti ve gülümsedi. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Acı kök için bile."

Evalyn Teyze onun sırtını nazikçe sıvazladı. "Git ve bu dünyanın sana ihtiyacı olan azılı savaşçı ol."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Düzgün, beyaz-gri taştan yapılmış büyük **bir** duvar önlerinde, Layala'nın gözlerini kısarak tepesini görebileceği kadar yüksekte duruyordu. Rüzgâr çevredeki ormanın sık çam ağaçlarını hışırdatıyor, arkalarındaki nehir şırıldıyordu ama duvarın üzerinden medeniyete dair hiçbir ses, hiçbir konuşma, hatta bir şehrin kokusu bile gelmiyordu. Doğru yerde miydiler? Portallar daha önce hata yapmamıştı, o halde burası ejderha kralının ikamet ettiği yer olmalıydı... ya da bir zamanlar ikamet ettiği yer.

"Çok sessiz," dedi Piper yumruğunu kalçasına vurarak. "Daha iyisini bilmesem, diğer tarafta kimsenin olmadığını düşünürdüm."

Fennan sırtarak, "Belki de acıkana kadar dışarı çıkmayı bekliyorlardır," dedi.

Leif ve Siegfried ona çam kozalakları fırlatarak yüzüne ve göğsüne isabet ettirdiler. Tifapine, portaldan geçip Evalyn Teyze'ye veda ettiklerinden beri içinde saklandığı Phantom'un çantasından çıkılık attı.

"Kötü şaka mı?"

"Evet, çünkü yenilmekten çok korkuyorum," dedi Leif, "Ninemin sirenlerle ilgili anlattıkları doğrudur. Ejderhaların elfleri yemeyi sevdiklerini ve dişlerini kemiklerimizden çıkardıklarını söylerdi."

Layala hafif bir soğuğa karşı uzun kollu giysiler giymiş olsa da Sederac Dağları'nın bu bölümü şaşırtıcı derecede sıcaktı. Ladin, çam ve köknar ağaçlarıyla çevrili olan bu yer taze ve insan eli değmemiş kokuyordu. Uzaktaki en yüksek tepeler karla kaplıydı ama bu vadide yeşil çimenler esintiyle sallanıyor ve kır çiçekleri açıyordu.

"İçeri girmenin kolay bir yolu varmış gibi görünmüyor," dedi Fennan, yukarı bakarken gözlerini parlak güneşten koruyarak. Duvar neredeyse kesintisizdi ve sarmaşıklarını kullanarak tırmanmaya çalışma fikrinden hoşlanmamıştı. Bu onları kanatlı canavarlara karşı çok savunmasız bırakırdı.

Layala herhangi bir korku ya da gerginlik belirtisi olup olmadığını anlamak için Thane'i izledi. Önündeki bariyeri incelerkenki soğukkanlı ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Ejderhalar tarafından parçalanmaktan korkmuyor muydu, özellikle de Varlett'in ona yaptıklarından sonra? Aklının bir köşesini kemiren endişe sürekli devam ediyordu. Bir keresinde onu neredeyse bir ejderhaya kaptırıyordu. Yiğit bir savaşçıydı ve olağanüstü yetenekliydi ama bu canavarlarla boy ölçüşebilir miydi? Varlett'i bile alt edememişlerdi ve içeride onun gibi yüzlerce, belki de binlerce vahşi ejderha bekliyordu. Ejderha kralının merhametine kalacaklardı ve bu sefer kaba kuvvet yerine zekâlarına güvenmeleri gerekecekti.

Parmakları taşın üzerinde kayan Thane, duvarın tamamını kaplayan ince, düz bir çizginin bulunduğu bir alana doğru yürüdü. Birkaç metre ötede taştaki bir başka çatlak yukarıdan aşağıya doğru uzanıyordu. "Sanırım burası bir kapı."

Fennan, "Etrafındaki çimlerin uzun zamandır bozulmamış," diye belirtiyor. "Ya içeriye doğru açılıyor ya da kullanmıyorlar."

"Neden kullansınlar ki? Uçuyorlar." Leif yakındaki bir çam ağacının gölgesinin altına geri adım attı. Belindeki keseden küçük kahverengi bir torba çıkardı ve elini içine daldırdı. Ağzına bir avuç fındık attı ve yüksek sesle çiğnedi. "İçeri girmek için duvar boyunca keşif yapalım mı?"

Thane dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak gökyüzüne doğru baktı. "İçeri sızmak yerine onların bize gelmesini beklemek daha iyi olabilir. Dredwich Şatosu'nun arazisinde davetsiz misafir bulsaydım, onlara öyle davranırdım."

"Yenmeyi beklemek mi?" Leif öyle dedi. "Ben öyle ölmeyeceğim. Hayır, umarım bundan yıllar sonra bir savaş alanında öleceğim. Daha yetmiş üç yaşıdayım."

"Liderleri tarafından içeri davet edilmeyi bekleyin," dedi Thane, meydan okuyan bir kaş kaldırarak. "Buraya gelirken hepimizin öleceğini düşünseydim sizi buraya getirmezdim. İçgüdülerim bana saldırmadan önce bizimle konuşacaklarını söylüyor ve eğer önce onlar saldırırsa biz de karşılık veririz."

"İçimden bir ses elfler kadar medeni olmayacaklarını söylüyor," dedi Fennan.

Piper kollarını kavuşturdu ve güldü. "Yok artık, alternatif formları bir ejderha." Thane sırtını duvara yaslayarak, "Uygarlık öznel bir şey," dedi. "Ormanlık alan
"Elfler bizim barbar olduğumuzu düşünüyor."

Leif iğneli bir ağacın dibine çöktü, başını arkaya yasladı, ayak bileklerini çaprazladı ve gözlerini kapattı. "Heyecan verici bir şey olduğunda beni uyar."

Thane başını sallarken gülümsedi ve duvarın yanında yürümeye başlayarak dikkatle incelemeye başladı. Belki de kapıyı açmanın bir yolunu bulabileceğini düşünmüştü.

Fennan ve Siegfried mataralarını doldurmak için nehre gittiler ve Piper ile Layala yalnız kaldılar. Günlerdir onunla meraklı kulaklar olmadan konuşmak istiyordu. Layala ağacın gövdesine yaslanmış Leif'e baktı. Muhtemelen aslında uyumuyordu ve Piper'la konuşmak istediği konu onunla ilgiliydi. Piper'ın koluna dokundu. "Gidip Thane'e yardım edelim." Yürürken Layala, "Ee, sen, Fennan ve Leif arasında neler oluyor?" diye sordu.

Piper bakışlarını ileriye doğru çevirdi. "Hiçbir şey. Neden?"

"Sen ve Fennan daha yakın görünüyorsunuz ve herkes Leif ve Fennan'ın adada savaşmak üzere olduğunu gördü. Daha önce hiç karşı karşıya gelmemişlerdi."

Piper narin parmaklarını kalın örgüsünün üzerinde gezdirdi. Boğazını temizledi ve Thane'in yanında durdular. Parmağıyla bir yazıya dokundu. Uzun kıvrımlı ve süpüren semboller duvardaki tek lekelerdi. Layala için okunamazdı ve diğerlerinin de bu dili bileceğini sanmıyordu.

Thane döndü ve duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu, bir çizmesinin topuğu arkasındaydı. Sanki ateş soluyan canavarların inşa ettiği anıtsal bir duvarın dibinde beklemiyorlarmış gibi rahat ve soğukkanlıydı. "Evet, ben de bunun cevabını bilmek istiyorum, Piper. Fennan ve Leif neden senin için kavga ediyor?" Thane sordu. "Fennan tek kelime etmedi."

Piper gözlerini devirdi. "Siz ikiniz çok meraklısınız."

"Sanki Layala'yla anlaşılmadığımız her gün tepemde değilmişsin gibi. El ele tutuşup tutuşmadığımızı, öpüşüp öpüşmediğimizi soruyor, etkileşimlerimizi analiz ediyordun."

Hafifçe kızarmış yanaklarına parlak pembe bir allık yayıldı. "Bu farklı. Eğer birbirinizi sevmeseydiniz, kelimenin tam anlamıyla solgun bir kıza dönüşebilirdiniz. Ama ben biraz fazla karışmış olabilirim."

"Yani bize zindanlarda ne olduğunu anlatmayacak mısın?" Thane söyledi. "Çünkü bir şeyler olduğunu biliyorum, Piper. Sen ve Fennan arkadaşınız ama bu farklı." Thane arkasına döndü ve parmaklarını oyulmuş sembollerin üzerinde gezdirdi. "Acaba bu ne diyor?" diye mırıldandı.

"Biliyorsam ne olayım. Muhtemelen: Dikkatli olun, buraya girerseniz cayır cayır yanarsınız," dedi Piper ve sonra inledi. "Fennan ve bana gelince, yan yana hücrelerde tutuluyorduk. Gardiyanlar bilgi almak için birkaç kez beni dövmeye geldiler ve her seferinde Fennan onları kışkırttı, böylece benim yerime onu dövmeye gittiler. Kolunu kırdıktan sonra beni korumayı bırakması için ona yalvardım. Onu öldüreceklerini düşündüm."

Thane, "Ama durmadı," diye tahmin etti.

"Tabii ki yapmadı. O dik kafalı bir aptal." Gözleri yere düştü. "Ayrılmadan önceki son gece yerde yatıyordu ve ayağa kalkamıyordu. Ağlıyordum çünkü

bu kadar olduğunu düşündü. Bir daha asla ayağa kalkamayacağını. Karanlıktı ve göğsünün yükseldiğini zar zor görebiliyordum," derken sesi kesildi. "Dedi ki 'eğer buradan hiç çıkamazsak, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, Piper. Seni on yedi yaşımdan beri seviyorum' dedi."

Thane'in kaşı havaya kalktı. "O zaman da ona nasıl hissettiğini söyledin mi?"

"Denedim ama ondan sonra bilincini kaybetti. Sonra da ayrı cezaevi arabalarına bindirilerek yola çıkarıldık."

Söylemediği bir şey vardı çünkü açıkça birlikte olmamalarının bir nedeni vardı. Layala kollarını kavuştu. "Ve sen hâlâ ona söylemedin, değil mi?"

Parmaklarını yanaklarında gezdirdi. "Bunu sadece öleceğini düşündüğü ya da ateşten dolayı hayal gördüğü için söylemesinden korkuyorum. Ya öyle demek istemediyse? Bir daha ne söyledi ne de bu konuda konuştu. Ne bir kelime, ne bir hareket, ne de bir öpücük."

Thane içini çekti. "Belki de senin aynı şeyleri hissetmediğini düşündüğü için bu konuyu açmamıştır. Ona anlatmalısın. Yoksa Leif yüzünden artık emin değil misin?"

"Leif ve ben flört ediyoruz, hep ettik ama bu sadece eğlence."

Thane, yeşil gözleri Leif'in ağacın dibinde oturduğu yere kayarken, "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi. "Sana nasıl baktığını gördüm, şüphesiz Fennan da öyle."

Dünyayı sarsan bir ejderha kükremesi gözlerini gökyüzüne çevirdi. Layala ellerini kulaklarına götürme isteğiyle savaştı. Üç ejderha duvarın arkasından uçarak üzerlerinde daireler çizdi. Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı, Layala'nın kalbini kaburgalarına çarptırdı. Siper almak için koşmak istedi. Tek düşünebildiği Varlett ve tek bir ejderhanın ne kadar yıkıcı ve güçlü olduğuydu. Şimdi üç tane vardı.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti Thane. "Eğer kaçarsak bizi av olarak görürler. Biz av değiliz."

Ağaçların örtüsü altında atlar kışıyor ve şahlanıyordu ama neyse ki güvendeydiler. Layala koşup Tifapine'i yakalamak istedi ama saklanmak daha güvenliydi.

Diğerleri de kendi aralarında bir çember oluşturarak içeri daldı. Layala Thane'in elini tuttu ve sıkıca kavrayarak yerinde sabit durmaya çalıştı çünkü kendini av gibi hissediyordu. Sarmaşıkları ateşten nefesleriyle yakabilen ve hançer keskinliğindeki pençeleriyle saplarını kesebilen üç canavar karşısında büyü onu kurtaramazdı. Kılıcı ejderha pullarına karşı işe yaramazdı. Sadece insan formundayken zayıf düşüyorlardı ki bu riski göze alacaklarını sanmıyordu. Görünüşe göre eti kolaylıkla parçalamak için eğitilmiş yırtıcıların merhametine kalmışlardı.

Üç zarif şekil, bir şahinin bir fareye dalışı gibi onlara doğru fırladı. Layala'nın dizlerinin bağı çözüldü. O kadar hızlı düşüyorlardı ki devasa bedenlerini takip etmek zordu. Üçlü birbiri ardına *bum bum bum* diye yere çakılınca nefesi kesildi. Elflerin ayaklarının altındaki toprak sarsıldı ve kaydı. Siyah yarıkları olan iri sarı gözler ona bakıyordu, fareyle oynaşan bir kedi gibi. Layala yutkunarak bir adım uzaklaştı ama arkasından alçak bir homurtu yükselince dondu kaldı. Önlerindeki devasa canavarın burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. Parlak inci pulları güneş ışığında küçük mücevherler gibi parlıyordu. Layala kadar uzun boynuzlar, Thane'i bile tek bir ısırtıkta koparabilecek kadar geniş çeneleri olan devasa bir kafadan çıkıyordu. Ejderha hem güzel hem de ürkütücüydü; tıpkı gece gökyüzünde çok yakından geçen bir şimşek gibiydi.

"Topraklarımıza izinsiz girenler yenir." Derinden gelen erkeksi ses tam kalbinde gümbürdüyordu ama karşısındaki ejderha değildi. Layala başını yarı insan, yarı ejderha dev bir erkeğin durduğu sol tarafa çevirdi. Derinin olması gereken yeri kömür grisi pullar kaplıyor, en az on iki fit genişliğindeki büyük zarımsı kanatlar yayılıyordu

arkasına saklanmıştı. Boyu iki metreden uzun muydu? Thane'den en az bir baş kadar uzun boyluydu. Açık gümüş rengi saçları sıkı bir örgü halinde arkadan bağlanmıştı ve kalçasının üst kısmına kadar uzanıyordu. Kaslı fiziğine mükemmel uyum sağlayan, bileklerinde ve göğsünde altın işlemeli süslemeler bulunan kırmızı bir yelek giymişti. Siyah pantolonu ve diz boyu çizmeleri vardı. Layala üzerinde hiç silah bulamayınca şaşırdı, en azından görebildiği kadarıyla.

Thane avuçlarını bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı. "Benim adım Thane Athayel. Ben-" "Elf kralı." Yarı şekil değiştirmiş ejderha başını yana eğdi, neredeyse kuş gibi gibi. "Ya da hain kral, kime sorduğunuza bağlı. Farkındayım."

Thane dudaklarını büzdü. "Kralınızla görüşmek istiyorum." Sesi sakın ve kendinden emin geliyordu, Layala'nın hissettiği gibi değildi.

Sıcak bir nefes Layala'nın sırtından geçerek saçlarını dalgalandırdı ve vücuduna bir korku dalgası gönderdi. Ejderha şimdi ne kadar yakındaydı? Sanki ona dokunmasına birkaç santim kalmış gibi hissediyordu. *Arkayı dönme, arkayı dönme.*

"Hangi gerekçeyle?"

"Bir kral olduğum ve söyleyeceklerimin sadece onun kulağına gideceği gerekçesiyle. Ama bunun Kara Büyücü ile ilgili olduğunu söyleyeceğim."

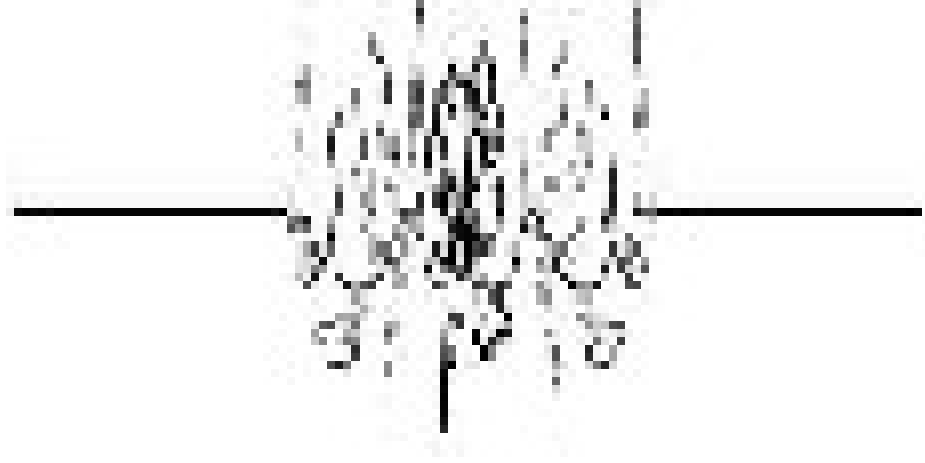
Ejderhanın gözleri kısıldı. "Sizin savaşınızda bizim hiçbir yükümlülüğümüz yok."

"Büyük bir düşmana karşı bize yardım etmektense korkaklar gibi dağlarınızda yüksek duvarların arkasında saklanmayı tercih ettiğinizi benden iyi kimse bilemez."

Layala neredeyse şaşkınlıktan boğulacaktı. Yukarıdaki Yaratıcı, bunu gerçekten söylemiş miydi? Onu tokatlamak istedi. Arkalarından gelen hırıltı yeri titretti ama yine de yarı şekil değiştirmiş ejderha kahkahayı patlattı. Piper küçük bir adım atarak Layala'nın yanına yaklaştı. Siegfried kulağa tehdit gibi gelen bir şey fısıldadı.

"Büyük Thane Athayel'in hiç korkusu olmadığını duydum. Genelde söylentiler bundan ibarettir." Beyaz, insan görünümlü dişlerini göstererek gülümsedi ve önce bir adım attı, sonra da etraflarında bir tur daha attı. Hayvana benzeyen gözleri uzunca bir süre Thane'i değerlendirdikten sonra dikkati Layala'ya kayd. Ağzının köşesi seğirdi, yarı gözbebekleri daraldı ve burun delikleri açıldı. Layala'ya doğru atıldı. Bir anda Thane'in parmakları ejderhanın boynuna dolandı ve onunla tehdit arasında durdu. "Ona dokunursan boğazını koparırım," diye hırladı. "Ejderha pullarının seni *benden* kurtaracağını sanma."

Bölüm 29

Layala Thane'in gücünün bir patlamayla kendisine çarptığını hissetti, kalın bir bulut görünmez nemli bir sis gibi yakındaki her şeyi kapladı. Dalga dalga yayılıyordu, kıyıya vuran bir su gibi. Layala'nın kulakları çınlamaya başladı; bunun şiddetini daha önce hiç bu kadar hissetmemişti.

İki erkek birbirlerine baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, arkalarındaki iki tam ejderha hareket etmedi, ses çıkarmadı. Arkadaşlarının hayatından endişe ediyor olmaları, Thane'i gerçek bir tehdit olarak değerlendiriyorlardı.

Kuzgunlar gerildi; Leif Layala'nın omzunu çekiştirerek sessizce geri çekilmesini istedi. Layala hareket etmedi.

Yarı şekil değiştirmiş ejderha burnundan derin bir nefes aldı ve havanın tadına bakar gibi dilini şaklattı. "Eski tanrıların büyüünü koklamayalı uzun zaman olmuştu."

Thane'in büyüünün, hatta soyunun *kokusunu* alabiliyor muydu? Buna çok şaşırmamalıydı. Varlett Layala'nın kanını tatmıştı ve Thane'le olan eş bağı hakkında korktuğu şeyi biliyordu. Thane'in yüzündeki sert alaycı ifade hafifledi. Dişlerini göstererek uzun boylu ejderha şekil değiştirene baktı.

"Sadece söyledikleri kadar cesur olup olmadığınızı test etmek istedim. Bayan arkadaşınıza dokunmayacağım ve hiçbirinize zarar vermek istemiyorum."

Birkaç vuruştan sonra Thane elini yavaşça geri çekti ve Layala'nın tüm kaslarındaki gerginlik biraz azaldı.

"Babamın seninle konuşmak isteyeceğinden eminim," dedi ve kanatlarıyla birlikte kayboldu ve ejderha pulları ete dönüşerek pembe yanaklı soluk bir teni ortaya çıkardı. O sarı gözler buz mavisine dönüştü; erkek, kışın insan formuna benziyordu. Koruyucu pullarının düşmesiyle birlikte gergin atmosfer yerini daha açık bir atmosfere bıraktı. "Athayel Hanesi'nin bir üyesiyle tanışma onuruna erişmeyeli dört yüz yıl mı oldu?"

"Benim zamanımdan çok önce," dedi Thane.

Ejderha prensi başını salladı. "Size izin veriyorum."

Thane başını salladı. "Korkarım bu işe yaramayacak. Hepimiz gidiyoruz." "Peki bu insanlar?"

"Benim kişisel korumalarım. Sizler olmadan kaleme girmenizi asla istemem,"-diğer ejderhalara baktı-"eskortlar."

"Hmm, sanırım bu adil. Sadece sormak zorundayım, şarap sever misiniz? Gerçekten lezzetli bir şarabım var."

Thane kıkırdadı. "Evet. Eğer takas etmek isterseniz Calladira'dan da bir şişe çaldık."

"Çalmak mı? İşte bu duymak istediğim bir hikâye."

Neredeyse birbirlerinin gırtlığını parçalayacakken eski dostlar gibi konuşmaya başlamaları çok tuhaftı. Thane istediğinde her zaman büyüleyebiliyor gibiydi ve bu ejderha prensi de Evalyn Teyze'nin bir zamanlar söylediği gibi saray usulleri konusunda aynı derecede eğitimli görünüyordu.

Ejderha Prensi kocaman bir gülümsemeyle, "Harika, o zaman anlaştık. Drakon Hanesi'nin bir Prensi olarak size söz veriyorum. Eğer barışçıl olursanız hiçbiriniz hapsedilmeyecek ya da öldürülmeyeceksiniz." Elini Piper'a uzattı. "Benim adım Ronan Drakonan."

Piper'ın eli, onun avucunu kavramadan önce birkaç vuruş boyunca yanında kaldı. Ejderha şekil değiştirenin eli onunkini gölgede bırakıyordu. "Ben Piper Fireheart'ım."

"Ateşyürek? Bence ailen senin için bunu seçmekte haklıydı." Layala'nın alışlagelmiş olduğuna inandığı zaman geçmiş olmasına rağmen onun elini tutmaya devam etti. Kristal mavisini gözleri hiç duraksamadan Piper'a kilitlendi. Ejderha prensi kızıl saçlı elf savaşçısından hoşlanmış mıydı? "Elflerin kız çocuklarının soyadını babalarının ya da kocalarınıninkini miras almak yerine kendilerinin seçmesi bir gelenektir, değil mi?"

Piper elini çekip kısmen arkasına sokarak, "Evet," diye cevap verdi. Layala gülümsememeye çalıştı. *Fennan bundan gerçekten hoşlanacaktı... Piper için bir talip daha.*

Fennan'a bir göz attı. Kaşlarını çatı ve kılıcının kabzasına tutundu. Umarım bir şey yapmamıştır.

döküntü bir şey.

Prens Ronan Layala'ya döndü. "Peki ya sen?"

"Ben Layala Lightbringer'im."

Thane kayıtsızca, "Nişanlım," diye ekledi ama bu iddianın kendisi dostça değildi. Bu bir uyarıydı.

Gülümseyerek ve başını sallayarak, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Elini uzatmadı ama çenesini eğdi. Sonra bir kolunu duvara doğru salladı. "İçeri girmenin tek yolu uçmak, o yüzden atlamamız gerekecek. Bu Dax," dedi inci renkli ejderha kocaman başını sallayarak. "Ve Vaper," dev bronzun burnu daha zarıftı ama başının ucunda daha büyük bir boynuz vardı.

"Selamlar." Vaper'dan kadınsı bir ses geldi.

"Benim kişisel muhafızlarım," dedi Ronan. "Birden fazla kişiyi taşıyabilmemize rağmen, her birinizin kendi muhafızının olmasını tercih ederim. Dediğim gibi, halkımız bir bütün olarak yabancılarla her zaman açık değildir." Vaper adlı bronz ejderha parmaklarını şıklatarak üç kez derin bir sesle bağırdı.

Bu ne anlama geliyordu? Her birinin onları diğerlerinden korumak için kendi ejderhalarına ihtiyaçları olduğu mu?

Diğerlerinin isimlerini sormadan, "Kral Thane, sizden Vaper'la gitmenizi isteyeceğim. Layala, Dax'la." Piper'a döndü. "Piper, bana binmenin bir sakıncası yok, değil mi?"

Ses tonunda ya da ifadesinde en ufak bir ima olmamasına rağmen Layala alt dudağını ısırıp ve kıs kıs gülmek için arkasını döndü.

Fennan alçak sesle, neredeyse duyulmayacak bir hırıltıyla Piper'ın yanına geldi ve konuşmasa da hareketleri yeterince şey anlatıyordu. *Harika, ejderhalarla şimdiden bir kavga başlatalım,* diye düşündü Layala ve ellerini sıktı. Thane gözlerini Fennan'a dikti ve yavaşça başını salladı.

Ronan kibirli bir sırıtişla Piper ve Fennan'ın arasına baktı. "Bu bir sorun mu?" "Hayır," diye yanıtladı Piper. "Sorun değil, Prens Ronan. Benim için bir onurdur.

senin refakatinde." Fennan'a döndü ve ona küçük, güven verici bir gülümseme verdi.

Sırtından çıkan kanatlar parıldayarak var oldu. "Eğer tercih edersen seni kollarımda taşıyabilirim."

Leif sevinçle sırıttı ve Piper'ın omzunu sıvazladı. "Sanırım bunu tercih ederdi. Daha az korkutucu. O narin bir çiçek."

Piper onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ben narin bir çiçek değilim."

Üç ejderha daha duvarın üzerinden süzülerek geldi ve yere düştü, bu sefer öyle zarıftılar ki neredeyse hiç ses çıkarmadılar. İkisi daha küçüktü ama yine de iriydiler, kobalt pulları neredeyse aynıydı. Onların da daha zarıf, daha az kare yüzleri vardı. Layala merak etti

Eğer dişi olsalardı. Üçüncüsünün kuyruğu dikenliydi ve Varlett'e çok benzeyen oniks pulları vardı ama başının tepesinden iki altın boynuz çıkıyordu.

"Geri kalanınız, refakatçinizi seçin. Sizi temin ederim, size hiçbir zarar gelmeyecek. Bunlar benim en güvendiğim insanlar."

"Bundan emin değilim," dedi Leif, atların ağaçların arasında bağlı olduğu yere dönüp bakarak. "Belki de birimizin geride kalıp eşyalarımızı koruması gerekiyordur." Yüzündeki endişe çizgileri her zamankinden daha derin bir şekilde kazınmıştı.

"Cüce kalacak ve atlara göz kulak olacak. Sen de geliyorsun. Oyalanmayı bırak da işimize bakalım," dedi Thane ve Vaper'a doğru yürüdü.

Tifi ejderhaların ve Maker'ın bildiği başka şeylerin olduğu bir ormanda korumasız bırakmak istemiyordu ama muhtemelen burada daha güvendeydi ve birinin atlarının yanında kalması gerekiyordu. Tif onlarla ilgilenmekte, en azından yiyecek ve suları olduğundan emin olmakta iyiydi. Phantom'un heybesinden başını çıkardı ve başıyla onayladı. En azından burada tek başına olma fikrinden memnundu.

Thane omzunun üzerinden geriye bakarak Layala'nın görevlendirildiği büyük inci ejderhaya baktı. "Ona karşı dikkatli ol. O senin bildiğinden çok daha önemli."

Burnundan bir duman püskürdü ve devasa ağzının köşeleri kıvrılıp çok sayıda keskin dişi ortaya çıkardı. Bu canavarlara bu kadar çabuk güvenmeli miydiler? Asa için kralın huzuruna çıkmak istiyorlarsa fazla seçenekleri yoktu. Evalyn Teyze'nin bir keresinde ona söylediği gibi, "Büyük risk olmadan asla büyük ödül olmaz." Gerçeği öğrenmek için buna değerci.

Layala yutkunarak Dax'a doğru yola koyuldu. Thane'le birlikte ata binip binemeyeceğini sormak ayıp olur muydu? *Haydi Layala, şimdi korkak olmanın sırası değil.* Ama o büyük sarı yırtıcı gözler hâlâ lezzetli bir atıştırmalıkmiş gibi onun adımlarını takip ediyordu. Çömelmiş olsa bile Dax'ın dikenli omurgası ağaç tepelerine ulaşıyordu. Oraya nasıl tırmanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de yarı şekil değiştirmiş bir ejderha daha iyi olurdu ama o zaman da yabancı bir erkeğin kollarında kıvrılmış olurdu ve bu çok daha rahatsız edici bir düşünceydi.

"Merhaba," dedi Layala mahcup bir gülümsemeyle.

Ejderha göz kırptı ve kız dehşete kapılmış olsa da içinde bir yerlerde bir şey bu ejderhaya güveniyordu. Korkutucu ve ölümcül görünmesine rağmen varlığı bir şekilde sıcak ve misafirperverdi. Belki de ejderhalar hakkındaki ilk düşünceleri Varlett ile karşılaşmalarından dolayı çarpıktı. Prens yeterince samimi görünüyordu.

Ejderhanın boğazından bir homurtu kaçtı, ardından devasa pençesi yerden kalktı ve beraberinde yağmur gibi yağın ot ve moloz parçalarını taşıdı. Üstünden bir gölge geçti ve bir adım geri çekildi. O dev pençe aşağı indi. Bir çılgık *attı: Beni yakalayacak!* Uzun pençeler pullardan oluşan bir kafesle etrafını sardı. En ince pençeye tutundu ve o zaman bile kollarını pençenin etrafına zar zor sığdırabildi. *Vay anasını. Vay anasını!* Thane ve diğerleri küçüldü; midesi altüst oldu. Gözlerini kapadı ve bacaklarını bile pençenin etrafına sardı. Bu yükseklikten düşerse, ayakkabısının altındaki bir böcek gibi sıçrayacaktı. Hareket durdu ve Dax'tan bir homurtu daha geldi. Önce bir gözü, sonra diğeri açıldı. Parmağından sarkmış, sırtının birkaç santim üzerinde duruyordu. Kızarak kendini bıraktı ve önündeki pençeye benzeyen ama daha yuvarlak olan sivri uca doğru fırladı. Bu iyiydi. Onlar uçarken buna tutunabilirdi. Yüce Yaratıcı, gerçekten de bir ejderhanın sırtındaydı. Ve uçacaktı. Çabucak oturdu, çivinin üzerine çıktı ve ona sıkıca sarıldı.

Devasa beyaz zarımsı kanatlar açıldı ve bir *vınlamayla* yerden havalandılar. Layala çığlık attı -kısmen korkudan ama aynı zamanda zevkten. Sesinin gülünç çıkması ya da diğerlerinin ona gülmesi umurunda değildi. Basınç onu ejderhanın içine daha da itti ve sonra aniden duvarın üzerine yükselip süzölmeye başladıklarında sanki havada süzölüyor gibiydi. Rüzgâr gece yarısı saçlarını savururken, parlak sarı güneşle aynı hizaya geldiler ve baş döndürücü bir kahkaha attı. Yumruğunu havaya kaldırarak vahşi bir uluma çıkardı. *Tamamen özgür olmak böyle bir şey miydi?* Dörtmala koşan bir ata binmek uçmak gibiydi ama havada süzölmek içinde kontrol edilemez bir kahkaha kabarmasına neden oldu. Dax ona baktı ve vücudu onun altında gümbürdedi. *O da gülüyor muydu?*

Aşağı bakmaya cesaret etti. İmkânsız görünüyordu ama yine de gördüklerini inkâr edemedi. Aşağıda kat kat yollar, evler ve yapılar vardı. Korkulukları olmayan arnavut kaldırımlı köprüler kulelere ya da yerden yüzlerce metre yükseklikteki ağaçlara bağlanıyordu. Dükkânların önündeki saksılarda egzotik bitkiler yetişiyordu. Bronzdan yapılmış ejderha, hayvan ve çeşitli pozlarda insan heykelleri köprüleri dolduruyordu. Bazıları sığ havuzlara su püskürtüyordu. Yarı şekil değiştirmiş ejderhalar bir kattan diğerine uçuyor, insan formundaki şekil değiştirenler köprüler boyunca yürüyor, tam ejderhalar dev kuş yuvalarına benzeyen şeylerden sarkıyor, büyük çubuklar ve pamuk tüyleri spirallerin ve sivri binaların üzerindeki tünelerden dışarı fırlıyordu.

Sol taraftan gelen kükre ve hırlama sesleri onu etrafında döndürdü. Bir çift ejderha havada dövüşüyor, pençeliyor ve birbirlerine saldırıyordu. Beyaz olanın boğazında ve göğsünde geniş açık kırmızı yaralar vardı, altın pullu diğer canavarın ise omzunun yanında bir ısırtık izi vardı. Beyaz ejderhadan tiz bir tıslama geldi. Yırtık kanatları bir taraftan kırılıp bir spiral çizerek yere düşerken Layala elini ağzına götürdü. Çok uzakta olmayan bir başka çift şekil değiştiren dövüşüyordu ama köprünün ortasında ve insan formundaydılar. Yumrukları birbirlerinin yüzlerini defalarca kırıdı. Pençeler pulların üzerinde geziniyor, onları kesiyordu. Burası... acımasız bir yerdi. Birbirlerine bunu yapıyorlarsa, dışarıdan gelen elflere ne yapabilirlerdi?

Biri mavi benekli beyaz, diğeri kehribar rengi iki yumurtanın bulunduğu yuvanın yanından geçerken Layala gülümsedi. Ejderha yumurtalarının nadir olduğu söylenirdi, ama orada, açıkta duruyorlardı. Peki yumurta kabuğunun rengi ejderha pullarının rengini yansıtıyor muydu?

Bu şehrin inşası yüzlerce yıl sürmüş olmalı, diye düşündü Layala, ağaçların tepelerine inşa edilmiş devasa kapıları ve pencereleri olan evleri incelerken. Birbiriyle kesişen yüzen patikalar ve kalabalık, zemin katta ne olduğunun görülmesini engelliyordu.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Köprüler aşağıya kadar birbirine bağlanıyor mu?"

Bir homurtu ve bir baş sallama. Bunun evet anlamına geldiğini düşündü. Ejderha formunda konuşamazlar mıydı? "Bu harika."

Sivri uçlu kuyruğu olan safir bir ejderha yanlarında yükseldi. Dax kadar iriydi ama daha zarıftı ve başının üstünden boynuzları çıkmıyordu, Layala onun dişi olduğunu tahmin etti. Geniş çenesi Dax'ın omzuna çarparak Layala'ya tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Bacağını daha yukarı kaldırdı ve büyüünün sıcaklığı göğsünde parladı ve damarlarından parmak uçlarına akarak cehennemi serbest bırakmaya hazır hale geldi. Demek prensin kastettiği buydu. Dax havlarcasına bir hırıltı çıkardı ve tüm dişlerini göstermek için dudağını kaldırdı.

Yukarıdaki Yaratıcı, savaştırmak üzere değillerdi, değil mi? Layala çiviye daha sıkı kavradı. Dax yana doğru savruldu ve omzunu safir ejderhaya çarptı. Çarpışma Layala'yı sarstı ve ciyaklayarak daha iyi tutunmak için umutsuzca pençeledi. Sırtının arkasına dolanıp önündeki çiviye bir halka şeklinde sabitlenene kadar ince havadan sarmaşıklar yarattı. *Ölüme düşmek üzere değilim. Hayır.*

"Şehrimize yabancıların girmesine izin yok, Dax," Sapphire'in sesi kadınsı ama yine de toktu. "Bu vatana ihanettir."

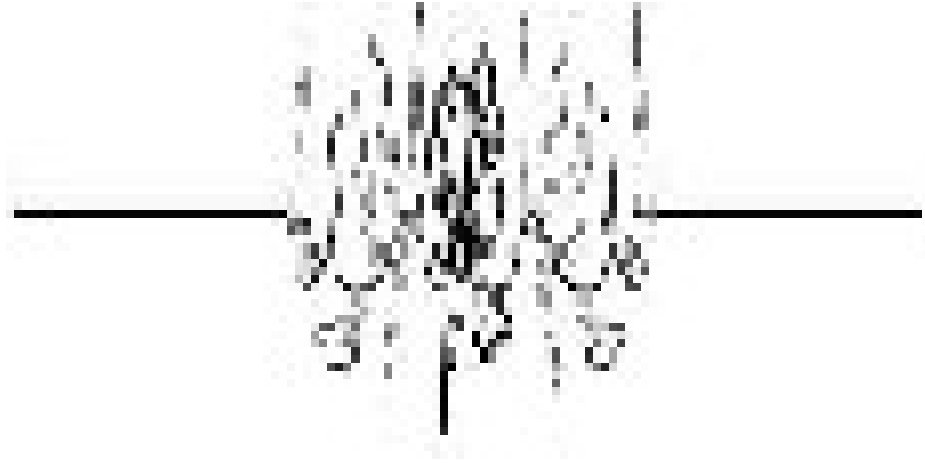
Hırıltısının gümbürtüsü Layala'yı sarstı. *Oh, kahretsin.* Dax'ın inci kuyruğu göz ucuyla Sapphire'in kanadına çarptı ve onu aşağı doğru bir dönüşle gönderdi. Aşağı inerken uludu ve üst kattaki köprüye çarptı. Köprünün parçaları onun devasa ağırlığı altında parçalandı. Diğer ejderhalar aşağıdaki tünellerinden sıçradı ve her iki tarafta da yükseldi. Layala arkasına baktı, *Prens Ronan ve Thane hangi cehennemdeydi?* Onları uzakta gördü ama müdahale edemeyecek kadar gerideydiler.

"Dax," diye bağırdı gümüş ve siyah çizgili bir ejderha. "Yolcunu teslim et."

Bu ikisi Dax'ın prensin özel koruması olduğunu bilmiyor muydu? Ya da, *Yüce Yaratıcı, ya yalan söyledilerse? Ya o prens değilse? Ve Dax neden benim kim olduğumu açıklayarak kendini savunmuyor?* Dax sadece çenesini kırdı.

"Burada Prens Ronan'ın koruması altındayım," diye bağırdı Layala rüzgârın ve devasa kanat çırpışlarının arasından. Devam etmek için ağzını açtı ama kanatlar ani bir dalışa geçti ve Layala'dan bir çılgılık koptu. Rüzgârın hızından gözyaşları yüzünün kenarlarından aşağı akıyordu. Kanatlarını yanlarına sabitlemiş olan Dax, kuyruğu arkalarında dimdik dururken neredeyse tamamen dikey olarak aşağıya doğru süzüldü. Evlerin, ağaçların ve köprülerin arasından bir engelli parkur gibi geçiyordu. Yer seviyesi artık çok aşağıda değildi ve o da yavaşlamıyordu. *Öleceğim! Öleceğim!*

Bölüm 30

Dax'ın kanatları bir çırpıda dışarı fırladı ve havayı yakaladı. Ejderha ve binicisi yavaşladı, bir tüy gibi süzüldü ve Dax'ın bacakları hafif bir gürültüyle yere değdi.

"Bir dahaki sefere beni öldürmeye çalışmaz mısın?" Layala sonunda çiviye bıraktığını söyledi, tuttuğu sıkı kavrama yüzünden kolları sertleşmiş ve ağrıyordu.

Homurdandı ve burun deliklerinden buhar fışkırdı. Layala bir süre onu izledi. Dax konuşamıyordu, değil mi? Diğer iki erkek ejderha hafifçe yere indi ve insan formlarına geçtiler. Her ikisi de belden bağlı mavi-gri cüppeler, baldırlarının ortasına kadar uzanan bol pantolonlar ve ayaklarında kahverengi sandaletler giymişti. Kanatlarını genişçe açmışlardı ve sol göğüslerinin üzerinde kırmızı bir ejderha amblemi işlenmişti. Yani ejderhaların büyüğü vardı. Başka nasıl kıyafetler içinde görünebilirlerdi ki?

Kötü bir dönüş yapan safir dişi ejderha onlara doğru bir ok gibi fırladı ve çarpmadan hemen önce insan formuna geçerek botlarını yere vurdu. "Prens Ronan nerede?" diye sordu. Saçları ejderha pulları kadar maviydi, başının tepesinde sıkı bir topuzla bağlanmıştı ve teni Dax'ın incisi kadar beyazdı. Kalçasına dokundu ve avucunda bir kılıç belirdi. Layala tereddüt etti. Daha önce bir şekilde gizlenmişti.

Dax'tan alçak bir ses geldi ama hepsi bu kadardı. Sapphire bir elini kalçasına koydu, sonra da hayal kırıklığıyla havaya kaldırdı. "Bunun cezasını göreceksin Dax. Prens Ronan'ın sana bir yabancıyı getirmen için izin vermiş olması umurunda değil. *Veliaht* Prens Yoren, Kral Drake ya da Kraliçe Nyrovia'dan izin almalısın." Yani Ronan ikinci doğan bir prens miydi? Üçüncü ya da dördüncü? Ejderhaların kaç çocuğu olurdu? Elini uzattı ve parmaklarını kıvırdı. "Onu bana ver."

Dax biraz daha yükselerek iri göğsünü dışarı çıkardı ve başını salladı. En azından Layala'nın arkasındaydı ya da ne kadar uzakta olursa olsun en azından prensinin sözüne güveniyordu.

"Tam bir aptallar," dedi Sapphire yanındaki tuzlu ve biberli saçlı erkeğe dönerek. "Bugün Ronan'la sen ilgilen. Benim sabrım yok." Topuklarının üzerinde dönüp tepinerek uzaklaştı. Layala'nın bakışları onu takip etti; şekil değiştiren bir kaleye doğru yürüyordu. Ön tarafı saran altın sütunlar, sarmaşıklar ve parmaklıklar boyunca açan çiçeklerle sarkan bir balkon tutuyordu. Bej rengi ona kumu hatırlattı. Yukarı baktı, yukarı ve yukarı. Şato bulutlara ulaşana kadar sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu. Ejderhalar farklı balkonlardan içeri ve dışarı uçuyordu. Diğerleri tünelerde uzun ve dik oturuyor, şehrin geri kalanına bakıyorlardı; nöbetçiler, diye tahmin etti. En alt katta, Dax kadar büyük bir ejderhanın sığabileceği büyüklükteki ahşap kapılar, safir şekil değiştirenin girebilmesi için içeriye doğru açıldı. Buna kıyasla, ortalama bir elf büyüklüğündeki kapıdan içeri giren bir periden daha büyük görünmüyordu.

Kanat çırpma sesleri Layala'nın bakışlarını gökyüzüne kaldırdı, Thane'i taşıyan bronz ejderha usulca yanlarına indi. Ve Prens Ronan, kanatlı insan formunda, kollarında Piper ile aşağı indi. Diğerleri hemen arkalarındaydı. Layala emin değildi ama Leif'in kafasına atlayan bir serçeyi tokatladığını gördüğünü sandı.

Ronan kollarını arkasında kavuşturmuş, yüzünde açık bir kızgınlık ifadesiyle duran tuz ve biber saçlı şekil değiştirene sırtıttı. Ronan Piper'ı ayağa kaldırdı ve ilerledi. "Babam nerede? Heyecan verici misafirlerim var."

"Kraliçe ve kardeşlerinle öğle yemeği yiyorum. Olman gereken yerde," diye cevap verdi.

Ronan onun omzuna sertçe vurdu. "Bu yaşımda kimse benden her yemeği onlarla birlikte yememi beklemiyor. Neredeyse altı yüz yıldır aynı eski sıkıcı konuşmalar. Bu çok saçma."

"Annenin doğum günü olduğunda öyle oluyor," diye kestirip attı erkek.

Ronan çenesini ovuşturarak, "Ejderha sidiği," diye mırıldandı. Arkasını döndü ve Dax'la yüzleşti. "Neden bana hatırlatmadın?" elini kovma işareti olarak salladı ve Vaper'ı işaret etti. "Bana hatırlatmalıydın."

Thane ejderhanın omzundan aşağı, dirseğinin üzerine kaydı ve sonra zarifçe ayaklarının üzerine indi. Layala kenarın üzerinden baktı. Yere olan mesafe onu biraz sersemletti ama sarmaşığından kurtuldu ve kendini aşağı inmeye hazırladı. Thane'in inişi çok basit görünüyordu. Layala derin bir nefes alarak bacağını kaldırdı ve aşağı kaymaya hazırlandı. Hiçbir uyarı olmadan ejderhanın bedeni altından kayboldu ve Layala serbest düşüşe geçti. Layala, Dax'in insan kollarına çarpma kadar tutunacak bir şey bulmak için havayı tırmaladı. Gülümsemesi ona tam olarak ne yaptığını bildiğini söylüyordu.

Layala onun göğsüne vurdu. "Beni bilerek korkuttun. Pislik." Kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki herkesin duyabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Thane yanlarında sessizce kıkırdadı. Cidden gülüyor muydu? Etrafına baktı, hepsi gülüyordu. Sert muhafızlar bile kızgın bakışlarını kırmıştı. Belki de bunu gerginliği azaltmak için yapmıştı. Layala kıpırdanarak onun kollarından kurtuldu ve tekrar sağlam bir zemine bastığında onu iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Biraz uyarı iyi olurdu."

"Ondan hoşlandım," dedi Prens Ronan. Ellerini birbirine kenetledi. "Hadi gidip öğle yemeğini bölelim, olur mu? Ve sevgili annemize mutlu yıllar dileyelim."

Thane sessizce boğazını temizledi. Güneş üzerine vuruyor, koyu kahverengi saçlarındaki altın rengi benekleri ortaya çıkarıyordu. Rüzgârla savrulan saçları ejderha yolculuğunun ardından ensesindeki atkuyruğundan dökülmüştü. "Sakıncası yoksa iyi bir izlenim bırakmayı tercih ederim Prens Ronan. Belki de kral ve kraliçe tarafından davet edilmeyi beklemek daha iyi olur."

"Hiç eğlenceli değilsin." İki adımda Layala'nın önündeydi. Elini onunkine doladı ve onu yanına çekti. "Tamam, nişanlını alacağım..."

Ne yapıyor bu? Layala onun yanında yürüdü ama Thane'e sorgulayıcı bir bakış attı. Sıkılmış çenesi dalgalandı ve gözlerine yerleşen sertlik ona yaklaşan bir fırtınanın öfkesini hatırlattı.

Ronan sırtıttı. "Annemle babama onun artık *benim* nişanlım olduğunu söyleyeceğim."

Layala elini onun elinden çekip aldı. "Bunu kesinlikle yapmayacağız." Bu prensin bir baş belası olduğu izlenimine kapılmıştı ve bunun bir parçası olmak istemiyordu. Thane'in pişman olacakları şeyler söyleyecekmiş gibi görünmesi de cabasıydı.

Gri-gümüş saçlı muhafız gözlerini devirdi. "Bir *elfle* nişanlandığınızı söyleyerek kraliçenin gününü mahvetmeyin Prens Ronan. Ona yeterince sıkıntı veriyorsun."

"Ama o bir elften çok daha fazlası." Elini Layala'nın sırtının ortasına sokarak onu erkeğe doğru itti. "Kokla onu."

Layala alay etti. *Beni koklamak mı?* Onun büyüünün kokusunu alabilir miydi?

"Bu uygunsuz, Ronan," dedi sertçe, sert duruşunu koruyarak. "Peki bu insanlar kim? Onları neden buraya getirdin?"

Layala, Prens Ronan'dan uzaklaşmak için yuvarlandı ama Ronan onun belini yakalayıp kendi tarafına doğru çekti. "Bu Layala Lightbringer, *tartışmalı* Kral Thane ile nişanlandı."

Palenor elfleri." Layala'ya göz kırptı ve kolunu sallayarak Thane'e döndü. "Söz konusu kral. Ve yoldaşları Piper Ateşyürek ve bu üçlüye, biz onlara öyle diyeceğiz."

Fennan prene kızgın olmaktan da öte görünüyordu. Kaşlarını çatması yakacak kadar sıcaktı. "O zaman başlamadan önce ellerini Kral Thane'in nişanlısından çekmelisin. bir savaş."

Ronan kıkırdadı ve bileğine hafifçe vurdu. "Oh, bunun sadece eğlence ve oyun olduğunu biliyor."

Öyle miydi? Ve bu eğlence ve oyun muydu? Ronan'la tanışalı daha bir saat bile olmamıştı ve onun hakkında neredeyse altı yüz yaşında olması ve annesinin doğum gününü unutması dışında hiçbir şey bilmiyorlardı. Layala onu belinden itti ve Thane'in yanına gitti. Büyüsü yine yayılıyordu ama sadece bir fısıltıydı. "Eğer sana bir daha dokunursa elini kır yoksa ben kırarım." O zaman gerçekten bir savaş başlatacaklardı ama Thane babasının ordusunun desteğine sahip değildi ama bunu bilmiyorlardı, değil mi?

"Eğer nezaket konusunda ısrar ediyorsanız, Vaper ve ben gidip onlara burada olduğunuzu söyleyeceğiz. Dax kalacak. Geri kalanınız gidebilir." Onlara eşlik eden diğer ejderhalara çocukmuşlar gibi el salladı. "Dax pek bir şey söylemeyecek. Zavallı Daxy dilini yaklaşık bir asır önce kaybetti." Dax orta parmağını Ronan'a doğru kaldırdı. "Defol" anlamına gelen evrensel bir işaretti bu.

Salt-and-pepper içini çekti ve şatoya doğru yola koyuldu. "Gidip babana haber vereceğim. En azından benden geliyorsa, senin masallarından biri olduğunu düşünmez."

"Bu yorumuna içerledim," dedi şekil değiştirenin yanına giderek. "Ve benim keşfimden kendine pay çıkarmıyorsun." Elfleri Dax ve başka bir muhafızla baş başa bırakarak devasa kapı aralığında gözden kayboldular.

Mavi-gri cüppeli muhafız, üç kademeli bir fiskiyenin, her bir altın dudağın üzerinden, tabanındaki daha büyük bir havuza sessizce su damlattığı sol tarafı işaret etti. "Beklerken fiskiyenin yanında oturabilirsiniz."

Thane Layala'nın elini tuttu, parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi ve rahat bir yürüyüşle çeşmeye doğru ilerlemeye başladılar. Piper da Thane'in diğer tarafına geçti. Ve *üçlü* arkadan yakın bir adım attı. Üç Kuzgun etraflarına bakındı, gözleri kısılmıştı ve vücutları her an bir tehditle karşılaşabilecekmiş gibi gergindi. Layala onların etrafta olduğunu bildiği için kendini çok daha güvende hissediyordu.

"Prens Ronan bana Yoren adında bir ikizi olduğunu söyledi," dedi Piper. "Yakın müttefik olmaktan çok rakip olduklarını hissediyorum."

"Sana işe yarar başka bir şey söyledi mi?" Thane sordu. Havuzun kum rengi taş kenarına gelip oturdular. Thane dirseklerini kalçalarına dayayarak öne eğildi ve Piper'ın cevap vermesini bekledi. Layala elini onun sırtına koydu ve sonra parmaklarını kılıçlarını tutan deri kayışlar boyunca kaydırды. Büyük bir çam ağacı öğleden sonra güneşine karşı gölge sağlıyordu, ancak burası örtünmeye ihtiyaç duyacak kadar sıcak değildi.

Piper başıyla onayladı. "Bu gece annesinin doğum günü için bir balo var."

Layala'nın kaşları çatıldı. "Demek unutmamış."

"Hayır." Piper kalenin girişini dikkatle izledi. "Randevusu olmamı istedi."

Randevusu mu? Şimdiden mi? Layala Fennan'ın tepkisini görmek için döndü. Siegfried'le konuşmaya devam ediyor, duymamış gibi davranıyordu ama onun duyduğunu biliyordu.

Thane doğruldu ve elini kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Ne dedin sen?"

"Bunun pek çok şeye bağlı olduğunu söyledim. Davet edilmemiz ve ana yemek olmamamız gibi. Bunun komik olduğunu düşündü."

"Ejderha şekil değiştirenlerin düzenli olarak elfleri ve insanları yediğine dair söylentilerin abartılı olduğuna eminim. Palenor'da ejderhaları hiç görmeyiz," diyerek parmağını kaldırdı, "Varlett hariç." Thane elini Layala'nın beline doladı ve onu kucağına aldı. Çenesini Layala'nın omzuna dayadı ve ortasından sarıldı. Dudakları Layala'nın kulağını sıyırdı. "Benim olduğumu unuturlarsa diye." Sesini alçalttı. "Diğer erkeklerin sana dokunması beni deli ediyor."

Layala gülümseyerek, "Kendini kaybetmediğin için seninle gurur duyuyorum," dedi. "Kalbini göğsünden sökmeyi düşündüm."

Piper bacaklarını gergin bir şekilde zıplatarak ona baktı. "Ve sonra hepimiz ölmüş oluruz. Havadan görebildiğim evlerle birlikte şehirde en az beş bin ejderha olduğunu tahmin ediyorum. Onların merhametine kalmış durumdayız."

Thane küstahça sırttı. "Beni hafife alıyorsun, Piper."

Alay etti ve başını salladı. "Yani bütün bir ejderha şekil değiştiren lejyonuyla tek başına başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Açıkça büyü yapabilenlerle. Varlett'in işi neredeyse tek başına hallettiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Ah, Layala bile bu sefer yüzünü buruşturdu. Thane homurdandı ve yüzünü Layala'nın ensesine gömdü. Çenesindeki kirli tüyler gıdıklandı ve Layala gülerek onu itti. "Kes şunu. Beni aşk acısı çeken bir ergen gibi gösteriyorsun."

Onun kulak memesini ısırıldı. "Oh, sende kesinlikle Thane ateşi var. Belki de seni bir yere götürüp tedavi edip edemeyeceğimizi görmeliyim." Gezinen elleri yukarı kayd ve kızın göğüslerini avuçladı.

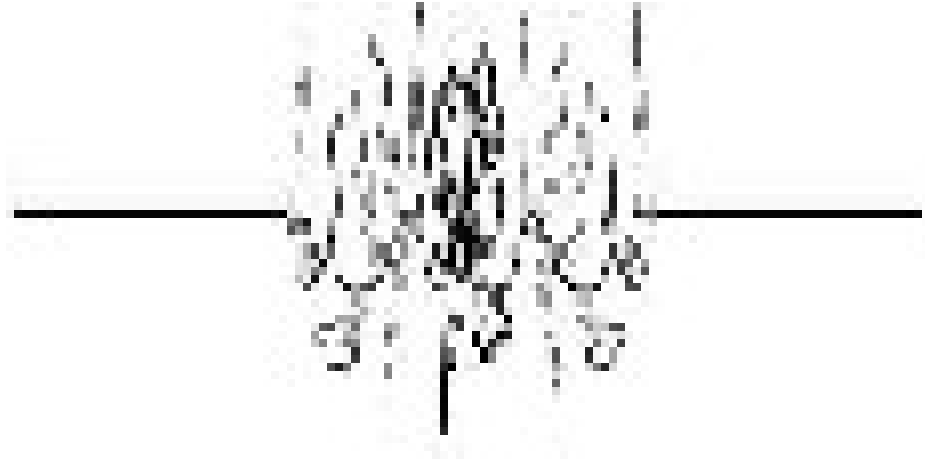
"Thane." Layala onun ellerini tekrar beline doğru itti. "Şimdi sopan ve meyvelerle düşünmenin sırası değil."

Piper yüksek sesle bir "ha" dedikten sonra elini ağzına götürdü. "Sevginin alenen sergilenmesi biraz iğrenç," dedi Piper ama her kelimesinde gülümsedi. "Ve evet, çubuğu kontrol altında tut, olur mu? Yapacak entrikalarımız var."

"Çok daha net düşünürdüm eğer-" Thane kollarını hâlâ Layala'ya sımsıkı sararak ayağa kalktı ve ikisini de ayağa kaldırdı.

Prens Ronan bir grup muhafızın başında devasa kapı aralığında belirerek Thane'in sözünü kesti. Hepsisi de aynı mavi-gri cübbeyi giymiş, pantolonlarını ve sandaletlerini kesmişlerdi. Ama bu muhafızların kanatları açıktı ve ellerinde mızraklar vardı. Prens sırtarak kollarını uzattı ve merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı. "Umarım dans etmeyi seviyorsunuzdur çünkü Drakon Hanesi'nin kraliyet balosuna içtenlikle davetlisiniz. Kral Drake'in özel konuklarısınız. Yeni kıyafetlere ihtiyacınız olacak."

Bölüm 31

Banyodan yeni çıkmış nemli saçları ve üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla Thane, kum renginde yükseltilmiş bir platformun üzerinde kollarını iki yana açmış bir şekilde duruyordu. Erkek görevlilerden biri tahta ucu Thane'in koltuk altına batırılmış bir ölçüm çubuğu tutarken, bir diğeri de çeşitli renklerde kumaş parçaları tutuyor, her birini dikkatle inceledikten sonra bir kenara atıyordu. Daha önce de bu şekilde giydirilmişti ama bu görevli evdekilerden çok daha titizdi. Şimdi yerde bir yığın renkli kumaş parçası vardı. Tek bir tanesi bile yeterli değil miydi?

Ronan kırmızı kadifeden yüksek arkalıklı bir sandalyeye uzanmış, çiğ, kırmızı et parçalarını koparıp ipeksi siyah bir pantere atıyordu. Dev kedi yiyecekleri havada kaptı ve geniş çenesini yaladı. Thane gözlerini yırtıcı hayvandan ayıramıyordu. Daha önce hiç panter görmemişti ve ne kadar büyük olduğuna inanamıyordu, karşılaştığı tüm köpeklerden, hatta kurtlardan bile daha büyüktü.

Ronan'ın bacaklarından biri sandalyenin kolunun üzerinden tembelce sarkıyordu. "Peki neden buradasınız Prens Thane? Sonunda lanetli elflere karşı yardım isteyecek kadar çaresiz mi kaldınız? Onlara ne diyorsunuz?"

"Solgun olanlar."

Kedi hırladı ve ayağına doğru hamle yaptı. "Kibar ol, Lyndora," diye azarladı ve kediye biraz daha vurdu.

Thane'in önündeki görevli sırttı. Elindeki dumanlı siyah kumaş zümrüt yeşiliyle eşleşmiş gibi görünüyordu. Gerçi renkler bir kenara attığı bir düzine başka kumaşa benziyordu.

Thane bir omzunu kaldırdı. "Bu düşünebileceğin bir şey mi?" Gelme sebebi bu değildi ama ejderhaların bir kısmı davalarına katılsa bile Tenebris'i yenip tahtını geri alma şansları daha yüksek olurdu. Beş yüz Kuzgun'u tek başına bunu yapamazdı. Thane ve Layala'nın büyü gücüyle bile.

"Babam mı? Asla." Çiğ etten bir parçayı kendi ağzına attı. Thane normalde bakmazdı ama Ronan bileğinden akan kanı yaladı. Bu kesinlikle Palenor değildi. "Kral Drake diğer ejderha kabileleriyle sürekli çatışma halinde."

"Diğer kabileler mi?" Thane, Ejder Krallığı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini itiraf etmekten utanıyordu. Daha fazla zamanı olsaydı büyücü kulesine gider ve ejderhaları incelerdi.

Ronan adeta mırıldandı; yüz hatlarını zevk kaplamıştı. "Şey, bu bir sürpriz. Birine ejderha saraylarını öğretmek pek sık başıma gelmiyor. Babam kendine Ejderhaların Kralı diyor olabilir ama dört büyük kabile var. Bizimki en büyüğü. Diğer üçü hiçbir konuda anlaşıyor, bu yüzden bir araya gelmiyorlar, neyse ki yoksa bizi devirirlerdi." Durakladı ve düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı. "Ancak." Zıplayarak ayağa kalktı ve elindeki eti köşedeki küçük masanın üzerine koydu. Panter arka ayakları üzerinde durdu, artıkları ağzına götürdü ve koşarak uzaklaştı. Ronan kollarını arkasında kavuşturdu ve omuzlarını dikleştirdi. "Davanıza katılmayı düşünebilirim."

Thane her ne kadar bu iyi habere inanmak istese de bir bit yeniği olmalıydı. Ronan'la daha yeni tanışmıştı ve o savaşa gitmeyi mi düşünüyordu? Her zaman dışında kaldıkları bir savaşa. Kimse bedavaya bir şey yapmazdı, özellikle de kraliyet ailesi. Peki karşılığında ne isteyecekti? Ama küçük bir şans vardı, belki de Yaratıcı'nın küçük bir merhameti; Ronan bir isim yapmak istiyordu

ve elfler için savaşmak istiyordu. Ya da belki ailesini üzmemek istiyordu. Onu okumak zordu.

Bu noktada her şey ona ve Layala'ya, hatta kadere karşıymış gibi geliyordu.

Görevliler ona ve Ronan'a selam vererek uzaklaştılar ve başka bir odaya girerek gözden kayboldular. Thane kollarını iki yanına bıraktı ve kürsüden indi. "Bildığınız gibi babamla aramız pek iyi değil. Hatta düşman olduğumuzu bile söyleyebiliriz. Solgun general Mathekis ile bir tür anlaşması var."

Ronan'ın hafif kaşları yukarı kalktı ve normalde pürüzsüz olan alnını kırıştırdı. "İşte bu büyüleyici bir hikâye olmalı. İkinizin arasında ne olduğunu merak ediyordum. Baban savaşta öldükten sonra mucizevi bir şekilde Tenebris geri döndüğünde kral olduğunu duymuştuk. Gerçi sonrasında pek bir şey duymadık."

"Oldukça basit," dedi Thane, acı duygularının ses tonuna yansımaları engellemeye çalışarak. Pencereden dışarı, minyatür saksı bonsai ağacından içeri süzülen akşamüstü güneşine baktı ve babasını ordusuyla birlikte tepenin zirvesinde dururken hayal etti. Thane'in bir yanı hâlâ kaçtığı için öfkeliydi. "Onu öldürmeye çalıştım, bu yüzden şimdi gaspçı kral olarak görüyorum. Her şey onun daha fazla güç istemesinden kaynaklanıyor. Büyücü olmak istiyor ve bunun için düşmanımızı geri getirecek. Kimse onun ne istediğini bilmiyor ya da buna inanmıyor. Çoğu kişi için, tüm hayatını solgun olanlara karşı savaşarak geçirmişken Kara Büyücü'yü geri getirmek istemesi akıl almaz bir şey."

"Ve bunu başarmak için senin kızına ihtiyacı var," dedi Ronan. Kendinden çok memnun bir şekilde yavaşça gülümsedi. "Onun kim olduğunu biliyorum."

Ronan, Mathekis'in Layala'yı kullanarak Kara Büyücü'yü geri getirebileceğini nereden bilebilirdi ki? Thane bunu sadece babasını gözetlediği için biliyordu. Yaygın bir bilgi değildi. Diğer herkes için o Palenor'un kurtarıcısı, Boşluğun yok edicisiydi. Doğumundaki işaret nedeniyle onun kötü olduğuna inanan fanatikler dışında. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Genel çıkarımlar. Babanın bu kıza karşı bir takıntısı var, seni çocukken sihirli bir şekilde ona bağlayacak ve onu bulmak için krallığını parçalayacak kadar ve şimdi Mathekis ile bir ittifak kurdu. Belli ki onun da bir rolü var." Kitaplarla dolu kumtaşı bir rafa doğru yürürken Ronan'ın botları taş zemine ağır ağır vuruyordu. "Ama onu seviyorsun. O sadece senin nişanlı değil. Onu kendi babana karşı bile koruyacaksın. Elf savaşçılarından oluşan seçkin bir güç olan Kuzgunların var ama bu Tenebris ve solgunlarla savaşmak için yeterli değil. Ve sen bizden yardım istemeye geldin. Şu ana kadar haklı mıyım?"

Ronan zeki ve kurnazdı ve görünüşe göre diğerlerini aptal olduğuna inandırmıştı. "Kısmen," diye yalan söyledi Thane. Onların yardımını istemek hiç aklına gelmemişti çünkü potansiyel bir müttefik değil de başka bir düşman olmalarından endişeleniyordu. Ronan ve genel olarak ejderha sarayı beklediğinden çok daha farklıydı.

"Eğer baban büyü isteseydi, bize gelebilirdi. Ona doğanın büyüsünü öğretebilirdik." Bir an durakladı. "Yaptığım şeyin içinde doğuştan gelen bir güç olduğunu anlıyorum, tıpkı benim ejderhaya dönüşme yeteneğim gibi. Ama biz basit efsunlar ve büyüler öğreniyoruz. Bunlar olmasaydı şekil değiştirdikten sonra hepimiz çıplak dolaşırdık."

Thane kıkırdadı. "Büyünün küçük parçalarını gördüm. Nasıl?"

"Etrafımızdaki doğanın enerjisini kullanarak. Yıllarca pratik yapmak gerekiyor ama bir elf için zaman nedir ki?"

Bu geçmişte doğru olabilirdi ama Thane'in hayatında değil. "Palenor'da her an son anınız olabilir. Elflerin bir zamanlar barışçıl olan doğası savaşın dehşetiyle kirlenmiş durumda."

"Çok barışçıl olmaman iyi bir şey, yoksa ejderha bölgesinde seni canlı canlı yerlerdi. Yırtıcıya av gibi görünmek istemezsin."

Thane kuru dudaklarını yaladı ve dalgınca kolunu ovuşturdu. "O zamanlar hayatta değildim ama birçok kişi solgun olanlar ortaya çıktığında elfleri terk ettiğinizi söyledi. Bizimle temas kurmayı reddettiniz."

"O zamanlar gençtim ama her zaman tarafsız kaldık. Palenor'a getirdiğiniz lanete kendimizi dahil etmek istemedik. Ceza olarak kendimizi canavar formlarımıza kaptırmaktan korktuk." Raftan mavi, deri ciltli bir kitap çekti. Altın renkli yazılar Thane'in tanımadığı bir dildeydi. "Hiç kuşkunuz olmasın, olan bu. Doğanın simetrisini bozmanın cezası. Yüksek elfler daha da güçlenmek için aldılar da aldılar, tıpkı babanın şimdi olduğu gibi. Büyücü olmayanlar büyücü olmaya çalıştı. Onlara verilmeyen şeyleri istediler. Kimin büyü taşıyıcısı olup olmayacağına Yaratıcı karar verir. Lanetin gelmesi sadece Kara Büyücü'nün suçu değildi. O sadece sizin açgözlülüğünüzün aracısıydı. Her şeyin dengesini gözeten Yüce Ana, elflerden memnun değil."

Thane'in sırtından bir ürperti daha geçti. Daha önce hiç böyle tanımlandığını duymamıştı. Yaratıcı'nın elflerin büyüünü aldığını biliyordu ama bunun Kara Büyücü ve solgun olanlar yüzünden olduğunu düşünürdü hep. Elflerin gerçek kötülerinin kendileri olabileceğini düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Yüce Anne terimini hiç duymamıştı. Thane sadece dini inançlarla ilgilenirdi. Bir Yaratıcı'ya inanıyordu, çoğu Yaratıcı'dan bahsediyordu ama bu konudaki düşünceleri bundan ibaretti. Eşi adına tapınaklar inşa eden bağnazların onu tüm bunlardan uzaklaştırdığını sanıyordu. Onu ilahi bir varlık gibi yüceltiyorlardı, tıpkı onun neler yapabileceğini bilselerdi yapacakları gibi.

Ronan kitabı Thane'e uzattı. "Bunu ilginç bulabilirsin."

Kitabın ağırlığı avucuna yerleşti. En az bin sayfaydı ve on kilo ağırlığında olmalıydı. Thane ağır kapağı çevirerek açtı. Başlık onun için okunamazdı. Sayfaları çevirirken bir çizimde durdu. Şimdi anlayabiliyordu. Atlılar ejderhaların sırtına binmiş, bulutların arasında birbirleriyle çarpışıyorlardı. Kanatlar yırtılıyor, kötü dişler ejderha pullarına batıyordu. Ejderhaların sırtındaki savaşçılar, tıpkı onun Kuzgunları gibi kanatlı miğferler takıyordu. Daha fazla sayfayı, daha fazla çizimi çevirdi. Bu Adalon'un tarihi miydi? Çizimlerde büyük savaşlar, kralların ve kraliçelerin portreleri, tanıdığı bir isim ve yüz vardı: büyük büyükbabası, Yüce Kral Dramus. Başındaki taç babasınınkinin aynısıydı, altın ve yakuttan yapılmıştı ve üzerinde sarmaşık oymaları vardı. Oğlu Yüce Kral Scarvan'ın yönetmesine izin vermek için tahttan çekilmeden önce bin yıl boyunca hüküm sürmüştü. Tenebris tahta geçmeden önce her ikisi de Kara Büyücü'ye karşı savaşta ölmüştü.

"Ejderhalar son savaşta savaştı mı? Sanırım..."

"Hayır," dedi Ronan. Açık pencereye doğru yürüdü, gümüş yapraklı bir güle doğru eğildi ve içine çekti. "Bu tasvirler Kara Büyücü'den çok önce tanrılar arasındaki savaşlara ait. Onlar Runevale diyarından tanrılar ve tanrıçalardı. O savaş bu diyara da sıçradı, Adalon." Durakladı ve Thane'e düşünceli bir bakış attı. "Sen Runevale tanrılarının birinin soyundan geliyorsun. Büyünde, kanında bunun kokusunu alabiliyorum."

Thane başıyla onayladı ama *kokusunu* alabilmesi *onu* rahatsız ediyordu ve neden soyuyla bu kadar ilgileniyordu? Ve Layala'ya davranış şekli, diğerlerine onu koklamalarını söylemesi... bunun büyüğü yüzünden olabileceğini düşündü ama ya daha fazlası varsa. "Bana öyle söylendi. Ama eğer kokusunu alabiliyorsan, bu tanrılardan biriyle daha önce karşılaşmışsın demektir." Ve eğer artık bu diyarda dolaşmıyorlarsa, bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bir kez yaptım, ama bu başka bir zamanın hikayesi."

"Gerçek bir tanrıyla tanıştın ve bu başka bir zaman için bir hikaye mi?" Kıkırdadı. "O bir soydan geliyordu ya da biz öyle sanıyorduk."

Kaç tane diyar vardı? Thane ejderhaların savaşta olduğu sayfayı bulmak için sayfaları çevirdi. "Cahilliğimi bağışlayın. Bu dili bilmiyorum ve geçmişe dair kayıtlarımız büyük elf savaşı sırasında yok edildi ya da kayboldu ve bildiğiniz gibi savaş sırasında pek çok kişi öldü, bu yüzden hatırlayan bir sürü yaşlı elfimiz yok. Eski tanrılar artık halkım için masaldan başka bir şey değil ve ben başka diyarları hiç duymadım. Sanırım bu Adalon'un dışında bir yer anlamına geliyor?"

"Okuduklarıma göre, diyarlar aynı hızda ama hemen birleşmiyorlar ve aralarında seyahat edebilenler var. Bazı kapılar bir zamanlar açılmış. Ejderha değiştiriciler perilerle birlikte Ryvengaard'dan gelmişler. Elfler ve insanlar her zaman Adalon'da yaşamışlardır. Diğer yaratıklar tanrıların savaşları sırasında ya da uzun zaman önce buraya getirildiler."

Thane'in aklı geceleri ortaya çıkan devlerin ve kötü yaratıkların olduğu isimsiz ormana gitti. Birileri onları hatırlanabildiği kadar uzun bir süredir tuzağa düşürmüştü. "Tanrılar ve tanrıçalar neden gittiler?"

Omuz silkti. "Eve çağrıldıklarına inanıyoruz."

Thane parmaklarının ucunu yalayarak sayfayı çevirdi ve kıpırdamadan durdu. Brunard'dan aldıkları günlükteki taslağa benzeyen, kaba yontulmuş bir taşla süslü, altın bir asa renkli olarak çizilmişti. Yukarıdaki yaratıcı, keşke metni okuyabilseydi. Ronan'ın sayfayı görebilmesi için kitabı eğerek risk aldı. "Nedir bu?" Doğru olduğundan emin olması gerekiyordu.

"Bilme Asası." Günlükte de böyle yazıyordu. "Ne işe yarıyor?"

Ronan gözlerini kısıtı ve pencereden uzaklaştı. "Bu çok güçlü bir alet. İki parça birbirinden ayrılmış ve onları birleştirmek yasak." Kuşkusu yerini gülümsemeye bıraktı. "Kıyafetinin balo için hazır olup olmadığına bakmalıyız."

Sözleri yeterince açık değilse de tavırları açıktı. Bilme Asası tıpkı Brunard'ın söylediği gibi Her Şeyi Gören Taş'la eşleşti. Thane kitabı bir çırpıda kapattı ve en yakındaki masanın üzerine koydu. Şimdi onları, Her Şeyi Gören Taş'la birleşmesi yasak olan bir asayı kendisine vermeye nasıl ikna edeceğini bulması gerekiyordu.

Büyük salonun bir köşesinden HAFİF YAYLI MÜZİK çalıyordu. Tavan en az yüz metre yüksekliğindeydi ve mavi bir gökyüzünde beyaz kabarık bulutlar arasında uçan ejderhaların çarpıcı tasvirleriyle boyanmıştı. Altın vazolar inci renkli duvarları kaplıyor, parlak altın sikkeler ve değerli mücevherlerle dolup taşıyor, hatta tabandaki beyaz mermer zemine dökülüyordu. Burası çok geniş ve havadardı. Süslü taç pervazlı büyük açık pencereler esintiye izin verir. Bu

Dredwich Kalesi'ndeki salon küçük görünüyordu. Burada en az on tane tam boy ejderhanın yer değiştirip uçabileceği kadar yer vardı.

İnsanlar yiyecek ve içecek masalarının etrafında gruplar halinde dolaşüyor ve duruyordu. Kadınların boyunlarından, kulaklarından, bileklerinden ve ayak bileklerinden mücevherler damlıyordu. Ağır olması gereken devasa, hatta müstehcen altın ve gümüş parçalar. Burada kimsenin sahip olmadığı ve Thane'in bile daha önce görmediği zenginlik gösterileri. Thane'in siyah takım elbisesi sadeydi, kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uyarlanmıştı ve yeşil iç çamaşırı ipekten parılıyordu. Taktığı tek mücevher, ortasında bir zümrüt bulunan altın kol düğmeleri idi.

Büyük salonun girişinde ayakkabısını yere vurarak Layala ve Piper'ın söz verildiği gibi getirilmesini bekledi. Ne kadar zaman geçmişti? Hanımların hazırlanması genellikle daha fazla zaman alırdı ama insanlar ne kadar samimi görünürse görünsün, yabancı bir yerde onlardan ayrı kalmaktan hoşlanmıyordu.

Fennan onun yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, gözleriyle etrafta bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu. Kulaklarının ucuna sadece özel günlerde taktığı altın halkalar takmıştı ve giydiği fildişi takım elbise siyah tenini daha da zengin gösteriyordu. Ev sahipleri üç Kuzgun'a da nezaketle parti kıyafetleri verdi ve Leif ilk kez saçlarını taradı. Alnındaki ve şakaklarındaki dövmelemler onu daha da öne çıkarıyordu. Siegfried siyah takım elbisesi ve parlak ayakkabılarıyla son derece yersiz görünüyordu. Thane onun uzun koyu sarı saçlarını kulaklarını örtmek ve yüzünü korumak için aşağıya yatırdığından şüpheleniyordu. Kıyafet yerine zırhı, dikkat çekmek yerine de gölgeleri tercih ederdi. Ve bu gece bunları sergiliyordu.

Parlak zemini fırçalayan beyaz dökümlü elbiseler giymiş, altın süslemeli ve beyaz-sarı saçlı bir çift bayan girişte onun yanında durdu. Bronz tenleri ve menekşe rengi gözleri mücevher gibi parlıyordu. Aynı yüzler ona doğru eğildi. "Selamlar," dediler hemen ve kalçalarını sallayarak ilerlediler. "İyi eğlenceler."

"Bunlar bizi buraya getiren ikiz maviler olmalı," dedi Leif. "Kraliyet ailesinin kuzenleri. Seslerini tanıyorum."

Siegfried başıyla onayladı.

Diğer birçok kişi aval aval bakarak yanlarından geçti. Bazıları sivri kulakları ve kısa boyları hakkında fısıldaştı. Elflerin her biri 1.80'in üzerinde olmasına rağmen, ejderhalar 1.80 veya daha uzun boyluydu, hatta dişiler bile Thane kadar veya daha uzundu. Diğerleri güzelliklerinden bahsediyordu, çünkü her elf kendi çapında yakışıklıydı. Thane'in başının iki yanındaki kalın örgüler saçlarını yüzünden uzaklaştırarak kafatasının dibinde bir bağ oluşturuyor, saçlarının büyük bir kısmı da sivri kulaklarını ortaya çıkaracak şekilde sırtının üst kısmına doğru serbestçe akıyordu. Kim olduğunu saklamak için hiçbir nedeni yoktu. "Ne kadar dost canlısı görünürlerse görünsünler, gardını yüksek tut. Ve birkaç yudumdan fazla şarap içmeyin. Kafamızın açık olması gerek."

Leif kalabalığı dikkatle izleyerek, "Evet, efendim," dedi.

Boğazını hafifçe temizleyen Fennan, Thane'in yanına doğru eğildi. "Herkesin dikkati dağılmışken kalede bilmem ne için keşif yapalım mı?"

Ronan "bazı işlerini hallederken" tek bir muhafızı, dilsiz Dax'ı bıraktı. Muhafız konuşamıyor olabilirdi ama gözlerinde ve kulaklarında sorun yoktu. Geniş kemerli açıklığın diğer tarafında durdu. En azından havada asılı durmuyordu. Thane ona doğru hızlı bir bakış atarak, "Siegfried, git ve en iyi yaptığın şeyi yap," diye fısıldadı. Asanın saklandığı yeri bulabilecek biri varsa, o da oydu. Gece gökyüzü kadar sessiz olan Wraithler gözden kayboldu. "Siz ikiniz," dedi Thane.

Leif ve Fennan'a dedi ki. "Kaynaşın. Burası hakkında öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin. Uçmayı gerektirmeyen bir çıkış yolu bulun."

Leif tereddüt etmeden partiye adım attı ve geçerken bir masadan bir kadeh şarap kaptı. Çok geçmeden bir çift kadın ona yaklaştı. Leif iyi bir konuşmacı ve daha da iyi bir flörtçüydü.

Fennan öne doğru eğilerek devasa salonun içine bir kez daha baktı. Dört devasa altın taht boş duruyordu. Kendi kurallarına rağmen, iki bitişik, dört katmanlı fıskiye den akan bordo şaraba benzeyen şey kavrulmuş boğazını çağırdı. Gerçekten de su içmeye devam etmeliydi. "Sorun ne, Fennan?" Henüz hareket etmemişti.

Elini kısa siyah buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Layala ve Piper'ı beklemek istedim."

Thane çenesini ovuşturdu. Belki de Fen'le konuşmak için iyi bir zamandı. Piper için diğerlerinden vazgeçmeye hazır mıydı? Eğer değilse, Thane bunu onaylamazdı. Ne yapacaklarını dikte edemezdi ama fikrini belli ederdi. "Prens Ronan'ın bu geceki randevusu."

Ellerini ceplerine soktu ve ağırlığını kaydırdı. "Biliyorum. Sadece kızların iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bu kadar uzun sürmesi sence de tuhaf değil mi? Yani, müstakbel kraliçem tehlikede olabilir."

Layala ile Piper için duyduğu endişeyi örtmeye mi çalışıyordu? Neden Thane'le bu konuda konuşabileceğini hissetmiyordu? Sonsuza dek arkadaş olmuşlar, her şeyi konuşmuşlardı. Thane onun neredeyse her romantik ilişkisini biliyordu ve Layala konusunda ona tavsiyelerde bulunan da Fennan'dı. "Kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtladı. Ve biliyorsun ki onların hazırlanması daha uzun sürüyor."

"Doğru." Zengin, kızıl kahverengi gözlerini kaçırdı. Yine de hiçbir yere gitmedi. "Sen ve Piper..."

"Hayır," dedi hemen. "Hayır, o benim için fazla iyi. Ve bu tuhaf olurdu, değil mi? Onu yıllardır tanıyorum ve diğer kadınlardan vazgeçtiğim de söylenemez."

"O zaman Leif'le çıksa ne olur?"

"Lanet olsun, hayır. O da onun için yeterince iyi değil."

"Belki de kimin yeterince iyi olduğuna onun karar vermesine izin vermelisiniz." Thane yanından geçen bir çift kadına başıyla işaret etti. "O Ronan'la birlikteyken en iyi şekilde davranmanızı bekliyorum. O büyük bir kız. Ne isterse yapabilir. Buna Leif'in, Ronan'ın ya da herhangi birinin onunla flört etmesine izin vermek de dâhil." Burada adadaki gibi bir açmaz kesinlikle yaşanamazdı, yoksa görevlerini riske atarlardı.

Fennan dudaklarını birbirine bastırdı, sonra bir el salladı ve kıkırdadı. "Önemli bir şey değildi. Merak etmeyin. Bu tür şeylerde her zaman becerikliyimdir. Buradan çıkış yolunu bulacağım." Samimi görünmese de bir gülümseme takındı ve kalabalık odanın içinde kayboldu.

Başının arkasındaki garip bir kaşıntı omzunun üzerinden bakmasına neden oldu ve gülümsedi. Layala, Piper'ın yanında süzülüyor ve ona sırtıyordu. Yukarıdaki Maker, onun ne kadar çarpıcı olduğuna alışabileceğini hiç sanmıyordu. Diğer herkes gözden kaybolmuş gibiydi. Gümüş mavisi elbisesi belinden kıvrılıyor, ince askıları omuzlarını sarıyor ve V yakası göğüs dekoltesini ve köprücük kemiğini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Adamın midesi hafifçe kıkırdadı ve elini ona doğru uzattı. Kadının dokunuşu adamın içinde bir sıcaklık dalgası yarattı. "Merhaba canım."

"Burası bir yer, değil mi?" Mavi gözleri adamın vücudunda gezindi. "Takım elbise içinde ne kadar harika görüldüğünü neredeyse unutuyordum. Haftalardır benim kirli savaşımsın."

Kıkırdadı ve kızın çenesini, kulağının hemen yanından öptü. "Daha sonra seninle kirlenmeyi çok isterim." Hafif bir kızarıklık yanaklarını pembeleştirdi. Onun üzerinde böyle bir etki bırakması hoşuna gitmişti.

Ronan boğazını temizledi. "Siz ikiniz ne kadar da değerlisiniz." Ronan'ın kolu Piper'inkine dolanmıştı ve yüzündeki muzip gülümseme Thane'in içini huzursuz etti. Ronan, her birinde yuvarlak elmaslar işlenmiş yedi tepeli altın bir taç takıyordu. "Kral ve kraliçe yakında gelecek. Ama onlara yaklaşmak kabalık olur. Dans etmeniz, içmeniz, yemeniz, eğlenmeniz gerekecek ve belki daha sonra sizinle görüşmek isteyeceklerdir."

"Mükemmel," dedi Thane. "Açlıktan ölüyorum."

"Neyse ki, isteyebileceğinizden çok daha fazla yiyeceğimiz var. Ejderhalar iştahlı ve canavarca öfkeli. Dikkatli olun." Piper'ın elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. Şaşırtıcı bir şekilde, Piper neredeyse büyülenmiş gibi ona baktı, gözleri pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında parlıyordu. Thane bir kaşını kaldırdı. Bu prensin güzel kızlara karşı müstehcen bir iştahı olduğunu hissediyordu ve Piper yeni ve fethedilmemiş bir şeydi.

"Oh, işte kardeşim. Gidelim mi?" Ronan bir kolunu et, meyve ve ekmek dolu masaların beklediği sağ tarafa doğru salladı ve gül sarısı taçlı, uzun boylu bir erkek, etrafını saran yedi kişilik bir grupta birlikte durdu. Prens Yoren neredeyse her yönüyle Ronan'dan farklıydı. Teni koyu kahverengiydi ve kısa siyah saçları Thane'e ipek tellerini hatırlatıyordu. Ronan'dan en az on santim daha uzun ve zayıftı, oysa kardeşi iri yarı ve genişti. Ronan'ın rahat görüldüğü yerde Prens Yoren kaskatı kesilmişti ve yüzünde sert bir ifade vardı.

Thane kolunu Layala'ya uzattı ve o da ellerini koluna doladı. Onun yanına doğru eğildi ve sesini alçalttı, "Ne düşünüyorsun? Asayı alma şansımız var mı?"

"Ejderhalar onu taşla birleştirmeyi yasakladılar, bu yüzden... onu çalmamız gerekebilir. Sadece onu bulmamız gerekiyor ve bu şehrin büyüklüğüne göre bu biraz zaman alabilir."

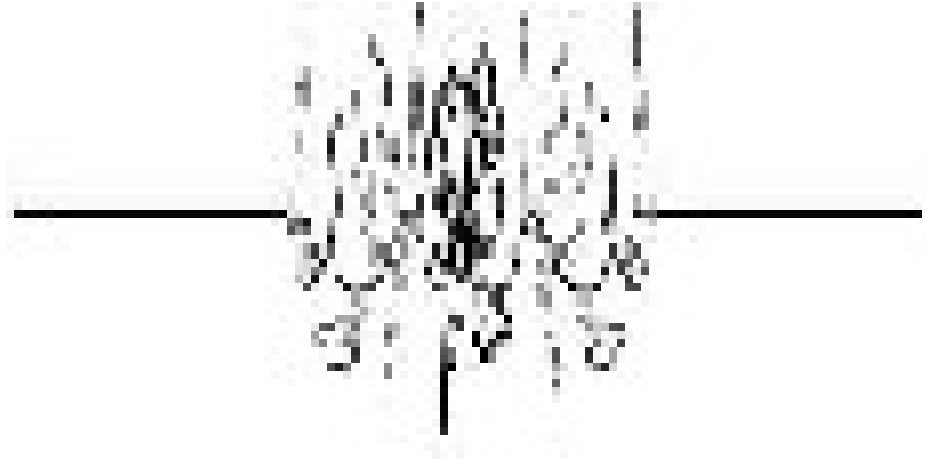
"Bunu nereden biliyorsun?" Thane'in hoşuna gitmeyecek kadar dudaklarını yalayarak onları izleyen beş şekil değiştirenden oluşan bir grubun yanından geçerken gülümsedi. Çenesi gerildi. Kendisine bir yemekmiş gibi bakılmasından hoşlanmıyordu.

"Yukarıda bir kitapta gördüm ve Ronan'a sordum. Onu istediğimizi bilmiyor ve ben de ona taşın bizde olduğunu söylemedim."

"Yardım istediğimiz insanlardan bir şey çalmak akıllıca mı bilmiyorum. Ronan bana Tenebris'le savaşmak için ondan yardım istediğini söyledi."

Thane durdu ve başını öne eğdi. "Sormadım. Bu yüzden burada olduğumuzu varsaydık ki bu da bizim yararımıza. Ve asaya ondan daha çok ihtiyacımız var." Hırsız olmayı o da sevmiyordu ama çaresiz zamanlar insanları suç işlemenin gölgesine itiyordu.

Bölüm 32

"Yeni dostlarımla tanış Yoren," dedi Ronan, üç elfi işaret ederek. "Bunlar Palenor'un Yüce Kralı Thane ve nişanlısı Layala Lightbringer ile sevgili eşim Piper Fireheart."

Prens Yoren başını hafifçe eğdi. "Selamlar. Yüksek elfleri ağırlamaya uzun zaman oldu. Umarım sarayımız şimdiye kadar size iyi davranmıştır."

"Oldukça iyi," dedi Thane. "Sarayınızdan çok etkilendim ve yıllardır buna benzer bir sergi görmemiştim. Yüksek elflerin yaratıcılıklarını artırmaları gerektiğini söyleyebilirim."

Prens Yoren gülümsedi. "Umarım size ve sizinkilere verdiğimiz ilk tepkiyi başlıyorsunuz. Şehrimize yabancıların girmesine pek izin vermeyiz, özellikle de yüksek elflerin." Altın rengi gözleri Layala'nın üzerinde gezindi, kolundaki zambak izinde durakladı ve ardından kısa bir süre Piper'ı inceledi. "Topraklarındaki lanet yüzünden. Anlıyorsunuzdur."

"Biliyorum," dedi Thane. "Ve misafirperverliğiniz için minnettarım. Kraliçenin doğum günü olduğunu bilseydim partiyi basmazdık."

Ronan umursamaz bir el salladı. "Şu ana kadar binden fazla içti."

Prens Yoren çelik gibi bakışlarını ona çevirdi. "Annem sizinle konuşmak istiyor. Umarım onun için bir hediyeniz vardır."

Yılan gibi bir gülümseme yaydı. "Onlar benim hediyem. Tüm saray onlar hakkında konuşuyor. Herkesin bizi izlediğine bak. İlğiden hoşlanıyor. Herkes onları partisine davet ettiğini düşünecek."

Thane omzunun üzerinden baktı. Neredeyse buradaki herkes yeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibi onlara odaklanmıştı. Bazıları şehvetle, bazıları merakla, birkaçı da canavar formuna geçip saldıracakmış gibi bakıyordu. Daha önce gördüğü ikizler saçlarıyla oynadı, dudaklarını yaladı, utangaç gülümsemeler ona yöneldi. Erkeklerin çoğu Layala ve Piper'ı ensesindeki tüyleri diken diken eden bir açlıkla izliyordu. Elflerin aksine, güzellik ejderha şekil değiştirenlerin doğasında yoktu. Yüz hatlarının farklılığı bakımından insanlara benziyorlardı ve çirkinlikten çarpıcılığa kadar çeşitlilik gösteriyordu ama çoğu ikisi de değildi. Bazılarının büyük burunları ya da birbirine biraz fazla yakın gözleri, zayıf çeneleri ya da çarpık dişleri vardı. Her iki prens de kendi tarzlarında yakışıklıydı. Thane annelerinin güzelliği için seçilmiş olmasını beklerdi.

Müzik durdu ve odanın ortasında duran herkes bir kenara çekilerek geniş bir boşluk bıraktı. Kral ve kraliçe içeri girdiler. Kral, siyah saçlarına altın rengi, bir karış uzunluğunda bir taç ve arkasında yere dökülen lacivert bir cüppe giymişti. Beyaz kürkü boynunun etrafını ve önünü süslüyordu. Prens Yoren bronz siyah tenini ve kuzguni saçlarını babasından miras almıştı. Kraliçenin teni süt gibi beyazdı ve gür, gümüş sarısı saçları şelale dalgaları halinde yere kadar uzanıyordu. Yakut kırmızısı elbisesi her kıvrımı sarıyor ve kumaşı arkasında en az bir metre sürükleniyordu. Başındaki taç bir kralınki kadar uzundu ve her santimini ışıltılı yakutlar kaplıyordu. Thane'in de tahmin ettiği gibi, odadaki en güzel ejderha oydu.

Bir muhafız esasını parıldayan mermer zemine üç kez vurdu. "Kralınız ve kraliçeniz."

Prensler dışında herkes dizlerinin üzerine çöktü. Layala gözlerinde parlayan merakla Thane'e baktı. Thane yavaşça başını salladı ve onun elini tutarak nazikçe sıktı. Düşmüş kral olsun ya da olmasın hükümdarların önünde diz çökmezdi, Layala da ö y l e yapmazdı.

Odanın içinde fısıltılar dolaşıyordu. "Diz
çökmüyorlar mı?"

"Saygısızlık."

"Kim onlar?"

Thane derin bir nefes aldı ve omuzlarını geriye atıp çenesini dik tuttu. Ejderha kral ve kraliçesi bir bakış bile atmadan süzülerek geçip gittiler. Ronan omzunu Thane'e yasladı. "Bacaklarının arasındaki şey büyük olmalı."

Thane gülümsedi. "Aslında oldukça küçük. Hatta minicik."

Ronan kıkırdayarak başını salladı. "Komik olacağını düşünmemiştim. Ama umalım da sevgili annemiz bunun için kafanı koparmasın. Pek çok ejderhanın olduğu gibi onun da güneşten daha sıcak bir öfkesi var ama elf misafirlerine karşı herkes en iyi şekilde davranacaktır."

Kral ve Kraliçe Drakonan yerlerini aldılar. Müzik yeniden başladı ve herkes daha önce olduğu gibi ayağa kalkıp sohbet etti. Kral Drake'in sert bakışları Thane'e takıldı ve kalın altın kolçağın üzerinden karısına doğru eğildi. Kadın o kış gözlerini ona ve Layala'ya çevirdi, sonra da sanki ilgiye değmezlermiş gibi gözlerini kaçırdı.

"Siz ikiniz neden biraz şarap içmiyorsunuz?" dedi Prens Yoren ve yakındaki altın çeşmeden akan al renkli sıvıyı işaret etti. "Ve yemeğe buyurun."

"Teşekkür ederiz," dedi Layala ve Thane'in elini tutarak farklı hayvanlardan oluşan etlerle dolu yaygıya doğru ilerledi. Bazıları pişmiş, bazıları ise içinden parçalar alınmış çiğ domuz etlerinden -ki bu Thane'in midesini biraz bulandırdı- geyik etine, çubukta tavşana, tamamen kızarmış sülünlere ve tavuklara kadar. Zengin ordövrler ve tatlılar sonradan akla gelen şeylerdi.

Thane Piper'a baktı; o da yavaşça başını salladı ve Ronan'ın kolunu okşayarak prensle konuşmaya devam etti. Ondan da önemli bir şey gelmedi. Görünüşe göre işleri başından aşıyordu.

"Bir fikrin var mı?" Layala sordu, sonra dolu bir şarap kadehini geri devirdi.

Thane bir an sonra onu aşağı indirirken izledi ve kaşlarını kaldırdı. "Susadın mı?"

"Biraz," dedi, sesi bitkin geliyordu. "Ronan bana daha önce bir bardak verdi. Hiç denedin mi? Calladira'nın şarabıyla yarışır. Ve dürüst olmak gerekirse tüm bu parti beni geriyor."

"Peki, yavaşla. Lütfen. İçmemizi istiyorlarmış gibi bir his var içimde."

"Neden istesinler ki?"

"Bu konuda bana güvenin."

Dönen pembe sıvıya baktı. "Bu benim sonuncum olacak."

"Şu anda bizi hangi kalıba sokmak istiyorlarsa o kalıba girmemiz gerekiyor. Hoş olun, bol bol gülümseyin. Onları zaten olduklarından daha fazla şüpheli yapamayız. Ben zaten boyun eğmeyerek onları kızdırdım." Müzik eşliğinde mırıldanmaya ve dansçıları izlemeye başladı. Kaşlarını çatarak hafifçe yanağına dokundu ve dikkatini çekti. "Asayı istediğimizi bilmemeliler."

"Farkındayım. Merak etmeyin."

Gülümsedi. "Büyüleyici görünüyorsun. Bakmadan edemiyorum."

"Dur," dedi ve kıkırdayarak omzunu ona çarptı. "Beni kızartmaya çalışıyorsun."

"Seni utandırmak isteseydim," dedi ve parmaklarını kolunun arkasından aşağı kaydırdı, "sana geçen gece gördüğüm rüyayı anlattırdım," diye yaklaştı, "ve senin çıkardığın sesleri

yapılmış. Onları aklımdan çıkaramıyorum. Tekrar tekrar çalan bir melodi gibi." Açık pembe bir ton yanaklarını renklendirdi. "Bu çok kolay."

Çenesini biraz kaldırdı. "Şarap yüzünden, beni biraz ısıtıyor."

Güldü ve kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti. "Sanırım bu gece kendi odamızda olacağız."

Nazlı nazlı gülümsedi. "Bundan eminim."

Üçü dişi, dördü erkek yedi şekil değiştirenden oluşan bir grup kalabalığın arasından çıkıp etraflarını sardı. Thane Layala'nın yanına yaklaştı ve sahiplenici bir elini sırtının alt kısmına koydu. Erkeklerden biri, gençti, muhtemelen yirmisini geçmemişti ve gözlerini Layala'dan ayıramıyordu. Onu suçladığından değil. Kadınlardan biri beş zümrüt parçalı bir kolye takmıştı, o kadar çok elmas vardı ki ters çevrilmiş bir tacı andırıyordu. Gülümsedi ve önce "Burayı nasıl buldunuz?" diye sordu. Hemen ardından diğerlerinin soru yağmuruna tuttu.

"İkiniz kaç yaşındasınız?"

"Daha önce hiç ejderha gördün mü?"

"Palenor'da soluk benizlilere karşı savaşmak nasıl bir şey?"

Layala gülümsedi ve şarabını yudumlayarak başını salladı. Thane çoğuna cevap verdi. Onun yabancılarla bu şekilde etkileşime girmekten hoşlanmadığını biliyordu. Son soru çok daha derin ve cevaplaması diğerlerinden daha zordu. Bağlamı göz önüne alarak mümkün olduğunca hafif tutmaya çalıştı.

Müzik daha hızlı bir melodiye dönüştü ve Layala'ya bakan aynı şekil değiştiren beyaz eldivenli elini uzattı. "En sevdiğim şarkılardan biri. Güzel nişanlı bir dans için çalmamın sakıncası var mı? Onu hemen geri getireceğim, söz veriyorum."

Thane ona deli gibi aşık olduğu için onu suçlamıyordu. Ama yaklaştığından beri gözlerini ondan neredeyse hiç ayırmaması sinirlerini bozuyordu. Thane dişlerini sıkı ve kıskanç bir hıyar gibi görünmemeye çalıştı ama öyleydi. "Hanımefendi ne diyor?" Eğer bu parti onun en iyi şekilde davranmasını gerektirmeseydi, o piç kurusuna defolup gitmesini söylerdi.

Boş şarap bardağını yakındaki masaya koydu. "Neden olmasın," diye omzunu kaldırdı ve adam hemen onun elini tuttu.

Thane düzgün dans ettiğinden emin olmak için onu izledi. Bir eli belindeydi, diğeri ise avucunun içindeydi. Aralarındaki mesafe... yeterliydi.

"O zaman bizimle dans eder misiniz, Prens Thane?"

Daha önce gördüğü buz gibi sarışın ikizlere döndü. "Uh," yakasını çekti. "İkiniz de mi?"

"Teker teker tabii ki," diye yanıtladı soldaki. "Önce ben," dedi diğeri.

"Pekâlâ." Elini tutarak onu diğer çiftlerle birlikte dans pistine götürdü.

Layala dans partnerinin omzunun üzerinden baktı ve gözlerini devirdi. Elini ikizinin ipeksi beline koyup diğer elini tutarken gülmemeye çalıştı. Kadın hemen bir adım daha yaklaşarak aralarında bir parmak genişliği bile bırakmadı. Thane boğazını temizleyip yarım adım geri çekildi ve ardından dansa başladı. "Peki, senin adın ne?"

"Ben Devlyn ve kız kardeşimin adı Destinee. Prens Ronan'ın arkadaşlarıyız, anne tarafından ikinci kuzenleriyiz. Arkadaşlarınızla uçtuk."

"Ah, kraliçeye benzediğinizi düşünmüştüm ve bunun için teşekkür ederim."

"Peki, düğün ne zaman?"

Thane, "Henüz bir tarih belirlemedik," dedi. *Ne yazık ki.*

Çenesini daha yukarı kaldırdı. "Çok tatlı ve Ronan onun bir büyücü olduğunu söylüyor, güzelliğinden bahsetmiyorum bile, kaçmadan önce onunla evlenmelisin." Dili alt dudağında gezindi. "Bağlanmaktan çekiniyor musun? Geleceğin kralı olarak kraliçeniz olarak kimi seçeceğiniz konusunda oldukça seçici olduğunuzu tahmin ediyorum."

Thane iç çekti. Kraliçenin kuzenine haddini bildirmek zorunda kalmayı gerçekten istemiyordu ama görünüşe bakılırsa iş o yöne doğru gidiyordu. "Hayır, tereddüt etmiyorum. Benim topraklarımda savaştayız, işler karışık."

"Biliyorsun, nişanlı olmak evli olmak demek değildir." Elini adamın omzundan göğsüne doğru kaydırды. "Oynamak için hâlâ zaman var."

Thane iki elini de yanlarına indirdi ve başını eğdi. "Dans için teşekkürler Devlyn." Layala'yı bulmak için arkasını döndü. Bu bir hataydı. Samimi olmayı bir kenara bırakıp birlikte kalmalıydılar.

"Umarım seni kırmamışımdır." Devlyn onun yanına yaklaştı. "Çok güzelsin." Gözleri kıpırdayan parmaklarına kaydı. "Sende bir şeyler var."

Ne diyeceğini bilemez halde, etraflarında hâlâ dans eden çiftlerin arasında Layala'yı aramaya devam etti. Onu dansa kaldıran kişiyi gördü ama artık yanında değildi. Daha önce bulundukları ikram masalarını taradı, orada da yoktu. Leif, Fennan ve Piper'ın hepsi eşleriyle dans ediyordu, yani o yalnızdı.

Şüpheyle Devlyn'e döndü. Bu onları ayırmak için bir oyun muydu?

Devlyn tahtlara doğru başını sallayarak, "Orada," dedi. Sonunda Layala'nın kenarda durmuş Prens Yoren'le konuştuğunu gördü. Yukarıdaki yaratıcı paranoyaktı.

"Teşekkür ederim," dedi Thane ve aceleci adımlarla odanın içinde ilerledi. Ona ulaştığında kulağına doğru eğildi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Neden?"

"Bir an için seni kaybettim."

"Oh," diye gülümsedi ve onun kolunu ovuşturdu. "Ben de tam Prens Yoren'le müzik hakkında konuşuyordum. Bu şarkı sekiz yüz yıllık. Büyüleyici." Şarabı biraz fazla kaçırdığında yaptığı gibi kıkırdadı. Bütün gün hissettiği gerginlik daha da arttı.

Prens Yoren başıyla onayladı ve bir hizmetkârın teysisinden bir kadeh şarap alıp Layala'ya uzattı. Thane ellerini iki yanında kenetledi ve kadehi kapmak istedi.

"Bu babamın müziği, annem için düğün hediyesi olarak bestelendi." Gözleri hâlâ tahtında sert bir şekilde oturan ve kralın elini tutan kraliçeye kaydı ama kraliçe ilk kez gülümsedi. "Artık sadece doğum günlerinde çalışıyorlar."

"Çok güzel. Onlarla görüşebilecek miyiz?" Thane ne kadar zaman geçtiğini fark etmemişti ama güneş ayla yer değiştirmişti. Duvarlardaki devasa meşaleler yanıyor, mumlar başlarının üzerinde sallanıyor, havada asılı duruyor, bir miktar duman ve sıcak ışık getiriyordu. Hiç balmumu damlamaması bir mucizeydi. Altın şarap fıskiyeleleri önemli ölçüde azalmış ve yemek masaları hurdaya dönmüştü.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Prens Yoren.

Thane kraliçeye döndü ve parmaklarını kıvrarak "buraya gel" işareti yaptı.

"Endişelenmeyin. Nişanlığınıza göz kulak olacağım," dedi Prens Yoren ve Layala'ya döndü. "Şarabı nasıl buldunuz?"

Layala gülümsedi. "Bu en iyisi."

Thane derin bir nefes alarak dişlerini tekrar sıktı. Onu sarhoş etmeye çalışıyorlardı. Şarap dudakları gevşetmeye meyilliydi ama kraliçenin çağrısını görmezden gelemezdi ve içindeki çekime rağmen onu terk etti. Birkaç uzun adım atarak kraliçenin kürsüsünün dibinde durdu ve kendisine hitap edilmesini bekledi.

Kral Drake başını eğdi. "Ejderhaların sarayına hoş geldiniz."

"Selamlar, Prens." Kraliçenin soluk mavi gözleri onun üzerinde gezindi. Ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağı süzüldü. "Ben Kraliçe Nyrovia."

Thane "prenslik" terimine sanki bir çocukmuş gibi sinirlendi. "Kraliçe," Thane çenesini hafifçe eğdi.

İnce bir kaşını kaldırdı. "Selam vermiyor musun?"

"Küstahlık yok ama Elflerin Yüce *Kralı* eğilmez."

Kaşlarının kalkması ve dudaklarının bükülmesi etkilenmediğini gösteriyordu. "*Kral* mı? Babanın öldüğünü bilmiyordum."

"O değil."

Omzunun üzerinden Kral Drake'e baktı. Ağzının kenarı kıvrıldı ve şöyle dedi: "Demek söylentiler doğruymuş. Liderlikte bir tutarsızlık var. İlginç."

"Sizi nişanlım Layala Lightbringer ile tanıştırmak isterim." Hâlâ Prens Yoren'in yanında duran kadına doğru baktı. Kadın bir şeylere gülüyordu ama müzik ve konuşmalar yüzünden duyamıyordu.

Kraliçenin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ah, evet. Çalıntı gelin."

Çalıntı gelin mi? Ejderhalar onlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu? Varlett Kraliçe Nyrovia'nın kulağını mı çekmişti? Bir köşede saklanıp saldıracağı anı beklemediğinden emin olmak için odayı hızlıca taradı. Eğer buradaysa, açıkta değildi. Yine de buraya bu kadar çabuk gelmesinin mümkün olduğunu sanmıyordu.

Müzik, insanları dans etmek için merkeze getiren flüt ve yaylıların hüzünlü bir melodisine dönüştü.

Kraliçe Nyrovia elini Thane'e uzattı. "Beni dansa kaldır, Thane."

"Adım Kral Thane," diye düzeltti birçok kişiyi büyüleyen gülümsemesiyle. "Dans etmek ister misiniz Kraliçe Nyrovia?"

"Sormanız ne büyük incelik."

Birçok kişi izledi ve dans eden grup piste çıkarken bir çember oluşturdu. Thane bir elini onun kalçasına koydu ve diğer elini kavradı. "Sizi sarayıma getiren nedir, Kral Thane?"

"Ejderhalar ve elfler arasındaki eski dostluğu yeniden canlandırmanın tam zamanı olduğunu düşündüm. Eski hikâyelere göre bir zamanlar dostmuşuz." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, ejderhalar hakkında duyduğu her şey acımasız ve ölümcül olduklarıydı ama denemeye değirdi.

Sakarın bir gülümseme takındı. "Ah, peki bu yeni olası dostluk için ne öneriyorsun?"

"Elflerle açık iletişim, ticaret." Anlaşmayı tatlıya bağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı, son bin yılda bazı şeylerin değişmiş olması için bir nedene. Onu duygulandıracak, olayı daha kişisel hale getirecek bir şey. "Nişanlım bir büyücü, türünün son örneklerinden biri."

"Ve sen de bir tanrının soyundan geliyorsun. Ne olmuş yani?"

"Birbirimize yardım edebiliriz. Sonsuza kadar dağlarda kalmanıza gerek yok."

"Dağlarımızı seviyoruz."

"Elflerde istediğin bir şey yok mu? Bizim altınımız var." Bunun üzerine gülümsedi. Taşan altın sikke ve değerli mücevher vazoları bir gösterge ise, hazineyi seviyorlardı.

"Biz de öyle."

"Dürüst olacağım." Elinde kalan tek şeyi düşünerek bir an dudaklarını birbirine bastırdı. "Buraya bencilce sebeplerden dolayı geldim. Sevdiğim genç kızın avlanmaktan kurtulmasını istiyorum," dedi Thane. "Onunla evlenmek, çocuk sahibi olmak ve huzur içinde yaşamak istiyorum." Eğer yardım etmeyi kabul ederse, belki de sadece asayı isteyebilirdi. Ve söylediği her kelime doğrudu. Palenor'un güvende olmasını, savaşın bitmesini ve daha fazla elfin dönüşmemesini ne kadar istese de, Layala her şeyi değiştirmişti. Burada olmasının gerçek sebebi oydu.

Bir an ona baktı, gözleri fener ışığında parlıyordu. Adamın omzundaki tutuşu hafifçe sıkılaştı ama sonra bakışlarını kaçırdı ve adam daha konuşmadan kararını hissetti. "Senin için üzülüyorum. Onu neyin avladığını biliyorum ama bu zor durumda sana katılmayacağız ya da ticarete açık değiliz. Risk çok büyük." Onun elinden çekilerek kurtuldu. "İstedığınız kadar kalabilir, yemek yiyebilir, sunduğumuz lükslerin tadını çıkarabilirsiniz. Savaşın dehşetinden bir süreliğine kaçabilir, nişanlınızla onun için birilerinin geleceğinden endişe etmeden sevişebilirsiniz ama ejderhalar ve elfler arasında ittifak yok *Kral*. Sizin yanınızda savaşmak için halkımızın lanetlenmesini göze alamayız." Çenesini kaldırdı ve kıpkırmızı elbisesi arkasından sürüklenerek uzaklaştı.

Dans pistinin ortasında tek başına dururken iç çekti. O zaman işleri zor yoldan halletmeleri gerekecekti.

Prens Yoren Layala'ya pişman olacakları bir şey söyletmeden önce, ki bu gerçekten de her şey olabilirdi. Bir hanımefendinin değil, cephedeki bir askerin ağzı vardı onda. Layala'nın gitmiş olduğunu görmek için yere doğru yürüdü. Thane, Prens Yoren'in de orada olmadığını fark etti ve onu dans pistinde elmas bir taç takmış uzun boylu bir kadınla buldu.

Layala neredeydi o zaman? Yavaş bir daire çizerek döndü, baktıkça kalbi biraz daha hızlı atıyordu ama onu bulamadı. Uzak köşede, kısmen gölgelerle gizlenmiş üç erkek, gümüş mavisi elbiseli birinin içeri girmesini engelliyordu. İçinden küfretti ve kat boyunca ilerlerken omuzlarını birkaç kişiye çarptı.

"Bana dokunma" dediğini duyduğunda. Güneş battığında toprağı istila eden gölgeler gibi hareket etti. Parmakları ortadaki şekil değiştirenin omzuna saplandı ve onu geriye doğru çekerek yere düşürdü. Sağdaki bileğini bıraktı ve yaptıklarını saklayabilecekmiş gibi ellerini arkasına götürdü. Thane onu boğazından yakaladı ve duvara çarptı.

"Yanlış bakireye bulaştın." Thane kafasını tekrar duvara çarptı ama bu kez duvar çatladı.

"Özür dilerim," diye hırıldadı.

"Hey, geri çekil," dedi derin bir ses arkasından. "Partimize geldin, elf. Ve hanımını yalnız bıraktın. Buralarda bu adil bir oyun."

Kuru otlara düşen bir yıldırım gibi içinde bir sıcaklık alevlendi. Bir suçluyu yere düşürdü ve vahşi gözlerle arkasını döndü. O bir şey yapamadan Layala elindeki dolu şarap bardağını yüzüne fırlattı ve "Pislik. Ben kimsenin oyunu değilim."

Ejderha değiştiricinin ters yumruğu Layala'nın yüzüne çarptı ve onu duvara savurdu. Thane'in kalbinin gümbürtüsü kulaklarında çınladı. Bir hırıltıyla öne çıktı ve

Elini doğruca ejderha Şekil değiştirenin göğsüne soktu, etin ve kemiğin içinden geçti ve yumuşak, sıcak ve yuvarlak bir Şeyi kavradı. Derisi onu kurtarabilecek parlak gümüş pullara dönüştü ve saniyeler içinde birkaç kez yumuşak ete geri döndü. " ok geç ejderha." Kalbi ıslak bir gümbürtüyle yere çarptı ama kimse çığlık atmadı. Odadaki pek çok kişi onu izleyip fısıldadı ve Thane'i Şaşırtan bir Şekilde, Şekil değiştirenler Őaraplarını yudumlamaya ve arkadaŐlıklarından hoŐlanmaya devam ettiler. Kuzgunları ise dikkatlice oraya doğru ilerledi.

Vücutları pullarla kaplı muhafızlar koşarak gelip etraflarında yarım bir daire oluŐturdular. Thane Layala'nın önünde durdu, vücudu gergindi, elleri yumruk Şeklinde kıvrılmıŐtı, büyüsünün rahatsız edici hissi kurtulmak için ısıırıyordu ve dalga dalga yayılıyordu. Ne kılıcı ne de oku vardı ama onlara hiç ihtiya ı olmamıştı. "EŐime, halkıma ya da bana saldırırsan bir daha asla gün doğumu g remezsın."

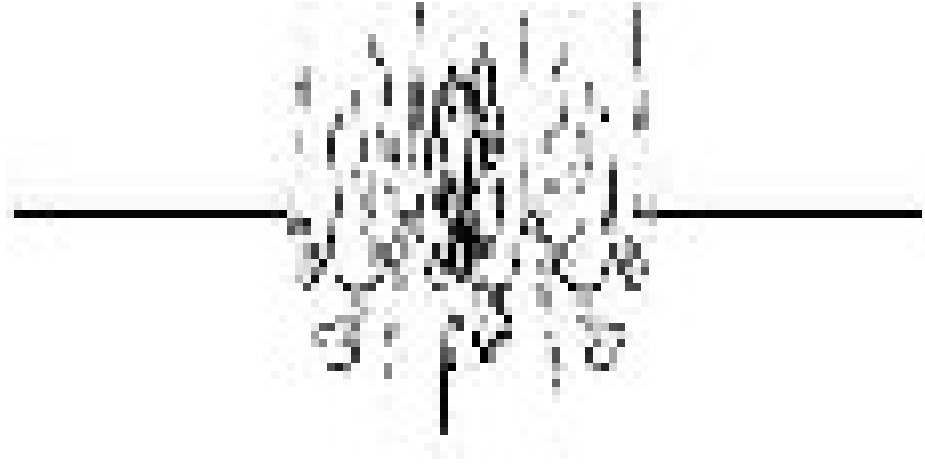
Yarım düzine muhafız birbirlerine baktı, emin değillerdi, teredd tl yd ler. Öyle olmalılar.

Prens Ronan bir çift muhafızın arasına girerek, "Hakkınızı vermeliyim Yüce Kral," dedi. Yerdeki  l  Şekil deđiŐtiren  göz ucuyla bile bakmadı. "Bir partiyi nasıl canlandıracağınızı biliyorsunuz."

Thane'in g  s  ağır nefeslerle inip kalktı, çenesini sıktı ve ejderha prensin ne yapacağını bekledi. Ronan kayıtsızca takım elbisesinin kolunu çekiştirdi ve muhafızları kıŐkıŐladı. "İŞe yarar bir Şey yapın ve cesedi buradan götürün. Bu daha önce hiç olmamış gibi davranıyorsunuz." Döndü ve yüksek sesle odadakilere Şöyle dedi: "Elf kralı az önce emsal teŐkil etti. Ona ya da mürettebatına, özellikle de hanımefendisine oyun oynamayın." Thane'e gülümsedi. "Sanırım önümüzdeki birkaç gün çok eğleneceğiz."

Bir oda dolusu ejderha Şekil değiştirenle savaşmak zorunda kalmayacağı için rahatlayan Thane, kanlı elini takım elbisesinin  n kısmına sildikten sonra dönüp Layala'yı kollarına aldı. Layala kızarmış, zaten Şiş olan yanağını tuttu ve başını Thane'in omzuna yasladı. Daha az zalim bir dünyada Thane bir aziz olabilirdi ama bu dünyada bir canavar olması gerekiyordu.

Bölüm 33

Kumtaşı duvarın içine yerleştirilmiş ocakta ateş çıtırdıyor ve patlıyordu. Açık balkon kapıları Layala ve Thane'e verilen yatak odasından içeri serin bir esinti girmesine izin veriyordu. Thane birini öldürdükten sonra Layala onları bir zindana ya da en azından duvarların dışına atacaklarını düşünmüştü ama bunun yerine onlara bir süit ve oda servisi verilmişti. Partide çok fazla içmiş ve tuvaleti kullanacak bir yer bulmak için ayrılmaya çalışmıştı. Ejderha değıştiriciler onu kolayca bir köşeye sıkıştırmış ve kendisinin ve diğerlerinin orada bulunmasının gerçek nedeni hakkında sorgulamaya başlamışlardı. Piçler. Kraliyet ailesi tarafından mı gönderildiklerinden yoksa kendi başlarına mı hareket ettiklerinden emin değildi. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Kraliçenin doğum günü balosundan bu yana üç gün geçmişti ve o zamandan bu yana geçen zaman bahçelerde rahat yürüyüşlerle ve büyük kütüphaneleri keşfetmekle, Prens Ronan'ın refakatinde avluda onaylanmış dövüşleri izlemekle dolu olsa da, yabancı bir yerde olmak onu çoğu gece endişeli ve huzursuz bırakıyordu. Aşağıdaki avludaki kavgaların gürültüsü gecenin yarısına kadar devam ediyordu. Ejderhalar her türlü anlaşmazlığı bu şekilde, pençeleri ve dişleriyle çözerdi, genellikle ölümle sonuçlanmazdı ama son birkaç gün içinde kanlar içinde ve nefes almayan birkaç cesedin sürüklenerek götürüldüğüne tanık olmuştu. Thane bir kalbi parçaladığında kimsenin gözünü kırpmamasına şaşmamalıydı. Burası tedirgin ediciydi ve geldiklerinden beri hiç uyumamış gibi hissediyordu.

Yine de Thane ve yan odadaki diğerlerinin boğuk ve derin sesleri zaten yorgun olan zihnini rahatlatırdı. Orada olmalı, onlarla üzerinde çalıştıkları plan hakkında konuşmalıydı. Ama bu yatak yumuşaktı ve şöminenin çıtırtısı rahatlatıcıydı. Ve avluda savaşılan ejderhalar olmadığından, yumuşak, ipek battaniyeleri çekiştirdi, yan döndü ve gecenin onu ele geçirmesine izin verdi...

Çıngıraklar şakırdadı ve havada tatlı yaseminler uçtu. Yemyeşil bir bahçede, beyaz parke taşlı bir yolda süzülerek yürüyordu. Giydiği gümüş elbise ay ışığı ve yukarıdaki yıldızlar gibi parlıyordu. Burası o kadar aydınlıktı ki, bir süre gökyüzüne hayretle baktı. Fark etmesi bir anını aldı ama yıldızlar farklı mı görünüyordu? Layala onları iyi tanıyordu, arazide yön bulmanın en iyi yolu buydu ama kuzeyin üçgen şeklindeki üç parlak yıldızını bulamadı... Sadece iki tane vardı. *Tuhaf*, diye düşündü ama yürümeye devam etti. Elbisesinin kumaşı, çiçek açan bir gece zambağını görene kadar hafifçe arkasından sürüklendi. Çömeldi ve sapını tutup kopardı, sonra da burnuna götürdü. Bu ona evini hatırlattı, sanki böyle kokmalıymış gibi. O ve Evalyn Teyze sadece geceleri açan bu çiçekleri yetiştirmeye çalışmışlarsa da pek başarılı olamamışlardı.

"Ben de seni bekliyordum," dedi derin bir ses.

Layala'nın tenini bir ürperti kapladı ve zambağı yavaşça indirdi. Sesleri benzese de bu Thane değildi, bu onun karar verdiği bir numaraydı. Layala gözlerini kırptırdı, aniden rüya gördüğünün farkına vardı. Orada kimin beklediğini biliyordu. Bu sefer kaçmak istemedi, uykusunda işkence eden büyücüden korkmak istemedi.

Ayağa kalkıp yüzünü ona döndü, çenesini yukarı kaldırdı. Kapüşonlu, geniş omuzlu erkek bir metre ötede bekliyordu. Varlığı bu kez o kadar tehditkâr görünmüyordu, belki de kadın onu beklediği için.

"Kaçmıyorsun." Sesi şaşırmış gibiydi.

"Hayır." Layala bir adım daha yaklaştı. Elinde uzun bir hançer belirdi. "Ama belki de öyle olmalısın."

Kapüşonunun altından sızan ışık bir gülümsemeyi, çenesindeki küçük bir yara izini ve bir gamzeyi ortaya çıkardı. Bir esinti saçlarından parçalar topladı ve pelerininin kumaşının ayak bileklerinin etrafında uçuşmasına neden oldu. "Bana burada zarar veremezsin."

"Ne istiyorsun?"

"Beni bulmalısın. Uzun zamandır bekliyorum."

"Böyle bir şey olmayacak." Zihninin bir köşesinde uyanması, Kara Büyücü'yle daha fazla konuşmaması için kendine bağıırıyordu. Yanlış hissediyordu, sanki o uyanıkmiş ve rüya âleminde yaşıyormuş gibi geliyordu.

"Bu şekilde olmak zorunda değil. Düşman olmak zorunda değiliz." Elini salladı ve zambak Layala'nın parmak uçlarından ayrılıp onunkine gitti. Ona sanki özel bir şeymiş gibi baktı. "Sana güç verebilirim."

"Yanlış kişiyle konuşuyorsun. Ben güç istemiyorum. Hiç istemedim."

Aniden arkasındaydı, parmakları sırtının üst kısmından koluna doğru kayıyordu. Saçından bir parça aldı ve burnuna götürdü. Kadın dişlerini sıktı ama tiksintisini göstermeyi reddetti.

"Herkes güç ister," dedi ve kızın saçlarını düşürdü. Hafif adımları onun etrafında dönüyordu. "Sen intikam istiyorsun. Sana kalbinin en çok arzuladığı şeyi vereceğim."

Sol tarafındaki adamı izlemek için döndü. "Kendi intikamımı kendim alabilirim."

"Belki de," dedi. "Ama düşmanlarınız çok büyük, hatta bildiğinizden çok daha fazla ve şu anda olduğunuzdan çok daha güçlüler. Kendi büyüden korkuyorsun." Kulağına doğru eğildi. "Gerçekte olduğun şeyden korkuyorsun."

Adamın yakınlığı karşısında irkilerek onu itmek için döndü ve adam bileklerini yakaladı. Adamın fiziksel olarak orada olduğuna, sanki hayatı buna bağlıymış gibi onu kavradığına yemin edebilirdi. Kadın kendini kurtarmaya çalışırken adam gülmeye başladı. "Kendi zihnini bile kontrol edemiyorsun. Biz senin dünyandayız, kafanın içindeyiz. Hadi, kurtul." Bacaklarını süpürmek için tekme attı ve adam ortadan kaybolup arkasında belirdi. "Buraya gel."

Hançerle dönerek bir bıçak darbesi indirdi ve adam tekrar kayboldu. Bambuların ve egzotik bitki örtüsünün arasında aradı. Zambakların birinden gümüş bir kelebek kanat çırpıtı ve onu taş bir bankta, elleri başının arkasında yatan adama götürene kadar uçuşunu izledi. "Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var."

"Yanılıyorsun," dedi hançerini daha sıkı kavrayarak. "İhtiyacım olan herkese zaten sahibim."

"Ve bir gün seni yok edeceğim."

Bir anda önünde, yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. "Gel ve beni bul o zaman," diye tısladı. "Denemen için sana meydan okuyorum."

LAYALA yatakta doğruldu, terden saçları sıırıslıklam olmuştu. Battaniyeyi kavradı ve burnundan yavaşça derin nefesler aldı. Maker, bu sefer çok gerçekçiydi. Sabah güneşinin doğuşuyla birlikte kuşlar mutlu bir şekilde cıvıldıyordu. Gözlerini zar zor kapattığını hissettiği gecenin gelip geçtiğine inanamıyordu. Thane'in yattığı taraf rahatsız edilmemiş görünüyordu. Bütün gece uyanık mı kalmıştı?

Ayaklarını yumuşak koyun postu halının üzerine koyarak yataktan çıktı ve diğer odaya göz attı. Thane kocaman bej bir koltuğa uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Siegfried, Leif ve Fennan onun etrafında yarım daire şeklinde oturuyorlardı. Hiçbiri uyumamış mıydı? Bütün gece ne yapmışlardı? İşte o zaman aralarındaki masanın gümüş ve mavi fişlerle, iskambil kâğıtlarıyla ve bozuk paralarla dolu olduğunu gördü. Siegfried'in önündeki yığın en büyüğüdü.

"Siz dördünüz bütün gece poker mi oynadınız? Bugün planlarımız var."

Siegfried koyu sarı saçlarını sıkıca geriye doğru çekerken Layala'ya baktı ve ayağa kalktı. "Planlar devam edecek." Oturduğu sandalyeyi işaret etti ve duvara yaslandı.

Giydiği kalın kazağın bile koruyamadığı sabah soğuğuna karşı kollarını kavuşturdu ve odaya adım attı. Thane çenesini indirdi ve gülümsedi. "Merhaba canım. Hiç uyuyabildin mi?"

Omuz silkti ve Siegfried'in bıraktığı yumuşak, bordo koltuğa oturdu. "Birazcık." Onlara rüyalarını anlatmalı mıydı? Kara Büyücü ile arasındaki bağın nasıl büyüdüğünü mü? "Ama bir kâbus gördüm."

"Ah?" Başını yana eğdi. "Onları kovalamak için bana ihtiyacın var mı?" Diğerleri gülerken o gözlerini devirdi. "Kara Büyücü rüyamdaydı. Ve- Bu ilk değildi." Saçlarındaki düğümleri karıştırdı ve adamın son söylediği sözlerle sesindeki zehri düşündü.

Dört erkek birbirlerine ileri geri baktı. Leif ninesi ve kehanet vizyonları hakkında bir şeyler homurdandı ama çenesini yumruğuna dayayıp ona baktı.

"Ne tür rüyalar?" Thane'in kaşları aşağı indi ve öne doğru oturarak kalçalarına yaslandı. Gevşek siyah saçları öne doğru düştü. Daha önce fark etmemişti ama uzamıştı. Şimdi sırtının ortasına ulaşmış olmalıydı.

Onun görüldüğü ilk filmi düşündü. "Başlangıçta beni karanlık ormanlarda kovalardı. Çok korkmuştum." Alt dudağını çiğnedi. "Ama bu sefer... gerçek gibiydi. Sanki bir kâbus değil de ikimiz de oradaymışız, aynı bahçede birlikte konuşuyormuşuz gibi."

Thane yüzünü sakinleştirdi. "Ne hakkında?"

"Onu uyandırmak, bulmak hakkında. Bana güç verebileceğini söyledi."

Fennan ayağa fırladı ve küfretti. "Onun aklına girmesine izin veremezsin. Ya gerçekse? Ya sana ulaşmanın bir yolunu bulduysa?"

"Onu içeri *almayacağım*." Başını sallayarak kollarının arkasını ovuşturdu.

"Ama öyle," dedi Thane yavaşça, gözleri endişeyle doluydu. "Senin aklına girmiş. Daha fazlası var mı?"

Layala yere baktı, zıplayan ayak parmaklarını izliyordu. Öfkeli gözyaşları sızlıyordu. "Sesini duydum, uyanırken bile beni çağırıyor."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Thane sordu. Sesi kızgın değil ama sinirli ve endişeliydi.

"Sen olduğunu sanmıştım!" Ayağa kalktı ve kısık ateşte yanan şöminenin yanında yürümeye başladı. "Ayrıken. *Bana gel. Sana ihtiyacım var.* Sesi sana çok benziyordu ve olmadığını anladığımda bir şey söylemedim çünkü ne düşüneceğinden korktum." Elini diğerlerinden daha gergin görünen Leif'e doğru itti. "Onun gibi olmamdan korkuyorsun, değil mi? Kötüye gideceğimden korkuyorsun."

Leif hızla gözlerini kırıştıtarak başını salladı. "Hayır Fightbringer. Bundan ya da bizim ne düşündüğümüzden korkmana gerek yok. Sen iyisin. İyi olduğunu biliyorum. Sadece sana ulaşmanın yolunu bulmuş olması rahatsız edici. Ve senin için korkuyorum. Onu durdurmamız gerek."

"Nasıl? O öldü ve hâlâ hepimizden daha fazla güce sahip."

Thane arkasına yaslandı ve göğsü inip kalktı. "Onu dışarıda tutmanın bir yolunu bulmalısın.

Her gece mi?"

"Hayır... sadece bazen." Günlerdir ilk kez böyle bir şey olmuştu.

Thane ayağa kalktı ve elini onun beline dolayarak volta atmasını durdurdu. Kollarını arkadan ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Bu senin zihnin. Orada güç sende. Onu kontrol et. Onu dışarı çıkmaya zorla."

"Ya yapamazsam?" diye fısıldadı.

"Yapabilirsin, Laya."

Fennan, "Bu da asayı bir an önce almamız gerektiğini kanıtlıyor," dedi. "Bugün şansın bizden yana olması için Yaratıcı'ya dua etsek iyi olur. Diğer tüm günler bok gibiydi."

Kapının çalınmasıyla hepsi irkildi. Layala alt dudağını dişledi, diğer tarafta duranın önemli bir şey duymamış olmasını umuyordu.

Siegfried hançerini çekip çıkardı ve kapının diğer tarafına doğru ilerledi, her kimse onun üzerine atlamaya hazırdı. Gruplarından yanlarında olmayan tek kişi Piper'dı. Thane Siegfried'e başıyla işaret etti ve Siegfried düz altın kolu itti. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Prens Ronan ile Piper ortaya çıktı. Onun yanında çok narin görünüyordu. Ronan'ın 1.80'lik boyu ve Piper'ın 1.80'den uzun boyu, Ronan'ın gümüş rengi saçları ve Piper'ın parlak kıvılcı saçlarıyla tam bir çift olmuşlardı.

Ronan neşeyle, "Herkese günaydın," dedi ve elini Piper'ın beline koyarak onunla birlikte içeri girdi. Odaya hızlıca bir göz attıktan sonra çenesi düştü. "Beni poker gecesine davet etmedin mi? Kırıldım."

Siegfried hançerini yerine koydu ve kapıyı arkalarından kapatarak duvardaki yerine geçti.

"Bu gece bize katılmaktan memnuniyet duyarsınız," dedi

Thane. "Sanırım geleceğim."

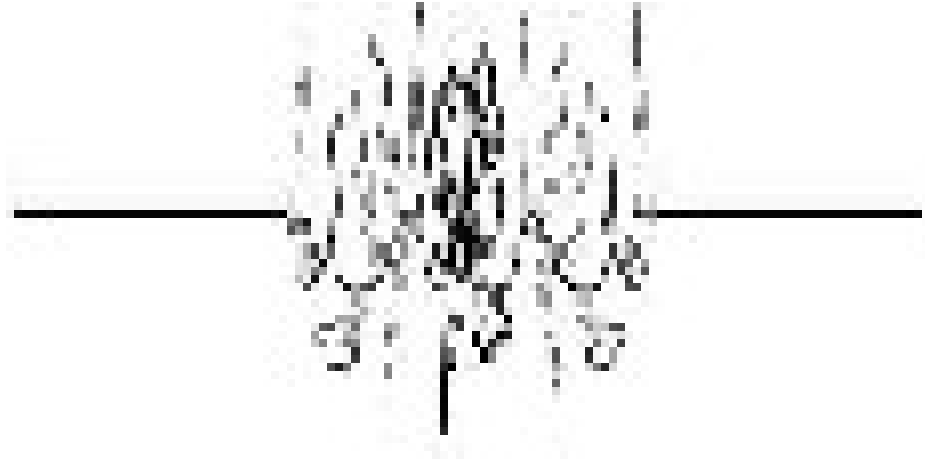
Layala onun elinin Piper'ın elini sıyırdığını fark etti, sanki bu bir ricaydı. Elini cebine soktu ama ona gülümsedi. İlginç.

"Her neyse, bu sabah istediğimiz gibi tarih müzesinde bir turumuz var. Elflerin ejderha tarihiyle ilgilenmesi ilgimi çekti."

Thane dirseğini şöminenin şöminesine dayadı. "Bana o kitabı gösterdiğinden beri daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Tanrılarla savaşlar, diğer diyarlar, kim daha fazlasını bilmek istemez ki?"

Layala gülümsedi. "Büyüleyici." Öyleydi ama asa da öyleydi.

Bölüm 34

T hane, müzenin girişinden sarkan iki devasa taş ejderha heykeline hayretle baktı. Kuyrukları geniş sütunlardan aşağı kıvrılıyordu ve ağızları yağmur suyunu binadan uzağa atmak için açıktı. Gri mermeri oyan sanatçı, dişlerden pulların gölgelendirilmesi için binlerce oyuğa kadar tüm detaylar için yıllarını harcamış olmalıydı. Her iki yanında birer ejderha kanadı oyması bulunan devasa koyu renkli ahşap kapılar yaklaştıkça içeri doğru çekiliyordu. Eğer şüpheleri doğruysa, asa hakkında ihtiyaç duydukları bilgi burada olmalıydı. Kütüphanede kayda değer bir şey yoktu ve asanın hikâyesini saklamak için buradan daha iyi bir yer olamazdı. Şansları yaver giderse, asa bu duvarların arasında yatıyor olabilirdi.

Tavanı camdan yapılmış kubbeli, parlak güneş ışığı alan açık bir alana girdiler. "Vay canına, şuna bakar mısınız?" dedi Leif, duvarın sol tarafındaki resimleri göstererek. "Thane'in büyükbabası, Yüce Kral Dramus ile el sıkışırken," Ronan'a baktı, "bu..." parmağını çenesine vurarak devam etti.

Ronan konuşmak için ağzını açtı ama kapının sağ tarafında, devasa bir kiraz meşesi masanın arkasında oturan kadın ağzından kaçırdı: "Bu Kral Drakonan. Bu, yedi yüz üç yıl önce yüksek elflerle yapılan son toplantıyı tasvir ediyor." Ayağa fırladı, yuvarlak, altın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itti ve ellerini birbirine kenetleyip geniş bir sırtışıla onları karşılamak için dışarı çıktı. "Selamlar, Prens Ronan ve elf konuklarımız. Gezmek istemeniz beni çok heyecanlandırdı." Biraz daha heyecanlansa alkışlamaya başlayacaktı. Sol tarafı işaret etti. "Buradan başlayalım, olur mu?"

Görünüşe bakılırsa duvarların her iki tarafı da saf altınla çerçevelenmiş tablolarla kaplıydı. Beş yaşındaki bir çocuktan daha büyük olmayan küçük bir taş ejderha çeşmesi, ağzından su damlatarak odanın ortasında duruyordu.

Ronan kolunu Piper'a dolayarak gruba geri döndü. "Özellikle görmek istediğiniz bir şey var mı?"

Hepsi başını salladı ve bir hayır korosu odada yankılandı. Neyin peşinde olduklarına dair herhangi bir şüphe uyandırmak istemiyorlardı. Grup tura başlarken Thane geride kaldı. Sol taraftaki kapılarda heykeller, sağ tarafta ise camekânlar içinde parlak nesneler vardı. Gitmesi gereken yer orasıydı.

"Bunun adı Kış Rüyası," diye başladı kadın, "ve üç yirmi iki yılında, muhteşem Jonis Drevor tarafından resmedildi. Kendisi Adalon'da yaşayan en yaşlı ejderhadır. Büyük savaşları ve köken diyarımızı bile hatırlıyor. Bu onun anavatanının manzaralarından biri."

Thane'in hafif ayakları parlak beyaz zemine vurarak gruba yetişti. Tabloda mavi buzdan kemerler ve beyaz rüzgârdan fırça darbeleri görülüyordu. Bir uçurumun kenarına tünemiş bir ejderha, fonda çeşitli büyüklüklerde üç ayın asılı olduğu allık pembesi gökyüzüne doğru kükrüyordu. Bu yaşlı ejderha konuşmaya değer olabilir.

"Ve işte burada..."

Thane Ronan'ın koluna dokundu ve sessizce, "İşemeye gidiyorum," dedi.

Başını salladı ve sağ taraftaki kapıyı işaret etti. "Odalar orada."

Şansın verdiği heyecan onu gülümsetti. Sonunda bu olabilirdi. Asayı bulabilir ve cevaplarını alabilirlerdi. "Teşekkürler."

Tahmin ettiği gibi, odanın duvarları ve ortası değerli eşyalarla doluydu, hatta bazıları kuş kafesi denebilecek şekilde tavana asılmıştı. Thane gösterişli kadehlerin, som altından yapılmış küçük ve gerçek boyutlu insan ve hayvan heykellerinin yanından geçti. A

Çömelmiş zümrüt gözlü kedinin patilerinin altında ahşap bir isim levhası vardı ama bu onun bilmediği bir dildeydi. Thane'in gövdesi büyüklüğünde altın bir yumurta gümüşten bir tüneğin üzerinde duruyordu. Yakutlar, safirler ve zümrütler yıldız patlamaları gibi sanatsal bir şekilde yerleştirilmişti. Bu şey bir servet değerinde olmalıydı. Diğerlerinin sesleri uzaklaştıkça daha da azalıyordu. Burada olmalı. Bir hazineden diğerine koştu ve tüm odayı şanssız bir şekilde dolaştıktan sonra elini saçlarına götürdü. *Kahretsin.*

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu derin ve kaba bir ses.

Thane yavaşça döndüğünde kapının girişinde duran, siyah sakalı göbeğine kadar uzanan iri yarı bir şekil değiştiren gördü. Diğerleri gibi o da uzun boyluydu, iki metreyi zorluyordu ve genişti. Koyu kahverengi gözleri Thane'i tepeden tırnağa süzüyor, onu ölçüp biçiyor, bir tehdit olup olmadığını değerlendiriyordu.

"Hayır. Odaları kullanıyordum."

"Hırsız değilsin, değil mi? Ejderhaların her şeyden çok nefret ettiği şey hırsızlardır. Biz hazinemize göz dikeriz, elf." Odaya doğru bir adım attı, ağır çizmesi bir örs gibi yere düşüyordu. Thane kara kaşlarını kaldırdı, şimdi onu bir tehdit olarak değerlendiriyordu.

Ejderhanın ses tonundan hoşlanmamıştı. "İsteyebileceğim her şeye sahip olmadığımı mı sanıyorsun? Ben Palenor'un Yüce Kralıyım.

Ve hazine elflerin göz diktiği bir şey değildir, ejderha. Düşmanlarımı öldürmeyen parlak nesnelerden daha önemli endişelerim var."

Ejderha bir adım daha atarak odanın etrafına baktı ve her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti. Başını neredeyse kuşa benzer bir şekilde yana eğdi. "Arkadaşlarınıza yetişseniz iyi olur *Yüce Kral*. Bu heyecan verici turu kaçırmak istemezsiniz, değil mi?"

Thane onun yanından geçerken ikisi birbirini dikkatle izledi; hazine odasından uzaklaşana kadar arkasını dönmedi. Diğerleri şimdi uzak duvara taşınmış, soluk beyaz, çıplak bir kadının sırtında kanlı, kırık ve parçalanmış ejderha kanatlarının olduğu karanlık bir resmin etrafında toplanmışlardı. Nedenini tam olarak söyleyemiyordu ama bu onu üzüyordu. Gerçek hayatta payına düşenden çok daha fazla ölüm görmüştü ama bu resim savaşın dehşetini güzel ama unutulmaz bir şekilde yansıtıyordu. Kadının onlara bakan neredeyse saydam yüzünün hayaleti, sanki rüzgâr ruhunu çalmış gibi yukarı doğru çekiliyordu.

Layala ona bir çocuğun yeni bir şey karşısında hayrete düşmesi gibi kocaman gözlerle baktı. "Kim bu kız?"

Tur rehberi kollarını arkasında kavuşturarak, "Bu da Sir Drevor'un bir başka eseri," dedi. "Adını 'Çok Erken Alındı' koymuş. Eğer gerçekse, kim olduğunu bilmiyoruz. Belki de savaşta trajik bir kayıp, anlamsız bir cinayet. Ejderhalar huysuz olabiliyor. Bazıları onun karısı olduğunu düşünüyor."

"Eğer yaşıyorsa," dedi Fennan, "Neden sormuyorsun?"

"Akli eskisi gibi değil," diye yanıtladı Prens Ronan. "Artık konuşmuyor ama resim yapıyor."

Bir sonraki resme doğru adım attı. "Bu diğerlerinden oldukça farklı. Sadece yirmi yıl önce yapılmış ve Veliht Prensimiz Yoren'i konu alıyor."

Thane elini Layala'nın elinin içine soktu ve başını iki yana salladı. Kadın kaşlarını çattı ve içini çekti. Görünüşe göre bugün hiç şans yok. Yine de kızın çenesi düştüğünde Thane onun bakışlarını resme doğru takip etti. Belki bir metre yüksekliğinde ve üç metre genişliğindeydi. Arka plan lekeli ve belirsizdi, sanki üzerinde bir sis vardı, sanki ressam Prens Yoren'in nerede durduğunu göremiyordu. Bej rengi belli belirsiz bir duvarı ya da yüksek bir binayı andırıyordu. Ama onu şaşırtan arka plan ya da Prens Yoren'in kendisi değildi. Thane'in bakışları

altın zincir ve Prens Yoren'in göğsünde asılı olan parça. Bu, Bilme Asasıydı. Hiç şüphe yoktu. Geriye dönüp düşündüğünde, prensin boynunda altın bir zincir gördüğünü hatırladı ama zincirin ucu her zaman kıyafetlerinin altına sıkışmıştı.

"Bunun başlığı 'Muhafız'."

"Resimde onunla birlikte olan kim?" Piper sordu.

Altta, iki siyah saçın arkası odaklanmamış, lekeli ve birbirine paraleldi, belki de ona hayranlıkla bakıyorlardı. Ya da muhtemelen ona karşı duruyordu. Prens Yoren iki yanında iki kılıç tutuyordu.

"İsimsiz sanatçı bunu müzenin kapısına bırakmış. Yani, bilmiyoruz."

Bunu görmekten çok hisseden Thane, Ronan'ın onu izlediğini, hatta bir şeyden şüphelenmiş gibi baktığını biliyordu. "Muhafız," diye mırıldandı Thane. Yani Prens Yoren asanın muhafızıydı ve Thane'in onu alması gerekiyordu.

Her bir tabloyu, gıpta ile bakılan hazineyi ve heykeli gezmeleri bir saat daha sürmüştü. Kapıdan çıkarken tur rehberi her birine üzerinde müzenin resmi olan küçük birer gümüş para verdi. Bir hatıra.

Thane basamakların başında durup parayı cebine attı, sonra Ronan'a baktı. Diğerleri uzun merdivenleri yarılamışlardı bile.

"Bilme Asası'nı istiyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kitapta gördüğün anda anladım."

Yine de Ronan kitabı ona vermişti... Thane onun açık mavi bakışlarıyla karşılaştı. Öfke ya da acı yoktu, şaşkınlık ya da suçlama da yoktu. Thane inkâr etmedi. Amaç neydi ki? Ronan biliyordu.

"Peki ya yapsaydım?"

"O zaman bunun için muhafızla savaşmalısın. Kimse bir ejderhanın hazinesini savaşmadan alamaz." Yavaş bir kedi gülümsemesi. "Ve arena bunu deneyenlerin kafataslarıyla dolu."

LAYALA'nın oturduğu sandalye soğuk, sert ve rahatsızdı. Loş ateş ışığı odanın içinde, ejderha kraliçesinin yüzüne uzun gölgeler düşürüyordu. Ronan müzeden sonra onlara doğrudan buraya kadar eşlik etmişti. Yüzündeki sırtıma Layala'yı tedirgin ediyordu, sanki Ronan onun bilmediği bir şey biliyormuş gibiydi.

Kraliçe öfkeli miydi yoksa eğleniyor muydu, Layala emin değildi. Parlatılmış kırmızı dudaklarının yumuşaklığı daralan bakışlarıyla tezat oluşturuyordu. Büyük kiraz meşesi masanın kenarına oturdu. Bacak bacak üstüne atmış, üstteki ayağını zıplattıyor ve Layala'ya vebaya yakalanmış gibi bakıyordu.

Odaya girdiklerinden beri kimse tek kelime etmemişti. Prens Yoren kollarını kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış, dengesini kolayca bozmayacak bir duruşla ayakta duruyor, Prens Ronan ise ayaklarını annesinin arkasındaki masaya uzatmış oturuyordu.

Layala hafifçe dönerek yanındaki sandalyede oturan Thane'e baktı. Hiç de endişeli ya da üzgün görünmüyordu. Aslında Ronan'ınkine rakip olacak kadar kendini beğenmiş olmasa da sakin bir sırtıyla oturuyordu. Maker, bazen onu yumruklamak istiyordu. İkisi de sanki bu büyük bir oyunmuş gibi davranıyordu.

"Bana sormak istediğin bir şey mi var?" diye sordu kraliçe.

"Bizde Her Şeyi Gören Taş, sizde de Bilme Asası var," dedi Thane. "Asaya ihtiyacım var, yani gördüğünüz gibi ortada küçük bir sorun var."

Alnı şaşkınlıkla kıvrıştı. "Gerçekten ne istediğini bile bilmiyorsun. için.

" "Laneti sona erdirmeliyiz ve bunu nasıl yapacağımızı bilmeliyiz."

Bir an için Layala'ya baktı. "En son ne olduğunu biliyor musun? birleştirildiler mi?"

Thane ve Layala birbirlerine baktılar. "Rhegar Her Şeyi Gören Taş'ı Kara Büyücü'yü yenmenin bir yolunu bulmak için kullandı," diye cevap verdi. "Yani cevaplar veriyor olmalı. Ve bizim de cevaplara ihtiyacımız var."

Dudaklarını birbirine bastıran Nyrovia bir an sessiz kaldı. Gümüş mavisini sert gözleri Yoren'e kaydı. Bir çeşit sessiz iletişim kurdular. Yoren'in çenesini aşağı doğru eğişinden bunu anlayabiliyordu; bir onay mı?

Ejderha kraliçesi masadan kaydı ve dimdik durdu. Beyaz ipekli gece elbisesi, arkasındaki yüksek pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında parıltıyordu. Hareketleriyle birlikte elmas kaplı bilezikleri ve kulak memelerinden sarkan yakutlar da parıltıyordu. "Senin büyük bir savaşı olduğunu duydum, Palenor'un en iyisiymişsin ve Leydi Işıkgetiren de oldukça güçlüymiş."

Sandalyesinde hafifçe kıpırdanan Layala, Thane'e döndü; bu işin varabileceği noktadan hoşlanmamıştı. Thane'in kendisiyle eş bağı büyüsi bozulmamışken yaptığı gibi iletişim kurabilmesini, ne düşünüyor olabileceğini hissedebilmeyi diledi. Nyrovia yaklaşırken topukları ahşap zeminde tıkırdadı. "Halkımız arasında bir hikâye vardır. Tanrılar kendi ejderhalarını bir kez daha Adalon'a gönderir ve ejderhaları ana diyarımıza, Ryvengaard'a, bizi buraya getirmeden önceki yere geri götürürlermiş ve sadece onlar asayı ve taşı düzgün bir şekilde kullanabilirmiş."

Layala'nın ensesinden aşağı terler süzülüyordu. Burası neden birdenbire bu kadar sıcak olmuştu? "Bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Size asanın koruyucusuyla savaşma fırsatı vereceğiz."

Bir ejderhayla dövüşmek mi? Bırakın dövüşmeyi, bir ejderhaya binmekten bile korkuyordu. Bunu düşünmek bile onu hasta ediyordu.

"Onları bir araya getirmemiz için bize bir şans veriyorsunuz," dedi Thane sessizce. "Bu da tanrılar tarafından seçilen bu kişinin bizden biri olabileceğini düşündüğünüz anlamına geliyor."

"Hepimiz onların büyüünün kokusunu sende ve nişanında alabiliyoruz. Onların kanı asaya ve taşla işlemiş ve ikiniz de onların kokusunu alıyorsunuz. İkiniz de Runevale diyarının tanrı ve tanrıçalarının soyundan geliyor olabilirsiniz. Bir zamanlar Adalon'da yürümüşler ve elflerle çiftleşmişler."

"Layala da." Bu bir sorudan çok bir onaylamaydı.

Ben mi? Tanrıların soyundan gelen biri mi? Eğer bu doğruysa, o neden onun gibi çabuk iyileşmiyordu? Ama şimdi her zamankinden daha hızlı hareket ettiğini, ortalama bir kadından daha güçlü olduğunu ve açıkça büyüye sahip olduğunu fark etti. Ama bu onu tanrıların soyundan mı yapıyordu?

"Ama daha önce de birleşmişlerdi," dedi Thane. "Rhegar Kara Büyücü'yü nasıl öldüreceğini bu şekilde biliyordu. Daha önce bir muhafız olmadığı sürece Yoren'i yenemediğini varsayıyorum."

"Onlara Rhegar ve Kara Büyücü de katıldı. Her bir parçayı tutmak için iki kişi gerekiyor." Boğazını temizledi. "Asayı Zaurahel Everhath'a ve elf savaşçı Rhegar'a özgürce verdik. Rhegar'ın yanı sıra Kara Büyücü'yü de öldürdü," diye durakladı. "Ve Boşluk yaratıldı."

Layala'nın çenesi düştü. Bu hikâye ona öğretilenlerden tamamen farklıydı. Bu konuda konuştuğu her elf ve insanın bildiğinden. "Rhegar'ın Kara Büyücü'yü öldürmediğini, ona yardım ettiğini ve bunun bir şekilde geri teptiğini mi söylüyorsun?" Layala sinir bozucu bir saç telini yüzünden uzaklaştırdı. "Peki neden bu kadar güçlü aletleri isteyerek ona teslim ettin?"

"Savaşınızda tarafsız ve Zaurahel bizim için hiçbir sorun yaratmadı. Binlerce yıldır kayıp olan taşı getirdiğinde bize bir fırsat sundu."

Thane, "Halkım öyle olduğunu söylemiyor," diye araya girdi. "Kara Büyücü'yü öldüren kahraman Rhegar'dı."

"Hikâyeleriniz yanlış, elf kralı. Rhegar Kara Büyücü'nün yanındayken ben de oradaydım," dedi Kraliçe Nyrovia uzun ince bir parmağını kaldırarak. "Bir şekilde Zaurahel'i öldüreceğini bildiği ve onu bu güçle baştan çıkarmanın onu yenmenin tek yolu olduğu iddia edilebilir. Ama bu iki parça birleştiğinde ne olduğu tam olarak bilinmiyor. Tek bildiğimiz Rhegar'ın elinde taşla öldüğü ve Boşluk'un kenarlarında bulunduğu ve Kara Büyücü'nün gittiğidir. Sonrasında elfler taşı korudu ve biz de asayı geri aldık."

"Bu iki parça ne işe yapıyor?" Thane sordu. "Hiç başarıyla kullanıldılar mı?" "Gücüne dair nesilden nesile ve çağdan çağa aktarılan hikâyeler var. ama kimse kesin olarak bilmiyor. Bazıları iki parçanın yeni diyarlara açılacağını söylerken, diğerleri kullanıcıya tanrıların bilgisini vereceğini söylüyor." Durakladı. "Görünüşe göre Kara Büyücü ve Rhegar buna layık bulunmamış. Görünüşe göre," diye tekrarladı, "asayı çok isteyerek vermişiz."

Thane tahta sandalyesinde daha uzun oturdu. "O zaman Kara Büyücü'nün de soyundan geldiğine inanıyordun?"

"Evet. Sahip olduğu güç ve kokusuyla bunu başka türlü açıklayamazdık."

Thane'in yeşil gözleri Layala'nın üzerinde gezindi. "Kara Büyücü'nün çocukları ya da kardeşleri var mıydı?"

Daha önce hissettiği o sıcaklık yeniden alevlendi. Ona öyle baktıktan sonra neden sormuştu ki? Onunla akraba olabileceğini mi düşünüyordu? Hayır, bu mümkün olamazdı. Kara Büyücü'yle akraba olmasının imkânı yoktu...

Kraliçe Nyrovia bir omzunu kaldırarak, "Bilinen bir çocuğu yok ama sanırım bir kız kardeşi var," diye cevap verdi. Bir an durakladı ve adamın yüzünü analiz etti. "Onun soyundan geldiğinden mi endişeleniyorsun? Onu görmeyeli uzun zaman oldu ama yüz hatlarınızda benzerlikler var. Gerçi benim gözümde pek çok elf birbirine benzer."

Thane başını salladı. "Hayır, ben değilim. Soyumu iyi biliyorum." Ejderha kraliçesi şimdi Layala'yı dikkatle inceliyordu. "Onu mu?"

Thane dudaklarını büzdü. Yukarıdaki yaratıcı, Layala'nın o anda onun duygularını hissedebilmek için neler vermezdi. Bu fikirden o da en az onun kadar iğrenmiş miydi? Eğer bu doğruysa, onunla bir şey yapmak ister miydi? Bu kesinlikle birçok şeyi açıklıyordu.

Solgun olanlar ona çekiliyor ve eğer öyleyse, onu geri getirmesi için ona ihtiyaç duyuyorlardı. Şimdi nedenini her zamankinden daha çok bilmek istiyordu.

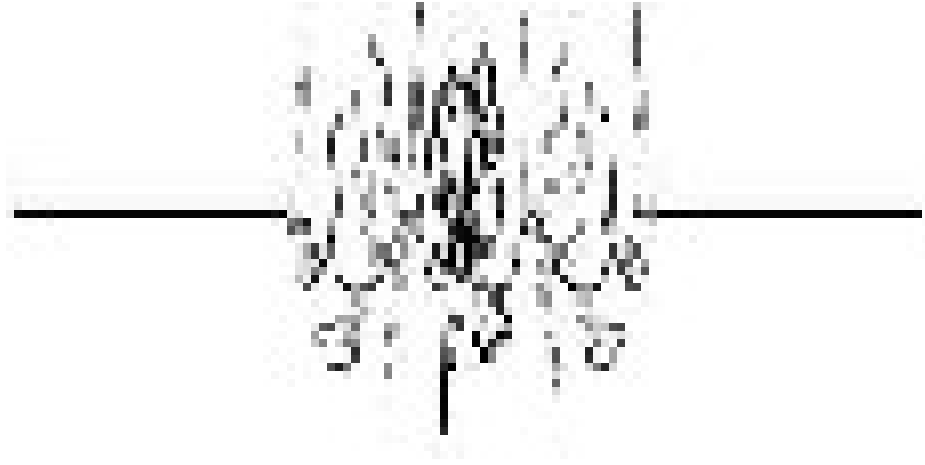
"Emin olmanın tek bir yolu var." Kraliçe Prens Yoren'i işaret etti. "Sıradan bir elf, hatta bir büyücü bile onu benim Yoren'imden alamaz. Bunu deneyen yüzlercesini öldürdü. Tanrıların seçilmiş olabileceklerini düşünenleri, her yerden gelen soylu savaşçıları. Ejderhalar, elfler, hatta bazı insanlar. Şansı olduğunu düşünenlere fırsat veriyoruz ama sen Zaurahel'den bu yana kanında tanrının büyüsünün kokusunu taşıyan ilk kişisin."

"Peki ya Layala ve ben Kara Büyücü gibi lanetlenirsek ve başka bir Boşluk yaratılırsa ya da öldürülürsek?"

"Bunu göze alabileceğinizi varsayarsak, bu hepimiz için bir risk."

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Layala ve Thane koridora çıktılar. Her zamanki sakın, hatta kibirli ifadesi yerini endişeli bir ifadeye bırakmıştı. Bu, kadının karnındaki gergin ağrıyı daha da şiddetlendirdi.

Thane'e güvenmelisin. Bir yolunu bulacaktır. Her zaman bulur. Layala buna inanmak istiyordu ama şu anda onun hissettiği kadar kaybolmuş görünüyordu. Kraliçe'nin ofisinin kapısını kapattı ve onları sessiz, loş bir koridorda yalnız bıraktı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi ve iki elini birden tuttu.

"Evet," dedi kadın kuşkuyla.

"Prens Yoren'le savaşacağım. Tek başıma."

Söylediklerinin şokuyla konuşmak yerine gözlerini kırptırdı. Ejderha prensiyle tek başına mı savaşacaktı? "Ne? Hayır, bu çılgınca bir fikir. Onlardan kendimizi kanıtlamak için başka bir yol istemeliyiz."

"Tek yolu bu. Ben hallederim."

"Onu nasıl yenebilirsin ki?"

Adamın derin kıkırdaması göğsünde titreşimlere yol açtı. "Benim hakkımda bu kadar iyi düşünmene sevindim. Daha önce bir ejderha şekil değiştireni öldürmüştüm. Çok kolaydı."

İç çekti. Öyle demek istememişti. "İnsan formundayken onu yenebileceğinden hiç şüphem yok. Ama canavar formundayken yenmen imkânsız. Ejderha pulları silahlarla delinemez."

"Metal silahlar tarafından delinemez. *Bizim* metal silahlarımız."

"Ona sihrinle ulaşabileceğini mi düşünüyorsun? Ya da bunu yapabilecek silahları var mı?" "Hayatım üzerine bahse girmeye hazırım. Buradaki muhafızlar kılıç ve mızrak taşıyor. Onlar

işe yaramaz olsalardı yapmazlardı."

"Pekala, diyelim ki ejderha pullarını kesebilen bir kılıçları var. Kullanmana izin verseler bile, yine de bir evden daha büyük. Demek istediğim, sırtları ağaçların tepesinden daha yükseğe ulaşıyor. Pençeleri neredeyse senin boyun kadar uzun olacak. Bir kılıç sadece bir çizik olur."

"Layala," dedi nazikçe. "Bunu yapmak zorundayım, yoksa asayı asla alamayacağız. Hayatımızın geri kalanını babamdan ve Mathekis'ten kaçarak geçirmeyeceğim. Kaçmak içimde yok. Bundan nefret ediyorum." Durakladı. "Ve senin gerçekte kim olduğunu ve onu neden serbest bırakabileceğini bilmemiz gerekiyor."

"O zaman seninle dövüşeceğim. Eğer iki parçayı birleştirmek için ikimiz de gerekiyorsak, o zaman bu adil olur."

Bakışlarını kaçırdı ve dudaklarını büzdü. "Benimle dövüşmeni istemiyorum. Bu çok tehlikeli."

"O zaman sadece ikimizden biri olabilecekse, onunla tek başıma savaşırım." Başı hemen geri döndü. "Hayır."

"Nasıl hissettirdiğini

gör." "Bu farklı."

"Neden?"

"Çünkü ben sensiz bir dünyada asla yaşayamam, ama sen bensiz devam edebilirsin."

Gözleri yaşardı ve görüşü bulanıklaştı. Eğer bu yüzüne inen bir tokat değilse... Gerçekten de onu bu kadar az mı düşünüyordu? Varlett bile benzer bir şey söylemişti. "Neden böyle söyledin ki? Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Beni bir kez terk ettin. Bunu tekrar yapabilirsin. Beni daha az sevdiğini söylemiyorum. Demek istediğim sen benden daha güçlüsün." Parmaklarını kızın köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Tüm hayatım

seni korumak, seni sevmek ve güvende olduğundan emin olmaktı. Eğer sana sahip olmasaydım, ne için yaşardım?"

Dişlerini sıktı. Bu konuşma tarzı onu korkutuyordu. "Kes şunu." Layala geri çekildi. Onun kafasına bir şaplak indirmek istiyordu. "Sanki bu bir sonmuş, her şey çoktan bitmiş ve sen kaybetmişsin gibi davranıyorsun."

"Seni sadece bir olasılığa karşı hazırlıyorum. Yoren yaşlı, güçlü ve hiç yenilmedi."

Alt dudağı titredi. "Sen ölürsen, ben de ölürüm, unuttun mu? Bond ya da değil." Ondan hızla uzaklaştı, ofis kapısından geçmeye kararlıydı.

"Layala," diye seslendi sessizce. Parmakları Layala'nın koluna dokundu ama Layala irkilerek geri çekildi.

Ejderhalar ödünü patlatsa da, canından çok sevdiği kişinin ölümünü izleme ihtimali onu daha da korkutuyordu. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Kapıyı iterek içeri girdi. "Thane ve ben meydan okumayı kabul ediyoruz."

Prens Yoren onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kraliçeye döndü. Kraliçe hafifçe başını salladı. Prens Yoren'in yüzü kocaman bir sırıtışla aydınlandı; alkışlıyor da olabilirdi. Bu büyük bir hata mıydı? Muhtemelen, ama pişman değildi.

Elini beline koymadan hemen önce Thane'in varlığının esintisini hissetti. Yoren önlerinde durdu. "Meydan okumanızı kabul ediyorum Leydi Işıkgetiren ve Kral Thane. Hazırlanmanız için size iki gün veriyorum ve fikrinizi değiştirirseniz kimse sizi suçlamayacak." Normalde koyu kahverengi olan gözleri sarı renkte parladı ve yuvarlak göz bebekleri yarıklara dönüştü. "Ve her ihtimale karşı cesetlerinizin gönderilmesini istediğiniz yerle ilgili düzenlemeleri hazırladığınızdan emin olun. En azından bunu deneyecek cesaretiniz olduğu için size bunu vereceğiz."

Kapı Layala'nın yüzüne kapandı. Thane öfkeli bakışlarını Layala'ya çevirmeden önce kapıya hançer gibi baktı. İstedığı kadar kızgın olsun, Layala geri adım atmayacaktı, söylediği hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti. Çenesini kaldırdı ve her ne tartışmak istiyorsa çıkmasını bekledi.

Thane'in burun delikleri alevlendi ve ağzını açtı, ancak Ronan'ın onları karşılamak için dışarı kaymasıyla kesildi. Yavaşça alkışladı. "Cesurca bir hareket." Baş döndürücü bir kahkaha attı ve kollarını her ikisinin de omuzlarına dolayarak boş koridorda aralarında yürüdü. "Hadi gidip sizi hazırlayalım, ha? Eğer ölmek için bir şans istiyorsanız, yardımınıza ihtiyacınız olacak."

SABAH GÜNEŞİ sıradağların hizasında asılı duruyor, gökyüzünü canlı bir pembeye boyuyordu. Layala renklerin açık maviden somon rengine, oradan da pembeye nasıl dönüştüğüne baktı. Geniş, mavi, yavaş akan nehir sakın sakın şırıldıyor, rüzgâr eskiden beri yüksek olan çam ağaçlarının iğnelerine dokunuyordu.

Her köşe başında hayati tehlikeler varken her şey daha güzel görünüyordu. Yine de iki gün içinde ölmeyi reddetti. Yapması gereken çok şey vardı. Kader ona bu eli uzatmaya çalışsa bile, kolundan bir as çıkaracak ve onunla savaşıacaktı. O ejderha prensinin kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu. Ve Layala, Thane'in kudretli bir meşe olabilecek gücünün sadece fidesini gördüklerini hissediyordu. Onun gibi o da büyüüne güvenmiyor, gerektiğinde kullanmıyordu. Tamamen içine girseydi ne olurdu? Ve şimdi

onun yanında savaşıyor olsaydı, kazanmak için her şeyi yapardı. Söz konusu olan sadece kendi hayatı olduğunda, ölüme bir seçenek olarak izin veriyor gibiydi.

Prens Ronan onlara güneş ışığında parıltıyan, ateşe dayanıklı, bronz renkli bir zırh vermişti. Parmaklarını madeni para büyüklüğündeki parçaların üzerinde gezdirdi, ejderha pulları birbirine kusursuzca kaynaşmıştı. Gerçek olanları. Ağırılığı düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede esnekti. Boynundan ayak bileğine kadar kaplıydı ve parçalar vücuduna fazladan yirmi kilo eklemiş olmalıydı. Thane sol tarafındaki tokalarından birini gereğinden fazla sıktı. Layala gözlerini devirdi. "İstediğin kadar sinirli olabilirsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Sinirleneceğim. İzin verdiğiniz için teşekkürler." Bir sonraki tokaya geçti ve bir hayvanın eyeri çektiirdiği gibi çektiirdi.

"Ben bir at değilim, biliyorsun."

"Açıkça. Bir at dinlerdi." Geri adım attı, öfkesi için için yanıyordu. "Şimdi sadece bir ejderhayı alt etmem değil, aynı zamanda senin de yaralanmaman ya da ölmemen için uğraşmam gerekecek."

"Benimle tanıştığın günden beri emirlere hizmetkârların gibi uymadığımı biliyorsun." Yan tarafındaki gevşek kayışa uzandı ve kadın onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ve hiçbir şeyden emin olmana gerek yok. Sen yapman gerekeni yap, ben de aynısını yapacağım." Layala öfkeyle kendi zırhını mandallamaya çalıştı. "Muhtemelen kışını kurtaran ben olacağım."

Prens Ronan kollarını kavuşturmuş bir halde Piper'in yanında duruyordu. "Hep böyle midirler?"

"Zamanın yarısı," diye cevap verdi Piper bir eli dışarı fırlamış kalçasında. "Yine de eskisi kadar kötü değil. Bazı epik patlamalar yaşadılar. Yani, bir keresinde onu uykusunda öldürmeye çalışmıştı."

Prens Ronan güldü ve kalçasını tokatladı. "Oh, bu muhteşem."

Thane omuzlarını ve boynunu yuvarladı. "Sen olmasan da o kafesten çıkabilirdim, biliyorsun. O zincirler kopmak üzereydi."

Şimdi de Newarden'da olanları mı gündeme getirmek istiyor? Eğer o, Piper ve Fennan onu kurtarmaya gelmemiş olsalardı, işkenceyle öldürülmüş olacaktı. "Egon hayret verici." Layala kılıcını eline aldı. "Ben de geldiğimize minnettar olduğumu sanıyordum."

"Ediyorum. Zaten teşekkür ettim. Tek söylediğim özgür kalabilirdim." Her iki kılıcını da önünde sekiz rakamı şeklinde salladı. "Ve ikimiz arasında kurtarılması gereken tek kişi ben değilim. Eğer bir çetele tutacaksak, senden birkaç puanım var canım."

Layala bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Sirenler hakkında konuşalım mı?"

"Ne dersiniz," dedi Piper, ikisinin arasına girerek. "Kimin kimi daha fazla kurtardığını kanıtlamaya çalışmak yerine birlikte çalışın. Ve lütfen Yaratıcı aşkına, tartışmayı bırakın. Bir ejderha prensiyle savaşmaya hazırlanmak için iki gününüz var."

Ronan kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayatlarınız birlikte çalışmanıza bağlı."

"Bize neden yardım ediyorsun ki?" Layala sordu. "Eğer biz kazanırsak, bu kardeşinizin öldüğü anlamına gelir."

Ronan dudak büktü. "Ah, tatlı çocuk, Yoren'i öldürmene asla izin vermezler. Onu yenebilirsin belki ama buna güvenme. Ve diğer engellere de dikkat et."

Diğer engeller mi? Ne gibi? Ve bu nasıl adil oldu?

"Biz onu öldüremeyiz ama o bizi öldürebilir, öyle mi?" Thane çizdi. "Ve kazanmak için hile yapması gerekiyorsa, asanın koruyucusu olmamalı."

"Bizim topraklarımızdasınız. Bizim kurallarımıza göre oynamalısınız. Kimse bunun adil olacağını söylemedi.

Kimse size onunla savaşmanız gerektiğini söylemedi. Seçim senin." Tırnaklarına baktı.

Piper ona şüpheyle baktı. "Bundan ne kazanacaksın? Ailene hiç mi sadakatin yok? Yoksa ailen senden onları hazırlamana yardım etmeni mi istedi?"

"Elfler çok güvensizdir." Bir omzunu kaldırdı. "Bakın, ben de herkes gibi diğer diyarları keşfetmeye meraklıyım. Eğer efsaneler doğruysa ve siz ikiniz bizi asıl diyarımıza götürebilirsenez, oraya gitmenize yardım etmeye hazırım. Aksi takdirde, arenada katledilmenizi izleriz."

Ronan elini salladı ve havada iki kılıç belirip yanında asılı kaldı. Bir büyü itışıyle kılıçlar Layala ve Thane'in üzerine doğru süzüldü. "Tüm yarışmacılara silahlarımızı vererek en azından bir dövüş şansı veriyoruz. Bunlara ihtiyacınız olacak. Silahlarınız ejderha pulları üzerinde kırılacak. Ve canavar formuna geçmese bile, kesinlikle pullarla zırhlanmış olacaktır."

Layala kılıcını kınına sokup diğerini kavrayarak, "Merak ediyorum," diye sordu. Kılıcın kabzası altından yapılmıştı ve kabzasında kırmızı bir mücevher vardı; bıçağı ise geniş ve parlak gümüşlendi. "Sana kalsa, asa için kardeşinle savaşmamızı ister miydin?"

"Herkes asa için kardeşimle savaşsın. Yol bu."

Thane hiçbir şey söylemeden kılıcını Layala'ya doğru savurdu. Layala kılıcını kaldırdı ve onun hafif darbesini engelledi. Silahların ping sesi orman açıklığında yankılandı. Thane yanlışlıkla Layala'yı incitmediğinden emin olmak için hâlâ kendi kılıçlarını kullanıyordu. Ejderha kılıçları ejderha ölçekli zırhları kesebiliyordu. "İkimiz de dövüşmeyeli çok uzun zaman oldu." Kızın sol omzuna sert bir tokat attı. Kılıcı kızın üzerinden sekti ama canı yandı ve kız bir irkilmeyi bastırdı. "Biraz paslandın mı?" Alay etti ve kenara çekildi.

"Oh, dayak yemek istiyorsun." Layala onun kalçasına vurdu; o da hemen engelledi. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme." Kılıçları hızlı bir şekilde tekrar tekrar çarpıştı.

Ardıllık.

"Yaramaz bir çocuk olmaya devam et ve neler olacağını gör."

"Beni öldürmekle mi tehdit edeceksin? Bundan çok hoşlanıyorum." Adam onun saldırısını savuşturdu ve bir şekilde kolunu arkadan gövdesine dolayarak onu kendine doğru çekti. Kılıcını kadının boğazına dayadı ve çenesini kaldırdı. "Bu gece, o güzel kalçaların bana sarıldığında," diye mırıldandı, "şimdi olduğun kadar alıngan olmanı istiyorum. Utangaç olmana gerek yok."

Layala vücudunu ısı basarken sertçe yutkundu. Adamın karnına bir dirsek attı ve kolunu iterek adamın elinden kurtuldu. Şimdi bıçağının ucu onun boğazındaydı ve onu geriye doğru bir ağaca doğru yürüttü. Adam sırttı, bundan büyük keyif alıyordu. Daha önce ona nasıl bu kadar uzun süre direndiğini bilmiyordu. "Ve bu gece bana sahip olabileceğinden bu kadar emin misin?"

"Beni tehdit ettiğinde büyülüyorsun. Benim kesinlikle güzel, büyüleyici, nişanlım."

Kılıcını indirdi. "Öylece çekip gidebileceğimi ve ölümünden bu kadar kolay kurtulabileceğimi söylediğin için seni affedebildim mi bilmiyorum." Silahlar tekrar çarpıştı ama ikisi de rahatlamıştı. Bir kılıç sallamak ve vücudunu yeniden hareket ettirmek iyi hissettiriyordu. Uzun zamandır ihmal ettiği kaslarını zorlamanın verdiği yanma hissinin tadını çıkarıyordu.

"Özür dilerim. Beni affetmen için önünde diz çökeyim mi? Uğruna diz çöktüğüm tek kişi sensin." Şimdi daha sert ve daha hızlı vurarak onu

savunmaya geçti, onu geri itti. Şimdi ağaca yapışmış olan oydu. Kılıcını ona doğru bastırdı ve bıçağı göğsüne dayadı. Maker, onun kılıç kullanmada bu kadar iyi olmasını hem seviyor hem de nefret ediyordu; sanki bu yetenek, tıpkı doğuştan gelen hızlı iyileşme yeteneği gibi bir armağandı. "Uyluklarını öperek başlayacağım, dıştan başlayacağım, sonra yumuşak iç kısmına doğru kayacağım. Sen zevkten titredikten sonra, ilk başta sessiz bir şekilde inlediğini duyana kadar biraz daha yukarıya doğru ilerleyeceğim." Göğsü hızla inip kalkıyor, nefessiz kaldığını hissediyordu. İdmandan mı yoksa onun baştan çıkarmasından mı, emin olamıyordu. Adam eğildi ve dudaklarını onun çene çizgisinin üzerinde gezdirdi. "Mm, tahrik olduğunda çok güzel kokuyorsun."

"Thane, muhtemelen seni duyabilirler," diye fısıldadı, yanakları yanıyordu, gözleri neyse ki onlardan çok birbirlerine dikkat eden Piper ve Prens Ronan'a kaydı.

"Umurumda gibi mi görünüyor?" diye sordu ve yanağından öptü. "Şimdi gerisini duymak istiyorsan, savunmamı aşman ve hayati bir yerime vurman gerekiyor. Ön kolumdaki bir çentik sayılmaz."

"Savunmanı aştığımda bana geri kalanını *göstereceksin*." Elini adamın göğsüne doğru kaydırды ve onu itti.

Cevap olarak sırtması kadının içini ısıttı. "Pekâlâ, Işıkgetiren. Bakalım başarabilecek misin? Övünmek gibi olmasın ama on dört yaşından beri kimse bir antrenman maçında kritik sayılabilecek bir darbe indirmedir. Yine de çaban için sana bir teselli ödülü verebilirim."

Layala gülerek onun etrafından dolaştı. "Sanırım boynuna kaç kez bıçak dayadığımı unuttun Athayel."

"Bu sadece ben izin verdiğimde oldu."

Layala'nın kaşı yukarı doğru kalktı. "Hâlâ birkaç ay önce odana girmeme izin verdiğin hikâyeye devam mı ediyorsun?"

"Oh, evet," dedi. "O zaman da ilgimi çekmiştin, şimdi de. Odanın öbür ucundan kalbinin atışını bile duydum."

İnançsızlıkla başını salladı ve bıçağını havada bir *vınlamayla* savurdu. Thane'in sol elini kullanan kılıcıyla bir *çatırtıyla* çarpıştı. "Oh, çok ateşli. Sana başka ne yapmayı planladığımı gerçekten bilmek istiyor olmalısın."

Tak tak tak, kılıçları tekrar tekrar vurdular. Saç çizgisinde boncuk boncuk ter oluşması uzun sürmedi. Birbirlerinin etrafında dans ettiler, vurdular ve blokladılar. Ama kimse kural koymuyordu, değil mi? Gücünün kaşıntısının bedenine yayılmasına izin verdi ve büyülü siyah sarmaşığı bir yılan gibi Thane'in bileğine doğru ilerledi. Adım atacak oldu ama sarmaşık uyluğuna tırmanırken aşağı baktı. Layala gülümsedi ve başka bir sarmaşık diğer bacağına tırmanarak onu etkili bir şekilde bir yere hapsetti. Elini sallayarak bileklerini bağladı ve birbirine kenetledi. Başını sallayıp kollarını aşağı indirirken bile gülümsedi. Kılıcının iki ucu da toprağı düştü. Layala yaklaştı ve kılıcının ucunu adamın kalbinin üzerine bastırdı. "Bu kritik bir vuruş mu?"

"Teslim oluyorum" dediğinde nefessiz kalmıştı.

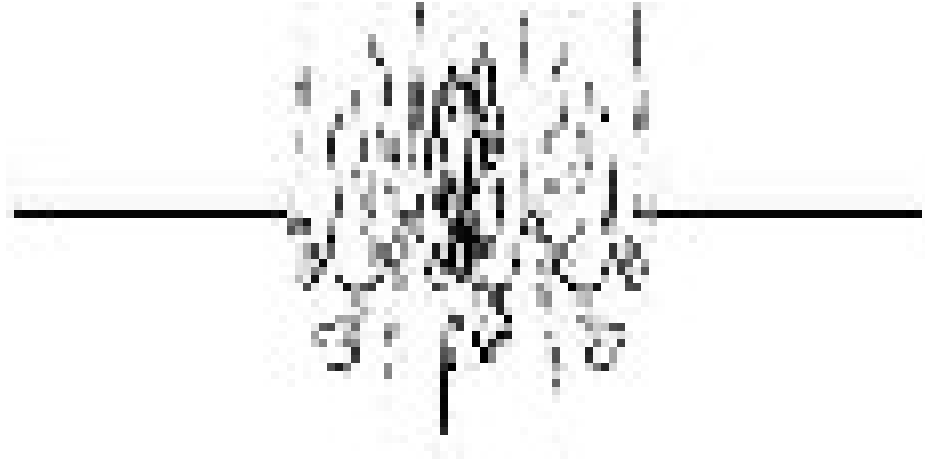
Ronan kenardan alkışladı. "Bravo. Görünüşe göre kardeşim kılıçta rakipsiz kalacak. O yüzden ejderha formuna çabucak geçeceğinden eminim. İyi oynamamanızı öneririm."

Layala onu duydu ama dikkatini Thane'e ve ona sabitlenmiş ilkel bakışlara verdi. Seyircileri olmasaydı onu hemen orada çırılçıplak soyabilirdi. Bundan emindi. Bıçağını Thane'in bileklerinin arasından geçirdi ve onu büyülü sarmaşıklarından kurtardı.

Thane bacaklarına dolanmış olanlardan kolayca kurtuldu ve kolunu kızın beline dolayarak onu göğsüne doğru çekti. Parmak uçları sanki büyülenmiş gibi kızın ağzının üzerinde gezindi. "Dövüşe biraz ara vereceğiz," derken Ronan'a bakmadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 36

Odanın kapısı tıkırdayarak kapandı. Layala'nın kalbi bir davul gibi gümbürdedi. Thane döndü ve yüzünü avuçlarının arasına alıp onu öptü.  p c ğ n yoğunluğ  Layala'nın onu içine çekmesine neden oldu. Kaba kirli sakalı hafifçe tenine sürtündü. Thane'in zırhını tutan tokalarından birini yakaladı ve yırttı, her iki tarafında da birer tane olmasına   kretti. Vücudu onun için zonkluyordu. Ona sahip olmak için daha fazla bekleyemezdi. Dudakları açıkta kalan teninde gezinirken  ifonyere  arptılar. Thane alçak sesle homurdanarak üst zırhının tokalarını kopardı, Layala kollarını yukarı kaldırdı ve Thane tek bir hareketle zırhı ba ının üzerinden çekti. Bir gümbürtüyle yere d   t . Diğ er parçalar ve giysiler de metalin ta  üzerinde çıkardığı  angırtılarla yere d   t .

Thane'in iri elleri kızın kalçalarını kavradı ve onu yukarı kaldırdı. "Bunu yavaşça yapmam, kalçalarını  pmem gerekiyordu."

Ama yavaş bir işkence istemiyordu. Vücudu o anda onun hepsini talep ediyordu.  ifonyerin üstüne kaydı ve bacaklarıyla onu içine çekti. "Yava  a değil," dedi ve onu ağızına doğru sürükledi. "Beni bekletme."

Layala'nın sırtı  ifonyerin üzerindeki dağınıklığ a çarptı. Bakmadan temizlemek için arkasına uzandı ama eli yapışkan ve sıcak bir şeye battı. Yere baktığında çikolata kaplı olduğ unu gördü. Bir kase çikolata ve bir tepsi meyve yanında bekliyordu.

"Mmm," diye mırıldandı ve bileğini tutarak orta parmağındaki çikolatayı emdi. "Sende daha lezzetli." Sıcak öpücükler boğazına bastırdı ve kadın zevkten titredi. "Dinle a kım, beklemelisin.  nce kalçalarını  peceğimi söyledim." Ona yaptığı i kencenin farkında olarak sırtıttı. Dudaklarını onun dış uyluğ na bastırdı, sonra dilini çikolatanın damladığı üst kısımda gezdirdi. Elleri kalçalarına doğru kaydı ve yumuşak ete gömüldü. "Ve sonra burası." Dizinin iç kısmını öptü.

"Thane," diye yalvardı, çikolata kaplı avucunu adamın omzunun üzerinden göğsüne doğru kaydırarak.

"Daha bitirmedim." Daha yukarıdan öptü, nefesi kızın hassas bölgesinde gezindi. "Tadının nasıl olduğ unu bilmek istiyorum."

Layala sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapattı.  niltinin kendisinden mi yoksa dışarıdaki r zg ardan mı geldiğ ini bilmiyordu. Adam kalkıp dudaklarına doğru bir öpücük kondurana kadar kaybolmuş, ta ınmı tı.

" ikolatadan daha iyi," dedi ve onu kalçalarının arasında durduğ   ifonyerin kenarına doğru çekti.

"Seni istiyorum," dedi Layala, dilini göğsünün üzerinde gezdirerek, teninin tuzunu ve çikolatanın tatlılığ nı tadarak.

"Evet leydim." Yavaş, yılan gibi bir gülümseme yayıldı. "Ne emrederseniz."

EĞİTİM ARASINDA, kendilerine ayrılan iki günü o yatak odasında geçirdiler, zevk içinde boğuldular, dokunulma ve ok anmaya ihtiyaç duydukları için acı çektiler. Sanki onlar sevi tik e kız kendini daha güçlü hiss ediyor, görünmeyen bir güçle canlanıyordu. Thane teninin daha önce sahip olmadığı altın parlaklığına sahip olduğ  yorumunu bile yaptı. Ve eğer mümkünse yeşil gözleri daha da parlaktı. Thane'in ona her bakışında, her  p   nde onu daha da çok istiyordu.

çaldı. Şiddetli ayrılıklarından bu yana, böyle baş başa geçirecekleri, sadece olacakları zamanları olmamıştı.

Hafif parmaklar Layala'nın belinin kıvrımlarında ve kalçasında gezinerek onu uykusundan uyandırdı. Layala gözlerini ovuşturdu ve yüzündeki dağınık saçları taradı. Pencere, leylak ve lavanta kokan serin bir gece esintisini içeri almak için açık bırakılmıştı. Thane onun yanında yatıyordu; ipeksi battaniye onu belden aşağısını örtüyordu ama altında çıplaktı. Bacaklarını Thane'in kalçalarına doğru kaydırmak istedi ama Thane arkasındaki duvara bakarken sıkıntılı görünüyordu. Onu uyandırdığını fark ettiğinden bile emin değildi. "Neyin var?"

Bakışlarını onunkilere çevirdi.

"Ha?" "Kaybolmuş görünüyorsun."

"Oh." Sessizdi ve parmaklarını kalçasında gezdirmeye devam etti. "Beni uyandıran bir rüya gördüm."

"Ne hakkında?"

"Babam... Yine." Devam etmeden önce ikisi de birkaç saniye sessizlik içinde bekledi. "Önceki gibi ama daha kötüsü. Cesedi bana onun gibi olduğumu söylüyor." Sertçe yutkundu. "Ve bazen merak ediyorum, ya öyleysen?"

Layala'nın yanakları, Tenebris'e benzediğine inanmasına duyduğu mutlak öfke yüzünden ısındı. "Ona hiç benzemiyorsun. Azıcık bile değilsin. Diğer insanların iyiliği için kötü şeyler yapıyorsun. Burada iyisin." Elini kalbinin üzerine bastırdı. "Ve Tenebris'in yaptığı tek iyi şey bizi birbirimize eş olarak bağlamaktı."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Bunun için minnettarım."

Konu Tenebris'e geldiğinde herhangi bir suçluluk ya da çatışma hissetmesinden nefret ediyordu. Kötü kral Thane'in değerli kalbinin bir parçasını bile işgal etmeyi hak etmiyordu. "Seni ondan nefret ettiğimden daha çok sevdiğimi bilmeni ve hatırlamanı istiyorum."

Kaşları kalktı. Bu onu şaşırtmış gibiydi.

"Bizi sadece bir büyü mü eş yapar? Yoksa büyü olmadan da sana öyle diyebilir miyim? Çünkü kaderimizde birlikte olmak varmış gibi hissediyorum. Sanki kader ne olursa olsun bunu görecekmış gibi. Sen de böyle hissediyor musun?" Onun koyu kahverengi saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına aldı. Daha fazlası olamazlar mıydı? Büyü onları bir araya getirmiş olabilirdi ama aşık olmalarını sağlamamıştı.

"Belki de ruhun benimkiyle çiftleşmiştir. Bir ruh eşi." Derin bir nefes aldı. "Kendimi bildim bileli seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de eş bağımızdan dolayıdır ama bazen daha fazlasını hissediyorum. Seni her hayatta, her âlemde bulabilirim. Sonsuza kadar sana çekileceğim. O yüzden evet, bana eşim de. Ben de sana her zaman benim diyeceğim."

PIPER'IN ÇİZMELERİ mermer zeminde hafifçe tıkırdadı. Layala aynadaki yansımasından ateş saçlı arkadaşını izledi. Layala hazırlanırken diğer üç Kuzgun dışarıda, koridorda bekledi. Thane yatağın üzerinde oturmuş, küçük beyaz bir topu tekrar tekrar havaya atıyor, bronz ejderha pullu zırhını giymiş ve bir saat içinde gerçekleşecek dövüşü hazırlanıyordu. Layala dişlerinin arasında bir saç tokası tutuyor ve gece boyunca sırtını keçeleastiren düğümlemlerle savaşıyordu. Ona ihtiyacı olduğunda Tifapine neredeydi?

Piper fırçayı Layala'nın elinden kaparak, "Bırak ben yapayım," dedi. "Ve seni sert, sinirli gösterecek bir şeye ihtiyacımız var." Tarağı Layala'nın saçlarında gezdirdi.

"Sert görünmüyor muyum?"

"Hayır, bir peri masalı prensesine benziyorsun."

Fırça bir düğüme takıldı, Layala irkildi ve Piper acımasızca saçlarından parçalar kopardı. "Zırh giyiyorum. Ve kullanmakta oldukça yetenekli olduğum bir kılıcım var. Bu çok sert."

"Bu senin yüzün. Çarpıcı-güzel, ama korku uyandırmıyor." Piper fırçayı yan sehpanın üzerine koydu ve parmaklarını gezdirdi.

Layala gözlerini devirdi. "Oh, ama Thane'in var mı?"

"Evet." Layala'nın başını bir tarafa itti ve kulağının üstünden aşağıya doğru bir örgü yapmaya başladı. "Kafanı koparacakmış gibi görünüyor ve bu kızgın olmadığı zamanlarda oluyor. Genel havası bu."

Thane kıkırdadı.

"Genel hissiyatım 'defol git'."

"Doğru," dedi Piper gülerek. "Ama benim bir fikrim var." Örgüsünü bitirdikten sonra cebinden küçük, yuvarlak, altın bir kutu çıkardı. Neredeyse bir madalyona benziyordu. Piper Layala'nın omzunu tuttu ve onu döndürerek karşı karşıya gelmelerini sağladı. "Siz ikiniz... hayal dünyasında yaşarken, ben bu maç hakkında bazı şeyler öğrendim." Piper çantayı açtı ve içinde abanoz ve kızıl toz vardı. Parmağının ucunu siyah olanın içine daldırdı ve Layala'nın alnında gezdirdi.

"Ne gibi şeyler? Thane sordu.

"Prens Ronan birkaç ağırbaşlı gülümseme ve alaycı yorumla kolayca etki altına alınabilir." Piper siyah gücünü Layala'nın gözlerine ve burun köprüsüne sürdü. "Sanırım şu anda bana tüm aile sırlarını açıklayabilir."

"Çünkü seni becermek istiyor," dedi Thane ve ellerini başının arkasında birleştirerek yastıklara yaslandı. "Daha fazlasını bile isteyebilir. O ejderha senden çok etkilenmiş. Onu oyalamaya devam et."

"Ona sıraya girmesini söyle," dedi Layala ve Piper'a göz kırptı. "Son zamanlarda peşinde bir sürü erkek var." Gerçi Fennan tamamen geri çekilmiş görünüyordu. O ve Piper buraya geldiklerinden beri pek konuşmamışlardı.

"Kımıldama. Her şeyi berbat edeceksin," dedi Piper, yanakları kızarıırken. "Her neyse, dövüşeceğiniz alanı gezmek istedim. Çok büyük bir arena. En az on bin kişi alabilir. Toprakta kan lekeleri var ve duvarların dibinde dövüş alanına açılan birkaç kapı var. Sanırım bir şeyleri içeri almak için."

Layala alt dudağını dişledi. "Ne tür şeyler?"

"Söylemedi, biz de gidip bakmadık ama bir çığlık sesi duydum."

Layala, Piper'ın omzunun üzerinden Thane'e baktı. Boğazı aniden kurudu. "Solgun olanları mı kastediyorsun?"

"Ya ejderhaya dönüşmüş ve lanetlenmişlerse?" Piper sesini alçalttı. "Hayal edebiliyor musun?"

Thane yataktan fırladı ve ayak sesleri sessizliği böldü. "Ejderhalar lanetten kaçınmak için burada, dağlarda kalıyorlar. Bırak ejderhaları, solgun olanları bile burada istemiyorlar. Bunun için endişelenme." Layala'ya gülümsedi. "Olağanüstü görünüyorsun. Mükemmel fikir, Piper."

Layala görmek için döndü ama Piper kolundan tutup onu geri çekilmeye zorladı. "Daha bitirmedim. Başparmağını kıpkırmızı renge sürttü ve sonra Layala'nın alt dudağından çenesinin altına doğru bir çizgi kaydırıldı. "Pekâlâ, şimdi bakabilirsin."

Savaş boyası. Bunu tanımlayabileceği tek şey buydu. Gözlerine ve alına bir maske gibi sürülmüş siyah ve saç çizgisinin hemen altında ortalanmış üç kırmızı rün ve çenesindeki çizgi görünümü daha da vahşi hale getiriyordu. Açık mavi gözleri abanoz rengi boyaya karşı parlak küreler gibi göze çarpıyordu. "Bu rünler ne anlama geliyor?"

"Bu Eski Elfçe, Kara Büyücü rünleri değil, merak etme. Ve 'savaş tanrıçası' anlamına geliyor."

Layala sırttı ve aynada kendine gerçekten baktı. Gerçekten de bir savaş tanrıçası gibi görünüyordu. "Piper, sen harikasin. Teşekkür ederim."

"Onların soyundan gelseniz de gelmeseniz de bu unvana layıksınız."

YER, binlerce ejderha değiştiricinin tepinmesi ve kükremesiyle TITREDİ. Ses, yükseklerde dolaşan akbabaların gıcırtilarını bastırıyordu. Layala derin nefesler aldı; akbabalar ölü eti yemek için bekliyorlardı, Maker, bunun kendisinininki olmamasını umuyordu. Kum rengindeki arena neredeyse şehri çevreleyen duvarlar kadar yüksekti. Sarmaşıklar, üç katlı devasa kemerli kapıların etrafından dolanıyordu ve bu kapılar tam vites değiştirmiş bir ejderhanın sığabileceği büyüklükteydi. Tepelerinde gökkuşağı renklerinde parıltıyan yüzlerce sarmaşık uçuyordu. Bazıları rüzgâr estirmek için alçaldı ve toprağı karıştırarak küçük toz şeytanlarına dönüştürdü. Thane Layala'nın elini tuttu ve nazıkçe sıktı. Bu onu biraz da olsa sakinleştirmeye yetmişti.

Layala, Piper ve Thane yukarı bakarken Prens Ronan yürümeye devam etti. "Yaradan onları korusun ve gözetin," diye mırıldandı Piper, sonra parmaklarının içini öptü ve elini gökyüzüne doğru tuttu.

Ronan arkasını döndü ve geriye doğru yürüdü. "Bugün bu kutsamaya ihtiyaçları olacak." Gülümsedi. "Geri çekilmek için çok geç değil."

"Asayı teslim ettiği sürece bunu kardeşine de söyleyebilirsin." Thane, Layala'yı da peşinden sürükleyerek ilerledi. Bir tünele girdiler ve zırhlarının şingirtisi duvarlarda yankılandı. Etraflarını saran bir düzine muhafız mükemmel bir uyum içinde yürüyordu.

Ben cesurum. Güçlüyüm. Ben bir savaş tanrıçasıyım. Layala'nın midesi kendi kendine konuşmasına rağmen kasıldı. Ejderha şekil değiştirenler parmaklıklardan sarkarak kan kırmızısı gül yaprakları savuruyordu; yapraklar kar taneleri gibi etraflarından aşağı süzülüyordu. Layala'nın botları yollarını kaplayan kıpkırmızı çiçeklerin üzerinde tepinirken tek düşünebildiği bunun kan rengi olduğuydu.

Ronan omzunun üzerinden, "Bir veda hediyesi," dedi.

Bunun elf kralı ve sevgilisinin sonu olduğunu düşünüyorlardı. Layala bunu görmezden gelmeye çalıştı ama veda etmek için gül yaprakları savurdıkları düşüncesi tüylerini diken diken etti.

Girişimlerine gülüp gülmediklerini, alay edip etmediklerini görmek için başını kaldırıp baktı ama aralarında bir yüz göze çarpıyordu.

Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı-Varlett.

Onu Newarden'da görmeyeli bir hafta olmuştu. Bunca zamandır burada mıydı? Neden şimdi yüzünü gösteriyordu? Gülümsedi ve avucundan bir avuç kırmızı gül yaprağı üfledi.

"Varlett burada," diye fısıldadı Layala.

Thane kayıtsızca başını kaldırdı. "Emin misin?"

"Onu gördüm."

"Varlett ve diğerleri cehennemde çürüyebilir. Ben Savaşçı Kral'ım, sen de Layala Işık Getiren'sin ve sonumuz burada olmayacak."

Tüm korkuyu bastırdı ve büyüsunü saklamak için kullandığı o derin karanlığa kilitledi. Yüzü taş kesildi. Savaşçının ruhu onu sardı, damarlarında dolaştı, ta ki her kası saldırmaya hazır bir şekilde gerilene kadar, kaybetme korkusundan, ölüm korkusundan, herhangi bir şeyden, o kaleye düşmanlarını öldürmek için gelen aynı dişi elften kurtulana kadar. O bir av değildi. O bir avcıydı.

Prens Ronan arenanın toprak zeminine açılan devasa bir kemerin ortasında durdu. Layala onun yanından geçip Prens Yoren'in onları merkezde beklediği yere baktı. Devasa kanatları insan formundan çıkıntı yapıyordu ama derisi gümüşü, parlak ejderha pullarına dönüşmüştü. Layala'nın vücudundaki tüyler diken diken oldu. Eğer gözdağı vermenin fiziksel bir şekli olsaydı, bu o olurdu. Duvarlarda taşların arasına işlenmiş kafatasları olması ya da kalabalığın "Yoren! Yoren! Yoren! Yoren!" sesleri göğsünü titretene kadar devam etti.

Ronan bir elini Layala'nın omzuna, diğerini de Thane'in omzuna koydu. "Tek yapman gereken asayı almak. Onu ele geçirdiğinde her şey biter."

Ronan gerçekten onların tarafında mıydı? Yoksa sadece kardeşiyle oyun oynamaktan ve genel olarak ailesine sorun çıkarmaktan mı hoşlanıyordu? Onu okumak zordu. Ama Layala başını salladı ve çenesini kaldırdı.

Ronan dudaklarını büzdü. "Diğer engeller hakkında söylediklerimi unutma. Arkanı kolla. Bu maç sana karşı hileli." Omzunun üzerinden, kafesteki bir kurt gibi bir ileri bir geri volta atan kardeşine baktı. "Onun yer değiştirmesini sağla. Mantığa aykırı gelebilir ama asa daha büyük ve alması daha kolay olacaktır. Ona uyum sağlar. Yapabilirse yer değiştirmekten kaçınacaktır. Elflere karşı şekil değiştirmek zorunda kalırsa bu onu zayıf gösterecektir."

Thane, "Yakalaması daha kolay olacak ama indirmesi ve öldürmesi çok daha zor olacak," dedi.

"Onu öldürmek zorunda değilsin. Yapmamayı öneririm, yoksa annem inat uğruna eşini öldürüp acı çekmene izin verebilir." Ronan sırttı ve Layala'ya göz kırptı. "Tanrıça kanından olduğunu unutma, Layala." Yoldan çekildi. "Yaratıcı ve Tüm Ana seni zaferle kutsasın."

Layala arkasına uzanıp kılıcının kabzasını çekti; kılıç sıyrılarak kurtuldu. Sol elinde neredeyse yarı boyunda bir kalkan tutuyordu; bir ateş patlamasından kaçmak için arkasına saklanabileceği bir kalkan. Ama kalkanları eğitiminde nadiren kullanırdı ve savaşta bir kez bile kullanmamıştı; ağırdı ve dengesini bozuyordu. Thane kendini iki kılıç, bir balta ve birkaç hançerle donatmıştı. Layala kemerini bir kez daha kontrol etti; ejderha kılıcıyla aynı metalden yapılmış güvenilir fırlatma yıldızları kalçalarının etrafına kilitlenmişti.

"Hazır mısınız?" Thane sordu.

Bir kez başını salladı ve yan yana açık alana çıktılar. Tezahürat ve tezahürat "yuhalama" ve kükremeye dönüştü. Layala'nın derisi büyüsunün verdiği tepkinin gücüyle kaşındı ve süründü. Saldırmak, savaşmak, boğmak ve sakatlamak istiyordu. Kalabalığın arasındaki ejderhalar buraya gelip kavgaya katılamazlardı, değil mi?

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Thane çenesini dik tutup göğsünü gererek sordu. Kılıçlarından biri yanında sallanıyordu. Diğeri şimdilik sırtındaki kınında duruyordu.

"Evet." Bütün gece ve sabah planlarını düşünmüştü.

"Öfkenin seni ele geçirmesine izin verme. Kafanı açık tut, zayıflık ara. Bir arada kalırsak, bunu atlatırız."

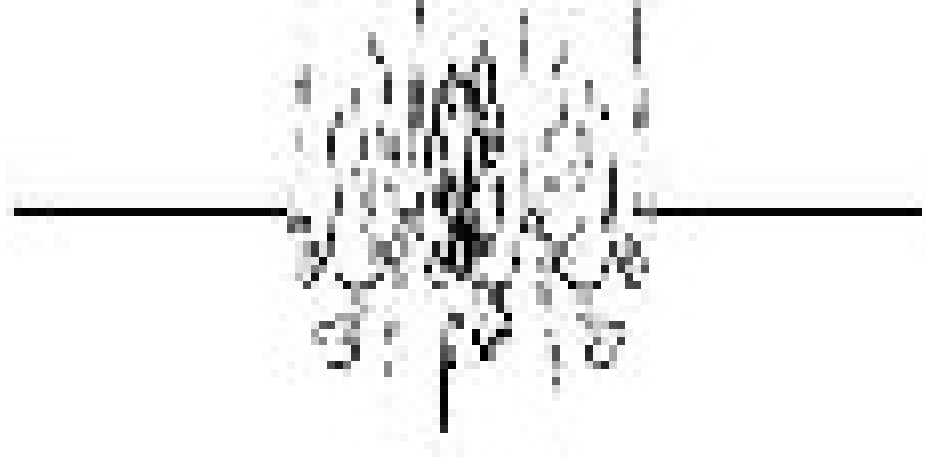
Layala'nın nefesleri yaklaştıkça hızlanıyordu. Her adım onun sonunu getirecekmiş gibi geliyordu; onu tekrar kaybedecekti. Kalkanını boyun hizasına kadar kaldırdı ve kılıcını göğüs hizasında tuttu. "Kalkanın işime yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Eğer sizi engelliyorsa, atın gitsin. Her zaman geri alabilirsiniz."

Prens Yoren bir o yana bir bu yana sıçradı ve omuzlarını yuvarladı. Üzerinde sadece kalçalarından aşağı sarkan bol, koyu kırmızı bir pantolon vardı; ayakkabısı, zırhı, bir kılıcı ve bir baltası yoktu. Üzerinde tek bir rün işareti olan altın bilezikler bileklerine ve kollarının ortasına kenetlenmişti. Bu sembol ne anlama geliyordu? Gümüş pulları her an daha da ısınıyor gibi görünen güneşte parlıyordu. Layala'nın sırtından ve göğüslerinin arasından süzülen ter, iç çamaşırlarını ıslatıyordu. Dar ve kalın zırhın da sinirlerinin de bir faydası olmamıştı.

Yüksek bir kadın sesi, dairesel arenada yankılanarak gürledi: "Veliaht Prens Yoren Drakonan, Tanrı'nın esasının koruyucusu ve muhafızı, rakipleri Layala Lightbringer, elf büyücü ve Palenor'un gelecekteki Kraliçesi ve Savaşçı Kral olarak bilinen Palenor'un Yüce Kralı Thane Athayel'i selamlıyor." Kalabalığın yuhalaması, tıslaması ve tükürmesi için bir duraklama oldu. Her yerden yağın kırmızı yapraklar arenanın zeminine sıçradı. "Tüm Analar, araya girenleri lanetlesin ve en sevdiğimiz Prens Yoren Drakonan'a iyilik getirsin."

Bölüm 37

Layala kınama karşısında dişlerini sıktı. Bu insanlar yakında üzülecekti. Yuhalama sesleri yerini binlerce ejderha değiştiricinin bağırışlarına bıraktı: "Yoren! Yoren! Yoren! Yoren!" diye bağırın binlerce ejderha değiştiriciye dönüştü. Piper'ın bahsettiği feryat ve çığlıklar boğuktu ve kökenleri anlaşılamıyordu ama yakınlardaydı. Layala parlayan güneşe karşı gözlerini kısarak Prens Yoren'e odaklanmaya çalıştı. Asa boğazının hemen altında asılıydı. Thane sol elini kaldırdı ve büyüünün gücü havayı acı bir tang gibi kapladı... yine de hiçbir şey olmadı.

Prens Yoren kolunu havaya kaldırarak sağ bileziğini gösterdi ve gülümsedi. "İyi denemeydi." O zaman büyüye karşı kalkanları var?

Thane'in göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. "Sanırım teslim olana kadar beynini yakmayacağım. Ancak o bileziklerin sana karşı ne kadar etkili olacağını bilmiyorum. Hadi öğrenelim." Thane sağa doğru adım attı ve Layala sola doğru ilerleyerek onun etrafında döndü, duruşunu ve hareket tarzını inceledi.

Prens Yoren'in karanlık gözleri Layala'yı takip etti. Bu, onu daha büyük bir tehdit olarak gördüğü ya da önce en zayıf olanı ortadan kaldırmak istediği anlamına mı geliyordu? Görmek için beklemedi. Layala'nın bedeninde yanan büyü bir dalga gibi dışarı fırladı. Sarmaşıkları Prens Yoren'in bacaklarına dolanarak büyüdü ve tutundu. Thane hızlı ve sert vurdu. Prens Yoren baltasıyla dönerek darbeyi engelledi ve baltasının ucundan çıkan kırmızı ışık Thane'in göğsüne patlayarak çarptı. Thane en az yirmi metre ötede yere düşene kadar takla attı.

Layala kılıcını savurdu ve kılıcıyla buluştu. Baltası bir vuruş sonra indi ve kalkanına çarptı. Darbe kolunu titretti ve omzuna kadar sıyrıp onu geriye doğru sendeletti. *Kahretsin*. Kalkan elini uyuşukluk kapladı. Toprağa çarptı ve bir kenara fırlattı. Adam güçlüydü, beklediğinden çok daha güçlüydü. Hiç kimse ona bu kadar sert vurmamıştı. Sanki bir yıldırım çarpmış gibiydi.

Sarmaşıklar baltasının tek bir darbesiyle kopup kırıldı ve o da kurtuldu.

Tiksinti ve öfke dolu bir alaycılıkla ona doğru ilerleyerek, "Önce sen öl, elf cadı," dedi.

Bu nefret nereden geliyordu? Artık hoşgörüyü yer olmadığını düşünüyordu. Layala çenesini indirdi ve kılıcını iki eliyle kavradı. "Gel ve dene." Layala içini çekti ve sarmaşıklarının serbest kaldığını hayal etti. Yerden fışkıran sarmaşıkların gürültüsü kalabalıkla yarıştı. Sivri uçlardan biri doğrudan göğsüne doğru fırladı, bir çekiç gibi vurdu ve onu sırt üstü toprağa çarptı. Homurdandı ve bir yılanın başı gibi onu kesti ve hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Bu darbe canını bile yakmamış mıydı?

Thane bir savaş çığlığı atarak arenanın bir ucundan diğerine koştu, kılıçlarını havaya kaldırarak ejderhaya saldırdı. Karşısında çapraz silahlar vardı ama Thane'in darbesi Prens Yoren'i sendeletti. Thane rakibine vahşi bir öfkeyle saldırdı, kılıçlarının hızı bulanıklaştı ve metalin metal üzerindeki şingirtisi hızlı davul vuruşları gibi vurdu. Prens Yoren, Thane'in kılıcı göğsüne saplanıp ejderha pullarında sol omzundan sağ gagasına kadar bir kesik bıraktığında acıyla tısladı. Kalabalığın sesi daha da yükseldi, daha da hırçınlaştı.

Layala arkasına geçmek için acele etti. Thane, Prens Yoren'i savunmaya çekmiş, düşmeye hazır bekliyordu. Birdenbire yer altından çekildi ve düşmeye başladı. Tırnaklarıyla etrafında yükselen toprağı kazıyarak yere sertçe çarptı ve yan yattı. Çarpmanın etkisiyle nefes almakta zorlandı. Çığlık çığlığa bir feryat kulaklarını deldi. Başını kaldırdığında sivri pençelerin kolunu kestiğini, zırhında tırmıklar bıraktığını gördü ve

Derisini dilimliyordu. Layala tısladı, bir feryat kopardı ve kılıcının ucunu kurt büyüklüğünde küçük bir ejderhaya doğru savurdu - hayır, bu bir ejderhadan farklıydı. Ön bacakları kanatlarına bağlıydı, yeşil bir wyvern. Darbesini savuşturdu ve yılan gibi uzun bir dil çıkararak tısladı, sonra pullu arka ayakları üzerinde ayağa kalktı, bu da onu on fit uzunluğunda yaptı. Gölgelelerin arasından bir başkası fırladı ve sonra bir başkası. Yukarıdaki yaratıcı, bu çukurda üç tane vardı. Çizmesi hayvanın karnına çarptı ve sert ve hızlı bir hamleyle hayvanın zarımsı kanadını ve pençesini kesti. Çılgılık atarak sağa sola savruldu ve Layala'nın göğsüne parlak yeşil kan sıçradı. Yaralı sol koluna sıçradı ve asit gibi yaktı. *Kahretsin, çok acıyor!* Diğer ikisi kulak zarlarını zonklatacak kadar yüksek ve gürültülü çılgılıklar atana kadar kanı öfkeyle sildi. *Unutun bunu.* Bir elini kaldırdı ve içinden bir sarmaşık fırladı. Bir ucu bileğini sararken diğer ucu yukarıdaki açıklığa takıldı ve kendini yukarı çekip dışarı çıkardı. Üç wyvern peşinden çukurdan fırladı, havaya yükseldi ve düzensiz bir şekilde uçtu.

Ama onlar sadece dikkat dağıtmak içindi. Prens Yoren'in kaburgalarına bir hançer saplanmıştı ve pullarından aşağıya kırmızı bir çizgi damlıyordu. Sol kanadının zarında üç santimlik bir yırtık vardı ve birbirlerinin etrafında dönerlerken Thane neredeyse hiç soluk almıyor gibiydi. Teke tek dövüşte Savaşçı Kral'la kimse boy ölçüşemezdi. Thane onu paramparça ederdi... Peki neden hâlâ yer değiştirmemişti? Ve Thane onu neden yere sermemişti?

Yukarıda daireler çizen wyvernlerden ikisi ani bir dönüş yaparak Thane ve Prens Yoren'e doğru atılırken, üçüncüsü kanatlarını sırtına yapıştırmış, hınzır çenesini şaklatarak üzerine atladı. Ağzının kenarlarından fişkıran beyaz köpüğe ve sallanan siyah diline bakıp ürperdi. Bu şeyler hastalıklı mıydı? Layala canavarın kendisine çarpmasına saniyeler kalana kadar bekledi ve sonra dalışa geçti. Toprağa çarptı ve kayarak yuvarlandı. Ayakları onu rüzgâr gibi sürüklerken Layala kılıcını çekti ve wyvern'in sırtına sapladı. Kılıcını pençeledi, tısladı ve bir an uludu ama hızla gevşedi.

Dönerek Thane'in arkasındaki diğer ikisiyle savaştığını ve Prens Yoren'in de onun önünde silah salladığını gördü. Bir tanesinin kanatları Thane'in büyüünün görünmez gücü altında çatırdadı ve büküldü. O şeyin ağzından çıkan hırıltı içini ürpertti. Prens Yoren'in kılıçları hâlâ hızla ona doğru geliyordu. Ama Thane sanki çok iyi bildiği bir dansmış gibi eğilip bükülerek her bir darbeyi kolaylıkla savuşturdu. Kılıcını hızla savurarak havada asılı kalan wyvern'i ağzından yakaladı ve burnunu keserek yere yığılıp ölmesini sağladı. Layala bir an için ağzı bir karışık açık izledi. Kaç yıl eğitim aldığı önemli değildi. Onu asla alt edemeyecekti. Sadece o izin verirse. Yeteneği kılıçtı ve o ölümün habercisiydi.

Kalbi hızla çarparak ileri atıldı. Thane'in Prens Yoren'i öldürmemeye çalıştığını fark etti, yoksa bu iş çoktan bitmiş olacaktı. Layala'nın gücü dışarı fırladı, Prens Yoren'in arkasında yerden bir sarmaşık yükseldi ve boynuna dolandı. İki silahını da bıraktı ve arkaya doğru çekilirken sarmaşığa tutundu. Thane ileri uzandı; asayı yakalamasına birkaç santim kalmıştı. Sonra Prens Yoren patladı; eti genişledi ve yüz fit yüksekliğindeki ejderha formuyla alanı doldurdu. Asa artık ulaşılabilir bir yerdeydi, havada yetmiş metre sallanıyordu. Burun deliklerinden dumanlar çıktı ve geniş çenesini indirdi. Başının tepesinden iki adet sekiz ayak uzunluğunda boynuz çıktı ve bir tanesi burnunun ortasına yerleşti. Çeneleri ardına kadar açıldı ve kükremesinin patlamasıyla Layala kalkanına doğru koşmaya başladı.

Kalabalık kesinlikle kendini kaybetti. Daha önce gürültülü olduklarını düşündüyse de artık fısıldıyor da olabilirlerdi.

Derin bir nefes aldı ve Layala'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Sırada ne olduğunu biliyordu. Elini halkanın içinden geçirdi ve kalkanı kaldırdı. Thane ona çarptı ve yere çarpıp defalarca yuvarlanana kadar onu sertçe sağa doğru itti. Ateş patlamasının ısısı kalkanı eritmiş ve birkaç metre öteye düşürmüştü. Thane'in onun üzerindeki ağırlığı nefes almasını zorlaştırıyordu.

"O kalkana güvenmedim," dedi Thane ve onu da yanına alarak ayağa kalktı. "Neyse ki."

Metal kalkan artık kumun içinde eriyen parlak bir yapışkan yığınının başka bir şey değildi. Layala yutkundu. "*Kutsal Yaratıcı*."

"Ben onun dikkatini dağıtacağım. Sen onun sırtına bin ve asayı al," dedi Thane ve iki kılıcını da kınına soktu. Thane'in kemerinden iki fırlatma yıldızını kaptı ve o daha bir yanıt bile vermeden kaçtı. Yukarıdaki Maker bazen insanı çileden çıkarıyordu.

Delikten yine iki wyvern çılgılığı geldi ve birkaç dakika sonra serbest kaldılar.
Maker, bunlardan daha çok var mı?

Prens Yoren'in devasa kuyruğu havada vınlıyarak Thane'e doğru savruldu. Karnının üzerine düştü ve kuyruk onun üzerinden geçti... ama şimdi toprakları savurarak yerde kayarak ona doğru geliyordu. *Kahretsin*. Layala kollarını ve bacaklarını pompalayarak doğruca arenanın duvarına doğru koştu. Yukarıdaki ejderhalar, "Öldürün onu! Öldürün onu! Öldürün onu!" Parmaklıkların üzerine eğilmiş, ezilip ezilmeyeceğini görmek için bekliyorlardı.

Eğer bundan kurtulurlarsa, hiçbir şey onu korkutamazdı. Layala dişlerini sıktı, duvara doğru koştu, geri itti ve kuyruğun üzerinden takla attı. Bir yumruğu yerde, çömelmiş bir halde yere indi, ardından Prens Yoren'in kuyruğu yere çakıldı. Çarpmanın etkisiyle arena gümbürdedi ve korkuluklara kadar taşlar çatladı. Çılgına dönen kalabalık küfürler savurdu ve "Öldürün onu" sloganları atmaya devam etti. Bir ejderha şekil değiştirici bariyerin üzerinden arenaya düştü. İki yeşil wyvern dalışa geçerek erkeğin üzerine indi ve o daha şekil değiştirmeden etini parçalamaya başladı. Çılgılık attı ve sonra boğazını yırttılar. Pençelerini sırtına saplayarak onu kaldırdılar ve yüz metreden aşağıya, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle düştüğü yere bıraktılar. Kalabalık buna bayıldı.

Layala başını salladı ve yukarı sıçrayarak sarmaşıklarının büyümesine ve sihrinin kontrolü ele almasına izin verdi. Sarmaşıklar yeri yarararak havada belirdi ve Prens Yoren'in kanatlarının etrafını sararak onları bir mengene gibi birbirine kenetledi. Kükreyip başını çılgınca savurdu, şaha kalktı ve kendisine saldıran sarmaşıkları pençeledi. Layala büyüyen bir sapın üzerine atladı ve havaya yükseldi, saçları yükseliş hızıyla birlikte arkasında savruluyordu. *Haydi, haydi. Daha yakına*. Büyüsü kıvrıldı ve onu doğruca Prens Yoren'in omurgasının üzerine getirdi. Derin bir nefes alarak Prens Yoren'in pullu boynunun arkasına düştü ve boynuzlarından birini kavradı. *Sıkı tutun!* Ejderha prensi onu kurtarmak için sarsıldı ve sarsıldı. Kolundaki kesikler dayanma çabasıyla yanıyor ve daha da fazla kanıyordu. Sert bir şekilde sağa savruldu; Layala küfretti ve ayakları altından kaydı. Yüz metre yükseklikte sallanıyordu. Thane buradan küçük görünüyordu ve ah, Maker, yükseklik başını döndürüyordu. Sarmaşıkları beline dolandı, sonra da boynuzun etrafına dolanarak onu Prens Yoren'e bağladı.

Prens Yoren'den acı dolu bir kükreme yükseldi ve dev pençeleri yüzünü tırmaladı. Fırlatılan yıldızlardan birinin saplandığı gözünden kan sızıyordu. Thane "Şimdi Layala!" diye bağırdı.

Arenanın duvarındaki bir kapı açıldı ve gölgelerin arasından wyvern'lerden daha büyük ve daha yapışkan üç devasa gri kurt çıktı. Thane'in arkasından hızla koşarlarken çeneleri ve hırıltıları göğsünü sıkıyordu. "Arkanda!" diye bağırdı.

Kılıcını çekerek döndü ve Layala daha hızlı hareket etti. Hem onlarla hem de ejderhayla aynı anda savaşmak zorunda bırakılamazdı. Bileğine doladığı bir sarmaşıkla yan taraftan atladı ve adamın boynunun altına doğru savruldu. Asa orada sallanıyordu, olgunlaşmıştı ve almaya hazırdı. Bir eliyle uzandı ve asa onun sarsıntılı hareketiyle dönerek uzaklaştı. *Kahretsin, kahretsin.*

Thane'in bir kurdu göğsüne sapladığı kılıçla yere sermesini ve diğerinin de büyüyle yere yığılmasını izledi. Prens Yoren hâlâ tepiniyor ve acı içinde feryat ediyor, gözüne saplanmış fırlatma yıldızını çekiştiriyordu. Dev kuyruğu Thane'e ve son kurda çarparak onları uçurdu. Bir çatırtıyla arenanın duvarına sertçe çarptı ve yüzüstü toprağa düştü. Sonra Prens Yoren ona saldırdı.

"Hayır!" Layala bağırdı. O Thane'e ulaşmadan önce asayı almak zorundaydı. "Ayağa kalk!" diye bağırdı. Prens Yoren'in ileri doğru hareketinin ivmesi onu tekrar asaya doğru savurdu. Bir koluyla asaya uzanırken diğer koluyla sarmaşığını tuttu. Bu sefer ıskalayamazdı. *Çok yaklaştı!* Altın çubuk göğsüne çarpma kadar bir daire çizerek döndü ve o da asayı kavradı. Sarmaşıkları zincirin etrafında kıvrıldı ve zincir koptu. *Yüce Yaratıcı, asa bende!*

Büyüsü, ayakları Prens Yoren'in önünde yere çarpıp yolunu kesene kadar inişini kontrol etti. Sola doğru birkaç adım atarak Prens Yoren'in dikkatini Thane'den uzaklaştırdı. Asayı iki eliyle başının üzerine kaldırdı. Gövdesi kadar uzun ve ağırdı.

Prens Yoren derin nefesler aldı. Bir gözü parlayan gümüş pullarının üzerinden kanadı ve toprak zemine damladı. Layala Thane'in nefes aldığından emin olmak için döndü. Yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı. Yaratıcı'ya şükürler olsun.

Kalabalık sessizleşti, esinti ve akbabaların sesi yükseldi. Bu topraklarda elfler için zaferin sesiydi bu. Sırıttı ve yarım daire çizerek herkese ejderhayı yendiğini ve asayı gururla tuttuğunu gösterdi. *Kırmızı gül yapraklarını al ve kışına sok.* Bir ejderhanın boğazından çıkan derin gümbürtü Layala'nın asayı göğsüne bastırarak dönmesine neden oldu. Prens Yoren'in tek sağlam gözü Thane'in üzerindeydi. Başını eğdi ve çenesini ardına kadar açtı; muazzam dişleri güneş ışığında parlıyordu. Hırladı ve kocaman bir nefes çekti, zırhı eriten bir ateş çıkaracak türden bir nefes.

Nefesi kesildi. Ronan sadece asayı almaları gerektiğini söyledi. Bu iş bitmiş olmalıydı. Hiç düşünmedi. Sadece koştu ve Thane'i engellemek için yolda dimdik durdu.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, ejderhanın ağzından turuncu bir alev kütlesi fişkırdı. Gözlerini kapadı. Thane'in güzel yüzü gözünün önünden geçti, gülümsüyor ve kahkaha atıyordu. Gerçekten mutlu olduğunda, başkalarını da içine çeken ve onların da gülmek istemesine neden olan türden en iyi kahkahayı atardı. Onu her hayatta bulacağına dair verdiği söz doğru olabilir miydi? Onu başka bir zamanda tekrar bulabilecek miydi? Geriye dönüp baktığında Thane'le göz göze geldiler. Thane dizlerinin üzerinden ona doğru uzandı. "Hayır, Layala kaç!"

HAYIR.

Hayır. O Layala Lightbringer'dı; damarlarında tanrıların kanı dolaşıyordu. Yere yatıp ölmek mi? Asla. Serbest elini uzattı ve ejderhanın öfkesiyle kükredi

ateş ona doğru kayıyordu. Vücudu ejderhanın nefesiyle değil ama güneşin gücüyle alev alev yanıyordu. Alev alev yanan turuncu alevler, suyun kayanın etrafında yayıldığı gibi onun etrafında yayıldı. Çıtırdıyor ve cızırdıyordu, şiddetli saldırısı kulakları sağır ediyordu ama o hiçbir yanma hissetmiyordu.

Uzaklarda bir yerde Thane onun adını haykırdı, onun gittiğini sandığını ama bir tür koruyucu kalkan oluşturduğunu söyleyen yürek parçalayıcı bir çığlıktı bu. Kaşları çatıldı. Derinlerde bir yerde bunu yapabileceğini biliyordu ama bu nasıl olabilirdi? Onu koruyan sarmaşıklar ve zambaklar değil, alev ve öfkeden daha güçlü görünmez bir güçtü. *Dokun ona*, der gibiydi bir şey. Yavaşça, saldıran ateş dövülürken parmak uçlarıyla ileri uzandı. Parmakları kalkana sürtündü. Soluduğu havadan daha sıcak değildi. Büyüsü rahatsız edici bir yoğunlukla mırıldandı. İçgüdüğü avucunu düz bir şekilde kalkanın üzerine koymasını söylüyordu. Korkmadan yaptı. Kalkan öne doğru kıvrıldı ve parlak, beyaz bir ışık, yeri sarsan bir patlamaya dönüştü. Yeni keşfettiği gücün ve ateşin birleşik kuvveti patladı ve Prens Yoren'e çarptı. Ürkütücü bir iniltiyle devasa formu geriye doğru savruldu. Kafası arenanın taş duvarına çarpana kadar çırpındı. Ayağa kalkamadı.

Gerçekten de savaş tanrıçası. Yavaşça, neredeyse manyakça bir gülümseme yaydı. Thane başından beri haklıydı. Ondan korkmalıydılar. Hepsinden. İçinde bir gurur dalgası kabardı. Bir ejderhayı alt etmişti. Bu güç nereden gelmişti?

Siyah saçlarından oluşan vahşi bir yele ve sevgilisinin dehşete düşmüş yüzü önünde belirdi. Thane önce kadının omuzlarını, sonra da sanki karşısında durduğuna inanamıyormuş gibi yüzünü kavradı. Hüzün yerini inançsızlığa bıraktı ve onu göğsüne çekti. "Öldüğünü sanmıştım. Nasıl oldu da-ne-" konuşmayı öğrenen bir çocuk gibi kelimelerinde tökezledi.

Ne yaptığını açıklayamıyordu, bu yüzden çenesi açık bir şekilde yavaşça başını salladı.

Thane rahat bir nefes alarak kızın yüzünü kirli avuçlarının arasına aldı ve onu dudaklarından sertçe öptü. "Seni seviyorum. Seni seviyorum." Öpücükler arasında tekrarlayıp durdu. "Beni asla böyle korkutma. Beni terk etmeye cüret etme." Adamın yüzündeki tuzlu nem kızın yüzüne bulaştı.

"Ben hala buradayım." Her nasılsa. Thane'e gülümsedi ve başparmağıyla onun yanağındaki bir damla yaş sildi. İşte o anda etraflarındaki sessizlik işgal edildi. Bakışları on bin ejderha şekil değiştirenin izlediği arenayı taradı.

Ronan, kraliyet ailesi ve Piper'la birlikte oturduğu gölgelikli alandan çıkıntının üzerine sıçradı ve yere düştü. Kararlılıkla onlara doğru yürüdü. Gümüşü sarı saçları arkasında bir pelerin kadar asil bir şekilde dalgalanıyordu. Layala gerildi ve asayı daha sıkı kavradı. Bu onun hakkıydı, adil ve dürüstçe. Ejderha prensini yendiklerinde alkışlanmayı beklemiyordu ama sessizlik yuhalamalardan ve alaylardan daha kötüydü.

Prens Yoren'in ejderhası insan formuna dönüştü ve başının arkasını tutarak inledi. En azından ölmemişti. Belki de kalabalığın görmek için beklediği şey buydu. Ama hâlâ sadece kargaların gaklaması, akbabaların ciyaklaması ve Ronan'ın ağır ayak sesleri sessizliği bozuyordu.

Ronan, Thane ve Layala'nın önünde durdu. Aralarında bir ileri bir geri baktı ve sonra tek dizinin üzerine çöktü. Dudaklarından hiçbir övgü dökülmedi ama bu hareket kelimelerden daha fazlasını ifade ediyordu.

Layala Thane'in elini kavradı. Ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği bu değildi.

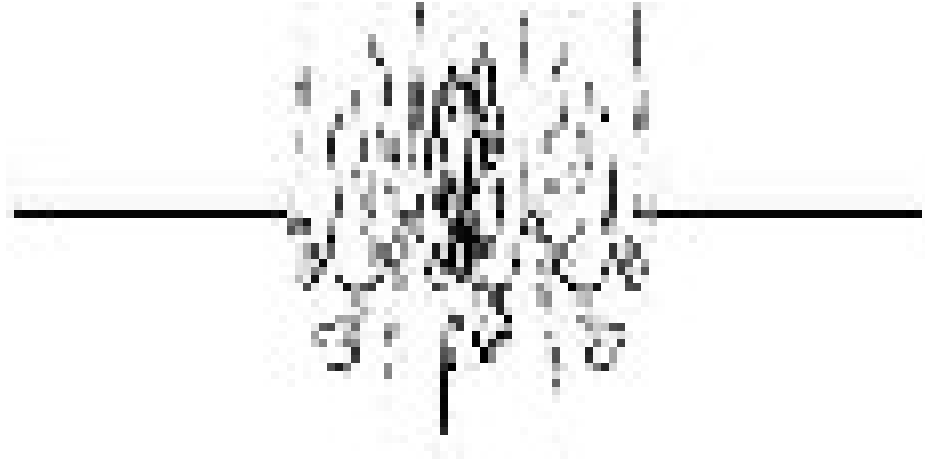
Çok geçmeden tribünlerdeki pek çok kişi yakalandıkları bir dalga gibi dizlerinin üzerine çöktü. Thane onun elini sıkarak sabit kalmasını sağladı. Başını çevirip her şeyi içine çekti. Kral ve kraliçeyi parlak güneşten koruyan kırmızı gölgelik rüzgârda kırıldı. Kraliçe gülümseyerek dizlerinin üzerine çöktü ve kral da onu takip etti.

"Onlar, onlar," gözlerinin önünde olup bitenlere inanmakta güçlük çekiyordu, "önümüzde diz çöküyorlar. Tüm ejderha sarayı."

Thane boğazını temizledi. "Sanırım sizin önünüzde diz çöküyorlar."

OceanofPDF.com

Bölüm 38

Bir grup muhafız ellerinde mızraklarla büyük arena kapılarından birinden dışarı çıktı. Liderleri, birkaç gün önce kalenin dışında ilk kez karşılaştıkları tuzlu ve biberli saçlı erkekti. Layala kılıcına uzanmak için kaşınarak kaskatı kesildi ve köpüren büyüsünü bastırdı. Az önce tanık olduğu onur gösterisinden sonra kavga etmek için geldiklerinden şüpheliydi ama her zaman hazır olma içgüdüsünü bastırmak zordu.

Baş muhafız avuç içini karnının üzerine koyarak belini büktü ve sonra dik durdu. "Runevale'in oğlu ve kızı, asayı başarıyla kazandığınız için tebrikler. Bize eski tanrıların soyundan geldiğinizi kanıtladınız. Lütfen bizimle güvenli bir alana gelin."

LAYALA'nın siyah elbisesi omuzlarından ayaklarına kadar parıldıyor, vücudunun her kıvrımını bir eldiven gibi sarıyordu. Yüksek yakası göğüs dekoltesini kapatıyordu ama kolsuz oluşu serin esintinin içeri girmesine izin veriyordu. Boynundaki zincire asılı asa, Prens Yoren'in taktığı zamankinden bile daha küçük, yaklaşık bir santim uzunluğunda küçülmüştü.

Wyvern saldırısında ön kolunda oluşan yaralar kaşınıyordu, neredeyse kabuk bağlamış gibiydiler. Görmek için bandajı çıkarmamıştı ama vücudunun daha önce hiç olmadığı kadar hızlı iyileştiğini hissediyordu, tıpkı eşi gibi. Sanki büyüsünü ne kadar çok kullanırsa o kadar güçleniyor ve tanrıların özellikleri onda o kadar çok ortaya çıkıyordu.

Layala soğuk beyaz şarabı dudaklarına götürürken elindeki nemli kadeh buzla çınladı ve topluluğa baktı. Burada, kendisini yeni keşfettiği bir merakla izleyen zengin giyimli seyircilerin arasında olmak istemiyordu. Ellerin ve kulaklara yakın dudakların ardındaki fısıltılar, bazılarının onun ve Thane'in tanrılar tarafından gönderildiğine inandığını söylüyordu. Diğerleri ise daha şüpheliydi ve buradaki yerlerini sorguluyordu. Ne de olsa onlar gelip tüm ejderha krallığının önünde değerli prenslerini yenen yabancıları. Uzun zamandır anlatılan efsanelere herkes inanmıyordu. Anladığına göre bazıları diğer diyarlara hiç inanmıyordu. Onlar sadece eski çağlardan kalma masallardı.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, o da tapınağın güvenliğindeki asayı ve taşı kullanmaktı. Eski tanrılar için inşa edilen tapınak yakınlardaydı ya da en azından kral ve kraliçenin daha önce onlara aktardığı buydu. İki sihirli nesneyi bir araya getirdiklerinde neler olabileceğine dair endişeli bir bekleyiş içindeydi ve bu sosyal toplantıda ayak parmaklarına vurmak zorunda kalmış, hiç umursamadığı insanlara gülümsemeye zorlanmıştı. Bu tam bir zaman kaybıydı. Bu arada Varlett gölgelerde bir yerlerde gizleniyor ve planlarını bozmaya çalışıyor olmalıydı. Oynamak zorunda olduğu el neydi? Bir eli olmadan kendini göstermezdi. Maçtan önce gözlerindeki o hınzır parıltı, özlem kokuyordu.

Thane onun yanında kaldı. Takım elbisesinin kolu her an onun tenine değiyordu. Leif, Siegfried ve Prens Ronan ile sanki kendi şatosundaki herhangi bir olaymış gibi konuştu. Prens Yoren tahtında anne ve babasının yanında oturuyordu. Arada sırada ona gülümsüyordu ve kız aralarında sert duygular olmadığı için şükrediyordu.

Yemek, şarap ve gelen önemli konuklar hakkında konuşmalar devam etti. Piper ve Fennan'ın nerede olduğunu merak ederek etrafına bakındı. Birkaç dakika önce uzaklaştıklarından beri onları görmemişti. Onları çok uzakta olmayan bir köşede gördü ve Piper'in yüzündeki gerginlik, diğer herkesi dışarıda bırakıp onları duymak için zorlanması için yeterliydi.

"Cidden bana kızacak mısın?" Piper tersledi. "Ne için? Buraya geldiğimizden beri benimle neredeyse hiç konuşmadın."

Fennan sırtını duvara yasladı. "Prens Ronan'la o kadar meşgulsün ki farkına bile varmıyorsun sanıyordum."

Piper gözlerini devirdi. "Peki ya öyleysem? Ya benden gerçekten hoşlandığını göstermesini takdir ediyorsam?"

"O seni sadece fethedilecek bir şey olarak görüyor,

Piper." "Bunu bilemezsin."

Fennan omzunu kaldırdı. "İyi, bana inanma."

"Tam bir pisliksin." Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Beni istemiyorsun ama başkasının da bana sahip olmasını istemiyorsun. On yedi yaşından beri beni sevdiğini söylüyorsun ama mahkemenin dörtte birini uyuyarak geçirdin. Ve anlıyorum. Sen çekici, yakışıklı ve yüksek rütbeli bir Kuzgun'sun. İstedğin herkese sahip olabilirsin. Ben de sen eğlenene kadar bekleyebileceğimi düşündüm. Beni antrenman partnerinden başka bir şey için fark edene kadar bekleyeceğimi düşündüm. Ama sonra fark ettim ki, eğer beni sevseydin, bana gösterirdin. Seni beklemekten bıktım, Fennan."

Sertleşti ve daha uzun boylu durdu. "Piper..." Adam devam etmeyince başını salladı ve uzaklaşmaya başladı.

Onun kolunu tuttu, kızıl kahverengi gözleri kalması için yalvardı. Layala araya girip Piper'ın tarafını tutmak istedi. Söylediği her şey yerindeydi. Nasıl olur da Piper'a bu kadar uzun süre aşık olurken başkaları için onu görmezden gelebilirdi? Ama Layala Thane'in yanında kalarak kulak misafiri olmuyormuş gibi davrandı.

"O hücrede seni sevdiğimi fark ettim. Daha önce fark etmediğim için üzgünüm. Seni on yedi yaşından beri sevdiğimi söyledim çünkü geriye dönüp düşündüğümde sevdiğimi anladım. Seni o kadar uzun zamandır seviyordum. Sadece bunu daha önce göremeyecek kadar aptalmışım."

Onun elinden çekiştirerek kurtuldu. "Diğerleri bizi izliyor. Ronan bizi izliyor."

"Umurumda değil," dedi Fennan.

"Ben biliyorum."

"Onu bana tercih mi edeceksin? Onu bir haftadır tanıyorsun."

"Ne istediğimi bilmiyorum, bu yüzden şu anda kendimi seçiyorum." Piper ondan uzaklaştı ve gruplarına doğru geri dönmeye başladı. Layala bardağına bakmayı ihtiyatlı buldu ve kolunun arkasını kaşıdı.

Thane eğildi. "Sakin bir şey söyleme."

Layala kıkırdadı. "Söylemeyeceğim."

Ronan bir yorum yapacakmış gibi görününce Layala ağzından kaçırıldı: "Varlett'i tanıyor musun? Kara Büyücü'yle yakın çalışan ejderha şekil değiştirici."

Thane'in gözleri iri iri parladı, daha fazlasını söylemesini istemediğini belli eden sessiz bir ifadeydi bu. Prens Ronan parmaklarını uzun gümüş saçlarında gezdirdi. "Biliyorum. Buraya girmesine izin verilmiyor. Sürgün edilmeyi birkaç yüzyıl önce hak etti. Neden soruyorsunuz?"

İzin verilmiyor mu? O zaman onu ve muhafızları Varlett'in burada olduğu konusunda uyarmalı mıydı? Tam o anda altın saçlı ejderha şekil değiştiren büyük bir sütunun arkasından çıktı. Elindeki şarap bardağını kaldırarak Layala'ya bir kavga başlatması için adeta yalvardı. Layala artık sadece büyüsünü kullanmaktan korkan genç bir elf büyücüsü değildi. O tanrıların soyundan geliyordu ve güçlü bir büyücüydü. "Bana bir dakika izin verin," dedi Layala ve bir adım uzaklaştı.

Abartılı elbiseler ve takım elbiseler içinde gevezelik eden insan gruplarının arasından süzüldü. Hafif yaylı müzik dans etmeyi kolaylaştıracak şekilde hızlandı. Eğer bu kadar odaklanmış olmasaydı, kendini melodiyi sallanırken bulacak, hüzünlü melodide kaybolacaktı.

Yanından geçerken bir çift "Tebrikler," dedi.

Bir erkek kadehini ona doğru eğdi. "Gücüne hayran kaldım elf. Gerçekten muhteşem. Tanrıça kanı bir kez daha aramızda."

Layala kısa bir tebessüm etti ama Varlett gölgelerin arasında kaybolana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Aptalca davranıp onunla tek başına bir yere gitmezdi ama Varlett'in yasak olduğu halkın gözü önünde onunla yüzleşmek için en iyi yerdı. Layala bardağını boş bir masanın üzerine koydu ve elinde hançeri, büyüsu kendi kalp atışları gibi içinden geçerken, neredeyse hayatının aşkının bağırsaklarını deşecek olan sürtüğün karşısında durdu.

Varlett'in gülümsemesi Layala'nın derisini kaşındırdı. "Bir ejderhaya karşı bir maç kazandın diye artık büyük ve kötü olduğumu mu sanıyorsun?" Varlett cıvıladı ve sonra şarabını yudumladı.

"Burada ne işin var senin?" Layala tersledi. Eli bıçağı doğrudan göğsüne saplamak için seğirdi. Şu anda onu koruyacak ejderha pulları yoktu ama acele kararlar sadece bela getirirdi. Varlett'in elinde bir şey olduğu belliydi.

"Seni büyük bir hata yapmaktan alıkoymak." İlerlerken topuklarını yere vurdu. "Eğer o asayı ve taşı bir araya getirirsen hayatta kalamazsın ve eğer yaparsan değişirsin, tıpkı Zaurahel gibi lanetlenirsin."

Layala'nın midesi bulandı ama bunu önemsemedi. Thane'le uzun uzun tartıştıkları şey de buydu, risk almaya değip değmeyeceği. "Şu anda sadece çaresizsin çünkü zavallı ölü sevgilinin lanetini sonsuza dek nasıl sona erdireceğimi bulmaya çok yakınlım."

Saçlarını omzunun üzerinden iten Varlett kıkırdadı. "Çok safsın." Siyah taşlı parmaklarını bardağının etrafında kıvrarak ritmik bir şekilde vurdu. "Bu asla olmayacak. Tanrılara giden bir hat bile sana bunu yapabilecek gücü veremez. Sen yeterince güçlü değilsin, prensin de öyle. Yarası nasıl bu arada? Eminim kötü bir yara izi bırakmıştır. O piçin hayatta kalmasına şaşırdım." Altın rengi gözleri kahverengi teninde her zamankinden daha parlak görünüyordu. Bakışları Thane'in durup onları izlediği yere kaydı ama o kıpırdamamıştı. "Umarım siki de gevşektir."

Layala'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve vücudunu öfkeli bir sıcaklık kapladı. "Sanırım korkuyorsun." Layala bir kaşını kaldırdı. "Ve bizi caydırmak için her şeyi söyleyeceksin. Ama sözlerinin benim üzerimde hiçbir gücü yok ve senin de burada hiçbir yetkin yok." Layala döndü ve birkaç adım uzaklaştı.

"Teyzeni ya da ona her ne diyorsan onu buldum. Ailenin seni yetiştirmesi için basit bir insan olan onu seçtiğine hâlâ inanamıyorum."

Müzik ve yüzlerce ses sanki kulaklarına pamuk tıkamış gibi sustu ve kalbinin davulu gürledi. Layala dondu kaldı.

"Bu kaltak yaşlı bir şey için çok sert. Gözüme uyku meyvesi suyu sıkabileceğini ve bunun üzerimde işe yarayacağını düşündü."

Layala dönerek hançerin ucunu Varlett'in göğsüne sapladı. Derisine bastırdı ama herhangi bir hasar verecek kadar değil. "Nerede o?"

"Benimle gel ve onu sana geri vereyim. Bir pazarlık yaparız. Sen bana istediğimi ver, ben de sana istediğini vereyim."

Göğsü ağır bir nefesle inip kalktı ama geri çekildi. Layala'nın bildiği tek şey Varlett'in yalan söylediği idi ve bu oyunu oynamayacaktı. Ama uyku meyveleri

yorum doğru çıktı. Kalbi güm güm atarak ikinci kez arkasını döndü ve hançeri baldırındaki kınına soktu. *Ne derse desin arkanı dönme.*

"O aptal çocuğu öldürdüğümde çılgılık attı ve ağladı. Onu savunmaya çalıştı." Dilini saklattı. "Ren'di sanırım adı. Ne kadar da utanç vericiydi. Çok masum kahverengi gözleri vardı."

Layala'nın bacakları aniden güçsüzleşti ve adımları durakladı. Rüzgâr bir yumruk gibi ciğerlerini parçaladı. Ren-Ren ölmüş müydü? Onu görmeden kahverengi gözleri olduğunu başka nasıl bilebilirdi ki? Çenesi titredi ve sıcak gözyaşları yaktı. Arkasını dönemezdi, Varlett'in içinde savaşıyor ısıtıcıya tanık olmasına izin veremezdi. Eğer söyledikleri doğruysa... Yukarıdaki Maker sadece Novak'ı değil, Ren'i de mi öldürmüştü? Hepsi onun yüzünden. Boğazına bir hıçkırık takıldı, ama gözyaşlarını geri kırdı ve temizleyici bir nefes aldı. Bu onu parçalamayacaktı. Artık kulede aç ve güçsüz bıraktıkları o kız değildi. Bu kadar çok kişinin onu izlediği bu partinin ortasında kelimelerin ve hatta yalanların onu parçalamasına izin vermeyecekti. "Yakında savaş alanında görüşürüz" demek için başını hafifçe çevirdi. Onunla burada ve şimdi dövüşmeyi, hatta Evalyn Teyze'yi esir tutarsa muhafızları alarına geçirmeyi göze alamazdı.

Thane ortadaki dans eden çiftlerin arasından onun bakışlarıyla karşılaştı ve ona doğru ilerledi. Görgü kurallarını umursamadan aralarından geçti. Hâlâ kibirli bir sırıtişla duvara yaslanmış olan Varlett'in peşinden gitmek için onun etrafından dolanmak istedi ama Layala onun kolunu öyle sert yakaladı ki eli acıdı. "Taşı ve asayı şimdi kullanmamız gerekiyor."

Tapınağın devasa, ağır kapıları gıcırdayarak açıldı. Açık gri taş basamakların tepesinde duran bir çift muhafız, Thane, Layala, dört Kuzgun ve Prens Ronan içeri adım atarken başlarıyla selam verdi. Kalabalıktan kaçınmak için yan kapıdan çıkıp çardaklı ve fiskiyeli yemyeşil bahçelerin arasından geçen bakımlı bir yoldan ilerlediler. Layala, Varlett'in onları takip ettiği paranoyasıyla arkasına baktı. Ama elbette takip edecekti. Kara Büyücü'nün sonunu getirmenin bir yolunu bulmalarını istemiyordu. Ama saldırma riskini göze alamazdı, değil mi? Üç ejderha şekli değiştiren, iki yarı tanrı ve dört Kuzgun, kendi başlarına kötü ve ölümcül, karanlık büyülerini araştırırsa da herkes için başa çıkılması gereken çok şey olurdu.

İçine girdikleri salon en az yüz metre yüksekliğindeydi. "Burası Adalon'daki en korunaklı yer. İşlerin ters gitmesi ihtimaline karşı bugün için hazırlık yaptık," dedi Ronan. "Yani, eğer başka bir Boşluk yaratılırsa bu duvarların içinde tutulacak. Umalım da böyle bir şey olmasın."

Ayak sesleri yukarıdaki geniş odada yankılandı. Duvar boyunca, gri mermerden yapılmış yirmi metrelik heykeller duruyordu. Her duvarda beş tane. Bütün dişiler solda, erkekler sağdaydı. Her biri Layala'nın özellikleriyle bir ilgisi olduğunu düşündüğü detaylarla süslenmişti. Bir dişi avuçlarında açık bir kitap tutuyor, bir diğeri kollarına yılanlar tırmanıyor, başları omuzlarında çiçek açıyor, ay ve yıldızlardan oluşan bir taç takıyordu. Ortadaki dişi, gökyüzünü işaret eden bir oku geriye atılmış bir yay taşıyordu. Belki de bir savaş ya da av tanrıçasıdır? Son ikisi, ayaklarının arasında bir sıra çiçek ve başlarının arkasında bir güneşle sırt sırta duruyordu, yüzleri aynıydı. Kuşlar

Sol ikizinde başka küçük yaratıklar tırmanıyordu, sağ ikizinde ise avucunun içinde büyüyen bir ağaç vardı. Layala onlardan birinin soyundan geliyor olabilir miydi?

"Daha fazlası da var," dedi Prens Ronan. "Bunlar sadece halkımızın temas kurdukları ya da hikâyelerde anlatılanlar. Runevale'de pek çok tanrı ve tanrıça vardır."

Layala dikkatini erkeklere çevirdi, ilki baltasını kaldırmış, savaşa hazırdı. İkincisinin avucunun üzerinde bir alev topu vardı, gerçek bir ateş. Her zaman yanmak için mi yazılmıştı? Üçüncüsü ise elinde bir arp ve boynuna bağlayıp göğsüne astığı bir flütle oturuyordu. Ejderhaların sahip olması gereken hikâyeleri merak etti. Sonndan ikincisinin elinde bir üç çatallı mızrak vardı ve bacalarının etrafında taştan dalgalar yükseliyordu. Sonuncusu ise üst ucunda zamanın kumlarıyla donmuş bir kum saati taşıyordu.

Duvarlar kanatlı atların çektiği savaş arabalarına binen savaşçıların duvar resimleriyle kaplıydı, ejderhalar sırtlarında binicileriyle bulutların arasında süzülüyordu. Küçük pencereler akşam güneşini içeri alıyor, her şeyi altın bir parıltıyla boyuyordu. Burası gerçekten çok güzeldi, olması gerektiği gibi ilahiydi.

Ronan odanın sonunda durdu ve ellerini arkasına koydu. "Ve burada, Yüce Ana'nın ve Yaratıcı'nın huzurunda taşı ve asayı bir araya getirecek ve layık bulunmayı umacaksın." Ronan'ın arkasında, tapınağın ön ve orta kısmında, bir erkek ve bir kadın iki devasa tahtta oturuyordu. Taç giyiyorlardı. Erkeğin elinde çengelli bir asa, kadının elinde ise eşit ağırlıkta bir terazi vardı.

Layala alt dudağını hafifçe ısırdı. Ya o ve Thane sadece güçlü birer büyücüseler ve buna layık değillerse? Ölecekler miydi? Küstahlıkları yüzünden yanıp kül mü olacaktı? Elfler

Rhegar'ı herkesi Kara Büyücü'den kurtarmak için ölen bir kahraman olarak gösterirken, ejderhalar da onunla birlikte çalıştığını iddia edince gerçeği yalandan ayırmak zordu. Thane taşı takım elbisesinin cebinden çıkardı ve açık avucunun içinde tuttu. Sanki her bir çentiği ve pürüzlü kenarı ezberlememiş gibi bir an için inceledi. Belki o da bu konuda en az onun kadar gergindi. Ama eğer bu dünyadan kurtulmak istiyorlarsa

Kara Büyücü için tek seçenek buydu.

Layala boynundaki altın zinciri tutarak asayı başının üzerinden geçirdi. Asayı eline yerleştirdi ve asa avucunun genişliğine ve yaklaşık on iki santim uzunluğuna ulaştı. Birdenbire daha mı sıcak oldu? Layala yüzünü yelpazeledi ve Thane'e endişeyle gülümsedi.

Endişeli bir bakışla onu kısırdı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

İçindeki belirsizliğe rağmen "Evet," diye cevap verdi. Kendini tuzağa düşmek üzere olduğunu bilmeden yemi yutan bir balık gibi hissediyordu. Onları bariz bir endişeyle izleyen diğerlerine döndü. "Belki de kötü bir şey olması ihtimaline karşı hepiniz dışarıda beklemelisiniz."

Piper başını salladı. "Hayır. Eğer bir şey olursa, ben de seninle geliyorum." Ronan başını salladı. "Bir yere gitmiyoruz."

Fennan, Leif ve Siegfried de aynı fikirdeydi. "Seninleyiz," dedi Fennan.

"Ne olursa olsun," diye ekledi Leif.

Peki, öyle olsun. Thane taşı kaldırdı. Layala asanın ucunu ona doğru eğdi. Göz göze geldiler - ya bu birlikte geçirdikleri son andıysa? Ya bu bir sonsa? "Her şey yolunda," diye nefes aldı Thane. "Seni her zaman bulacağım." Elinin altından kavradı. Bir vuruş. Taş birkaç santim uzaktaydı. İki, metale dokundu. Üç, yerine oturdu. Yarım nefes boyunca hiçbir şey olmadı, sonra taştan altın bir ışık patladı, yukarı doğru bir ışın

küçük kuşları dağıtarak yukarıdaki kirişlere çarptı. Asa sanki kurtulmak için savaşıyormuş gibi sallandı. Kadın asayı diğer eliyle kavradı ve Thane de aynısını yaptı.

"Sıkı tutun," diye nefes aldı Thane. "Sakın bırakma."

Bu his kollarında titreyiyor, her geçen an daha da rahatsız edici bir hal alıyordu. Sonra birden durdu. Altın ışık kar taneleri gibi parıldayarak yağdı, ta ki bir rüzgar girdabı parıltıları bir araya getirip bir... kadın şekline sokana kadar. Altın parıltı şeklini belirginleştiriyordu ama suda asılı kalmış gibi havada süzülen uzun saçları dışında vücudunun çoğu şeffaftı.

"Beni kim çağırdı?" diye sordu. Hafif sesi odanın içinde bir arp kadar yumuşak ve güzeldi.

Thane ve Layala karşılıklı bakiştılar. Eğer işe yararsa, bir ses ya da portallar gibi bir şey duymayı bekliyordu ama bu bir insandı. Eğer çalışmazsa, öleceğini düşündü. Her şeyin yerli yerinde olduğundan ve tüm arkadaşlarının hayatta olduğundan emin olmak için tapınağa göz gezdirdi. Gözlerine yansıyan altın ışıkla ağızları açık bakakalmışlardı.

"Var," diye yanıtladı Thane.

Uzun, ışıltılı kirpiklerle kaplı geyik gözleri birkaç kez kırıştı. "Peki beni neden çağırdınız?"

"Cevaplara ihtiyacımız var," dedi Layala. "Onları verebilecek misiniz?"

"Ben bilgi tanrıçasıyım. Adalon'daki dengeyi bozmadığı sürece istediğim gibi cevap verebilirim."

Tanrılara giden doğrudan bir hat... yani doğrudu. Hepsi gerçektir. Layala sertçe yutkundu, cevabı öğreneceği için gergindi ama her şeyden önce bilmesi gereken bir şey vardı. "Beni büyüten kadın, Evalyn nerede?"

"Doonafell şehri yakınlarında elf kralı Tenebris tarafından esir tutuluyor."

Kahretsin. Varlett yalan söylemezdi. Layala alt dudaklarını çiğneyerek Ren'in öldüğü gerçeğini sorarsa bunu kaldırıp kaldıramayacağına karar verdi.

Thane, "Neden bu asa ve taş en son kullanıldığında bir Boşluk yaratıldı da şimdi yaratılmadı?" diye sordu.

Altın dişi gülümsedi. "Zaurahel Everhath hak ettiğini buldu."

"Layala'nın Void ve Kara Büyücü de dahil olmak üzere topraklarımızdaki laneti yok edebileceği söyleniyor - nasıl?"

Gülümsedi ve elinden küçük altın kelebekler uçuştı. "Bu kısmen doğru. Topraklarınız ve halkınız üzerindeki lanetin yok edilmesi için Kara Büyücü dediğiniz kişiyi sonsuz uykusundan uyandırmalısınız. Onu gerçekliğe geri döndürmelisiniz ve o bunu yapabilir."

"Onu geri getirmek mi?" Thane tereddüt etti. "Hayır, cevap bu olamaz. Geri dönmesine izin verilemez."

Bu bir numara mıydı? Peki ya sonsuz uyku? Herkes onun ölüp gittiğini ve bir şeyin onu toprağa bağladığını sanıyordu ama o buradaydı ve uyuyor muydu? Layala'nın ağzı hafifçe aralık kaldı. Onu yok etmek için geri mi getirmeliydi? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Tanrıça Thane'e cevap vermeden önce, "Neden ben?" diye ağzından kaçırdı.

Bencilce her şeyden çok bilmek istediği soru.

Geniş doe benzeri gözleri Layala'ya kayd. "Aranızdaki kan bağı sayesinde Kara Büyücü'yü geri getirebilirsin." Thane'e döndü. "Ve lanetin bozulması için onun bir kez daha yaşaması gerekiyor. Anahtar onun kalbi."

Demek Thane haklıydı. Kara Büyücü'nün soyundan geliyordu Maker, bu kadar zalim ve iğrenç biriyle akraba olabileceğini düşünmek onu hasta ediyordu. "Onu öldürmek için, değil mi? Fiziksel olarak. Onu kalbinden bıçaklamak."

Tanrıça ne söyleyip söylemeyeceğini merak ediyormuş gibi başka tarafa baktı. "Bu onun sonu olur, evet. Uyku halindeyken bu imkânsız, uyanırken ise bir ölümlü için *neredeyse* imkânsız."

Bilmesi gereken tek şey buydu. Ölümlü ya da değil, onun kalbini delebilirdi. Neredeyse imkânsızdı ama imkânsız değildi.

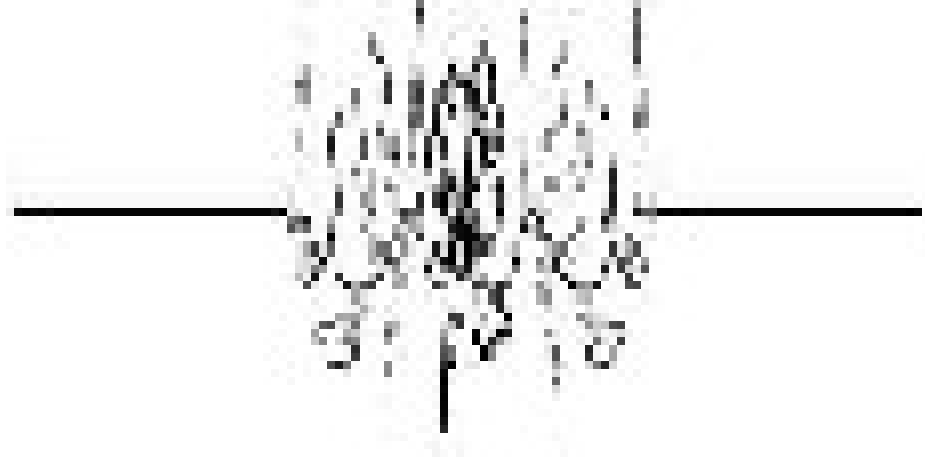
Thane hafifçe kıpırdandı. "Ama o ve ben tanrıların kanını paylaşıyoruz ve sen onun ölümlü olmadığını mı söylüyorsun?"

"İkiniz de gerçekte kim olduğunuzu benimsemiş değilsiniz. Gücünüzün çoğu uykuda yatıyor. Ve eğer o ölümsüz olsaydı, kalbine saplanan bir kılıç onu öldürmezdi, ama o güçlü ve uykusunda daha da güçlendi."

Layala yıllarca saklandı ve olduğu şeyle savaştı, sihrini sadece gerekli olduğunda kullandı. Başka biri olmayı dilememiş miydi? Gücünden kurtulmak istememiş miydi? Thane de aynısını yapmamış mıydı? Kendi halkı bile onun neler yapabileceğini bilmiyordu, o bile bilmiyordu.

Artık saklanmak yoktu. Artık kaçmak yok. Bu tahtadaki kraliçe taş oydu ve tacını giyme vakti gelmişti. "Peki, onu nasıl uyandıracağız?"

Bölüm 39

D ragon kanatları büyük vınlamalarla kalkıp iniyordu. Rüzgâr hızla geçerek Thane'in yüzündeki tüyleri fırtınadaki sazlar gibi savurdu. Ejderhadan ejderhaya boğazdan çıkan sesler etraflarında yankılanıyordu. O, Layala ve Piper yapraklı yeşil ağaç tepelerinin hemen üzerinde havada süzülürken, aşağıda beş yüz Kuzgun at sırtında savaş davulları çalıyordu. Intel, Thane'e babasının üç bin beş yüz kişilik bir elf ordusuyla Boşluk sınırı yakınlarında onları beklediğini söyledi. Ve puslu gölgelerin ardında kaç tane solgun yaratığın gizlendiğini sadece Yaratıcı biliyordu. Palenor askerleri Thane ve Kuzgunlar'ın geldiğini ve gerçek kralları olduğuna inandıkları kişi için savaşacaklarını biliyorlardı.

Thane'in kömür rengi Raven zırhı vücudunu sararak güneşten gelen ısıyı hapsediyordu ve bu yükseklikteki serin rüzgâra rağmen iç çamaşırları nemliydi. Bu senaryoyu son birkaç gün içinde yüzlerce kez hayal etmişti. Kuzgunlarının kendi kuzgunlarıyla çarpışacağı anı. Kâbuslar hâlâ uykularını kaçırıyordu; babasının çürümüş cesedi artık uyanıkken bile onu takip ediyor gibiydi. Onu kendi halkını öldürmekle suçluyordu. *Sen ben oldun. Sen bensin. Kanlı bir kral.* Babası gri, çürüyen eliyle işaret ederek kıkırdadı.

İkiyüzlü.

Katil.

İç savaşa nasıl gelebilmişlerdi? Bir elini terli ensesinde gezdirdi. Kendi babasına karşı gelerek kaç Kuzgun'u ölüme mahkûm edecekti? Üç ejderhanın yardımıyla bile sayıca çok üstündüler. Thane onların varlığının, savaşçıların yarısını kaybetmeden önce babasının teslim olması için yeterli bir sürpriz olacağını umuyordu. Tenebris kötü ve şeytani olabilirdi ama aptal değildi ve ejderha pullarını kırarak silahları yoktu; tek sorun Thane'in kendi halkının katledilmesini istememesiydi.

Gözleri uykusuzluktan ağırlaşmıştı ama vücudu, savaş beklentisiyle içine hücum eden adrenaline uğulduyordu. Parlayan zırhlar ışıldıyordu; sayıları sanki Boşluğun kendisini koruyorlarmış gibi sıra sıra dizilmişti.

"Beni yere indir," dedi Thane. Düşmanla karşılaşmalarına sadece çeyrek mil kalmıştı.

Vaper kanatlarını sıkıştırdı ve ani düşüş Thane'in midesini gıcıkladı. Bir ot ve toprak püskürmesi halinde yere çakıldılar. Vaper'ın burun deliklerinden çaydanlıktan çıkan buhar gibi duman çıktı.

"Onlara gökyüzünün güvenliğinden değil, yerden liderlik edeceğim." Yukarı baktığında Prens Ronan ve Piper'ın süzülerek geçtiğini gördü. Büyük bir kükreme ovada yankılandı ve tüylerini ürpertti. Prens Ronan ve iki özel muhafızı Bilgelik Tanrıçası'yla görüştüktan sonra gönüllü olmuşlardı ama Drakonan Hanesi'nin ayırabildiği bu kadardı. Hâlâ solgun tek lanetinin neler yapabileceğinden korkuyorlardı.

"Siz asil bir lidersiz Prens Thane," diye gürledi Vaper'ın hırıltılı sesi. Devasa başı biraz daha yukarı kalktı, parlak bronz pulları güneş ışığında parıldadı. "Yaratıcı kılıcınızı kutsasın ve oklarınız doğru uçuşsun."

"Teşekkür ederim."

Vaper'ın kanatlarından çıkan bir rüzgâr toprak ve molozları havaya savurdu ve Vaper gökyüzüne fırladı. Sadece kanat çırpma sesi bile babasının askerlerine korku salmaya yeterdi.

Mathekis ortalıkta görünmüyordu ve Varlett'i ne gökyüzünde ne de yerde görebilirdi ama babası, annesi, kız kardeşi ve Aldrich arabanın önündeki beyaz atların üzerinde oturuyorlardı.

Ordu. Genelde Yüce Kral Tenebris görev alanının dışında, askerlerin korumasından uzak dururdu ve annesi ya da kız kardeşi bir kez bile savaş alanında, hele de en ön saflarda bulunmamıştı. Babasının annesini ve kız kardeşini neden buraya sürüklediğini çok iyi biliyordu. Babasının atı hafifçe kımıldadı ve Thane'in kalbi yerinden fırladı. Evalyn bileklerinde bir iple duruyordu ve babası da diğer ucunu tutuyordu. Buradan bile elbisesinin uçlarının yırtık pırtık olduğunu ve yer yer yırtıldığını görebiliyordu. Kir ve pislik çizmelerinden başına kadar her yerini kaplamıştı. Siyah ve gümüş rengi saçları arkadaki bağdan çözülmüştü. Layala burada sağlıklı düşünemeyebilirdi, o yüzden düşünmeliydi. Onu Layala'nın önemseydiği kadar önemsemiyordu ama Layala'dan açıkça hoşlanmamasına rağmen yine de onun için yumuşak bir nokta haline gelmişti.

Midesi düğümlendi ama büyük kanatlı bir gölge üzerine düşene kadar ilerledi. Layala ve Dax yukarıda süzülüyordu. Bir sarmaşık aşağı fırladı ve büyük bir gürültüyle yere kök saldı. Thane gülümsedi. Layala ejderhanın sırtından atladı ve asmanın üzerinde salınarak dans edercesine zarif bir şekilde aşağı kayd. Botları bir gümbürtüyle yere çarptı ve dimdik durdu. Kuzgun kanatlı miğferini daha sıkı tuttu ve zırhının boynunu ayarladı, nefesi biraz kesildi. Onu tam savaş zırhı içinde görmenin onu büyüleyen bir yanı vardı. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve parlak mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Ailenle tek başına yüzleşmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Evalyn'i henüz görmediğini tahmin etti. Çenesi sıkıştı. "Ne oldu?" diye sordu.

Dönüp onlara baktı, hâlâ yüz metre ötede, küçük beyaz ve mor kır çiçekleri serpilmiş çimenli tarlaların arasındaydılar. Üzerine kan dökülmeyecek kadar güzel bir yerd. Henüz Boşluk'un kokuşmuş bataklıklarının kokusunu alacak kadar yakın değillerdi, bu yüzden hava taze ve sakınleştiriciydi. Aldrich'in elinde beyaz bir bayrak yükseldi ve beşi birlikte ilerlemeye başladı.

Thane, "Pazarlık yapmama izin vermelisiniz," dedi. "Onun hayatı buna bağlı."

Endişeli gözler ufku taradı. Layala'nın Evalyn'i fark ettiği anı gördü. Yüzü gevşedi ama öfkesi elektriklendi ve sihrinin ağırlığı etraflarını sardı. "Şimdi onun kellesini alıyorum."

"Hayır," dedi Thane. "Bunun olacağını biliyordun. Onu yakaladıklarını biliyordun. Şimdi sakın olma zamanı. Ellerin beyaz bayrak var-"

"Beyaz bayrağın canı cehenneme. Evalyn onun elinde. Bunun tek bir sonu var Thane," dedi Layala çenesini hafifçe kaldırarak. "Alnının ortasına bir yıldız fırlatacağım." Tavrına rağmen yüzündeki dehşet belirgindi.

"Elinde bir şey olmasa onu ortaya çıkarmazdı. Saldırmayın." Dişlerini sıktı. Babasıyla geçirdiği savaş yılları ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Tenebris kurnaz ve zekiymiş. Evalyn onlara karşı elindeki en iyi araçtı ve onu iyi kullanacaktı. "Yoksa onu bir mezara koyabilirsin."

Elini silah kemerinden çekti ve zorlukla yutkundu ama "Sana güveniyorum. Bir planın var mı?"

"Evalyn'in başka bir yerde tutulmasını bekliyordum. Biri üzerinde çalışıyorum." Kadının ona attığı ters bakış midesini bulandırdı. Onun kendisiyle ilgili olarak hayal kırıklığına uğradığını görmek istemiyordu. Hemen bir şeyler bulması gerekiyordu. Layala Evalyn'i kaybederse ne yapabileceğinden korkuyordu. Yan yana yürüdüler. "Mathekis ya da Varlett'i görüyor musun?"

Parlak mavi gözleri askerler arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Hayır. Sis içinde saklanmış olmalı. Piper ve Ronan Boşluğun kenarına uçacak ve geçmeye cüret eden solgunları yakacak."

Zaten plan da buydu ama savaşta planlar değişebilirdi. Thane omzunun üzerinden baktı. Kuzgunları durdu; atlar ileri atılmaya hevesli bir şekilde tepindi ve başlarını savurdu. "Solgun olanlar arkamızda değilse tabii."

Layala'nın dudaklarında sert bir çizgi oluştu. Dönüp sol taraftaki ormanlık alana ve sağ taraftaki uçsuz bucaksız yeşil tepelere baktı. "Sadece şu ağaç korusu var. Eğer orada saklansalardı onları yukarıdan görürdük."

"Umarım öyledir," diye cevap verdi Thane, yine de sinirleri midesini geriye itiyordu. Ağaçlar kalın ve uzundu, bu yüzden karanlık zeminde cesetleri görmek zor olacaktı.

Layala ve Thane durup onun ve Layala'nın ailesinin onları karşılamasını beklediler. Evalyn'in yüzü morarmış ve bilekleri ip yanıkları yüzünden kanamış olsa da, meydan okurcasına başını dik tuttu. Talon'un atı homurdandı ve kuyrukları sineklere çarptı ama bir an için kimse bir şey söylemedi. Kız kardeşinin çenesi titriyordu, gözyaşlarının eşiğindeydi. Pembe bir elbise giymişti ve çikolata kahvesi saçları küçük bukleler halinde yüzünün etrafında toplanmıştı. Thane başını iki yana salladı. Bırakın dantelli pembe bir elbiseyi, burada işi bile yoktu. Neredeyse on sekiz yaşındaydı ve şu anda hâlâ bir çocuk gibi görünüyordu.

Orlandia her nasılsa dilini tutmuştu ama bakışlar kesebilseydi Layala'yı dilim dilim doğrardı. Annesinin gerçeği görmezden gelip suçu Layala'nın üzerine atması içini kaynatıyordu. Layala'nın tembel bakışları bunların onu rahatsız ettiğine dair hiçbir işaret vermiyordu ama teyzesinin başına gelebileceklerden korktuğunu biliyordu.

"Umarım buna değmiştir," dedi Aldrich'e. Thane, Kail'in evinde onu yaraladığından beri Aldrich'le ilk kez yüz yüze geliyordu ve onu babalarının yanında at sürerken görmenin rahatsız edici acısı düşündüğünden daha fazla canını yakıyordu. Direğin ucundaki beyaz bayrak rüzgârda hafifçe sallanarak Thane'in göğsüne dalgalanan bir gölge düşürdü. Aldrich Thane'in bakışlarına karşılık vermedi. Korkak.

Tenebris'in atı yeri eşeledi ve dizginler atın göğsünü ve omuzlarını saran gümüş zırha çarptı. Adam Evalyn'in ipini çekiştirirdi ve Evalyn ip gerildikçe irkildi. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da." Doğruca Layala'ya baktı. "Merhametli olabilirim. Teyzen yaşayabilir."

Thane çenesini kaldırdı ve burnundan derin bir nefes aldı. "İki seçeneğiniz var. Teslim olabilirsiniz ama bunun bedeli kelleniz olur Yüce Kral. İşlediğiniz pek çok suç için idam edilmeyi kabul ederseniz, binlerce olmasa da yüzlerce kişinin hayatını kurtarabilirsiniz. Hızlı ve acısız ama adil olacaktır. Ya da savaşmayı seçebilirsiniz ama askerlerinizle birlikte siz de öleceksiniz ve *benim* merhametimi bulamayacaksınız."

Tenebris çılgınca bir kahkaha atarak başını geriye attı. Bu ses Thane'in sinirlerini bozdu.

"Herhangi bir talepte bulunacak konumda değilsin Thane. Beş yüz ve bir avuç ejderhanın beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" Bir şey anlatmak için ipi tekrar çekiştirirdi ve Evalyn ciyakladı, yüzü acıyla buruştu.

Layala bir adım öne çıktı ve Tenebris parmağını kaldırdı. "O zehirlendi ve panzehiri sadece ben biliyorum. Daha fazla yaklaşma."

Zehirlenmiş miydi? Dudaklarında mor bir renk vardı ve daha yakından incelendiğinde kan çanağına dönmüş gözleri alarm zillerini çaldırdı. Kahretsin. Kabul edeceği tek takas Evalyn'e karşılık Layala olurdu.

"Sorun yok, Laya," dedi Evalyn, gözyaşları parlayarak. "Ben barıştım."

"Kapa çenenizi," diye tersledi Tenebris ve ipi üçüncü kez salladı.

Thane'in vücudu gerildi ve Evelyn'in kollarından akan kanla birlikte harekete geçmeye hazırlandı. Bırakın değer verdiği bir kadını, herhangi bir kadının istismara uğradığını görmeye bile dayanamazdı.

Layala'nın elinden bir metal parıltısı ve ardından sessiz bir nefes. Thane'in kalbi sıkıştı. Ondan kalmasını istediği yıldızı fırlatmıştı. Babasının yüzünden akan kanı görmeyi bekliyordu ama... kaşları çatıldı, ıskalamış mıydı? Orlandia aniden, daha önce ondan hiç duymadığı türden bir acıyla çığlık attı, sonra eli ağzını kapadı.

Yıldız izini buldu, kan Talon'un boynundan aşağı sızdı. Keskin metal, boğazının sol tarafındaki çukura gömüldü.

İçini mide bulandırıcı bir sıcaklık dalgası kapladı. Layala ne yapmıştı? Thane ona doğru döndü, kalbi aynı anda hem çarpıyor hem de parçalanıyordu. "Laya," sesi kalın ve parçalanmış çıktı.

"Onu en çok acıtacak yere koydum." Layala'nın sesi acımasız ve kırılmıştı. Uzun zamandır onun sesinin bu kadar gaddar çıktığını duymamıştı. Tenebris'e alev alev yanan bir nefretle baktı. "Kan kaybından ölmeden önce yaklaşık bir dakikasını var. Bana Evelyn'i ve panzehiri ver yoksa değerli kızın ölür."

"Seni kaltak," diye hırladı Tenebris.

"Yap şunu!" Orlandia çığlık attı ve atından kaydı. Yumuşak elleri Talon'un elbisesini ve kollarını pençeledi. Talon boğuldu ve Orlandia'nın kollarına yığıldı. Talon'un nefes almaya çalışırken çıkardığı hırıltılı ses Thane'in göğsüne batan iğneler gibiydi. Birdenbire kendi nefesini zorlukla içine çekmeye başladı. Bu onun küçük kız kardeşiydi; her zaman onu koruyacağına ve kollayacağına söz vermişti.

Beyaz bayrak yere düştü ve Aldrich kayarak Talon'u kollarının arasına aldı. Henüz hareket etmemiş olan Tenebris'e baktı.

Thane kendisiyle savaşıyordu; Talon'a gidip onu kurtarmak ya da babasını beklemek... Tenebris Talon'u gücünden daha mı çok seviyordu? Beklemeyi göze alabilir miydi? Talon'un fazla zamanı yoktu. Ama bunu yapmazsa, kozu ve Evelyn'i kaybedeceklerdi.

"Bebeğim!" Orlandia feryat etti. Sesindeki histeri derinlere işliyordu. Titreyen ellerini Talon'un alnında gezdirdi. "Benimle kal, tatlı kızım," diye mırıldandı. Şimdi çaresiz, yalvaran gözlerle Thane'e döndü. "Küçük kız kardeşin ölüyor! Anlamsız kan davanızın onu öldürmesine izin mi vereceksiniz?!"

Thane'in elinde değildi. Ayakları neredeyse kendiliğinden hareket ediyordu. Ama eldivenli bir el bileğini kavradı ve onu sarsarak durdurdu. "Sakın buna cüret etme." Layala'nın sesi hiç de kendisi gibi gelmiyordu. "Sen bekle," diye emretti, daha da sessiz ama daha acımasızca. Bilinmeyen bir güçten mi yoksa kendi kararsızlığından mı bilinmez, adam sustu.

Tenebris kükreyen bir öfke çığlığı attı, ipi bıraktı ve Evelyn'in sırtına tekme atarak onu öne doğru tökezletti.

Layala onu yakalamak için kollarını açarak koştu. "Panzehir!"

Küçük bir şişe ters dönmüştü; Thane onu havadan kapıp Layala'ya uzattı, sonra da ayaklarını yere vurarak ailesiyle arasındaki mesafeyi saniyeler içinde kapattı. Aldrich'e sadece bir bakış attıktan sonra fırlatma yıldızını dikkatlice çekip çıkardı ve kanlı metal parçayı fırlattı. Göğsü nefes almakla zorlukla hareket ediyordu. Dudakları renksizdi ve her zaman yanaklarında olan o kızarıklık gitmişti. "Dayan Talon," diye mırıldanarak avucunu açtı. Parmağını kana batırdı ve boğazındaki iyileştirici rumuzu çizdi ve ardından bıçağı etine saplayarak acı verdi. Vücudu kasılmaya başladı, Aldrich onu kucakladı

ama deniz yeşili gözlerini Thane'den hiç ayırmadı. Ağabeyinin onu kurtaracağına dair dünya kadar umudu vardı.

"Kuğulara çamur atarak gölette koştığımız zamanı hatırlıyor musun?" dedi, kendisi kadar onu da acıdan uzaklaştırmak için. "Sonra yüzüstü düştüm ve çamura bulandım. Hiç bu kadar güldüğünü hatırlamıyorum."

Dudakları konuşmak istiyormuş ama yapamıyormuş gibi aralandı. Eğer bu işe yaramazsa-Maker, yaramak zorundaydı. Layala küçük kız kardeşini teyzesi için nasıl feda edebilirdi... içinde öfke alevlendi ve inlememek için dişlerini gıcırdatarak bıçağı daha derine sapladı. Kan rünü daha da parlaklaştı, sanki kaynıyormuş gibi cızırdadı ve boynundaki yara kendi kendine kapanmaya başladı. Haydi ama! Nihayet, bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından titremesi durdu ve birkaç dakika sonra yara kapandı.

"Hatırlıyorum," dedi Talon zayıf bir sesle. "Bir bataklık canavarına benziyordun."

Thane ona gülümsedi ve yanağındaki kan damlacıklarını okşadı. "Burası sana göre bir yer değil. Güvenli bir yere git."

"Thane lütfen babanı affet. Hadi eve gidelim. Seninle, herkesle birlikte eve gitmek istiyorum."

"Yapamam. Bir gün anlayacaksın." Ayağa kalktı ve annesini işaret etti. "Çıkarın onu buradan!" Orlandia dönüp onay için Tenebris'e baktı. "GIDİN!" Thane bağırdı. Maker, Tenebris'in annesi üzerindeki hâkimiyeti çileden çıkarıcıydı.

Ama irkilerek başını salladı ve atına bindi. Aldrich Talon'u arkasından kaldırdı ve atların toynakları hızla uzaklaşıırken çarptı.

Thane'in eli kalçasındaki hançere doğru ilerledi. O ve Aldrich şimdi yüz yüze duruyorlardı. Ama beyaz bayrağın verdiği huzura duyduğu saygıdan dolayı silahını çekmedi. Aldrich'le geçirdiği güzel zamanları değil, ihaneti düşünmesine izin verdi. "Seninle savaş alanında görüşeceğiz. Kardeşim."

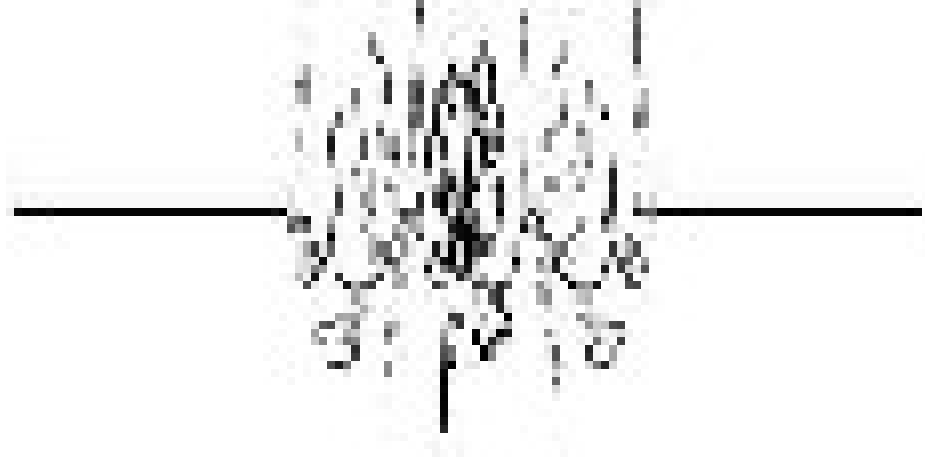
Aldrich'in altın sarısı saçları esintiyle hareket etti. "En iyi varis kazansın."

Thane bakışlarını babası ve kardeşinden ayırmadan geriye doğru yürüdü. Tenebris'in yüzündeki saf nefret, Thane'in babasına duyduğu empati karşısında yok olup gitti. "Buna pişman olacaksın. Bir daha bana karşı ayaklanacak tek bir Kuzgun bile kalmayana dek Kuzgunlarınızı ezeceğim."

Thane omzunun üzerinden bekleyen Kuzgunlar taburuna baktı ve yumruğunu kaldırdı. Atlar kişnedi ve kişnedi, hücum beklentisiyle dans ederken burunlarından nefesler fişkırdı. Askerler kılıçlarını çekti, metalin metal üzerinde çıkardığı gıcırtilar ovada yankılandı.

Thane yumruğunu indirdi. "İLERİ!"

Bölüm 40

Boş cam şişe Layala'nın yanında yere düştü. Evalyn Teyze'nin kolunu çekiştirdi. Adımları titrekti ve panzehirin zehre karşı etki etmesi zaman alacaktı. Layala iyileştirici bir rünün zehir için işe yaramaması riskini göze alamazdı. Layala zehrin geri çekilmesi ya da etkisiz hale getirilmesi için farklı türde bir büyü gerektiğinden şüpheleniyordu ve bu yüzden hesaplı bir hamle yapmıştı.

Evalyn Teyze'nin kolunu omzuna attı ve ikisini de koşarak götürdü. "Bu savaş alanından çıkmalısınız."

"Bu aptalcaydı," diye mırıldandı Evalyn Teyze. "Prensesin hayatını riske attın."

"Evet, pekala," diye mırıldandı Layala. "Şimdi ödeştik. Bir keresinde neredeyse beni öldürtüyordu."

Ve seni kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım. Thane'in onu

iyileştirebileceğini biliyordum." "Thane bunu böyle görecektir mi?"

Yaptığı hareketin onu inciteceğini bildiği için kaşlarını çatı ama bunun için endişelenmenin zamanı değildi. Af dileyebilirdi ama harekete geçmezse Evalyn Teyze'yi ölümden geri getirmesini isteyemezdi. Evalyn Teyze'nin ayak parmakları bir kayaya çarptı ve tökezledi. Layala diğer koluyla onu yakaladı. Yollarına çıkan yüzlerce at toynağının gürültüsü yüksek sesle cevap vermesini engelledi.

Yalnız bir siyah at diğerlerinin önüne geçti ve onlara doğru döndü. Layala onun alnındaki beyaz yıldız ve kalın siyah yelesine bakıp gülümsedi - Gece Yarısı. Ve yalnız olmadığı ortaya çıktı. Tif de eyere binmişti. Burada olduğu için dehşete düşmüş görünüyordu ama bu küçük yaratık onun düşündüğünden daha cesurdu. Midnight nefesini tutarak önlerinde durdu ve Tif şöyle dedi. "Biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Sen en iyisisin, Tifapine." Layala, Evalyn Teyze'yi bacağını Midnight'ın diğer tarafına geçirene kadar yukarı itti. "Şimdi git. Buradan uzaklaşın. İkiniz de."

Tif'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "Dikkatli ol."

"Ve Tenebris'in kafasını koparın," dedi Evalyn Hala. "Yaptıklarından sonra çok uzun süre nefes almasına izin verildi."

"Yapacağım," diye yemin etti Layala ikisine de. Ayak sesleri bakışlarını üzerine çekti. İki taraf da çarpışmalarına sadece birkaç dakika kala hücumla geçmişti. Layala son bir kez baktı. "Eğer bundan sağ çıkmazsam, ikinizi de sevdiğimi bilin ve Thane'e onu sevdiğimi ve bir sonraki hayatta onu bulacağımı söyleyin. Küllerimi Briar Hollow'a götürün ve beni ailemin yanına gömün." Bir damla gözyaşı bile dökmeden döndü ve koşmaya başladı. Çünkü hayatta kalması gereken sadece bir savaş alanı değil, onu uyandırdığında Kara Büyücü'ydü.

Ayakları engebeli çimlerin üzerinde uçuyor, her nefeste bacaklarını daha da zorluyordu. Thane askerlerinin birkaç metre önünde tek başınaydı. Maker, bazen inatçı bir aptal oluyordu. Kuzgunlarının ona yetişmesini bile bekleyemiyor muydu? Kalbi kaburgalarına sertçe çarpıyordu.

Düşman tarafında Tenebris'i aradı. İş başa düştüğünde Thane'in babasını öldüreceğine güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu, bu yüzden bunu onun için yapacaktı. Sonra Boşluk'a gizlice girip planlarını uygulayabilirlerdi. Askerler yaya olarak ileri atıldılar, erkeklerin savaşta çarpışmadan önce yaptıkları gibi derin sesler kükrüyor ve böğürüyorlardı. Tenebris'in askerleri Kuzgun kömüründen kolayca ayırt edilebilen gümüş zırhlar giyiyordu.

İşte zalim kral oradaydı, arkada atının üstünde oturuyordu ve yanında Aldrich vardı. Ona ulaşmak için yüzlerce askerle savaşmaları gerekecekti. Thane'in ilk askerlerle çarpışmasına saniyeler kalmıştı. Bacakları ve kolları daha hızlı pompalanıyordu. Kalbi küt küt atıyordu; o

İki kılıcını da savurdu, bir darbeyi engelledi ve diğer kılıcının ucunu sanki orada değilmiş gibi göğüs zırhına doğru itti.

"Fightbringer!"

Layala sola baktı, Kuzgunlardan biri yukarıyı işaret ediyordu.

Dax aşağı süzüldü. Parlak inci pulları ışıktaki bir kılıç gibi parlıyordu. Yeterince alçaldı ve Dax büyüünü fırlatarak onu sırtındaki boynuzla bir kement gibi bağladı ve yükseldiler. "Tenebris!" diyebilirdi ancak ağır nefes alıp verirken. Büyülü sapını kavradı ve saniyeler içinde askerlerin başlarının üzerinden uçtu, Tenebris'e yaklaştığında sıçramaya hazırды. Vaper'ın bir sıra düşmanın arasına dalıp onları devirmesine ve devasa pençelerini savurmasına baktı. Dehşet ve acı çığlıkları korkunçtu.

Sonunda Tenebris'i öldürdüğünde, askerlerin teslim olup Thane'e döneceklerini umuyordu. O bir zamanlar onların kralıydı, yasal varisiydi.

Kuzgunlar'ın atları Palenor askerleriyle çarpıştığında, zırhın üzerindeki toynakların iğrenç çıtırtısı ve acı çığlıkları onun öğürmek istemesine neden oldu. Onlar elfti, lanetli değillerdi, ölmelerini isteyen akılsız yaratıklar değillerdi, onun gibi yüksek elflerdi ve krallarının emirlerini yerine getiriyorlardı. Tenebris'i çabucak bitirebilirse, bu onları da kurtarabilirdi.

Oklar başının yanından süzülüp Dax'ın üzerinden sekti. Tenebris artık çok yakındaydı ama bir asker sürüsü onu engellemek için harekete geçti. Yoğunlaştırılmış oklar yağmur gibi yağıyordu. Bir tanesi omzundan saptı. Daha fazla koruma olmadan asla başaramazdı ve Layala Dax'tan gerekmedikçe askerleri yakmamasını istemişti. Bu ölmek için çok korkunç bir yoldu. Şimdi solgun olanlar olsaydı, hepsini yak derdi.

Layala elini uzatarak bir zamanlar ejderha prence karşı kullandığı gücü çağırırdı. Her ne kadar ustalaşmamış olsa da içinde bir yerlerdeydi.

Sıcak bir nabız avucunu terk etti ve oklar parıldayan bir duvara saplandı. Etrafında bir baloncuk gibi oluşmuştu. Tenebris atını döndürmüş ve Boşluk'a doğru koşmaya başlamıştı. Korkak. İçeri girse bile bu onu durdurmayacaktı. Dax kükreyen bir ejderha çağırısı yaptı ve Tenebris'in kaçışını engellemek için onu etrafında döndürdü. Sarmaşıktan fırladı, zarıfçe ayaklarının üzerine indi ve babasının kılıcını çekip çıkardı. Kılıcı önünde tuttu ve Lightbringer'ın kılıcı güneş ışığını yakaladı. Tenebris gözlerini parıltıdan korudu. Güzel. Onun hayatını bu kılıçla sonlandırması çok yerindeydi.

Tenebris'in atı şaha kalktı ve içinden sızan korku, ona sadece onu öldürmenin getirebileceğini düşündüğü bir tatmin seviyesi verdi. Attığı her adım onu neredeyse her şeyden çok istediği tek şeye daha da yaklaşıtıyordu.

Dax gırtlaktan bir ses daha çıkardı ve büyük bir gürültüyle ana dövüğe geri döndü.

"Baban ağladı, biliyorsun," dedi Tenebris, atının dizginlerini geri çekerek. Layala'nın sarmaşıkları atın bacaklarına dolandı. Koşmayacaktı. "Kafası yere düşmeden önce küçük bir kız gibi ağladı. İkiye bölünen bir karpuz gibi garip bir ses çıkardı. Bunu asla unutmayacağım."

Kızgın öfke seliyle birlikte ensesindeki tüyler de diken diken oldu. "Görünüşe göre bu sefer seni kurtaracak Mathekis yok."

Uzaklarda bir yerde Thane'in ona seslendiğini duydu. Eğer istediği buysa, onu durduramayacak kadar uzaktaydı. Bu anı alamazdı.

"Layala!" Thane'in sesi daha yüksek, daha çılgınca ve daha yakındı. Ejderhalar kükredi ve çığlık attı. Elfler çığlık attı ve silahlar çarpıştı ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Kararlılıkla devam etti. Ancak o zaman ayaklarının dibinde kara bir bulutun biriktiğini ve adımlarını takip ettiğini fark etti. Bir an durakladı ama bu her neyse onu durdurmadı. Tenebris'ten birkaç metre uzakta durdu ve çenesini kaldırdı. "Atından in ve benimle dövüş."

Vücudu gözle görülür bir şekilde titrerken kılıcını çıkardı. Onun bir kılıcı olmasına bile şaşırmıştı. Adam aşağı kaydıktan sonra tek düşünebildiği, kılıcı iki elinde garip bir şekilde dururken ne kadar acınası görüldüğü oldu. Sol tarafa doğru gevşek duruyordu ve duruşu tamamen yanlıştı. Zırhında tek bir çizik bile yoktu, çok parlaktı, kullanılmamıştı.

Sert bir vuruş kılıcına çarptı ve yüzünü dehşetle buruşturarak sertçe içine çekti. Kadın onu tekrar çiviledi ve tökezleyerek yere düşürdü. "Bu kadar mı? Sen uzun zamandır korktuğum büyük Kral Tenebris misin?"

Sırt üstü yuvarlandı ve kendini korumak için bir koluyla yukarı uzandı. "Hayır, lütfen yapma." Kadın ileri atıldı ve adamın suratına sert bir tekme attı ve metalin kemik üzerindeki mide bulandırıcı çatırtısını duydu. Adamın kafası yana savruldu ve zırh parmaklı botlarının etkisiyle şakağı yarıldı. Bir zamanlar onun kendisine yaptığı gibi elini yere vurdu. "Dur," diye boğuldu.

"Durmak mı?" Layala biriken öfkeyle sarsıldı, ağırlığını adamın eline daha fazla bastırarak ayak parmaklarını ileri geri sürttü. Kemiklerin her birinin kırılmasını umuyordu.

İnleyerek elini çekmeye çalıştı ve diğer yumruğunu zırhla kaplı baldırına indirdi. Kadın darbeyi fark etmedi bile.

"Bunu neden yapayım ki?" Yere düştü ve yumruğu adamın yanağına çarparak kemiğini çatlattı. "Senin için savaşacak başkaları olmadığı için artık o kadar da sert değilsin. Ailemi aldığın gün bir suikastçı, eşimi benden aldığın gün de bir canavar yarattın. Beni bir dakikalığına yere sermiş olabilirsin ama bu sadece beni daha da güçlendirdi." Öfkesinin içinden akıp gitmesine izin vererek ona tekrar tekrar vurdu. Adam yan yatarak kendi içine kıvrıldı. Kadın başını sallayarak onun üzerinde durdu. Maker, adam acınacak haldeydi.

Bağırışlar, çarpışan silahlar ve kükreyen ejderhalar arasında Thane'in ona tekrar seslendiğini duydu. Bu sefer savaşın ve kaosun içinde onu aradı. Ya ona ihtiyacı varsa? Ama Dax ve şık, siyah bir ejderha olan Varlett'i havada birbirlerini pençelerken ve ısırırken buldu. Keskin bir sızı Layala'nın baldırını yaktı ve yaşadığı şok yüzünden neredeyse düşüyordu. Hançerin sadece altın kabzası görünüyordu ve bıçak kemiğe saplanmış olmalıydı. Aniden içine dolan acı dalgası karşısında nefesi kesildi ve tüm ağırlığıyla sola doğru eğildi. Tenebris ayağa kalktı ve Boşluk'a doğru koştu.

Dişlerinin arasından çıkan bir kükremeye bıçağı çekip çıkardı ve bir mide bulantısı dalgası çarptı. Onu çıkarmak daha çok acı veriyordu. "Kaçamayacaksın, Tenebris!" Acıya ve dizinden bacağına doğru akan kana göğüs gererek onun peşinden gitti. Kalçasının arkasına isabet eden bir yıldız fırlatması onu kamburlaştırdı ve çığlık atmasına neden oldu, sonra ellerinin üzerine düştü, şimdi sürünüyordu. Bir solucan gibi sürünüyordu.

Yarasının ne kadar acıyacağını umursamadan ona yetiştirdi ve kaburgalarına sert bir tekme atarak onu yanına düşürdü, nefes nefese kaldı. "Bekle, bekle beni öldürme," diye yalvardı. Sol gözünün üzerinden kan akıyordu ve aldığı darbeler yüzünden şişmeye başlamıştı bile. "Bir anlaşma yapabiliriz. Thane tahtı alabilir. Sen de kraliçe olabilirsin. Ben de uzaklara gideceğim, çok uzaklara."

Öfkeli gözyaşları gözlerini yaktı. Anne ve babasının kendilerini bağışlamasını istemiş olabileceklerini ve yalvarışlarının kulak arkası edildiğini hayal etti. Kılıcını kaldırıp ucunu adamın göğsüne doğrultarak, "Bu ailem için, Reina için, incittiğin ve öldürdüğün tüm insanlar için, Thane için ve benim için," dedi.

"Layala, dikkat et!" Thane artık sadece birkaç metre ötede böğürüyordu.

Varlett'in ejderha formu kayan bir yıldız hızıyla ona doğru ilerledi. Siyah pençeleri güneş ışığında parladı, güçlü kükremesi Layala'nın kulaklarını deldi, o kadar yüksekti ki kulak zarlarının patlayıp kanayacağını düşündü. Kılıcını Tenebris'e saplamak yerine büyülü kalkanını kaldırmak için döndü ama aldığı darbe üzerine düşen bir dağ gibiydi, onu çimenlerin ve toprağın içine itti, ciğerlerinden havayı çekti, sonra o abanoz pençeler vücudunu sardı ve havadaydı, gittikçe daha hızlı yükseliyordu. Bulanık zihni dönüp duruyordu. Ejderhanın pençesi onu o kadar sıkı sarmıştı ki hareket edemiyor, zorlukla nefes alabiliyordu. Sanki hayatta kalmak için son çaresiymiş gibi göğsünün üzerinde duran kılıcının kabzasını kavradı.

Büyüsünün onu özgür bırakmasını diledi... sarmaşıkları, kalkanı... herhangi bir şey neredeydi? "Büyü hakkında senden daha çok şey bildiğimi unuttun Layala. Bana zarar veremezsin."

"Neden onu öldürmeme izin vermedin!" Layala çığlık attı ve boğazı yandı. "Neden!" "Oh, anımı mı çaldım? Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ama senin daha çok Yapacak önemli işlerim var." Göğsünü ve boyun bölgesini kaplayan kırmızı kesikler, sadece Dax'ın pençelerinden kaynaklanabilecek açık yaralardı. Ama ona ne olmuştu? Aşağıya baktı ve dev bedeni devam eden savaştan uzakta, tarlada yatıyordu. Yavaşça ayağa kalktığı anda rahat bir nefes aldı.

"Ona kendim gidecektim!" İstemsiz bir ürperti ile sarsıldı ve onun rüyalarındaki sözlerine boyun eğdi. "*Bana gel,*" demişti ve şimdi *gelmişti*.

"Yani onu öldürebilir misin? Hiç sanmıyorum."

Layala'nın gergin bedeni gevşedi, yenildi ve düşmanının pençeleri arasında yüz metre havaya uçtu. Tenebris'in küçülmesini izledi ve Thane dehşetle ona baktı. Bu tek şey neden işe yaramıyordu? Neden bu sefil elf sürekli dövüşüyordu?

Kara sis, Varlett'in vınlayan kanatlarının ardından girdap gibi dönüyordu. Kara bataklıklar, pis koku ve yere çöken solgun grupların bekleyişi midesini bulandırıyor. Boşlukta ve artık geri dönüşü yoktu.

Manzaranın değişmesi sadece birkaç dakika sürdü. Sanki hiç yoktan bir çöl vahası ortaya çıkmış gibi, geniş *tropik* kırmızı yapraklı kalın ağaçlar, uzun bambu filizleri, kapok ağaçları ama kalın kestane rengi yaprakları ve devasa dallarıyla... çok sıra dışı. Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Bu bir sihir numarası mıydı? Kıpırmızı bir orman, herkesin düşündüğü gibi yaşamdan yoksun değildi. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Ama en tuhafı, merkezde yükselen tek bir beyaz tuğla kuleydi. Sivri çatısı ormanın gölgeliklerinden dışarı taşıyordu. Olsa olsa karanlık ve tehditkâr olmasını beklerdi ama öyleydi - şirin, neredeyse davetkâr. Ona Doonafell'deki büyücü kulesini hatırlattı.

Varlett'in büyük kanatları kulenin dibindeki devasa açıklığa doğru alçalırken hızla çarpıyordu. Pençelerini yüzeye birkaç metre kala açtı ve Layala yumuşak koyu kahverengi toprağa çarpana kadar serbest düşüşe geçti. Yüzüstü yere kapaklanınca kir ve yaprak tükürdü ve elinin tersiyle ağzını sildi. Kalçasındaki acı zonkluyordu ama ormanın zemini kalın yapraklar ve kırmızımsı yosunlarla kaplı olduğu için şükreliyordu yoksa bu düşüş dayanılmaz olurdu. Bacağındaki sertleşme ve karıncalanmayla mücadele ederek kendini yavaşça yukarı itti ve Lightbringer'ı tekrar

Kın. Yoğun ve nemli havada yasemin kokusu yayılıyordu. Başını kaldırdığında, kuledeki tek kapının etrafında büyüyen küçük beyaz çiçekleri ve yeşil yapraklarını fark etti. Ve o kapı lavanta rengi kelebeklerle kaplıydı.

Keskin pençeler Layala'nın sırt zırhına gürültüyle sürtündükten sonra ejderha sol kolunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı. "Hareket et."

Topallayarak ilerlerken bıçak yarası acı yayıyordu. Küçük bir parçası Varlett'in yardımına güvenmek istedi ama kolunu çekti. Varlett omuz silkerek ilerledi ve kapının üzerindeki altın halkayı tuttu, kelebekler dağıldı ve yüzlercesi havaya uçtu. Layala onların bir kasırğa gibi etrafında dönmelerini ve sonra ormanın içinde kaybolmalarını izledi.

Burada ağaçlarda öten kuşların olmamasını tuhaf buldu. Böcekler mırıldanıyor ve rüzgâr kırmızı yaprakların tepelerini hisırdatıyordu ama tanıdık kuş sesleri yoktu. Ağaç gövdelerine ve yapraklara hızlıca bir göz attığında, gölgelerden izleyen pırıl pırıl gözler buldu. Solgun bir tanesi bir ağacın arkasından eğilip ona baktı. Sıçradı, Işıkgetiren'i tekrar çekmeye hazırdı ama yaratık saldırmak için hareket etmedi, çılgık atmadı ya da daha önce hep yaptıkları gibi bağırmadı. Sadece izledi.

Derin bir nefes alarak, Thane ve Vaper'ın ya da Piper ve Prens Ronan'ın gelebileceği umuduyla son bir kez gökyüzünü aradı. Koyu sisli pusun arasından sadece güneşin göründüğünü gördü.

Layala kalçasındaki hançere ve sırtındaki Lightbringer'a dokunarak orada olduklarından emin oldu ve girişe doğru adım attı.

Mathekis gölgelerde bekledi. Siyah gözleri ışığa çıkana kadar karanlıkta parıltıydı. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve siyah dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sanırım seni güzelleştirmek için zaman yok."

Görünüşünün nesini onaylamadığını bilmiyordu ama onun ne düşündüğü de umurunda değildi. Küçük fuaye doğrudan bir dizi merdivene açılıyordu, taş duvarlardaki küçük oyuklarda kısa fildişi mumlar yanıyordu ama ışık sağlayacak pencere yoktu. Duvarın sol tarafında ahşap bir tırabzan vardı; Mathekis'in bu kadar yakınında olduğu için tüyleri diken diken olan Mathekis tutundu ve tırmanmaya başladı. İçinden bir his Kara Büyücü'nün en tepede olacağını söylüyordu. Bu acı verici bir tırmanış olacaktı.

İlk yüz kadar adım, kanayan kalçasını yakan bir ateş gibiydi ama kısa süre sonra uyuşma devreye girerek acıyı hafif bir sızıya dönüştürdü. Bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğunu bilmiyordu ama durmadı. Varlett'i duyamıyordu. Kadın muhtemelen çoktan beklemeye başlamıştı.

Sonunda en üst kata ulaştı ve yasemin kokusu yine duyularına sızdı. Sustu. Neden bu ona bir şeyi hatırlatıyordu? Ne olduğunu bilmiyordu. Sanki dilinin ucunda bilinen ama unutulmuş bir isim vardı ve tek ihtiyacı olan bir hatırlatıcıydı.

Varlett duvara yaslanmış, sanki beklemek canını sıkıyormuş gibi pençelerini inceliyordu. "Zamanı gelmişti," dedi.

"Fark etmediysen söyleyeyim, bıçaklandım." Eğer onu dövüşte yenebileceğini düşünseydi, hemen o anda dövüşürlerdi. Ama Varlett'in büyü lü kalkanını kırmanın bir yolunu bulana kadar, bu beklemek zorunda kalacaktı.

"Onu bıçakladın mı?" Mathekis suçladı.

Varlett, "Ona dokunmadım," diye homurdandı.

"Hayır, *az* kalsın beni yere seriyordun."

Tek bir meşale yanıyor, düşük turuncu bir ışık yayıyordu. Layala onu duvardan kaptı ve öfkeyle yanından geçti. Boş koridorun sonunda çift kapı bekliyordu. O içerideydi, değil mi? Sertçe yutkundü, şimdi daha yavaş ilerliyordu. Drakonan Evi'nden ayrıldıklarından beri plan buydu ama Thane'in onunla birlikte olması gerekiyordu ve burada olmak hayal etmekten çok daha farklıydı. Neredeyse onu *hissediyordu*, ya da bir özlem duygusu, bir şey onu bu yöne çekiyordu. *Bu senin kan bağın*, dedi tanrıça. Yaklaştıkça kusmak istiyordu.

"Anlaşmamız hakkında," Varlett'in adımları arkasında ürkütücü bir şekilde sessizdi, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibiydi. Sesi aniden Layala'nın zihninde belirdi: "Sessizlik - senden isteyeceğim şey."

Layala omzunun üzerinden baktı. "Ne?" Tüyleri diken diken oldu. Zihniyle nasıl böyle konuşmuştu?

Ağzını oynatmadan, "Yakında Zaurahel ve benimle ilgili bir ayrıntıyı, gördüğün bir şeyi öğreneceksin. Ona ya da başkasına asla söylememelisin. Neden bahsettiğimi anlayacaksın."

Mathekis ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı, gözleri kuşkuyla kısılmıştı.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi Layala.

"Bir gün anlayacaksın," diye fısıldadı Layala'nın zihnine. "Eğer yeni parlak büyün ve daha önce etrafında gördüğüm o kara bulut bir gösterge ise, bu çok yakında olacak." "Sır mı saklıyorsun, Varlett?" Mathekis sanki umurunda değilmiş gibi kayıtsızca konuştu ama Belli ki yapmış.

"Bu elfle benim aramda."

Bu bir bilmece miydi? Layala, Varlett ve Zaurahel hakkında nasıl bir şey bilebilirdi?

Layala'nın yavaşça topallamasıyla nihayet kısa koridorun sonuna ulaştılar ve Layala meşaleyi parlak siyah ahşaba yaklaştırdı. Kara Büyücü'nün sandalyesine benzeyen oymalarda zambaklar ve yılanlar iç içe geçmiş, karmaşık bir dans gibi örülmüştü. Bu iki şey arasındaki zıtlık inkar edilemeyecek kadar güzeldi.

Sinirlerini çelikleştiren Layala derin bir nefes aldı. Ya şimdi ya da asla. Büyüsü içinde yükseliyor, etini ısıtıyor, cehennemi serbest bırakmaya hazırdı. Büyüsüne ihtiyaçları olmasaydı Varlett'in ona katagas serumu vereceğine şüphe yoktu. Kara Büyücü'nün derin bir uykuda olduğunu söyleseler bile, onun diğer tarafta savaşmak için tetikte bekleme ihtimaline karşı hazır olmalıydı.

Ama elini kapıya dayayarak durakladı. "Neden Tenebris ve Mathekis'in yardımına ihtiyaç duydun? Neden dağlardaki kulübenize geldiğim gün beni buraya getirmediniz?"

"Zaurahel bana onu nasıl uyandıracağımı hiç söylemedi. Dedğim gibi, aramız bozuldu." "Ama Mathekis'e söyledi?" Kadın ona baktı.

Başını salladı. "Varlett'in söylediklerine bakılırsa ne yapacağınızı zaten biliyorsunuz. Ben size söylenenlerin doğru olduğundan emin olmak için buradayım."

"Peki Tenebris?"

Varlett, "Zaurahel ile bir anlaşma yaptım," diye cevap verdi. "Hepimizin kendi sırları ve oynayacak rolleri var."

Dört yüz yıl önce bir anlaşma mı yapmış? Ayrıntıları bilmek bile istemiyordu. Omzunu kapıya doğru iterek içeri girdi. Bakışları taş masanın üzerine düştü.

ve üzerinde yatan ceset. Pencereden ışık girmiyordu. Fildişi tuğladan yapılmış yuvarlak bir mezardan başka bir şey değildi.

Zihninin arkasında bir şey kaşınıyordu; rüyalarıyla ilgili bir şey ona bunu hatırlatıyordu. Bir ayağı eşiği geçti, sonra iki. Varlett'in onu takip ettiğini duymayı bekliyordu ama ejderha şekil değiştiren diğer tarafta duruyordu. Buruşuk, şaşkın yüzü paniğe dönüştü. Elleri sanki katı bir şeymiş gibi kapının ortasındaki havaya bastırdı. "Geçemiyorum." Sesi bile sanki bir duvarın diğer tarafındaymış gibi çıkıyordu.

Ancak Mathekis kolaylıkla içeri girdi. "Seni engellemesi ilginç, Varlett. O serpinti sırasında onu gerçekten kızdırmış olmalısın."

Alçak bir hırıltı çıkardı. "Düzelt şunu, Mathekis."

"Bekleyeceksin ve uyandığında içeri davet edileceksin."

Layala ejderhanın kötü durumu karşısında sıırttı. Onun en küçük rahatsızlığı bile Layala'nın gününü güzelleştirdi.

"Layala, onu öldürmemelisin. Lütfen. Tanrıça sana her şeyi anlatmadı."

"Buna izin vermeyeceğim," dedi Mathekis ve ellerini arkasında kavuşturarak kapının yanında bir nöbetçi gibi beklemeye başladı. "Sakin ol, Varlett."

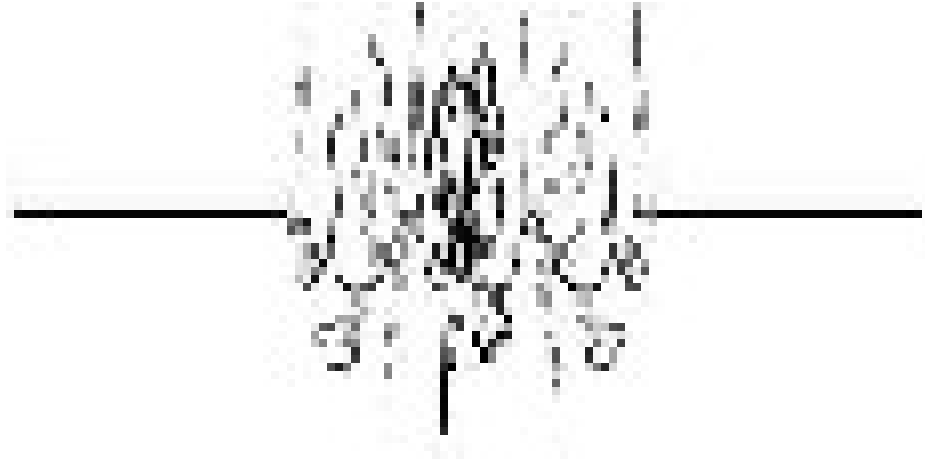
Layala ejderhanın boğuk yakarışlarını ve Mathekis'in sözlerini duymazdan geldi. Onu durduramazlardı. Onların burada olma ihtimaline karşı plan yaptı.

Kalbi her adımda çarpıyordu, sessiz vuruşlar şimdi çok gürültülü görünüyordu. Sanki her şeyin üzerine bir sessizlik çökmüştü. Elindeki meşale çatırdıyor ve cızırdıyordu ama tek ses buydu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kara Büyücü'nün göğsü nefes alıp vermekle inip kalkmıyordu. Tamamen hareketsizdi. Atan bir kalbi olmadan dört yüz yıl boyunca mükemmel bir şekilde korunmuş olabilir miydi? Solgun biri miydi? Gözleri önce siyah çizmelerine, sonra da kalın deri pantolonuna takıldı. Belinde, ortasına bir rün kazınmış gümüş bir toka vardı. Vücudunun üst kısmını koyu kırmızı deriden, gümüş işlemeli bir yelek örtüyordu ve omuzlarına doladığı abanoz pelerini yere dökülüyordu. Artık sadece bir metre uzağındaydı.

Nefes nefese kaldı. Kanının hızla akması kulaklarında zonkluyordu. Yutkundu ve bir adım attı

Sırtını. Kül rengi, siyaha yakın saçları omuzlarına dökülüyor, hafifçe kıvrılıyordu. Açık teni tıpkı yüzlerce yıldır güneş görmemiş birine benziyordu ama solgun biri gibi süt beyazı değildi ve siyah dudakları ya da gözlerinin etrafında koyu halkalar yoktu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve onun olağanüstü güzellikteki yüzünün her santimini dikkatle inceledi. Yukarıdaki yaratıcı, Thane'e o kadar çok benziyordu ki...

Bölüm 41

Bu ne anlama geliyordu? Benzerlik esrarengizdi. Onun akrabası olması gerekiyordu... Bu bir sihir numarası mıydı? Onu tereddüt ettirmek için bir illüzyon olmalı. Thane kraliyet soyunu her iki taraftan da binlerce yıl geriye götürebilirdi. Büyücüyle akraba olmasının imkânı yoktu.

Layala Mathekis'e baktı ve hançerini yavaşça kalçasından kaydırды. Sırtını ona dönerek ne yaptığını görmesini engelledi ve bıçağının keskin ucunu kalbine sapladı. Silahının ucu adamın giydiği deri zırha değmedi bile. Yarı saydam bir örtü silahının üzerinde parıldıyordu, taş kadar sert, aşılmaz ve boyun eğmezdi. Onu bu durumda koruyan büyü gerçekten de oradaydı.

"İşe yaramayacak," dedi Mathekis kendini beğenmiş bir tavırla. "O yüzden onu öldürmeye çalışmayın."

Ama peçe onu çevrelediyse, onu uyandırmak için büyü yapabilir miydi? Yavaşça yüzüne uzandı; parmak uçları tenine değdi ve buz gibi bir hisle irkildi. Yani zarar verme niyeti yoksa perdenin içinden geçebilir miydi? Zekice. O halde başka seçenek yoktu. Bıçağının keskin kenarını avucunun içine doğru çekti ve kan kabarıırken derin bir nefes aldı.

Mathekis sinir bozucu bir aılıkla onu izliyordu, yüzü kendini zor zapt ediyormuş gibi buruşmuştu ama hiç kıpırdamadan durdu. "İşte bu," diye teşvik etti.

Gözle görülür bir şekilde titreyen elini adamın ağzının üzerinde gezdirdi ve kanının hafifçe aralanmış dudaklarına damlamasına izin verdi. Tanrıça ne kadar olduğunu belirtmedi ama çenesinin kenarlarından çizgiler akmaya başladığında, elini denge için adamın zırhlı göğsüne koydu ve öne doğru eğildi. Kalbi küt küt atıyordu; nefes almak aniden zorlaşmıştı. Bir zamanlar Adalon diyarındaki en kötü elf olduğunu *düşündüğü* Thane'in canını alacağını düşünmüştü ve şimdi gerçek bir kötüye hayat vermek üzereydi.

Dudakları onunkileri sıyrıp geçerken teni ürperdi. Uzun kara kirpiklerine baktı ve tanrıçanın ona okumasını söylediği sözleri fısıldadı: "Sana kanımı veriyorum ki kalbin atabilsin ve nefesimi veriyorum ki ciğerlerin hava alabilsin. Sana hayat veriyorum," dedi ve sonra onun ağzına üfledi. Kadın bekledi. Kalbi kaburgalarına sertçe çarptı ve sonra nefes alırken göğsü elinin altında yükseldi. Layala sıçradı. İşe yaramıştı. Hafif kül rengi teni sanki içinden ısıldıyormuş gibi bir canlılık kazandı.

Artık savunmasızdı. Şimdi öldürülebilirdi. Elini fırlattı ve sarmaşığını Mathekis'in ağzına bir tıkaç gibi doladı. Sarmaşıklar vücudunu çevreledi ve onu oraya sabitledi. Kükredi ama ikna edici gücünü kullanabilmesi için kelimelerle konuşması gerekiyordu. Varlett yumruklarını görünmez duvara vurdu ve pençelerini duvara sürttü ama geçecek gücü yoktu.

Layala hızla kılıcının kabzasını iki eline aldı ve ucunu adamın kalbine doğrulttu. Sevdiği erkeğe bu kadar çok benziyor olması midelerini bulandırıyordu ama bu Kara Büyücü'ydü. Pek çok kişinin ölümünden sorumlu olan elf, bu topraklara laneti getiren kişi. Tüm gücüyle aşağıya indi. Kılıcı isabet etti ve büyük bir gürültüyle ikiye ayrıldı. *Vay anasını. Vay anasını. Lightbringer!* Şok olmuş bir halde, adamın göğsünde yatan parçalara baktı. *Büyülü kalkanın gitmiş olması gerekiyordu. Neden işe yaramamıştı?* Ağzı bir karış açık, Lightbringer'ın diğer yarısını aldı. Hayır. Bu işe yaramalıydı.

Mathekis büyüünden kurtuldu ve "Ona bir daha vurma" dedi.

Onun ikna gücünü hissetti ama eskisi gibi vurmuyordu. Bir şekilde onun büyüüne karşı dirençli hale gelmişti. Kaybedecek zamanı olmadığı için kılıcı fırlattı ve

Bu odanın sessizliğinde yüksek sesle. Hançeri hızla elindeydi.

Kara Büyücü'nün gözleri parlayarak açıldı ve ayağa fırladı. Layala soluk soluğa kaldı ve hançerini boynuna saplamak için kaldırdı ama daha vurup geri çekilemeden güçlü bir el boğazına dolandı. Sanki damarlarından buz geçmiş gibi tüm kasları dondu. Hareket etmek, sarsılmak için mücadele etti ama yapamadı. Çığlık atmaya, yardım için bağırmaya çalıştı ama nafile.

Koyu kırmızıdan canlı eflatuna değişen ve parıldayan bordo renkli gözler Layala'nın üzerinde gezindi, başının üstünden kalçalarına kadar ve sonra bakışları onunkilerle buluştu. O anda düşünebildiği tek şey, kurtulmak için savaşması, bu şeytani piçi yok etmek için büyüsünü çağırması gerekirken onun neden Thane'e bu kadar benzediğiydi. Ama birbirlerine benzeseler bile, Thane güneş gibi güzeldi, yakma gücüyle sıcak ve parlaktı. Kara Büyücü ise geceydi, soğuktu, gölgeler ve karanlıkla doluydu ama yine de yıldızların parladığı tek zamandı.

"Neredeyiz biz?" Güçlü ve baştan çıkarıcı sesi kadının omurgasından aşağı süzüldü.

Adamın ses telleri üzerindeki baskısı gevşedi. "Çek ellerini üzerimden!" diye tükürdü.

Kadının boğazını havasını kesecek kadar sert bir şekilde sıktı. "Sana bir soru sordum ve cevap vereceksin. Eğer bir daha böyle bir şey söylersen, nefes borunu ezerim."

Cildi karıncalandı ve ciğerleri hava almak için yandı. Bir kez başını salladı ve adamın kazıcı parmakları hafifçe gevşedi. "Boşluk." Maker, bundan nasıl kurtulacaktı? Vücudunun her santimi rehin tutulduğu gibi, büyüsü de rehin alınmıştı. Cildi büyünün gücüyle karıncalandı ama hiçbir şey olmadı. Sanki bir zamanlar üzerinde olan o ısıltılı örtü şimdi onun üzerindeydi ama büyüsünü içeride hapsedmişti.

Kara kaşları hafifçe aşağıya çekildi. "Boşluk mu?"

"Adalon'da. Palenor Krallığı'nda."

Thane, lütfen gel. Lütfen. Ya da Prens Ronan, Piper, Fennan, biri. Ama hepsi kendi savaşlarına kilitlenmişlerdi. Bunun kolay olması gerekiyordu. Onu hayata döndürüp birkaç saniye içinde hepsini öldürecek. Yine kendi içinde derinlere uzandı, büyüsünü aradı, siyah sarmaşıkların etrafa fırladığını, onu sardığını ve içindeki yaşamı ezdiğini hayal etti.

Mathekis onlara doğru bir adım attı ve "Lordum, ben buradayım" dedi.

Kara Büyücü, bacakları masadan kayarken ve botları yere vururken ona bir bakış bile atmadı. Adamın korkutucu duruşu kadının üzerinde belirdi. Bir an Mathekis'e bakıp onu inceledikten sonra tekrar ona odaklandı. Sahip olduğu büyüyle bacaklarının kontrolünü ele geçirdi ve onu duvara çarpana kadar geriye doğru yürümeye itti. Kalbi göğsüne çarptı. *Neden hareket edemiyorum? Bunu nasıl yapabiliyordu?* Bu çılgın elfin tamamen merhametine kalmıştı. Boğazını kavraması canını acıtmıyordu ama rahatsız ediciydi. Birkaç kez göz kırptı ve bir zamanlar sahip olduğu kafa karışıklığı yok oldu. Kız onun kötü niyetli gözlerinde şaşkınlığın kalktığını gördü.

"Bana geleceğini biliyordum." Durakladı. "Valeen."

Layala sertçe yutkundu. "Benim adım Layala. Yanılıyorsunuz."

"Bu o, Lordum," dedi Mathekis. "Bundan eminim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Alt dudağındaki Layala'nın kanını yaladı ve sonra yavaşça başını salladı. "Yani istediğin oyun mu? Uzun zaman oldu ama seni asla unutmayacağım."

Aklını kaçırmıştı. Tüm gücüyle hançerinin kontrolünü ele geçirmek için savaştı. Sağ eli biraz titriyordu. "Ben bir elf büyücüsüyüm ve adım Layala Lightbringer."

Ya onu, kaçmasına yetecek kadar uzun süre kendi tarafında olduğuna ikna edebilirse? "Seninle dövüşmek için seni geri getirdim ama sen beni boğazımdan yakaladın."

Zalim bir sırtış ağzının kenarlarını kaldırdı. "Daha fazla yalan." Ağzının kenarından daha fazla kan yaladı. "Benden nefret ediyorsun. Senden yayıldığını hissedebiliyorum."

Varlett'in hâlâ avuçlarını bariyerlere dayayarak durduğu kapı aralığına doğru baktı. Üzgün görünüyordu. Ya da en azından endişeli. Bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Ama burada üstünlük Layala'da değildi, bu yüzden endişesi yersizdi.

"Neden burada?" diye sordu Mathekis'e. "Telafi etmek için, Lordum."

Alçak bir hırıltı çıkardı ve bir kez daha Layala'ya baktı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun? Sana tanıdık gelmiyor muyum?"

Yaptı ama düşündüğü herhangi bir nedenle değil. Başını iki yana salladı.

"Varlett'i de hatırlamıyorsun, değil mi? En azından daha öncesinden."

Hatırlayacak ne vardı ki? Kız doğduğunda adam çoktan gitmişti. Bu bir yanlış kimlik vakası olmalı. Belki de sadece bir zamanlar tanıdıkları Valeen'e benziyordu, bir doppelgänger. "Tek bildiğim Varlett'in senin çok sadık sevgilin olduğu."

Gülümsedi. "Hâlâ genç olmalısın." Adamın eli kadının boğazından yanağına doğru ilerledi ve kadının içinde istemsiz bir ürperti yarattı. Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Biraz daha yaklaştırsa dişlerini ona geçirecekti. "Yirmi beş mi?" Bunu nasıl bilebilirdi? Ve yaşının herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı? "Belki yirmi altı. Mathekis beni uyandırmak için senin uygun yaşa gelmeni beklemesi gerektiğini biliyordu." Kızın yüzünü iki yana eğdi. "Ama gücün zayıf. Onu gerektiği gibi kullanmıyorsun. Kimse seni eğitmemiş."

Tüm bunları sadece ona bakarak nasıl bilebilirdi? Göğsü panik içinde nefes alıp verirken inip kalkıyordu. Tek istediği vücudunu tekrar hareket ettirebilmek ve savaşılabilmekti. Kasları o kadar gergin ve gergindi ki ağrıyordu.

"Başlangıçta ben de hatırlamıyordum." Cık cık etti. "Bu konuda ne yapacağız, aşkım?" Elinden hançeri aldı ve havaya kaldırdı. "Beni bununla mı öldürmeye çalıştın? Ya yanlış yola sapmışsın ya da aptalın tekisin."

Layala ağzındaki tüm tükürüğü topladı ve onun yüzüne tükürdü.

Güldü ve yanağını sildi. "Belki de beni hatırlıyorsundur."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, seni kendini beğenmiş piç. Bırak beni!"

"Gücünü gerektiği gibi kullanmış olsaydın, Val, elimden kurtulabilirdin." Güzel dişlerini ve sol yanağındaki gamzeyi göstererek gülümsedi. Hatta rüyasında gördüğü gibi çenesinde de küçük bir yara izi vardı. "Bana bile rakip olacak güce sahipsin."

Sanki sözleri ona güç vermiş gibi sağ elini yumruk yaptı ve adamın çenesine bir yumruk indirdi. Adamın başı yana kaydı ve alçak sesle tehditkâr bir şekilde hırladı. Arkasına dönüp baktığında gözlerini karanlık kapladı ve yavaşça hain bir gülümseme yayıldı. "İşte buradasın." Boğazını daha sıkı kavradı ve kanındaki o soğukluk onu yine tamamen sakinleştirdi. "Ama bu bir daha olmayacak." Durakladı ve ona baktı. "Seni dokunuşlarım altında çaresiz görmekten daha iyi bir hoş geldin hediyesi isteyemezdim. Merak ediyorum, gitmene izin vermem için bana yalvarır mıydın?"

Dizleri aniden çöktü ve taşa düştü. Çarpmanın acısıyla yarası alevlendi ve yüzünü buruşturdu. "Thane!" diye bağırdı ama sesi taşın etrafında yankılandı.

sanki bir ses bariyeri onu içeride tutuyormuş gibi. Şimdi burada kapana mı kısılmıştı? Dredwich Kalesi'ndeki o kulede mahsur kalmanın verdiği endişe onu sarıp sarmaladı. Nefes alışları hızlandı; soğukkanlılığı kaybolmaya başladı.

Tekrar gülümsedi ve parmağını çenesine vurdu. "Thane?" diye mırıldandı. "Belki ona gitmene izin veririm, eğer lütfen dersin, Hel gitmeme izin ver. Lütfen Hel, en bilge, en yakışıklı ve en güçlü tanrı, bana merhamet göster."

"Defol git," diye hırladı. Yalvarmayacaktı.

Bal gibi yumuşak kahkahası kulenin duvarlarında yankılandı. "Oh, ne kadar eğleneceğiz. Ve seni dizlerinin üzerinde görmekten çok hoşlanıyorum ama..." Çömeldiği yerden kalktı ve parmağının basit bir hareketiyle Layala ayağa kalktı ve yüzü onunkiyle aynı hizaya gelene kadar ayakları yerden kalktı. "Bu hiç yakışık almıyor." Avucunu Kuzgun zırhlı göğsüne dayadı ve onu duvara yapıştırdı. Sert darbe ciğerlerindeki nefesi çaldı. "Gördün mü, bir kraliçe asla diz çökmemeli."

Layala'nın gözleri büyüdü, *bir kraliçe* mi?

Bakışları kızın bedeninde gezindi. "Bu da işe yaramaz." Parmaklarını şıklatmasıyla zırhı yok oldu ve kan kırmızısı bir elbise vücudunu sardı. Kayışlar boynuna dolandı ve eli, elbisenin yırtmacının çıplak teni ortaya çıkardığı uyluğundan kalçasına kadar kaydı. Bakışları bıçak yarasına kaydı. "Seni kim yaraladı?" Sesi endişeli değil, sanki bu onu memnun etmiş gibi çıkıyordu. Gözleri kana sabitlenmişti.

Parmakları zonklayan acının etrafında dans ederken öfke ve hiddet göğsünde alev alev yanıyordu. Adamın ellerini üzerinden çekmek istiyordu ama yine de kıpırdıyamıyordu. "Bana dokunmayı kes."

Sonunda bakışlarını yukarı kaldırdı. "Sana bir soru sordum aşkım."

Neredeyse cevap vermek zorunda hissediyordu, sanki karşı koyamıyordu. "Bu dünyada en nefret ettiğim elf bana zarar verdi. Kral Tenebris. Hem de birden fazla kez. Hiç kimsenin yapmadığı kadar."

Avucunu yarasının üzerine koydu. Dokunuşundan bir sıcaklık yayıldı ve kızın şaşkınlığı karşısında zonklama durdu. "Bu isim neden tanıdık geliyor?" diye düşündü.

Mathekis, "Anlaşma yaptığınız elf prensiydi, Lordum," diye önerdi.

Kara Büyücü tekrar tısladı. "Ah, evet. Benim olana dokunmaması gerektiğini daha iyi bilmeli. Onunla bir anlaşma yapmıştık, biliyorsun. Kral olabilmesi için babasını öldürecektim ve eğer senin bana getirilmeni sağlarsa büyücü olacaktı. O karşı koyamadı ama diğer elfler de koyamadı. Oh, o zamanlar ne eğlenceliydi."

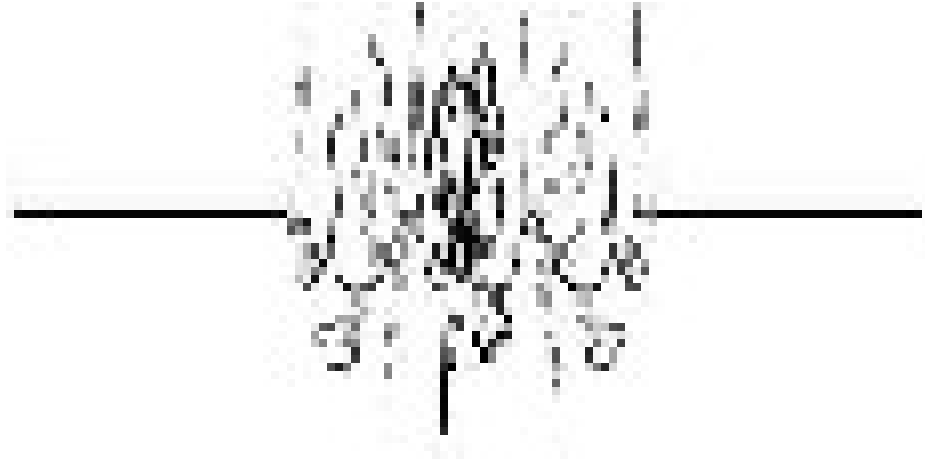
"Eğlenceli olduğunu düşündüğün için mi elflere işkence ettin, öldürdün ve lanetledin?" Sesi küçümsemeyle dolup taşıyordu. "Bunu bu yüzden mi yaptın?"

"Neden? Yapabildiğim için yaptım aşkım," dedi çapkın bir ses tonuyla. Adam gözlerini ayıramıyormuş gibi kızın yüzüne baktı. "Tanrım, hatırladığımdan bile daha güzelsin. Runevale'deki herkes seni kıskanıyor."

"Ben Valeen değilim. Runevale soyundanım ama oralı değilim. Dediğiniz gibi, yirmi beş yaşındayım. Burada doğdum." Adamın mantıklı düşüneceğini umuyordu. Bunun bir hata olduğunu görmesini.

Dudakları onunkilerden bir santim ötedeydi ve vahşi turkuaz gözleri muziplik ve zevkle doluydu. "Layala Lightbringer olarak tanınıyor olabilirsin ama gerçekte kim olduğun bu değil. Beni geri getirebilecek tek bir kişi var. Tüm diyarlardaki tek bir dişi. Ve onun adı, *senin* gerçek adın Valeen. Yeniden doğmuş bir tanrıça." Gömleğinin yakasını çekiştirerek göğsünün sol tarafında tıpkı onunkine benzeyen bir zambak izini ortaya çıkardı. "Ve sen de *benim* karımsın."

Bölüm 42

T hane babasının saçlarından bir tutam yakaladı ve onu yavaş bir yürüyüşle sürükledi. Etraflarındaki askerler savaşmayı bırakıp onun için ayrıldılar. Sadece rahatlama olarak tanımlayabileceği bir duyguyla, savaşlarının sona ermiş olabileceğini izlediler. Sonunda bu savaş, kralın tacını kimin giyeceğine bağlıydı.

"Thane," Tenebris onun eline vurdu ve pençeledi. "Durdur şunu. Durdur şunu! Başka seçeneğim yoktu. Kızın ona getirilmesini sağlamak zorundaydım."

Babasının yalvarışlarını hayal meyal duyuyor, bahaneleri zar zor fark ediyordu. "Söyle onlara," dedi Thane. "Onlara Yüce Kral'ın kim olduğunu söyle."

"Ben Yüce Kralım!" diye tükürdü.

Yumruğu Tenebris'in zaten morarmış yanağına çarparak onu yere düşürdü. Parmaklarını babasının boğazına doladı ve onu tekrar ayağa kaldırdı. Tenebris hırıldayarak elini çekmeye çalıştı. Sonra Thane kılıcının keskin ucunu babasının boynuna yerleştirdi. Layala'yı aldıktan sonra pişmanlığı ve Tenebris'e karşı duyduğu tereddüt yok oldu. Bu onun suçuydu. Bu savaş, Layala'nın şu anda onun kollarında olmaması. Hepsi onun suçuydu.

Haber alanda yayılmaya başladı. Kılıçlar çarpışmayı bıraktı, oklar havayı kesmedi ve ejderhalar yere inerek uzakta asılı kaldı. Yanan et ve kömürleşmiş toprak kokusu normalde hoş olan temiz havayı bastırdı. Ölenlerin çığlıkları hâlâ duyuluyordu ve akbabalar havada süzülüyordu ama kalanlar hazır olda bekliyordu.

"Onlara Thane Athayel'in Palenor'un Yüce Kralı olduğunu söyle. Söyle yoksa kanını bu alana dökerek onlara gösteririm."

Tenebris'in boğazı düğümlendi. Tepesinde daireler çizen bir kuzgunun gaklaması sessizliği böldü, ta ki o "İstifa ediyorum. Statümden feragat ediyorum." Tereddüt etti. "Thane Athayel sizin Yüce Kralınız."

Hem Kuzgunlar hem de Palenor askerleri, sadece zırhları ve birkaç dakika önce kime sadık oldukları farklı olan yan yana, dizlerine çarpan bir dalga gibi.

Hâlâ babasının saçlarını tutarak onu dönmeye zorladı. Babasının yüzündeki acı ifadesi onu daha da sıkmak istemesine neden oldu. O kadar zayıftı ki.

"Bunu yapmak istemedim. Başka seçeneğim yoktu," diye başladı Tenebris. "Yüzlerce yıl önce Kara Büyücü ile bir anlaşma yaptım. Matheki buna sadık kalmamı sağladı. Onu bulmak zorundaydım, yoksa dönüşecektim. Anlıyorsun, değil mi? Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek zorundaydım. Tıpkı bir zamanlar senin yaptığın gibi."

Babasının yaptığı şey için hiç sempati duymuyordu. Bencilce bir seçim yapmıştı. "Bu güç içindi, başka bir şey için değil."

"Aptaldım. Kral olmak istedim. Sadece onu uyandırdığında elde edebileceğim büyüyü istedim. Hata yaptığımı anladığımda ise artık çok geçti."

"Layala'yı o kadar uzun zaman önce nasıl bilebilir?"

"Hatırladığını ve onun geleceğini bildiğini söyledi." "Neyi

hatırlamış?" Thane hırlayarak bıçağı daha sert bastırdı.

"Onun bir tanrı olduğunu ve onun da öyle olduğunu. Onun hayal gördüğünü sanıyordum ama ben sadece kendimi düşünüyordum."

Thane babasına, açık renk kaşlarının arasındaki derisinin kırışmasına baktı. Tanrı olduklarını hatırlıyor muydu? Bu ne anlama geliyordu? Başka bir hayatta mı?

"Cezalandırıldıklarını, tövbe etmeleri gerektiğini ve buraya derslerini almak için gönderildiklerini söyledi..." tereddüt içinde dudaklarını yaladı. "Ve onun karısı olduğunu söyledi - ebediyen bağlı olduğu eşi. Onunla olan eş bağının işe yarayıp yaramayacağını gerçekten bilmiyordum ama sen büyüü hiç bitirmedin. Görmek için bir düğün töreninde kanınızı birleştirmediniz."

Thane yüzünün renginin solduğunu hissetti ve babasını serbest bırakarak bir adım geri çekildi. "Hayır." Bunu kabul edemezdi. O onun eşi, karısıydı. Bunu ruhunda hissediyordu. Onlar birbirine aitti. Ama bu ifadeyle ilgili bir şey zihninin gerisinde kıpırdandı. Neredeyse bir müzik duyuyordu, bildiğini bilmediği bir melodi. Dans, gelinlikler, bir düğün. Onun düğünü mü? Hayır, onun değil.

Tenebris ellerine baktı, parmaklarını açıp kapattı. Bu garip bir hareketti, sanki sert olup olmadıklarını test ediyordu. "Özür dilerim oğlum. Seni bu işe hiç bulaştırmamalıydım." Avuçlarını uzattı. "Ellerim bağlıydı."

Şimdi pişman olmak mı istiyordu? Şimdi özür dilemek mi? Thane onu dikkatle izledi. Bir zamanlar yüzünü kaplayan korku kaybolmuştu. Demek Thane'in hoşgörülü olacağını düşünmüştü.

Thane parmağını Tenebris'e doğru itti. "Nefes almana izin vermemin tek nedeni Layala'nın seni bitirecek kişi olabilmesi." Sağındaki askerlere baktı. "Bağlayın onu. Aldrich'i de. O yılan nereye kaçtıysa artık."

Layala'ya gitmesi gerekiyordu. Boşluk sessizdi, ne kadar yakın olduklarına göre çok sessizdi. Varlett ve Layala'yı takip etmiş olabilirler miydi? Mathekis neredeydi? Kara Büyücü'nün uyanmasını mı beklediler? "Savaş düzenleri!" Thane bağırdı. Hazırlıksız yakalanmalarına izin veremezdi. "Soluk bir saldırı için hazır olun!"

"Oh, Thane, onu kurtarmaya gitmeden önce bir şey daha var." Askerler kollarını arkasından tutarken Tenebris gülümsedi. Elinin altında ne vardı? Ne biliyordu?

Bacağını savurdu ve Kuzgun'u soluna düşürdü. Thane şaşkınlıkla diğer Kuzgun'un teninin açık mavinin imkânsız bir tonuna dönüşmesini izledi ve sonra... donmuş bir buz kütlesi olana kadar saçlarını ve hatta zırhını buz kapladı.

Bir anda farkına vardı. Kara Büyücü uyanıktı, babasının anlaşması onaylanmıştı ve Tenebris artık büyü kullanabiliyordu. Tenebris'in avuç içi Thane'e dönük, parmakları genişçe açılmışken, bir buz patlaması Thane'in göğsüne on ayak uzunluğunda bir devin bir sopayı savurduğu güçle çarptı. Bu darbe onu asker grubunun içine doğru uçurdu ve hepsini yere serdi.

Vücudu sarsılmaya başladı. Sıcak hissettirecek kadar derin bir soğuk merkezini yaktı. Dondurucu soğuğun göğsündeki Palenor mührünü kaplamasını, sonra da gövdesinden aşağı inerek yağın üzerindeki alev gibi hareket etmesini dehşet içinde izledi. Thane elini soğuğun üzerine vurdu ve soğuk eline bulaşıp kolundan yukarı fırladı. Etrafındaki askerler geri çekildi. *Hayır, hayır, hayır*, buz boynunun altındaki her şeyi kapladığında felç oldu. Çenesine kadar ilerledi; çığlık atmak istedi, onu durdurmak için büyüsunü çağırdı. Onu ısıtmak için savaştı, kurtulmak için, sonra başının tepesine ulaştığını hissetti.

Her şey karanlıktı.

Gökten yıldızlar gibi yoğun bir karanlık düştü ve ay parlaklığını kaybetti. Hiçbir şey duymadı.

Hiçbir şey hissetmedim.

... ama soğuk. Acı soğuk. Ölmüş müydü? Bu cehennem miydi? Çaldığı hayatlar için ebedi bir ceza mı? Bir vücudu varmış gibi hissetmiyordu. Hareket edemiyordu... herhangi bir yer var mıydı

Taşınmak için mi?

Şimdi bir şeyler hissediyordu. Utanç. Babası onu yenmiş, tek bir darbeye öldürmüş müydü? Ve yukarıdaki Yaratıcı, Layala. Kara Büyücü ile yalnızdı. Onu yalnız bıraktı. Hayır, onu bırakamazdı. Ona bir söz verdi.

En ufak bir ışık titredi. Gecenin karanlığındaki bir kıvılcım gibi. Onu görmekten çok hissetti, göğsünü ısıtıyordu. Bir yerden gelen bir güm, *güm*, *güm* sesi. Bu bir kalp atışı mıydı?

Daha hızlı gitti. *Güm*, *güm*, *güm*, *güm*.

Isı çiçek açtı ve damarlarındaki buzı eriterek tenini kapladı.

Görkemli bir ışık gözlerini yakacak kadar parlıyordu. Gözyaşlarını geri kırttı, parmaklarını oynattı, ayak parmaklarını kıvırdı. Çimenler altında yumuşacıktı. Yanan bir şeyin kokusu burnunu istila etti. Askerler arasında fısıldaşmalar başladı. Ama babasının sırtı ona dönüktü, farkında değildi. Thane ayağa kalktı, ikinci kılıcını çekti ve üç adımda bıçağı doğrudan Tenebris'in sırtına sapladı.

Ürkek, boğuk bir çığlık atarak kamburunu çıkardı.

Thane onun kulağına, "Şimdi hatırladım," dedi. "Ona zarar veren herkesi yok edeceğime dair söz vermiştim. Bunu yapanın o olmasına gerek yoktu." Tenebris'in bacakları gevşedi ve Thane kılıcı çekerek kurtardı. Kan birikerek vücudunun etrafındaki alanı hızla doldurdu. Işık babasının gözlerinden ayrılırken bir şeyler hissedeceğini düşündü ve mavi gökyüzüne baktı. Aylardır peşini bırakmayan pişmanlık ve ıstırapı hissedeceğini düşünmüştü. Ama hiçbir şey yoktu. Karanlık soğuğa geri dönmüş de olabilirdi.

"Vaper!" Thane'in sesi sessiz savaş alanında yankılandı. Bronz ejderha havaya yükseldi ve askerlerin üzerinden geçerek yarısını kaplayan bir gölge oluşturdu. Homurdanarak yere indi ve burun deliklerinden dumanlar çıktı.

"Evet, Yüce Kral?"

"Beni Layala'ya götür."

Layala'nın kalbinin güm güm atması ve kulaklarındaki ani çınlama, Kara Büyücü'nün çok yakınında olmasına rağmen çok uzaktaymış gibi gelmesine neden oldu. Bu doğru olamazdı. Onun karısı, eşi olamazdı. Adam deliydi... Ama aralarındaki bağlantının ne olduğunu ve solgun olanların neden ona çekildiğini merak ediyordu. Yükselen mide bulantısı kusma isteği uyandırdı. Bu o olamazdı. Gerçek olamazdı.

Avuç içi Layala'nın başının üstünden geçti. Ağır ve yuvarlak bir şey oraya yerleşti, bir hale. Midesi bulandı. Yukarıdaki yaratıcı, bir taç değil. Onun için değil. Taş zemindeki gölgesinde, başının üzerinde duran yıldızların ana hatlarını gördü. Yukarıdaki Kutsal Yaratıcı, bu başlığın benzerini daha önce tapınakta kollarına yılanlar dolanmış tanrıçanın üzerinde görmüştü ve.... Omuzlarında çiçekler.

Bir ejderha kükremesi ikisinin de kapıya bakmasına neden oldu. *Lütfen o olsun. Lütfen o olsun.* Varlett hızla gözden kayboldu ve Matheki gerildi, daralmış bir bakışla girişi izledi.

Kara Büyücü sırtarak, "Sanırım Thane," dedi. "Umutsuzca görmek istediğin kişiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bu *Thane*'in seni benden kurtarabileceğine inanıyorsun."

Layala kendini hasta hissetti. Kara Büyücü'nün bir şekilde Thane'i tanıdığına dair ürpertici bir his onu sardı. Tıpkı Thane'in onu tanıdığı gibi. Bir şekilde üçü birbiriyle bağlantılıydı.

Nasıl olduğunu anlayamıyordu ama derinlerde bir yerde bu bilgi onu sarmıştı. Tıpkı Prens Yoren'in ejderhasının ateşinin kendisini ve Thane'i yakmasını engelleyeceğini bildiği gibi. Aynı şekilde koruyucu kalkana dokunduğunda yanmayacağını da biliyordu.

Koyu renk dağınık saçlar ve kurumuş kanla kaplı Kuzgun zırhı giriş yolunda belirdi. Thane içeriye baktı ve karanlığın çökmesi ve uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi bir gümbürtüyle bariyerden içeri adım attı. Piper ve Ronan onu takip etmeye çalıştı ama büyülü güç onları engelledi. Piper'ın yumruğu görünmez kalkana çarptı.

"Thane!" Layala rahatlayarak ağladı. Onu Kara Büyücü'nün elinden kurtaracaktı, kesinlikle ve birlikte onu alt edeceklerdi.

Kılıcını kaldırdı ve ucunu Kara Büyücü'ye doğrulttu. "Çek ellerini onu."

Kara Büyücü'nün gözleri bir an için parladı, sonra parmağı yan tarafa kaydı çenesini kavrayana kadar yüzüne ve boynundan aşağıya baktı. Delici bakışları Thane'e kilitlendi. "Bunun sen olacağını bilmeliydim, Savaş. Ah, bilmeliydim. Tanrılar başka türlüünü istemezdi."

Mathekis kılıcını çekti ve emredici bir ses tonuyla, "Bizi yalnız bırakın Prens," dedi.

"Ben Palenor'un Yüce Kralıyım. *Bana* emir veremezsiniz." Gürleyen otoritesi saygı gerektiriyordu.

Kara Büyücü'nün gözleri zevkle parlıyordu. "O bundan çok daha fazlası. O bir savaş tanrısı. Dikkatli ol Mathekis."

Mathekis durdu ve şaşkınlıkla efendisine baktı.

Bu adam neden bahsediyor? Thane, savaş tanrısı mı?

Thane'in dudakları aralandı ve kaşları çatıldı ama birkaç kez göz kırptı ve bakışlarında bir şey değişti, bir tanıma kıvılcımı.

Kara Büyücü Thane'e baktı ve, "Bir şey yaptın, değil mi Savaş? Beni ondan uzak tutmak için mi? Belki de kendi büyülerimden birini? Zekice." Layala gözlerini kırptırdı... Lanet olsun, onun sesini ancak eş bağı koştuktan sonra duymaya başlamıştı. "Hak ettiği tacın içinde mükemmel görünüyor, değil mi kuzen? Bizim tanrıçamız. İkimizin de arzuladığı tanrıça."

Az önce Thane'e kuzen mi dedi? Bu nasıl olabilir? Tabii önceden kuzen değillerse. Tenebris gerçekten Thane'in babası mıydı? Layala'nın kalbi daha da sert atmaya başladı. Ulaşamayacağı bir anı zihninin gerisinde kaşınıyordu. Bu kulağa neden bu kadar yanlış ve yine de... bu kadar doğru geliyordu?

"Sana ellerini dostumun üzerinden çek dedim," diye bağırdı Thane, bir adım daha yaklaşarak ama korkuyla. Göz göze geldiler. Thane, Kara Büyücü'nün ona zarar vereceğinden endişeli görünüyordu.

"Eşin mi? Aman Tanrım." Sırıttı. "Bu biraz canını yakabilir." Thane de Layala'nın hissettiği kadar şaşkın ve öfkeli görünüyordu. "Seni yakalayacağım. Onu önce ben kazandım ve sen karımı benden çaldın. Diyarların daha önce hiç görmediği acımasız bir savaş başlattın." Alt dudağını yalamak için durakladı.

Layala yutkundu. *Ejderha sarayındaki kitap, Thane'in bahsettiği tanrılar ve diyarlar arasındaki savaş.*

"Ona bir süreliğine sahip olmuş olabilirsin ama o benim karım. Benim eşim." Onu etrafında döndürdü ve sonra iki kolunu beline dolayarak sırtını önüne doğru çekti. İğrenmesine rağmen büyü hâlâ onu tamamen kontrol ediyordu. "Kendimi tanıtmayı unuttum. Ne kadar aptalım. Ben Hel, sihir ve yaramazlık tanrısıyım. Sihirle doğdum, fesatlığı ise hak ettim. Villhara Kralı, Valeen'in kocası, gece tanrıçası. Siz onu

Layala." Dili Layala'nın kulağının kenarında gezindi. "Merak etme aşkım, birlikte eve döneceğiz ve bizi cezalandırmak isteyen herkes boyun eğecek, *kraliçemiz çok yaşa* diyecek."

Kitap 3'te devam edecek: Kader Elf Kraliçesini Çağırıyor. Gelecek İlkbahar/Yaz 2023

OceanofPDF.com

Teşekkür

Beta okuyucu ekibime teşekkür ederim: Jess Boaden, Rachel Theus Cass, Tiffany Boland, Brittany O'Barr ve Sara Coombes. Her zamanki gibi siz hanımlar en komik yorumları bıraktınız ve editörlüğü çok eğlenceli bir deneyim haline getirdiniz. Ayrıca hepiniz çok ihtiyacım olan paha biçilmez geri bildirimler sağladınız. Dürüstlüğünüz, zamanınız ve eğlenmeniz için teşekkür ederim! Hepinizle çalışmayı çok sevdim ve hepinize çok teşekkür ediyor ve minnettarım.

Charity Chimni, nam-ı diğer Hawkeyes, her şeyi yakalayan düzeltmenim, teşekkür ederim! O, işlerin gerçekleşmesine yardımcı olan perde arkasındaki kadınıdır.

Kocam Travis yazmaya ve hayallerimi yaşamaya devam etmem için beni cesaretlendiriyor. İnanılmaz derecede destekleyici ve harika bir baba.

Ne yazık ki 2022 yılında aramızdan ayrılan David Farland harika bir yazarlık eğitmeniydi. Verdiği ipuçları ve tavsiyeler çok daha güçlü bir yazar olmamı sağladı ve bu seriyi planlamama yardımcı oldu.

Beni fantezi türüne aşık eden babam.

Elf Kraliçesi'nin Önünde Eğilin'in hayranları! Hepiniz yazarlık kariyerimi ve hayatımı değiştirdiniz! Bazen buna hâlâ inanamıyorum. Elf Kraliçesi serisi sizin sayenizde çok satan bir seri oldu! Teşekkür ederim!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

J.M. Kearsley bir fantastik aşk romanı yazarıdır. Sevilecek cesur kahramanlar ve aşık olunacak yakışıklı kahramanlar yazıyor. Aynı zamanda iki çocuk annesi ve hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği var. Idaho'da yaşıyor ama genellikle tropik bir yer hayal ediyor.

J.M. Kearsley'nin Bültenine kaydolun: <http://jmkearsley.com/newsletter>

OceanofPDF.com

J.M. Kearl tarafından da

MÜTTEFİK KRALLIKLAR AKADEMİSİ

Kan ve Gölgenin Laneti Fae

Ayının Laneti

Zalim ve Güzelin Laneti

Gecenin Laneti

YÜKSELİŞ

ÜÇLEMESİ

YÜKSELİŞ

WRATH

RİVAL

RISE: Üçlemenin Tamamı

ALLORA KNIGHTSTAR: SKY FAE

Gökyüzünün

Doğuşu

Gökyüzünün

Tacı

ELF KRALIÇESİ

Elf Kraliçesinin önünde

eğil Elf Kraliçesi Çok

Yaşa Kader Elf Kraliçesini

Çağırıyor

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthaf](#)

[İçindekiler](#)

[Ayrıca J.M. Kearl](#)

[tarafından İçerik](#)

[Bildirimi](#)

[İsim Telaffuz Kılavuzu Tam](#)

[Sayfa Görüntüsü](#)

[Kitap 1 Özet Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[J.M. Kearl](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.